un thriller machiavelic

CODEX SIRACUZA

decadență, sex și lăcomie

JIM NISBET

Codex Șiracuza – un manuscris antic de o valoare inestimabilă, care dezvăluie viața fiului împărătesei Bizanțului, Teodora – este cheia acestui thriller modern care transformă coșmarul în cotidian.

JIM NISBET s-a născut în 1947. Până în prezent a scris opt romane, șapte dintre acestea – *The Gourmet, Lethal Injection, Death Puppet, Prelude to a Scream, The Price of the Ticket, The Syracuse Codex* și *Dark Companion* – fiind publicate în engleză și franceză, apoi traduse în germană, japoneză, italiană, rusă, polonă și maghiară. Nisbet a mai publicat cinci volume de poezii. Ultimul său roman este *How I Got Work.*

JIM NISBET

CODEX SIRACUZA

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: colaj

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NISBET, JIM
Codex Siracuza / Jim Nisbet; trad.: Antuza Genescu
București, Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-569-968-0

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111-31=135.1

Jim Nisbet
THE SYRACUSE CODEX

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

ISBN 978-973-569-968-0

„Dar ce adevăr dureros conţineau rândurile lui Alfred de Vigny în *Jurnalul unui poet*, pe care înainte îl citise fără să fie deloc mişcat: «Când eşti copleşit de dragostea pentru o femeie, ar trebui să te întrebi: cine sunt oamenii care o înconjoară? Ce fel de viaţă duce?» Toată fericirea depinde de răspunsurile la ele."

Marcel Proust, *În partea dinspre Swann*

„Ne ruşinăm să-i întrebăm pe condamnaţi de ce au fost închişi; tot aşa, ne simţim stânjeniţi să-i întrebăm pe bogaţi de ce-şi caută motive de îngrijorare, de ce se folosesc atât de puţin de bogăţia lor, de ce nu renunţă la ea nici când sunt nefericiţi; iar când încep să vorbească despre asta ei înşişi, spusele lor sunt de obicei stânjenitoare, neplăcute şi interminabile."

Anton Cehov, *O vizită la doctor*

„Este un loc în care trebuie neapărat să ajung, dar nu ştiu unde se află."

John Borland (1946–1994)

Calde mulţumiri lui Jean-Pierre Deloux, a cărui ospitalitate şi inteligenţă au stat la temelia solidă a acestei cărţi; Emmanuellei Lavoix: *formidable*; lui David Koepcke, pentru că e aşa cum e; lui Tom Goldwasser, Sydna Jones şi Bruce Richman, pentru competenţa şi actualitatea informaţiilor oferite; editorilor volumelor *Pangolin Papers* şi *Polar*, în care au apărut pentru prima oară fragmente din cartea de faţă;

şi lui Carol, dintr-o mie de motive binecuvântate.

Pentru majoritatea faptelor istorice folosite în această carte, autorul ei s-a documentat serios dintr-o serie de cărţi. El se grăbeşte să-i asigure pe autorii lor, dar şi pe cititorii lor, în aceeaşi măsură, că nimic din povestirea de faţă nu a fost scris cu lipsă de respect faţă de calitatea sau integritatea diverselor lucrări savante consultate.

Anthony Bridge, *Theodora, Portrait in a Byzantine Landscape*
Robert Browning, *Justinian and Theodora*
Charles Diehl, *Theodora, Empress of Byzantium*
Edward Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire*
Robert Graves, *Count Belisarius*
Harold Lamb, *Theodora and the Emperor*
Procopius, *The Secret History*, traducere de Richard Atwater
Procopius, *The Secret History*, traducere de G.A. Williamson

Pe lângă aceasta, autorul îi este foarte recunoscător domnului Bernard Knox, pentru informaţiile deosebit de utile din introducerea la traducerea *Odiseei* lui Homer, făcută de Robert Fagles, pp. 3–67.

ÎNTÂLNIREA

1

Prima dată când am văzut-o pe Renée Knowles, era pe cale să-și piardă rochia. Neagră, lungă de aproape un metru, cu bretele ca niște spaghete - deși ar fi mai potrivit cu spiritul vremii să le spun tentacule de sepie - care îi alunecau întruna. Ea le ridica la loc pe umerii goi cu marginea unghiei, conștientă de sine, așa cum cineva ar aranja cureaua căzută de la ventilator. Avea umeri bronzați și frumos conturați, ca și brațele, iar pe antebrațe se ghicea un puf delicat de culoare închisă, asemenea unor șiruri de plante umbrite de nori și culcate de ploaie, dacă pot spune așa. La fel ca plantelor, și pielii ei îi priise soarele. Era însă tot maronie și fină, căci rareori se ardea sau se decojea, grație unei protecții genetice; astfel că abdomenul, pufos, cum oricine poate bănui, prindea un bronz de culoarea ciocolatei arse, iar soarele îl transforma, dacă te uitai atent, în peisajele întunecoase cu fractali ale setului Mandelbrot.

Faptul că femeia-și pierdea rochia nu avea nimic de-a face cu încăpățânarea bretelelor, ci cu starea ei de

beție avansată. Deși se mâzgălise cu ruj și-i tremurau genunchii, tot era atrăgătoare. Frumoasă ca o femeie care se îngrijește – sau care e îngrijită, dacă ar fi să ne luăm după piatra prețioasă încastrată în verigheta ei – dar de o frumusețe ieșită din comun. Spre exemplu, nu i se citeau pe chip îngrijorarea la gândul copiilor, nici duritatea cauzată de absența lor. Copiii nu îi arătaseră, cum se spune, mai multe lucruri despre ea decât a vrut să știe vreodată. Le aflase ea pe alte căi. Avea o tristețe în ochi care te trimitea cu gândul la suspendarea timpului, la o detașare de el, la un abis de trecut în călătoria spre lumea aflată dincolo de chipul ei nebrăzdat de riduri.

Avizată sau nu, femeii îi venea greu să-și țină rochia pe ea, deși nu asta era cu adevărat problema. Îi modelase cu grijă conținutul la sala de sport, iar rochia punea în evidență rezultatele scontate. Foarte mulți bărbați veniți la petrecere fie o urmăreau cu privirea, fie încercau să n-o facă, fie o evitau, fie nu reușeau s-o evite, ca pilitura de fier la apropierea magnetului.

Interesul lor deschis pentru ea avea și alte cauze. Două din cele douăsprezece tablouri expuse pe pereții din jur reprezentau imaginea ei somptuoasă, goală. Când spun somptuoasă, vreau să spun că erau tablouri aproape în mărime naturală, un metru pe un metru și jumătate, excelent realizate, care-ți dădeau impresia că vedeai fiecare mișcare a pensulei care întindea vopseaua pe membrele femeii. Pe lângă asta, erau minunat înrămate. Nu pentru că le înrămasem chiar eu, ci pentru că cumpărătorul nu afectase calitatea acestei tușe finale. Asta făceam eu pe atunci, înrămam tablouri. Unele erau scumpe. Cele două, de exemplu, ajunseseră la șaptezeci și cinci de mii de dolari bucata. Fiecare ramă costase cinci mii. Sculptate manual, cu iz de vechime, aurite printr-o metodă secretă pentru patină, în stil *quattrocento*... dar ajunge cu

prostiile astea. În timp ce le lucram, modelul lor senzual mi-a trezit curiozitatea. Acum îl aveam în fața ochilor.

Tocmai îl salutasem pe John Plenty, artistul la al cărui vernisaj mă aflam, când femeia își făcu apariția. John era, bineînțeles, înconjurat de o mulțime de persoane. Patroni, proprietarii operelor împrumutate pentru vernisaj, prieteni, unul sau doi dealeri.

– John, reuși ea să articuleze, năvălind în cercul de oameni din jurul lui și întrerupând diverse remarci stupide. Beat la rândul lui, dar în stilul unui gentleman, el se holbă la ea. Dacă înainte ochii lui scânteiaseră, acum doar licăreau slab, două luminițe de furtună, aruncate pe pluta inteligenței rătăcite pe o mare de alcool.

Îl știam pe Plenty de mai mulți ani. În ciuda mediilor sociale în care se obișnuise să trăiască și a prețurilor exorbitante cerute pe lucrările sale, pe lângă smochingul și loja de la Operă de care nu se putea despărți pentru că-i erau necesare, era un client serios. Când se auzi strigat de femeia în rochie neagră, se răsuci automat spre ea, vizibil îmbujorat la sunetul vocii ei. Dar se priviră în ochi și se petrecu ceva. Cuprinzând-o cu brațul masiv pe după umerii gingași, o trase la o parte cu stângăcie. Schimbară câteva cuvinte înainte ca ea să plece. John se uită după ea cu o expresie care îmbina curios dorința cu resemnarea.

Girly Renquist, proprietara galeriei, își intercală silueta masivă între artist și tulburarea lui. Un moment al profesioniștilor. Cu privirea înapoi, Plenty se lăsă târât ca să-l cunoască pe un anumit domn Kahane din Beverly Hills, care era „interesat să cumpere".

Grupul de oameni din jurul lui se dispersă. Femeia în rochie neagră se îndreptă spre mine. Eram curios.

– Vino, îmi zise ea dintr-odată. Mă luă de braț și mă duse la o fereastră înaltă cât peretele. Uită-te la priveliștea

asta. Nu-ţi vine să sari? Intonaţia transformă întrebarea în provocare străbătută de o undă de adevăr.

Era, fără îndoială, o priveliște mirifică. Dacă cineva ar fi atașat un tub Turnurilor Gemene ale Podului Golden Gate, ar fi putut arunca soarele, cu praștia, până la New York. Dar astrul zilei atârna pe cerul nebulos din spatele lor, o minge de foc scufundată în glicerină care cobora vizibil, lumina devenind tot mai densă pe măsură ce tangenta la pata luminoasă care-i învelea razele forma un unghi magistral, la ora pe care maeștrii cinematografiei o numesc magică. Cele din urmă raze ale soarelui tremurau în jurul nostru, făcând paharele de pe tăvile de argint să sclipească asemenea unor ciorchini de minerale verticale. Peisajul atrăgea și șoca în același timp, ca un vestibul de tip platonic în stil Mertzbau. Mecanismul băutului în societate, combinat cu cel al pălăvrăgelii de rigoare, producea sunete care nu se deosebeau de cele scoase de un carilon de sticlă, întrerupte la întâmplare de ecourile discrete și incoerente ale ciocănelelor ușoare. Poate că exagerez, dar, privind retrospectiv, sunt sigur că era momentul trecerii într-o altă lume, și nu una oarecare, ci aceea care urma.

Lumea știa că vernisajul era un eveniment pompos; carafele erau din sticlă, nu din plastic, și nu se auzeau strigăte. Se distingea o sporovăială discretă care anticipează un moment anume la aproape toate petrecerile de acest fel, murmurul dintre al doilea și al treilea cocktail, răspândit treptat, în crescendo, printre invitați. Femeia cu rochie neagră arăta și se purta de parcă ar fi băut toată ziua. Și acum, că era bine încălzită, nu avea decât două dorințe: să scape de rochie și să se bucure de apusul soarelui.

Când pielea ei o atinse pe a mea, am simțit-o mai caldă decât temperatura din cameră. Purta cu ea mireasma florilor deschise în amurg. Am întrebat-o cum o cheamă.

– Renée. Mă strânse mai tare de braţ şi-şi repetă numele cu precauţie, dar nu se interesă de al meu. Chiar şi cu tocuri, era mai scundă decât mine cu câţiva centimetri, aşa că fără să vreau i-am simţit şi mirosul părului: levănţică, tutun, gin cu lămâie, tapiţerie nouă, aparate electronice topite. Era un miros din altă lume.

Cărui bărbat nu-i place să-l ia de braţ o femeie, chiar dacă ei nu-i pasă cine e? Îi dă ocazia să facă încă o greşeală fără să se gândească deloc la ea, adică începe să aibă încredere în ea. Femeia îi poate face un rău suplimentar cu ochii, dacă vrea. Dar treaba cu luatul de braţ e foarte eficientă.

– Dacă n-ai muri în cădere, ai putea înota până în Japonia să-ţi faci *seppuku,* zise ea, ca pentru sine. *Ku,* abdomen, *seppu,* a tăia. M-am uitat în dicţionar, adăugă apoi mai încet. Asta dacă nu te trage sub apă o caracatiţă uriaşă înainte să ajungi unde...

– Apropo de sushi, am intervenit eu, privind pe fereastră, este un restaurant în Japantown. Ai fost acolo? Bucătarii prepară mâncarea în spatele barului, înconjuraţi de un bazin cu apă.

Femeia nu răspunse.

– Pun vasele pe nişte bărci mici. Am desenat un cerc cu degetul arătător al mâinii libere. În perimetrul barului. Mă strânse de braţ. Clienţii aleg ce mâncare vor. Şi, fiindcă sunt membru fondator al clubului „Nu se află sushi-ul la capătul lanţului trofic, la locul de întâlnire al metalelor grele care urcă cu praful fecalelor care coboară?"... Am dat din umeri. Ce-mi place acolo e berea neagră Sapporo. Ţi-o servesc din butoiul cu spumă şi e total vegetariană. Stau cu spuma pe buza de sus şi mă uit la farfuriile cu gonade de arici-de-mare înroşindu-se în jurul meu, fără să trebuiască să plătesc ca să-mi colonizeze cecumul.

Femeia scoase o strâmbătură, apoi un zâmbet forțat.

– Cu ficatul, am continuat eu, e altă poveste. E un organ necesar. Întotdeauna e bine să mai existe un ficat între tine și lanțul trofic. Doi ficați sunt mai buni decât unul – asta-i cea mai solidă obiecție la vegetarianism. Așa că n-ai vrea să-ți ofer o friptură în altă parte decât aici?

Se uită la mine exact când m-am întors și eu spre ea. N-am sesizat în ochii ei nici cea mai mică urmă că m-ar considera nebun. Nu numai că erau gri-albăstrui, ca sideful incrustațiilor de chitară, o culoare uimitoare pentru o față foarte bronzată, dar erau și gata să plângă. Zâmbetul pe care tocmai îl afișase o adusese în pragul unei crize de isterie.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine una, am adăugat eu calm.

– Nu pot să suport sushi-ul, zise ea cu voce răgușită, de-abia reținându-și lacrimile.

– Nu-i ăsta sfârșitul lumii, m-am grăbit s-o liniștesc, cu un glas aproape lipsit de veselie din cauza amețelii bruște din ochii ei, ci televiziunea. Pentru masa dinainte de sfârșitul lumii nu-i nimic mai potrivit decât o bucată de elan, măduvă fierbinte unsă pe biscuiți crocanți proaspeți și un Cabernet negru. Dar, am continuat arătându-i priveliștea, hai să ieșim pe ușă, nu pe geam.

Forța cu care Renée mă strângea de braț arăta că depindea total de viteza de mișcare ca să mai rămână trează câteva minute, adică de la un felinar la altul, ca să zic așa.

– Poate dac-ai exersa purtatul rochiei acasă, înainte s-o îmbraci la petreceri, nu s-ar mai lega de bărbații cu tot felul de ciudățenii, i-am sugerat eu, luându-mi libertatea de a-i așeza pe umăr cu delicatețe una din bretelele căzute.

Pielea ei te invita s-o mângâi. Nu ofer mângâieri cu ușurință mai mare decât cea cu care le cerea, conștient, pielea ei. E uimitor ce pot face niște bani, o baie, soarele

și uleiul de cocos, ca să nu mai vorbesc de frumusețea naturală a tenului. Ceea ce mi-a amintit de unul din primele gânduri pe care le-am avut când am văzut-o, râzând prea tare la vorbele rostite de un individ înțepat, în costum, în mod clar ca să-l expedieze. Un gând în trei părți, și anume că e frumoasă, nu, e foarte frumoasă și nu, nu mi-o pot permite.

– E suficient și unul singur, îmi răspunse ea.

În timp ce mă străduiam zadarnic să pricep adevărul din remarca ei sarcastică, fiul proprietarului galeriei trecu pe lângă noi și Renée spuse dintr-odată că, deși „nu se dădea în vânt" după sushi, fusese la restaurantul respectiv de multe ori, de obicei când era la festivalul de film. Adăugă cu părere de rău că în St John's era un loc unde sushi-ul era mult mai bun. St John's? am întrebat eu, nedumerit. Asta nu-i o comunitate pe malul râului, lângă Benicia? Privindu-mă cu o recunoștință care aproape că-i uscase lacrimile, mă lămuri că St John's e capitala insulei Antigua, are o populație de șaptezeci și două de mii de locuitori și, spre deosebire de Japantown, acolo se mănâncă niște chiftele de scoici excelente.

Fiul proprietarului trecu mai departe.

– Pentru o fată cu ochii în lacrimi, ăsta-i un răspuns plin de duh, care aplică metoda datului peste nas celor sus-puși, am replicat eu imediat. Ce-a fost asta? Ești în stare să mănânci un *brunch*[1] și în somn? Sau zgârietura unghiilor tale doare mai puțin decât ascuțimea limbii?

Îmi acoperi buzele cu două degete, un gest care mă luă prin surprindere. Plină de sinceritate și pasiune, îmi spuse:

– Dacă te zgârii cu unghiile, să știi că-ți rămân urme.

O spuse cu atâta gentilețe, încât îmi închise gura. Mă surprinsese judecând-o după oamenii care ne înconjurau.

---

[1] Masă luată între micul dejun *(breakfast)* și prânz *(lunch)* (n. tr.).

Dar cel puțin John Plenty nu se prefăcea că-și ascunde rahatul mascând singurătatea de care suferea de la cafeaua irlandeză de dimineață și până la *apéritif*-ul de la prânz, inventând titluri ca *Sepsis Huit* și *Plage de Tristesse.* Și cel puțin nu la așa ceva mă gândeam eu – nu în ultima vreme. Am prins-o de mână.

Și-o retrase. Pierduse deja destul timp cu o cucerire menită doar s-o aline, mi-am zis eu. De-acum eram aproape convins că mi-era mai bine fără ea, decât cu ea. Întotdeauna e bine să prevezi ce se poate întâmpla când crezi în minuni, chiar în timp ce cazi în capcana lor.

În capătul celălalt al încăperii, doamna Renquist lovea cu tăișul cuțitului o sticlă de șampanie ca să atragă atenția celor prezenți, pentru o întrerupere importantă. Renée tresări și se scutură de rușine. Se depărtă de mine, își aranjă bretelele și-mi mulțumi cu răceală, de parcă eu i le-aș fi deranjat, adică mi-a mulțumit pentru nimic, și a mai mormăit ceva, dar n-am înțeles-o. Pentru că era beată, ca să stea în poziție verticală trebuia să-și țină picioarele puțin desfăcute, iar rochia neagră și mulată, destul de scurtă, i se ridică pe coapsele bronzate, care se străduiau să prindă ultimele raze de soare de pe Coasta de Vest în seara respectivă.

Pufoase, mi-am zis eu, dar o priveliște stânjenitoare. Puful de pe fața unui bebeluș, dar nu pe fața unui bebeluș. Era oare ceea ce căuta Iason în Colchida? Poate c-am înțeles greșit povestea. Dar înainte să-i prind tâlcul, Renée se așeză pe jos.

Și asta era o priveliște demnă de văzut. N-o s-o descriu, am toată încrederea în imaginația cititorului și nu găsesc nimic amuzant în umilirea femeii. Era beată. Toți am fost odată. Dar ea era și drăguță, iar cele două atribute sunt ireconciliabile. Nu are sens să scoți ochii altor persoane, printre care se includea și ea, cu ceva ce ierți

unui prieten apropiat sau nu ierți deloc unei rude. Dar iat-o. Avea toată viața în spate, ceea ce, în momentul respectiv, o făcea să stea pe podea, mânjită cu ruj, cu o dâră discretă de creion de pleoape trasă de o lacrimă pe obraz.

Lumea se prefăcea că n-o observă. Însă fiul doamnei Renquist, pe nume Gerald, un homosexual îndatoritor într-un costum frumos, își făcu din nou apariția ca să șoptească plin de ifose că Renée n-ar trebui să se expună așa de mult ca să obțină așa de puțin. O certă cu tandrețe și o ridică cu grijă în picioare, dar nici unul din ei nu reuși să stăpânească situația înainte ca ea să dea drumul unui suspin dramatic, deloc artificial. Dintr-odată mă săgetă gândul că lui Renée îi era frică.

Gerald o luă amabil în brațe și-mi surprinse privirea. Ne cunoșteam cât de cât. N-am sesizat nici un reproș. Bănuiam că o compătimește, ori poate că mai trecuse prin asta cu ea, nu destul de des ca să se fi săturat, dar destul de des ca să nu manifeste o îngrijorare nepotrivită în încercarea de a-i minimaliza stânjeneala. Indiferent de situație, era dornic s-o ajute. Gerald nu avea nevoie de o scenă la galerie, dar nici prea multă energie, fiindcă trebuia să se ocupe de organizare, catering, parcare și toate cele, sarcini obositoare care numai rareori includeau bețivi neascultători, în vreme ce mama lui vindea tablouri. Începu s-o alinte – vorbe de mângâiere, mi-am imaginat eu, îmi ajungeau și mie frânturi la urechi.

– Așa, drăguțo. Dă-mi cheile. Se rezolvă totul. Cheile, dragă. Ce fată bună... O să fie bine...

M-am uitat în jur. Cei mai mulți stăteau cu spatele, atenți în mod ostentativ la cuvintele rostite de gazdă referitor la ceea ce artistul avea de spus referitor la ceea ce arta lui avea de spus referitor la ceea ce lumea nu voia să recunoască; mulțumim lui Dumnezeu pentru artiști ca John Plenty, care sunt pregătiți și destul de talentați

ca să-şi asume riscul de a aprofunda dilema etc. etc. Până acum ni-l închipuisem cu toţii numai ca foarte talentat.

Gerald o duse pe Renée în bucătărie, iar eu i-am urmat. Era o încăpere cu mobilă lucioasă din inox şi pardoseală din plăci de ceramică, al cărui scop era alimentarea la scară industrială. Bărbaţi în livrele albe umpleau tăvi cu pahare de şampanie, pregătind următoarea aplicaţie, grăbind speranţa doamnei Renquist de a fi mai galantă cu carnetele de cecuri. Şaptezeci şi cinci de mii sunt o groază de lovele, iar lui John Plenty îi plăcea să trăiască pe picior mare. Dar la preţul ăsta, un tablou s-ar putea să rămână agăţat pe vreun perete mai îndepărtat al galeriei vreme îndelungată.

Era un scaun chiar lângă uşa batantă. Gerald o aşeză pe Renée la distanţă de ea, ca să n-o lovească chelnerii care intrau şi ieşeau întruna. M-a rugat s-o ţin cu spatele drept până aduce apă, cafea şi aspirină. Imediat ce se întoarse cu spatele la ea, Renée înhăţă cu abilitate un pahar plin ochi de pe o tavă fluturată prin faţa ei şi-l goli dintr-o înghiţitură. Vin alb băut la supărare. O privelişte care te trezeşte din beţie.

Gerald reveni tocmai când îi luam paharul gol din mână şi pentru prima oară îşi manifestă exasperarea bătând uşor din picior, ca şi cum ar fi scuturat o gânganie de sex feminin care i se căţăra pe sub pantaloni.

L-am sfătuit să nu se îngrijoreze, pe mine mă aştepta o zi plină. Mă pregăteam să plec. Aş fi fost de-a dreptul încântat s-o conduc pe doamna acasă.

2

Gerald nici măcar nu mă întrebă dac-o cunosc, dar trăsăturile lui îi trădară uşurarea. Parcă vedeam un

cameleon schimbându-și culoarea din galben-verzui în albastru. Numai gușa îi pulsa. Odată încheiat acest episod neplăcut, se și vedea revenind la vânzarea de tablouri bețivanilor, prioritatea mamei sale.

Breteaua neagră alunecă din nou pe triceps, banda lui Moebius pe care, oricum o învârți, haina și trupul se îmbină pe ambele părți, dar acum vedeam o areolă bombată și bronzată pe sub cusătura de sus a corsajului. Gerald avu delicatețea de a menține moralitatea relațiilor sociale fără să o atingă pe Renée, dar și fără să-și manifeste dezgustul față de pielea ei suavă, în timp ce-i aranjă breteaua cu îndemânare; o făcu însă și cu delicatețe.

Un membru al personalului responsabil cu aprovizionarea apăru cu haina lui Renée. Gerald o ajută s-o îmbrace. Era o jachetă fără mâneci care n-ar fi ținut de cald nici unui chihuahua. Apoi îmi luă poșeta din mână și scotoci în ea după cheile de la mașină, ridicând ușor din sprânceană când degetele îi atinseră o sticlă de un sfert de litru.

Lui Renée îi cădeau deja ochii în gură.

– Luna trecută, îmi mărturisi Gerald când îmi arătă cheile, am chemat un taxi s-o ducă acasă pe doamna Knowles de la o petrecere de pomină la Postrio. Dar nu ne-am gândit, adăugă el, cu glas cântător, să-i luăm cheile de la mașină. Se aplecă superficial către Renée și le scutură în fața ei. Nu-i așa c-am uitat să-ți luăm afurisitele de chei? Se îndreptă de spate, prefăcându-se că adoptă un ton grav. Și ce-a făcut vulpița noastră, odată ce-a ajuns acasă? S-a dus la culcare? *Nuuu!* I-a dat șoferului douăzeci de dolari și i-a spus să aștepte. Acasă, a golit câteva pahare de tărie... ce era, votcă? Șnaps? Se aplecă din nou spre ea. *Grappa?*

– Heroină, bolborosi Renée, cu ochii aproape închiși.

– Sunt convins. Gerald pufni pe nări și-și îndreptă spatele. Idiotul de taximetrist a adus-o înapoi la Postrio.

Tâmpitul de valet i-a adus mașina, plin de respect, sunt sigur, datorită bacșișului care i s-a oferit. Și-a pierdut slujba. Renée a mers vreo zece străzi înainte să-și *distrugă* mașina, pur și simplu a zdrobit-o de spatele unui autobuz de școală Deadhead, parcat pe Grove Street. Își plimbă un deget pe sub nasul ei. Chiar lângă Louise Davies Symphony Hall, chiar când pe trotuar ieșiseră să fumeze, în pauza concertului, două-trei sute de fumători din elita societății, chiar vizavi, la nici zece metri distanță. Cum naiba a ajuns așa departe, nimeni n-a înțeles. Renée se repezi să-l muște de deget, mârâind ca un câine la o muscă enervantă. Însă Gerald și-l retrăsese deja, ca să mă prindă de cot, de dragul insinuării. Poliția a venit imediat, normal, așa că ei și jumătate din prietenii lui Renée – ăia fumători – au văzut-o cum iese clătinându-se din epavă, la fel de beată și nelalocul ei ca Truman Capote la înmormântarea lui Bobby Kennedy. Îți dai seama? Detașă o cheie cu cap de cauciuc și alarma de pe inel și i le arătă lui Renée. Indiferent de problemă, soluția nu e să conduci beată.

Renée se repezi la chei ca mai înainte la tava cu băuturi. Gerald le trase înapoi cu un rânjet sinistru. Heroină. Nu-i o idee rea. S-ar putea să ne mai *taie din elan*. Puse cheile de la mașină în buzunar și le aruncă pe celelalte în poșeta pe care mi-o înmână. Când ai ajuns cu ea acasă, spune-i soțului ei c-o să i le trimit mâine dimineață.

Aha, mi-am zis eu. Există și un soț.

– Ți le-aș da ție, adăugă Gerald grav, dar fără ele o să fii mai puțin expus *ispitelor* ei *tentaculare*.

– Caracatița asta a ieșit la suprafață de două ori în seara asta, i-am replicat.

Gerald nu scăpă ocazia.

– De obicei stau mai mult pe fundul apei, remarcă el urâcios, acolo unde le e locul.

Sprijinind-o amândoi, am condus-o printre mesele acoperite de tăvi cu cantalup învelit în şuncă şi pateuri în formă de melci – capere pe post de ochi şi pătrunjel în loc de sprâncene – pe lângă ecranul silenţios al unui televizor, către intrarea de serviciu din spatele bucătăriei. Gerald îmi dădu o adresă în capătul celălalt al Broadwayului, la est de Presidio. Insistă politicos că ar fi indicat s-o conduc pe Renée drept în braţele soţului ei sau măcar în ale valetului. Nici n-am trecut bine de prag, că a şi închis uşa de serviciu după noi. Era clar că se bucura să n-o mai vadă pe Renée Knowles.

Când i-am pus poşeta în torpedoul pentru pasageri m-am gândit că probabil mergea la trei-patru petreceri dintr-astea pe săptămână. La atâta băutură avea nevoie de un efort similar la sala de sport, ca să-şi menţină forma excelentă în care era. Nici un gram în plus, am observat eu, când am ajutat-o să se aşeze pe scaunul pentru pasageri; era şi caldă. Un ghem de energie, poate prea multă, care pulsa ca să-i canalizeze nervii şi poate şi inteligenţa către ceva util sau semnificativ sau cel puţin obositor. Beată şi neîngrijită cum era, gata să cadă într-un somn îndelungat, şi tot ardea.

Am pornit camioneta. Bucuriile vin şi ele cum pot. La jumătatea aleii, bătu cu unghia în geam şi-mi arătă un BMW negru, unul din modelele acelea supărate, cu geamuri colorate, roţi cu discuri ventilate, cauciucuri late de mare viteză şi o antenă multifuncţională care, printre altele, asigură şi acces la serviciile de poziţionare globală. Părea nou-nouţ.

– Seamănă cu al meu, spuse Renée Knowles, aproape cu disperare. Numai că al meu are un abţibild mic pe bara de protecţie. Ştii ce scrie pe el? „Uită-te la mine când te lovesc." Râse. Încercam să conduc, dar mi-am întors privirea spre ea. Un mic dreptunghi albastru. Desenă în

aer un dreptunghi cu degetul mare și arătătorul de la ambele mâini. Uite-așa.

– Da, am zis.

Se întoarse să privească pe geamul din spate.

– Îți place mașina mea? Se uită cum dispare în întuneric. Vrei s-o conduci?

– Parc-ai spus că nu era a ta.

Se răsuci spre mine și-mi puse o mână pe braț:

– Te rog...

Am cotit pe lângă un șir de vehicule parcate și am dat din umeri politicos.

– Cheia e la Gerald. Ai văzut și tu că a luat-o. O să-ți iei mașina dimineață, când o să fii în stare să conduci.

– Nu mâine, zise ea, ignorându-mă. Acum. Și nu în jurul blocului. Mă gândesc la Tahoe... sau Reno. Ce zici de Malibu? Palm Springs?

– Sigur, i-am cântat eu în strună. Dar hai să așteptăm până când toate farurile indică aceeași direcție. În seara asta mergem cu camioneta. Încearcă să te gândești la asta ca la o experiență unică.

Clipi, apoi se propti cu spatele de portieră și mă privi.

– Zău? Tu așa crezi c-ar trebui?

– Poate că-ți amintește de vremurile din liceu.

– Liceu! Râse mult prea sonor. Liceu...

– Prietenul tău n-avea camionetă? Întotdeauna ai condus un BMW?

– Aveam paisprezece ani, strigă ea. Paisprezece ani, la naiba!

Se opri.

– Liceu. Își adună reverele jachetei ei mici. Ce dracu' căutai tu la o petrecere ca asta?

Camioneta săltă peste rigola dintre parcare și stradă. Radioul, care avea un scurtcircuit, începu dintr-odată să

cânte. John Coltrane, *Nu-mi lua dragostea ta*, chiar de la început.

– John Plenty mi-e prieten și client, am lămurit-o, dând muzica mai încet. Așa că am apărut și eu.

Nu-mi răspunse.

– Pictorul? Cel care a pictat tablourile de acolo?

Liniște.

– Pereții. M-am uitat la ea. Erau agățate tablouri pe ei.

Mă privi și ea.

– Două erau portrete de-ale tale.

Tăcere.

– Eu le-am înrămat, am continuat, dând din umeri.

– Deci tu ești ăla.

N-am știut ce să înțeleg, dar am acceptat-o ca pe-o lipsă de apreciere și am tăcut. După câteva clipe de tăcere, atinse o gaură din bordul de plastic și mă întrebă:

– Câți kilometri ai mers cu asta?

– O sută patruzeci și nouă de mii trei sute patruzeci și șase, i-am răspuns cu mândrie, uitându-mă la kilometraj. Am dat pe ea șase sute de dolari acum opt ani. Avea șase mii de kilometri atunci. N-am pus deloc cheia pe ea. Benzină cu cifră octanică ridicată, ulei și filtre schimbate regulat, mai dă rateuri pe șosea din când în când. Am bătut ușor bordul. O mașină solidă.

– Șase sute de dolari. N-ar fi fost mai șocată nici dacă i-aș fi spus că lumina din capul constelației Orion își începuse călătoria spre capul ei în anul când s-a născut Iisus Hristos.

– Dacă mă gândesc bine, am reflectat eu, oprind la o intersecție, poate că asta-i rata lunară la BMW-ul ăla negru.

– Rate? Mișcă oglinda retrovizoare ca să se privească. Am plătit cu banii jos. Își aranjă părul și se lăsă din nou pe banchetă.

– Într-una din zilele-astea, am zis eu, reglând oglinda la loc, din trotuar o să iasă o caracatiță uriașă și-o să...

– Prepari sushi pentru elita societății, râse ea.

– Tot cu banii jos l-ai plătit și pe ăla distrus?

– Măgarule, se răsti ea. Normal că da. Se uită la mine. La prima vedere, aș fi tentată să cred că un bărbat care păstrează de opt ani aceeași rablă poate păstra și aceeași femeie.

– Și de ce crezi că n-am făcut-o?

– Cauți necazul cu lumânarea.

– De când înseamnă să ai necazuri când întinzi o mână de ajutor?

– De când o faci numai ca să-i impresionezi pe alții.

Nu intenționasem s-o iau pe Lombard, dar am descoperit că o făcusem.

– Ție ți-a reușit foarte bine chestia asta.

– Adică?

– Sunt impresionat. Toți au fost impresionați.

– Ha! Oamenii ăia nu dau doi bani pe ce mi se întâmplă. De fapt, nimeni. Pur și simplu se bucură că am plecat. Am dispărut. Gata.

M-am uitat la ea. Stătea cât se putea de departe de mine, înghesuită în colțul dintre scaun și portieră, privindu-mă. Raze de lumină îi alunecau peste față, dar ochii îi rămâneau în umbră.

– Credeam că ești beată.

– Poate că sunt. Dar tu nu ești. Ai fi putut să rămâi acolo. Cine știe? Poate-ai fi cumpărat un tablou.

Am râs și mi-am întors privirea, numai ca să descopăr că ratasem colțul la Divisadero.

– N-am suficient loc pe pereți.

– Sunt toți plini cu fotografiile mamei, bineînțeles.

– Și cu-ale soră-mii, n-o uita.

– Alea sunt tablourile mele, să știi.

– Am remarcat că erau vândute.

– N-au fost niciodată de vânzare. Sunt portrete, deci *în proprietatea mea.*

– Alea sunt portretele tale? am întrebat-o, ușor dezamăgit. Nu trecuseră cinci minute de când îi spusesem că eu le înrămasem. Ai pozat pentru ele?

– Da.

– Nu te cred. Mulți ar fi făcut o treabă mult mai bună prin telepatie.

Chicoti.

– *Au contraire*, a fost o experiență practică. Și ce vrei să spui? mă întrebă enervată. Sunt niște portrete *foarte reușite.*

– Acum vorbim de acel John Plenty pe care credeam că-l cunosc.

– Nu știi absolut nimic despre el, zise ea și mai iritată.

Am privit-o. Se încruntă.

La Broderick, semaforul se făcu verde și-am luat-o la stânga.

– Pe Broadway, la Baker? am întrebat-o, ajuns la capătul răbdării.

Nu-mi răspunse. La Presidio Gate am luat-o pe Lyon și ne-am pomenit în spatele autobuzului 41, care făcu dreapta la Union. Eu am virat la stânga după încă o stradă, pe Green. Am urcat pe lângă Cow Hollow și am trecut de consulatul rus, în care ardea o singură lumină, într-o cameră de la etajul al treilea. La Divisadero am luat-o la dreapta și-am urcat panta abruptă spre Broadway, unde am făcut iar dreapta. Am mai trecut de o stradă și ea mi-a indicat drumul de acces către o clădire nu așa de mare cât un hangar pentru dirijabile, dar mult mai frumoasă.

– Ascultă, îmi spuse dintr-odată, dar fără să se miște și privind spre casă. Nu vrei să intri și să bei ceva?

Mă luă prin surprindere.

– Soțul meu îți va fi foarte recunoscător că m-ai adus acasă cu mașina, adăugă.

– Soțul, am replicat.

– Recunoscător, repetă ea.

– Poate altă...

– Te rog. Îmi puse mâna pe braț. Am fost foarte nepoliticoasă.

M-am uitat la casa mare, apoi la ea.

– N-ai o soră?

Zâmbi.

– Parchează sub chiparos.

Era un chiparos înalt, cam la jumătatea șirului de copaci similari aliniați de-a lungul drumului. Acele care cădeau din ei nu erau lăsate să se ofilească. O dată pe săptămână venea cineva să le curețe cu o suflantă, pe urmă petrecea o grămadă de vreme ocupându-se de restul peisajului. La vreo treizeci de metri de casă am simțit mirosul de iasomie înflorită seara care acoperea întreg colțul estic al conacului de trei etaje. Cel vestic era mascat de o abundență impresionantă de *bougainvillea*[1].

Ar fi trebuit să-ncep să casc deja sau să răsfoiesc Paginile Aurii căutând un frizer nou, sau să-mi afânez pământul din sicriu, pregătindu-mă pentru o zi întreagă de somn, orice altceva în afară de a parca, în zona întunecoasă a unei vile de om bogat, mașina în care mă aflam împreună cu soția lui. Dar camioneta se parcă singură. Ce putea fi mai natural? Am oprit motorul. Apoi se făcu suficient de liniște ca să aud ceața fâșâind printre crengile de chiparos, în căutarea căldurii deșertului la o sută cincizeci de kilometri de țărm, căldură care, ridicată în aer, adusese după ea stratul de aer marin răcoros printre

---

[1] Oricare dintre tufișurile sau plantele agățătoare sud-americane din specia *Bougainvillea* (n. tr.).

râulețele din zona coastei. Ce putea fi mai natural? Am devenit brusc conștient de umezeala care se ridica din rogojini. Și mai era și mirosul de ulei de motor încins pe galeria de evacuare, sub o scurgere la garnitura capacului chiulasei. Eram agitat și nervos din cauza presentimentului înșelător care te trage după sine, cum trage acul ața, spre recunoașterea unei asemenea clipe, anticiparea încordată la marginea necunoscutului. Mi-aș fi dorit să fiu în cu totul alt loc. Dar știți cum e când ești singur. Devii și mai singur.

Am tras de mânerul portierei.

– Așteaptă.

Am privit-o.

Mă trase spre ea. În secunda următoare eram cu capul în poala ei și mă săruta.

Nu m-am putut ridica ușor. Recunosc că am stat pe gânduri, dar nici măcar n-am avut timp să recunosc față de mine că aveam de gând să ezit o fracțiune de secundă necesară ca să înțeleg intențiile acestei frumuseți, instinctele și senzațiile ei, abilitatea ei de a vorbi, dorința ei de a se bucura împreună cu mine de cabina urât mirositoare a unei camionete de unsprezece ani, care poate i-a amintit, poate nu, de un băiat cu care ieșise în liceu – pe cine păcălesc eu?

Sări pe mine în timp ce mintea mea ezita între a opri motorul și a-i spune noapte bună. N-ar fi trebuit să mă mir – n-am avut ocazia, n-aș fi ghicit niciodată. Mă mușcă până la sânge de buza de jos înainte să înțeleg ce se petrece cu mine, înainte să observ că-și dăduse jos o bretea cu totul, înainte de a-mi da seama că în gura mea nu mai era limba, ci sfârcul ei. Numai tavanul cabinei o stânjenea când se mișca în sus și în jos, la dreapta și la stânga, ca o morenă vie, de mătase, o femeie pătimașă, pentru care hainele de pe noi nu mai contau. În întuneric, își

plimbă sânul prin fața mea cu sfârcul mânjit de sângele din buză și gemu. Prea devreme, mi-am spus, chiar și pentru energia mea acumulată, să mă mai mișc și eu. Deși n-aveam decât să încerc. Coborî de pe mine la fel de repede și necugetat cum se urcase și, până s-apuc s-o domolesc, îmi deschise trei din cei cinci nasturi de sub curea, trăgând de ei cu forță, așa cum ar sfâșia o femeie înșelată de bărbat clapa cortului amantei, scoțând un sunet de victorie, frustrare, dorință imediată, patimă. Iar când am prins-o de încheieturi, chiar când voia să mă apuce ea pe mine, eram deja ușor de manipulat, recunosc. Pune mâna pe un bărbat singur și vei obține reacția unui bărbat singur, cine nu știe asta? Cine nu depinde de asta? Cine nu se alertează din cauza asta la nevoie? Dar sunt atât de puține lucruri pe lume de care depindem, și acesta printre ele, încât se arătă foarte surprinsă când am prins-o cu mâinile de ambele încheieturi, împiedicându-i mișcările numai pe jumătate voit, și i-am dus brațele la spate, strângând-o suficient de aproape de mine încât să-i pot spune nu. Oprește-te. Te rog.

Dorința nestăvilită îi dădea putere. Când bei în fiecare seară, mergi la sala de sport în fiecare zi și te copleșește o disperare prelungă, devii puternic. Mie, în schimb, îmi slăbeau puterile. O atingeam și mă simțeam minunat, mirosea extraordinar, a frumusețe, a păcat, a cotloanele iadului, pe care de obicei le evit, a transpirație, Chardonnay și piele tăbăcită. Îmi venea să-i astup gura cu a mea. Dar i-am șoptit altceva:

– Nu mai fac așa ceva.

– Ce anume? mă întrebă răgușit, cu respirația tăiată. Tu nu faci nimic. Nu trebuie să faci nimic. Eu fac totul. Stai acolo și simte-te bine.

Își mișcă din nou mâinile. Erau vânjoase. Ale mele, slăbite. Ținând-o de încheieturi, i-am lipit mâinile de

coapsele mele. Își răsfiră degetele și-și înfipse unghiile în ele. Se uită la mine.

– Nu mă vrei?

Îi străluceau ochii. Erau ușor migdalați, nu observasem asta înainte. Două șuvițe îi coborau de la tâmple pe marginea obrajilor, în fața urechilor, iar dacă gura mea rostea ceva, restul trupului meu dorea cu totul altceva.

– Vai de mine, șopti, fixându-mă cu privirea.

La urma urmei, era femeie, iar eu, bărbat. Știam asta amândoi. Îmi prinse vârful nasului cu gura și mi-l atinse cu limba.

– Nu, i-am spus încet, încercând să nu râd sau să nu strănut. Încerc să fiu cuminte. Sunt prea bătrân.

– Cumințenia, replică ea, e pentru oameni mult, mult mai bătrâni.

– Când eram mai tânăr, eram perfect de acord cu tine. Acum sunt mai bătrân.

– Acum e acum, insistă ea furioasă, și mă forță s-o oblig să-și miște brațele. Îți plac sânii mei?

– Nu-i vorba dacă-mi plac sau nu, i-am explicat, uitându-mă la ei, cum s-ar zice, căci ea îmi mișca mâinile cum voia. Se dezbrăcase complet. Nu e...

Brusc își smulse o mână din strânsoarea mea și-mi arătă un sân, așezându-mi-l peste buza de sus, vârful nasului și ochi. Nu crezi că-s prea mici, așa-i?

– Doamne, Renée...

Ar fi trebuit să tac. Dacă-i rostiți numele cu glas tare, veți înțelege de ce. Îmi băgă sfârcul în gură ca și cum ar fi alăptat un copil.

– Asta era, șopti.

Dintr-odată m-am simțit liniștit, confortabil, calm, relaxat, liber, condus, dorit, ca... o forță a naturii? Un torent? O alunecare? Cred că se poate spune orice pentru a evita subiectul. Și anume că sânul ei se afla în gura mea,

aveam fermoarul deschis, iar ea, micuţă şi agilă cum era, se strecurase cumva între mine şi volan, călărindu-mă. Şi dacă înainte disperarea o tulburase complet, acum era seriozitatea întruchipată. Acum îi auzeam respiraţia în timp ce-şi freca şoldurile de ale mele. Mă prinse de păr cu o mână, iar cu cealaltă apucă volanul, prin spatele ei. Mi-am coborât braţul stâng de-a lungul coapsei ei şi am tras de mânerul scaunului, care se lăsă în spate la maximum.

Pentru că am acceptat războiul, l-am prelungit. Am făcut multe victime... La un moment dat, m-am simţit puţin tulburat. Era un lucru curios, şi anume că, pe măsură ce experienţa noastră avansa, îmi dădeam seama ce bine ne potriveam. Nici unul n-a scos o vorbă. Gestul, atingerea, privirea, chiar şi în semiîntuneric, au fost suficiente să alcătuiască albumul dorinţelor noastre. Mişcând brusc din şolduri, mă întâmpină aşa cum vrusesem întotdeauna să fiu întâmpinat, dar n-o realizasem până atunci. Felul în care mă conducea cu mâna, în care îi cuprindeam fesele, în care degetul ei arătător lăsă o vânătaie chiar deasupra şoldului meu, puncte, puncte... nu era un lucru obişnuit. Rochiţa era un norişor subţire care nu avea cum să eclipseze luna. Fiecare gest, mângâiere, semn şi şoaptă se transformau în complici ai conspiraţiei noastre. Aşa că, la sfârşit, când m-am bucurat că pot să-i şoptesc, în intimitate, la ureche, *Renée*, singurul lucru pe care-l mai voiam era s-o aud pe ea şoptindu-mi numele la ureche. Dar cum ar fi putut? Nu-l aflase niciodată.

3

– Ar trebui să intri, să-l cunoşti pe soţul meu.
– De ce, ca să ne pocnească pe amândoi?

– Nu-i frumos ce spui.

Am mormăit, iritat.

– Eu nu sunt aşa. De ce-aş vrea să-l cunosc? Sau, altfel spus, de ce-ar vrea el să mă cunoască pe mine, dacă nu să-şi bage nasul lung în treburile tale?

Atinse cu vârful limbii o picătură de sudoare care mi se scurgea pe sub ureche.

– De unde ştii că are nasul lung?

Am atins-o pe vârful nasului.

– Nu se poate să rămână secretul nostru? M-am uitat spre casa ei. Îmi închipui că individul care deţine clădirea are faţă.

– Şi dacă greşeşti?

– Eu, să greşesc?

Îi luceau ochii în întuneric şi-i auzeam respiraţia printre buze.

– Nu, îmi spuse. Până acum e bine.

– Mă predau.

Îmi acoperi gura cu degetele. Am mângâiat-o pe păr şi mi-am urmărit propria mişcare, ca un naiv. Mă privi.

Nu, nu, rosti apoi foarte încet, eu mă predau.

Ajunsesem la momentul clasic în care bărbaţii şi femeile discută în pat despre planul pentru noua construcţie, privită de sus, remarca ciudată a unei nepoate la o masă în familie, unul sau două secrete mici – o discuţie naturală şi spontană, ca scurgerea unui pârâu nestăvilit de baraje, condus de tasarea pământului. Însă noi eram doi străini. Nu ştiam unul despre celălalt decât ce ne învăţaseră trupurile şi că pe ea o aşteaptă un soţ acasă.

– Şi pe tine nu te aşteaptă nimeni?

– N-am simţit niciodată nevoia unui soţ.

– Cât eşti de meticulos.

– O, am exclamat, privind în jur, prin camionetă, n-aş merge chiar atât de departe.

Își mișcă trupul peste mine și i-am răspuns fără ezitare.

– Dacă mai facem mult așa...

– Da?

– Unul din noi o să apese pe claxon.

– Chestia asta are claxon?

Eram ca doi copii ascunși în spatele unui tufiș, spionând comportamentul caraghios al adulților și pretinzând că n-am observat că ne ținem de mână. O intimitate delicioasă, fragilă. Un joc mai mult pentru adulți surprins de o reflectare prea simplistă, aș fi putut fi acasă, „în siguranță, în fața televizorului", dac-aș fi avut unul. Mi-am adus aminte de un desen animat cu același titlu, realizat de poetul englez Tom Raworth, cu un seif orientat spre televizor, butonul de formare a cifrului ieșind în relief pe ușa încuiată. Exact. Sentimentele noastre sunt încuiate în seif, iar combinația am uitat-o... Ca să fiu sincer, n-aveam nevoie de un televizor pe care să-l țin așa. În 1950, Jacques Ellul scria: „Radioul, iar televizorul în mai mare măsură îl închid pe individ într-un univers mecanic, în care rămâne de unul singur." Când mă gândesc că era evident chiar și pe vremea respectivă... Eu am trăit altfel. Am făcut, dacă vreți, un soi de penitență – doi sau trei ani fără televizor – și am primit o seară ca asta.

Îmi luă mâna și-o lipi cu palma de centrul volanului, în spatele ei, acoperind-o cu palma. Puțină apăsare n-o să acționeze claxonul. Se uită fix la mine. Se undui deasupra mea. Lăsă aerul să-i iasă brusc printre buzele țuguiate.

– Nu, i-am spus. Nu te opri.

– O, dragul meu, tu întotdeauna spui ce trebuie.

– Da, am aprobat-o, de trei ori am spus lucrul potrivit, pentru că numai de trei ori am deschis gura.

Ne-am sărutat.

Dorința ne copleși. Când am pătruns-o, închise ochii și-și mușcă buza, întruchiparea concentrării, de parcă nici un detaliu nepotrivit n-ar fi reușit s-o tulbure în clipa aceea de delicatețe atemporală, de parcă, desigur, nimic altceva nu conta. O clipă furată în stil clasic. Gărgăunii de psihiatru din mintea mea bănuiau că e o femeie cu o căsătorie din care lipsește dragostea, care are multe de oferit, închisă în ea, căci nu avea cui să ofere, obișnuită să facă ceea ce trebuia făcut în acest sens. N-a mai fost nevoie să apelez la gărgăunii mei ca să trag concluzia că, în cazul meu, dorința era rezultatul singurătății excesive trăite de un bărbat care, după ce și-a exprimat remușcarea formală, n-a mai ezitat să ia ce-i trebuia. Indiferent ce a determinat-o, uniunea noastră ne-a oferit aproape două ore pe culmile bucuriei. Când ne-am gândit să mai stăm de vorbă, să respirăm, să luăm o pauză sau să facem altceva, era mult după ora trei dimineața.

Ne-am mutat pe scaunul pasagerului și ne-am învelit într-o cuvertură matlasată, pentru mobilă, ca doi copii care, pe moment, n-aveau nici o grijă.

– În armată te dă afară pentru asta.

– Mai bine ar echipa fiecare vehicul guvernamental cu pături groase.

– Contribuabilii n-ar mai trebui să plătească o groază de impozite legale.

– Soldații ar avea pentru ce lupta.

– Dar politicienii ce-ar face?

Lanterna era tot aprinsă, și mai erau luminate două ferestre de la etajul al doilea. Spun lanternă, dar i se putea spune și lampa de pe terasă, numai că arăta ca o lanternă atârnată pe două lanțuri perpendiculare și era mare cât o motocicletă ridicată pe-o roată. Becuri conice gălbui sclipeau în ea ca niște flăcărui. Spun terasă, pentru că nu știu cum să numesc corect nici zona respectivă, poate portic,

dacă acest cuvânt presupune dimensiuni atât de mari. Oare un soț care etalează luxul cu atâta ostentație, văzându-și soția dorită de altul, n-ar fi oare capabil să-i redescopere brusc frumusețea și s-o vrea înapoi? Și cum ar face lucrul ăsta? Cu o pușcă imensă? Un asasin plătit? Dezumflând cauciucurile de la camioneta curtezanului?

Renée stătea cu ochii închiși și poate că ațipise. De tâmplă i se lipiseră șuvițe umede, răzlețe. Le-am mângâiat ușor. Deschise ochii, mă văzu, îmi zâmbi și-i închise la loc. Îmi venea greu să cred că femeia care acum se odihnea liniștită și încrezătoare era tot cea care se îmbătase nu de mult, sub ochii mei. De ce să fie greu? Alcoolul transformă pe oricine într-un animal. Și nici nu ținea de gândurile mele. Îmi plăcea să stau învelit într-o pătură matlasată, pe scaunul din față al camionetei mele, la trei dimineața, lângă femeia asta specială care adormise pe umărul meu, căreia nu-i păsa nici cât negru sub unghie unde-i erau hainele în momentul respectiv. Ce contează câteva pahare băute mai devreme sau mahmureala de mai târziu?

– Am încheiat războiul? murmură ea, cu ochii tot închiși.

Ce întrebare! Dacă spuneam da? S-ar îmbrăca, s-ar depărta pe drumul de acces, ar dispărea pentru totdeauna? Și n-ar fi mai bine? Una e să petreci câteva ore sub o pătură mișcătoare cu soția altuia. Dar să mergi mai departe? Te sună de două ori și închide, camere de hotel anonim, nu mă suna aici, te sun când am nevoie de tine, vreau să spun, când ajung, pe scurt, la clandestinitatea claustrofobă a adulterului? Eram noi oare atât de lipsiți? Ne-am dovedit unul altuia să suntem buni la un lucru minunat, și asta ar putea duce la șase luni sau un an de amantlâcuri, dar ar fi fost imposibil să avem o relație mai serioasă. Pentru început, eu nu mi-aș permite a doua

sau a treia cină cu care ea e obișnuită – fără să mai pomenesc de plata curentului consumat de becurile din lampa aia. Prima oară ea ar spune că nu-i nici o problemă, ar scoate cartea de credit a soțului ei și ar plăti. Și eu n-aș accepta, refuzând să iau bani de la un bărbat căruia îi pun coarne împreună cu nevasta. Aș lua suma din câștigul meu sărăcăcios și n-aș acoperi-o pe toată, de bacșiș să nu mai zic, și aș fi obligat să accept banii de la ea. Aș insista, penibil, ca ea să primească banii gheață pe care-i am, ea i-ar lua în silă, fără urmă de dispreț sau insultă, și i-ar azvârli în poșetă fără să-i numere. Pe urmă, stând lipiți unul de altul, pe taburete, bând un pahar înainte de culcare, ea ar trebui să plătească băuturile. Asta se potrivește foarte bine unui ticălos. Dar pentru restul oamenilor, într-o lună sau două relația s-ar transforma într-un amestec de stânjeneală și dorință, de sărăcie financiară și acceptare tensionată, mândrie și adulter, pofte carnale și scuze stilate, că o, mi s-a descărcat bateria telefonului, a mașinii, a stimulatorului cardiac...

Așa că i-am răspuns:

– Am câștigat amândoi. Vrei să mai închei o dată războiul?

Zâmbi cu ochii închiși și se frecă de mine.

– Nu, rosti simplu. Îmi place să mă lupt cu tine. Cum te cheamă?

Când am deschis gura să-i răspund, m-a întrerupt:

– Sau ai un număr de telefon? Ai telefon aici? Vreau să zic, în camionetă?

– Dacă aș avea telefon aici, ar trebui să mă mut în ea, ca să nu-l las să sune tot timpul.

– O, domnul Inimă Singuratică. Deschise ochii. Faci femeile să se târască la picioarele tale.

– Ăsta-i un compliment? Sau oare de asta nu mă sună niciodată femeile pe telefonul pe care nu-l am în mașină?

În camionetă, adică. Pentru că sunt ocupate cu târâtul peste mine?

Scutură din cap.

– Fetele sunt un lucru bun pentru tine.

Mi-am înăbuşit impulsul de a declara evidenţa, aceea că nu ştia nimic despre mine.

– Bineînţeles, i-am spus cu blândeţe. Mă sună de la Societatea Cousteau, Greenpeace, Clubul Sierra, sediul Partidului Democrat... De-abia aşteaptă să vorbească cu mine şi nu mă taxează decât cu treizeci sau patruzeci de dolari pentru privilegiul ăsta.

Se uită la mine. Mi-am întors privirea.

– Eşti patetic.

– Hei, vorbesc cu ele, am spus, dând din umeri. Toate fetele sunt drăguţe. Şi femeile. Drept-credincioase generoase. Şi, aş mai putea zice, sunt la mare depărtare, în siguranţă, cele mai multe în Washington, D.C. N-am cum să mă strecor pe cablul telefonic şi să le violez.

– Nu ştiu ce pierd.

– Ăsta-i sadism? Sau masochism?

– Despre ce vorbeşti cu ele?

– Despre mediul înconjurător, apropo de sadism, despre actualul proiect de lege al Camerei şi puţurile petroliere de exploatare în Golden Gate Park. Nu subiectul contează. Şmecheria e să transformi totul într-o metaforă sexuală.

– Nu vorbeşti serios.

– Nu prea. Dar acum, da. Fetele astea sunt între Scila – datoria, şi Caribda – curiozitatea. Dau telefoane aiurea, greşind numărul, nimeresc peste robot, închid supărate – plictiseală, pe scurt, încurajată de anonimat.

– Îmi spui asta ca să cred că eşti un nesuferit.

– Nu, ţi-o spun ca să pricepi cât sunt de disperat.

– Vai, bietul de tine, mă compătimi ea şi mă sărută pe frunte.

– Crezi că un bărbat moral, normal, bine adaptat, care pur şi simplu închide telefonul în nasul avocatelor voluntare, în loc să-ncerce să le seducă, ţi-ar fi dat voie să sari pe el, cum tocmai a făcut-o?

– Bine precizat, zise ea gânditoare. Dar nu ai folosit adjectivul heterosexual.

Am mormăit mulţumit.

– La radio ar trebui să cânte *Hai să ne cărăm* la ora asta. Dar cine a spus ceva de heterosexual?

– Nimeni, îmi răspunse, lipindu-se de mine.

– *Ou-tiz*.

– Ce-ai zis? Se depărtă dintr-odată, ca să mă poată privi.

– Poftim?

– De ce-ai spus asta?

Vorbea serios.

– E în greceşte, am rostit simplu. Înseamnă *nimeni*.

– Ştiu, se răsti.

M-am încruntat, mirat.

– Zău? Să-ndrăznesc să sper că l-ai citit pe Homer? Sau pe Ezra Pound?

Se încruntă la rândul ei, dar nesigură. Homer? Nu. De la el îl ştii?

– Da. Adică nu. Singurul loc în care l-am văzut e *Cantos*, de Ezra Pound, dar îl citează pe Homer, pe care bineînţeles că l-am citit tradus. Dar tu? Sigur... Nu vreau să te jignesc, dar...

– Ai dreptate, încuviinţă ea. Sunt cam incultă.

– Nu-i adevărat. Există diferite tipuri de a fi cult. Unde-ai auzit de *outiz*?

– Las-o baltă, mi-o reteză scurt. Otis e un nume urât. Nu ţi se potriveşte. Mai degrabă e bun pentru un

băiat de nouăsprezece ani care umple sacoşele clienţilor cu produsele cumpărate de ei la alimentară.

– Hei, m-am întristat eu, ce contează numele?

– Poate cu ochelari. Pantaloni şifonaţi şi o curea subţire. Bocanci soldăţeşti. O etichetă cu numele.

– Nu uita banderolele pentru mâneci.

– Banderole pentru mâneci!

– Şi păr ţeapăn.

– Voce neformată, ca un piuit.

– Tu ai putea lua piuitul oricărui bărbat.

– Ce lucru frumos de spus unei fete...

Îmi prinse din nou vârful nasului, adăugând şi dinţii.

– O, am spus, frecându-mi-l. Rinofagie.

Se dădu înapoi cu o groază prefăcută.

– Asta-i tot din Homer?

– Nu. Înseamnă mâncător de nasuri.

– Ce uşurare. Reveni lângă mine. Mm...

– Hai să trecem la latină.

Se lipi de mine visătoare:

– Poţi să faci ce vrei.

– Un fel de latină modernă. În dialectul Caló, vorbit de nişte triburi de ţigani şi şoferii de maşini joase când nu folosesc engleza corcită cu spaniola, există cuvântul *mordisuerbe*, adică sărutul tău sonor, franţuzesc. Am sărutat-o pe nas. Sună onomatopeic, nu? Mai este şi cuvântul *mordibeso*, sărutul franţuzesc cu muşcături.

– Au! Se răsuci şi-şi frecă nasul muşcat cu dosul încheieturii, ca o pisică.

– Acum suntem chit, i-am explicat.

Strănută delicat. Am încercat să-i dau din nou un *mordibeso* şi-şi ascunse faţa în umărul meu. După o tăcere mai lungă, oftă.

– Mulţumesc.

– Pentru ce?

– Că m-ai făcut să mă simt ca acasă.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

– În cazul ăsta... Mi-am întins braţul către ea şi am arborat o mină serioasă. Nu vrei să-mi calci banderolele?

Mă pişcă tare de pielea adunată sub a treia mea coastă.

– Au!

– Ştii cum se spune la asta în latineşte?

– Da! Durere!

– Aşa-i mai bine.

– Durere de familie, am adăugat, când îmi dădu drumul.

– Aşa-ţi trebuie. Vezi că nu ţi-am turnat în cap o tigaie cu boabe de cereale fierbinţi.

– Mulţumesc. Am arătat spre casă. Te-ai gândit că eşti chiar acasă?

Privi terasa luminată.

– Nu.

Lampa se legăna încet în ceaţă şi bătea un vânt rece, care nu ne îndemna să aruncăm pătura mişcătoare, de parcă era vremea să ne sculăm şi să mergem la serviciu într-o luni dimineaţa, iarna.

– E casa ta, nu?

– Oh, răspunse ea, locuiesc aici, adică acolo. Se răsuci spre mine. Dar nu e casa mea. Îmi acoperi din nou gura cu vârful degetelor.

– Destul.

Avea privirea uşor mirată a cuiva care băuse, dar acum era aproape trează. Pe lângă starea de trezie şi oboseala de rigoare, emana o puritate sinceră, însoţită de intimitate. Poate că situaţia îmi inspira încredere, poate nu, dar în ea voiam să am încredere. Să-i ofer ce? Decrepitudinea mea, probabil. Evidenta mea umilinţă, camioneta,

micul apartament, slujba. Peste câtva timp i-aş oferi spatele meu întors, lungi momente de tăcere, coşmaruri şi vreo două sau trei slăbiciuni care să mă diferenţieze treptat de mii de alţi bărbaţi. Poate că m-aş putea baza pe ea că se va uita la spatele meu în timp ce eu, în coşmarurile mele, mă lupt cu diverşi atacatori. Instantaneu, mi-am dat seama că ar sta cu mine până s-ar plictisi. Iar la plecare, în loc să-mi spună adevărul, ar inventa o scuză: „O, ar zice, ai nevoie de cineva care chiar poate să aibă grijă de tine."

Nu-mi plăcea ce-mi spunea intuiţia. Voiam s-o plac. Nu trebuia decât să continui cu sexul şi tachinarea. Nu era ceva veşnic, dar nici comun. Departe de a fi aşa. Şi cine, dintre cei care citesc cele de faţă, nu ar rămâne echidistant? Dar, pe de altă parte, cât de prost poate fi un bărbat?

Fii atent, se aude o voce slabă, şi s-ar putea să afli. Pe lângă asta, ce altceva ai în plan diseară sau săptămâna asta, luna asta, anul ăsta?

– Otis, vrei să mă duci acasă?

Ştiam ce vrea să spună şi aproape i-am spus da. Se gândea la micul meu apartament. Ştia că ştiu. Era gata să şteargă cu buretele orice se petrecea în spaţiul din spatele terasei. Însă instinctul meu era să disimulez. Nu pentru că nu eram suficient de prost să zic da, te duc la mine. Pentru asta eram destul de prost. Numai că nu eram atât de prost ca să n-o înţeleg mai bine. Asta e altceva decât să trec la fapte. Da, sigur, am mai trecut prin asta. Femei pe care nu mi le permiteam, care trăiau în lumi foarte diferite de a mea, care... Epuizasem aceste scenarii în spiritul vremii, cu rutina cărţilor de credit şi avansarea pe scara socială. Nu putea urma decât un final urât, precedat de mult sex şi o intimitate inevitabilă care m-ar amăgi şi, când ar veni sfârşitul, l-aş nega. Ce băiat prostuţ. *Adios.*

Ia-ți vacanță câteva luni, să-ți treacă. Poate șase luni. Dar, dragă, trebuie să lucrez, fie că fac sex, fie că nu; fie că ești plictisită, fie că nu; fie că, da, de fapt, cina de-aseară a fost plătită cu banii soțului tău, fie că nu. Nu poți pur și simplu să te refugiezi aici, lângă mine, în disperare, dar sărăcie inteligentă și *să te obișnuiești cu asta?*

– Ha!

– Râzi de mine?

– Nu, îmi închipui privirea ta când pășești pe terasa *mea*.

– Asta-i o bănuială, declară ea, și nu-i deloc romantică.

Lua lucrurile prea în serios.

– Da. *Bănuiesc* că reacția ta neromantică ar semăna cu cea a unei femei desculțe care tocmai a călcat pe un șarpe în întuneric.

– Sunt lucruri mai urâte decât șerpii, comentă ea serioasă.

– Ar trebui să sâsâi când spui asta. Dar e-adevărat. Iar viața cu mine ar fi unul dintre ele.

– Dar viața cu mine?

– Toate lucrurile fiind egale, s-ar putea să fie un iad.

– Iad? Buza de sus îi tremura.

– Nu... Dintr-odată nu mai înțeleg.

– Eu mă gândeam că ieșim din iad, Otis. Nu că intrăm în el.

– Nu te supăra, Renée, dar iadul, în afară de Sartre și război, e de obicei creat de individ, ca să-și satisfacă propriile nevoi.

Plângea.

– Hei, am adăugat repede, nici măcar nu știu ce vorbesc. Am tăcut și-am luat-o în brațe. Plângea destul de tare.

Doi oameni singuri, fiecare agățat de celălalt din alt motiv, și destulă omenie între noi ca să rezistăm pentru

moment. Care e tot același lucru cu a spune că am continuat s-o țin în brațe, s-o mângâi pe păr și să mă întreb în tăcere dacă aveam măcar o vagă speranță c-aș putea-o ajuta. Ea suspina întruna. N-am mai scos nici un cuvânt. După o vreme, se liniști. Am făcut dragoste ultima oară.

Mult mai târziu eram de-a dreptul amuzanți, ne întindeam unul altuia pe întuneric hainele desperecheate și, printre ele, sticla de coniac scoasă din poșeta ei. Ea luă o gură în timp ce eu îmi trăgeam o șosetă, eu am băut una cât ea bâjbâia după un pantof.

Activitatea asta ne-a luat ceva timp. N-am pomenit nimic despre întâlniri viitoare. Dar voiam să ne întâlnim. Era de la sine înțeles. Ne-am mâzgălit numerele de telefon pe spatele unei facturi de la stația de benzină și-am rupt-o în două. Îmi spuse că al ei era celularul din poșetă. Lângă al meu scrise „Otis“. Și până să ne dezmeticim, eu mă uitam după ea cum merge pe drumul de acces îmbrăcată în ce mai rămăsese din rochia neagră, desculță, cu pantofii și poșeta în mână, cu părul ciufulit. Și deja îmi venea greu să cred că seara de dinainte existase cu adevărat.

În San Francisco se petrece un fenomen foarte ciudat. Foarte mulți papagali, de diverse soiuri și dimensiuni, au evadat sau au fost eliberați, așa că unii și-au găsit perechi din aceeași specie, alții s-au împerecheat cu specii diferite, iar stolurile rezultate și-au găsit adăpost în mai multe locuri din oraș. Îi vezi des în palmierii de pe Dolores Street, de exemplu, sau pe treptele Filbert, sub Coit Tower, sau cocoțați pe crengile pinilor Monterey, de pe Stockton Street, lângă Washington Square Park. Păsările se adună zgomotoase în coroanele anumitor copaci când se întunecă, pregătindu-se de culcare, și se agită deasupra orașului înainte de-a se crăpa de ziuă. Fac un zgomot înfiorător. O larmă neobișnuită, țipete ascuțite și

sfredelitoare, cotcodăceli stridente, caracteristice habitatelor din America de Sud şi Ecuatorială, dar diferite de, să zicem, şuieratul unic al şoimului solitar, cu coadă roşie, care sălăşluieşte pe stâncile abrupte şi aride de pe coasta Californiei.

Tocmai un astfel de stol matinal de papagali turbulenţi, zburând în cercuri din cei mai îndepărtaţi eucalipţi la est de Presidio, la nici o stradă distanţă de mine, mi-a distras atenţia în timp ce camioneta mea, cu frâna de mână trasă, rula silenţios cu spatele pe drumul de acces. Odată ajuns pe şosea, am pornit motorul. Apoi m-am oprit să studiez stolul care se rotea pentru a câştiga noi membri înainte de a-şi lua zborul în V deasupra oraşului, spre un loc frunzos, unde găseau hrana tipică ecosistemului lor adaptat. Papagalii ăştia speciali aveau o culoare galben-verzui strălucitoare - masculii aveau la gât pene roşii-purpurii - toţi cu ciocuri portocalii, picioare negre şi gheare galbene, coloritul lor strident pe fundalul gri de ceaţă, aşa cum zgomotul pe care-l făceau spărgea liniştea zorilor. Tocmai din cauza tărăboiului făcut de păsări şi a unui ţăcănit îngrijorător, provocat de o bielă de la motorul camionetei, nu am auzit când s-a tras glonţul care a ucis-o pe Renée Knowles.

ÎNDOLIAȚII

4

– Am descris scena cât de bine mi-am amintit. De câtă vreme sunt aici? Orice persoană cu judecată ar putea înțelege că Renée și cu mine ne-am distrat pentru că așa am vrut amândoi și ne-am despărțit în termeni buni, ca să nu zic excelenți.

– Slabe șanse, răhățel.

Polițistul, imens și extenuat, mirosea a boală. Îmi ascultase toată povestea, fumând în liniște țigară de la țigară. După ce-mi întrerupse finalul, aprinse încă una și se așeză călare pe un scaun o vreme, cuprinzându-l cu brațele, chiar în fața mea. Deși fuma țigări cu filtru, din când în când culegea câte-o fărâmă de tutun de pe vârful limbii, o studia și-o arunca, de parcă ar fi vrut să-mi arate că povestea mea nu e deloc plauzibilă.

În cele din urmă se ridică. Trase scaunul la o parte și dădu ocol încăperii, privind la fețele celor trei sau patru parteneri peste umărul dactilografei.

Apoi scoase un sâsâit de viperă combinat cu un mârâit de câine, un torent metaforic de calomnii răgușite, insidioase și inteligente, stranii și misterioase, îndreptate

direct spre mine, de parcă aş fi fost o scuipătoare dintr-un colţ.

– A naibii poveste, Kestrel. Crezi că un tip cu obrazul nepătat n-a mâncat niciodată rahat cu coca-cola?

N-am apucat să răspund la absurditatea rostită de el, fiindcă începu să strige:

– Ţine-ţi gura! Eu ştiu mai bine. N-ai vizitat niciodată o plantaţie de răhăţei, aşa-i, bă? Darămite să-i descoperi? N-ai săpat niciodată după răhăţei? Pe când eu... La vremea mea... Am găsit eu destui. Până la noi ordine, consideră-te unul dintre ei. Unul din câteva mii. Momentul recoltei. Asta-i destul ca să te facă ambiţios, să sapi după răhăţei.

Se răsuci brusc şi întrebă:

– Ştii povestea aia cu Ulise şi ultima lui datorie?

Otis, mi-am amintit eu imediat, şi m-am îndreptat de spate.

– De fapt...

– Nu intra în panică, strigă Bowditch. Nici eu n-am ştiut-o până când nu mi-a spus-o sergentul Maysle, care stă acolo. Ulise a trebuit să meargă pe pământ cu o vâslă pe umeri, vezi tu, şi a trebuit să tot meargă până a dat de cineva care nu ştia la ce foloseşte vâsla aia. A avut ceva de străbătut de la mal, răhăţel. Tot mai eşti mirat? Aşa de repede te-am prins? Linişteşte-te. Poţi să mai citeşti o dată *Odiseea* aşteptându-ţi rândul la moarte. Să-ţi împrospătezi memoria care-o să-ţi fie ştearsă curând. Bun plan. Poate-o s-o citeşti în greacă. Ăştia condamnaţi la moarte de stat aşteaptă mult la rând. Nenumărate roţi şi rotiţe. Liberalii noştri îţi prelungesc agonia măcinând-o în bucăţele mărunte de tot, dar statul e inexorabil. După zece sau doisprezece ani, nu mai rămân decât roţile de la targă.

– *Otis*, am spus eu...

– Gura. Dar arahida este Lumea Nouă. Şi aşa a apărut, zise el, desfăcând palma, lopata pentru răhăţei. La fel ca vâsla. Un tip – adică eu – merge cu lopata pe umăr până întâlneşte alt tip – adică tu – care nu ştie la ce-i bună lopata aia. Bună întrebare, zic eu, eşti exact ticălosul potrivit peste care să dau eu cu lopata pe umăr. Bagi vârful ei în ţărână chiar în faţa plantei, adânc, ca să ajungi la rădăcină. Greierii şi lăcustele, poate chiar vreun licurici, sar de pe frunze în umezeala serii. Scoţi planta cu tot cu rădăcină. Şi acolo le găseşti: seminţele mici şi murdare ale adevărului. Murdare, dar hrănitoare. Adevărul e bun pentru noi.

– Acum e rândul meu? am întrebat.

– Nu, îmi răspunse Bowditch. Suflă în filtrul ţigării şi mi-o arătă. Vezi asta? Pui ţigara la curul căpuşei şi sare imediat înapoi. La fel şi cu adevărul. Asta-i ideea.

M-am uitat în jurul camerei, apoi la el.

– Nu te cred.

– Păi, e o *insalata mista*[1] metaforică, atâta tot. O nouă tehnică de interogare. Unii i-ar zice tortură. Lasă urme asupra psihicului. Amestecă metaforele până când subiectul nu mai pricepe nimic şi borăşte, năucit. A face metafore înseamnă a purta ceva, şi ce e purtat e sensul. N-am de gând să-ţi pun un chibrit la cur, dar tu asta crezi c-o să fac. Trase cu zgomot din ţigară. Nu mă lăsa să te încurc. Dacă ai ceva de zis, dă-i drumul. Când e vorba de adevăr, avem tot timpul din lume.

Înainte să apuc să vorbesc, mă întrerupse din nou.

– Gura! Discutam de răhăţei. Cuvânt obişnuit pentru neînsemnat, minuscul, fără importanţă: asta eşti tu, răhăţel. Un nimeni.

– *Otis*, am încercat eu din nou.

---

[1] Salata mixtă (it.) (n. tr.).

– Te-am verificat. Nu faci nimic pentru nimeni și-ți convine. Noi, ăștia de aici, ne mirăm toți că un nima-n drum ca tine își permite să mai trăiască în orașul ăsta. Chiriile sunt cum sunt, gentrificarea e la ordinea zilei. Nimeni nu face excepție. S-au schimbat vremurile, răhățel. Și deodată răsare un nimeni ca tine și-mi pune mie pe tavă, un bătrân hârșit care-a băgat la apă nenumărați răhățel, ocazia să scot ceva la iveală. Și-acuma o să mă holbez direct în ochii tăi – își apropie fața de a mea – și-o să-mi zic: Uite o sământă murdară pe care s-o scoți la iveală și s-o mănânci cu totul, verde așa cum e, dacă ai chef. Iar eu am chef. Și cred că ești destul de verde, răhățel. Verde ca puța de brotac.

Se dădu puțin înapoi și continuă:

– Găsești o grămadă în pădure, băiete. O delicatesă.

Iar se dădu înapoi, iar reveni:

– Destul de departe în pădure. O țigară? Eu vreau, zise, aprinzându-și una. Polițiștii ăștia fac mișto de tine, răhățel. Nu eu. Ai văzut filmul ăla, *Inimă sălbatică*? Răhățel e un cuvânt drăgăstos în el. Și în carte, am auzit, deși numai sergentul Maysle a citit-o. Ea e reprezentantul culturii aici la noi, legătura dintre centru și căcatul de afară. Acel nouăzeci la sută din creierul omului pe care nimeni nu-l poate explica? Filtrează rahatul. Ascultă-mă pe mine. Numai că nu e suficient. Dacă peste nouăzeci la sută se irosește pe rahaturi, e la mintea cocoșului că creierul nu mai face față. Ține-ți gura! Din partea mea, dacă s-ar inventa un filtru pe care să-l porți pe cap? Ceva auxiliar? L-aș susține. Chiar și-așa, trebuie să avem măcar câteva informații. Deci dacă în CV-ul ei scrie că sergentul e stenografă și antropolog specializat în medicină legală și filologie, atunci în realitate ea e Filtrul Auxiliar pentru Rahat. A văzut toate filmele și a citit toate cărțile și a auzit toate cântecele. Dacă e vreun citat din

Camille Paglia, ea îl poate reda. Şi asta e-n regulă, dacă-i vorba de cultură. Dar aici „cultură“ înseamnă altceva. Aici „cultură“ înseamnă ceva care ţine maşina ridicată în timp ce noi învârtim cauciucurile. Pricepi? Se apropie foarte mult de mine. Iartă-mi respiraţia cu miros de ţigară şi salam, dar sunt pe cale să-ţi rotesc cauciucurile.

– Mai degrabă de scutec, am zis eu. Respiraţie cu miros de scutec.

Bowditch aşteptă să se stingă chicotelile din jur înainte să-şi apropie faţa la câţiva centimetri de a mea, apoi continuă încet:

– O să-mi placă de tine la nebunie, secătură. O să te iubesc până ajungi pe targa condamnaţilor. Deja simt mirosul tamponului cu alcool. Tu nu? Proaspăt, pe partea interioară a cotului tău. Nu-i aşa? Dumnezeule, nici o injecţie nu-i ca aia letală. Taie ceaţa ca un F-103 după explozia întârziată.

Când se îndreptă de spate, lui Bowditch îi pocni o vertebră zgomotos, ca un ciot de pin într-un foc sănătos.

– Drace! făcu el, cu mâna la ceafă. V-aţi gândit la toate? strigă el. Asta-i o poveste cusută cu aţă albă, rahăţel. O duci pe femeie acasă. E beată. Tu eşti un străin. Faci un serviciu altor străini. Chiar şi aşa, gagica îţi face un număr. Asta-i greu de înghiţit. Îşi masă ceafa. Să vedem. Te-au invitat la petrecerea lor luxoasă? Şi ce dacă? Faci rame pentru tablourile lor? Şi ce-i cu asta? Nu-nseamnă c-o să-ţi dea o femeie din rândurile lor. E chestie de clasă, rahăţel. Ei o au, noi, nu. Tu să fii împreună cu ea sună la fel de improbabil ca ea să fie împreună cu mine, şi la fel de improbabil ca Roland Kirk cântând la trei saxofoane pe *Love Boat* – dacă-mi dai voie să fac nişte trimiteri culturale care te depăşesc. Da, rahăţel, sergentului Maysle, aici de faţă, îi place jazzul. Femeia asta ne ţine seminarii. *Insalata mista* culturală îl lasă pe suspect flămând,

pricepi? Îl face să se încurce în propria poveste. Adică pe tine. Noi avem aici la sediu două-trei tehnici. Una din ele zice să amestecăm metafore culturale pe parcursul interogatoriului, iar la sfârșit tu o iei razna și scuipi bucăți jegoase de adevăr prin cameră. Așa că de ce să nu tușești, răhățel? Altfel o să-ți aducem dovezi de iubire toată noaptea. Și, răhățel, înainte să se crape de ziuă, îți promit c-o să scârțâi ca un arc de pat dintr-un hotel ieftin. Asta pentru că în secția noastră iubirea e tot una cu adevărul. Și mai știi ce? La fel ca normalul, cotidianul, rutina, conceptele astea sunt *indiscutabile*. Ca să nu mai zic că sunt înfiorătoare și strălucitoare. Acuma, dacă o să fii binevoitor, o să te rupi în bucăți sau pur și simplu o să cedezi și-o să recunoști c-ai ucis-o pe doamna Renée Knowles, o să ne scutești pe toți să mai inhalăm o tură de fum. Am găsit numărul ei de telefon în buzunarul tău și sperma ta în vaginul ei, scuză-mi sinceritatea exprimată în vocabular de medicină legală. Rezultatul testului ADN nu vine decât peste șase săptămâni, dar ce contează? Te scoatem noi criminal, berbantule! În dreptul numărului tău de telefon scria *Otis*, dar era clar al tău. Poți să ne explici asta după ce mărturisești.

Otis, mi-am zis. *Otis*.

Bowditch arătă cu degetul spre stenografă.

– Uită-te la sergent cum se enervează. Cum îi mai dansează unghiile alea lăcuite pe taste! E nervoasă pentru că știe că dac-aș fi considerat-o suspect într-o crimă aș pune-o la pământ și i-aș suge sângele chiar eu. Mă respectă pentru că mi-am gravat mottoul *Dreptatea servită, ușor crocantă* pe țeava puștii, chiar acolo pe unde iese glonțul. E o armă lungă.

Făcu doi pași lateral, își ridică pantalonii, se răsuci și spuse:

– Pariu pe doi dolari că ADN-ul e al tău. Scoase nişte bancnote din buzunar şi le arătă celor din încăpere. Mai pariază cineva?

Eu m-am abţinut.

– Nu împotriva ta, şefule, răspunse cineva.

– Şeful are întotdeauna dreptate, se auzi imediat altcineva.

– Recunoaşte, răhăţel, mi se adresă Bowditch şi ia închisoare pe viaţă.

N-am recunoscut nimic. Bowditch scutură din umeri şi puse banii deoparte.

– Asta-i aproape la fel de bine ca evitarea circumstanţelor speciale, nu, răhăţel? E-n regulă. Rânji. O să se ocupe tipii de scăparea asta la duşuri, la San Quentin[1].

Arătă cu degetul spre mine.

– Asta-mi aminteşte să-ţi mulţumesc că ai opus rezistenţă minimă când ţi s-a luat proba pentru ADN, căci a fost nevoie numai de patru oameni care să te ţintuiască la pământ şi de al cincilea care să-ţi ia două seringi de sânge. Din alea imense, e-adevărat. Zâmbi. O să ţi se vindece braţul până la proces. Zâmbetul îi dispăru de pe buze. Apropo de contuzii, ai o vânătaie deasupra şoldului stâng care se potriveşte exact cu amprenta degetului mare al doamnei Knowles.

Era adevărat...

Bowditch oftă.

– Ne-ar fi mai bine la toţi, răhăţel, dac-ai ceda. Sunt obosit acuma, dar nu aşa de tare ca *insalata mista* să mă doboare înaintea ta. Sunt profesionist. Am mintea ascuţită şi stomacul rezistent. Sinapsele mele bâzâie ca aparatul antimuşte. Limba mea are gustul unei rogojini din

---

[1] Închisoare de maximă securitate situată la nord de San Francisco (n. tr.).

fața salonului de masaj. Dar adevărul e mai neted decât clanța ușii de la cabina porno, răhățel. Odată ce-ai pus mâna pe ea – își freca trei degete cu cel mare – te lipești.

Își adulmecă degetele și mi le vârî sub nas. Miroseau a ceea ce spusese el.

– Până și cea mai slabă aromă îmi agită neuronii de câine de vânătoare, ca bilele de biliard pe o masă pe valuri. Dar adevărul? Nimic nu limpezește mintea mai ușor ca el, în afară de senzația pe care ți-o dă acul vârât în venă, ea însăși o formă a adevărului. Își frecă gânditor plica cotului. Numai când te gândești la ac și-ți vine să vomezi. I-ai întins *o cursă* femeii Knowles, răhățel, zise pe un ton ridicat. Ar fi putut să ia un taxi. Dar tu ai înșelat-o ca o canalie cu favoarea ta. Ai luat-o de sub ochii lor și-ai ademenit-o în camioneta ta jegoasă. Ăia de la galerie erau cu mintea la altele și ți-au fost recunoscători că le-ai luat grija de pe cap. De fapt, din câte cred eu, îi doare-n cot că e moartă. Dar asta-i altă poveste, răhățel. Tu zici că peste jumate de oră, pe drumul pentru mașini din fața casei ei, ea ți-a zis da. Eu zic c-a zis nu, așa c-ai violat-o. Simplu. În faza de amețeală postcoitum, tipa reușește să scape. O prinzi când deschide portiera din față. O pocnești. O mai violezi o dată. Pe-urmă o-mpuști dintr-un motiv oarecare. Autopsia o să ne-arate c-ai violat-o după ce-ai omorât-o.

Am încercat să mă ridic.

– Nu știi ce vorbești, cretinule, i-am zis.

Bowditch afișă un rânjet larg.

– Cretin mi-ai zis? Vai de mine! Suntem nervoși? Râse natural. Cretin...

Mă trânti la loc pe scaun cu mâinile ieșite din întuneric.

– Necrofilie! Ticălos ordinar. Ți-am dat profilul în cazuri nerezolvate asemănătoare.

Se opri să-şi aprindă o ţigară.

– Vreau *adevărul* de la tine, răhăţel. Pricepi? Nu poţi să scapi de dragostea mea pentru *adevăr*. N-ai nici o scăpare, eşti mort, iar eu sunt o muscă mare. *Mănânc* organe putrezite. Sunt ca un magnet pentru mine. O să-mi las ouăle în *ochii* tăi. Adevărul e undeva în tine, sunt sigur aşa cum sunt sigur de cireşele dintr-o cutie de ciocolată. Îmi suflă fum în nas. Şi-o s-ajung la el chiar dacă va trebui să mănânc toată cutia aia afurisită.

Făcu câţiva paşi.

– Profilul psihologic al procurorului spune că dacă săpăm adânc o să dăm de alţii. Ai mai făcut asta. E un tipar. Ăsta-i norocul nostru. Studenta aia de la colegiul din Berkeley de anul trecut? În tine credem că vedem un tip care *iubeşte până la moarte.*

Tuşi, îşi drese glasul şi aproape se înecă.

– O ţigară. Agăţă cu vârful pantofului coşul de gunoi de sub un birou. Dumnezeule! Scuipă în coş şi-l lovi cu piciorul. Nevastă-mea a-ncercat să mă facă să mă las. A vrut şi să ies din poliţie. I-a venit ideea de la serialul ăla de la televizor, *Columbo*. Te uiţi la televizor, Kestrel?

L-am ignorat.

M-a ignorat şi el.

– Individul ăla, am uitat cum îl cheamă. Îl joacă bine pe Columbo. E total băgat în pielea personajului. A-nghiţit hapul, profesional vorbind. Până şi în filmul ăla de Vim Venders era intrat în pielea personajului. Deşi e-un fel de înger.

Bowditch îşi şterse buzele cu o batistă albă murdară.

– Dar, ştii, ăsta-i un exemplu bun care arată de ce metaforele culturale rezolvă atâtea crime. Gândeşte-te la *Columbo*. Vezi destule filme – mă urmăreşti, răhăţel? Fii atent. Vezi destule filme? În cele din urmă, mai devreme sau mai târziu, ajungi la *Diabolique*. Nu-i aşa

c-am dreptate? Mai devreme sau mai târziu te saturi de World Music, masturbare, romane de Paul Auster, chestii de-astea, și te uiți la ceva clasic. Îi zice terapie prin revenire. Dacă nu, atunci așa ar trebui să-i zică. Și iacătă-l! Columbo al nostru în *Diabolique!* Individul a furat tot! Impermeabilul, comportamentul dezarmant patetic, până și trabucul. Ca să poată juca exemplul de integritate! S-a întors lumea cu fundul în sus? Se răsuci în cerc și ajunse iar cu fața la mine și cu mâna pe obraz. Sau oi fi eu nebun? Individul ăla din *Diabolique?* Actorul francez?

– Charles Vanel, îi șopti cineva.

– O, uau, se băgă un alt polițai, *Wages of Fear*.

– În nici un caz, continuă Bowditch, n-a văzut Vanel resturi din filmul ăla. Uitați de serialul de la televizor. E corect? Probabil c-a murit falit, învăluit în absint și heroină, chinuit de talentul lui închis, cântând duete siropoase cu L'Hirondelle. *Où sont tous mes rezids?...* Bulevardele din Montmartre. *Sirop de la rue.* Stinse țigara cu piciorul. Artiștii suferă. Care-i scuza ta? Dar nu asta-i ideea. Ideea e că – cultural vorbind? Ai săpat destul de adânc? Individul care a furat rolul e-arestat. *Nici o problemă.* Dacă iubești destul de mult, răhățel, dai naștere adevărului. Asta-i ideea. Ăsta-i adevărul. Ăsta-i sexul, aici la noi, la sediu. Nu promiscuitatea. Adevărul. Se aplecă în față din nou. Cutele fălcilor erau asudate. Procurorul zice că dacă pledezi vinovat de viol și crimă de gradul doi, renunțăm la acuzarea de crimă cu premeditare cu armă mortală și-o să-i zicem omor. Eu nu sunt de acord. Scutură din umeri ca un filozof. Așa ar trebui să faci. Fără premeditare și armă mortală înseamnă fără circumstanțe speciale: *ergo*, scapi de injecția letală. Primești douășcinci de ani sau închisoare pe viață. Până ieși, erecția ta n-o să mai fie o problemă pentru nimeni. Maxilarul

inferior îi scoase rânjetul în evidență. Arăta ca o găleată în cupa unui excavator.

L-am privit. Cum de se putea întâmpla asta, oricum?

– Nu? Nu cedezi? N-ar trebui să-i spui nu unui avocat. Își băgă în gură țigara direct din pachet. Să-mi dea cineva un foc. Cineva aprinse un chibrit. Bowditch trase un fum. Nu? Nimic? Expiră fumul cu zgomot. Cheamă orice medic e de gardă, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume. Spune-i că ne întâlnim cu el la parter.

5

Pielea ei maronie dobândise nuanța cenușie a apusului de soare iarna. Buza de sus era răsucită asimetric, dezvăluind un canin și gingia maronie, ca de marmură, de culoarea slăninii stricate. O piatră mică de granat, montată într-un inel și mai mic cu mărgele de aur, era singurul obiect din încăpere care lucea, fixat în mijlocul lobului delicat al urechii. Celălalt cercel, îmi spuse Bowditch, era reținut ca probă.

Stătea cu mâinile în buzunare, benzile jachetei șifonate pe antebraț. Reverul, răsucit în afară, scotea la iveală breteaua maro a curelei de umăr.

– L-am găsit zdrobit pe carpeta de la intrare. Ucigașul a călcat pe el.

De-asta-mi luaseră bocancii. Bowditch arătă cu vârful pixului și-și supse dinții:

– Lipsesc câteva mărgele din montură.

Se uită la mine, dar nu amenințător, ci extenuat. Nu dormise toată noaptea. Băuse numai cafea, iar acum pereții stomacului probabil că erau mai strânși decât o conservă de supă cu botulism. Trebuia să se bărbierească.

Puținul păr pe care-l avea îi crescuse sălbatic și grotesc de lung și-l pieptănase într-o parte, peste craniul chelbos, semănând cu o calotă arctică pe ale cărei drumuri se plimbă reni migratori. Își turtea șuvițele din obișnuință. Când zâmbea, rar de tot, cum făcu acum, își arăta dinții în nuanțe diverse de galben, culoarea filtrului de țigară fumată.

– O singură mărgeluță de aur înfiptă în talpa bocancului, expiră el cu zgomot, și ești al meu. Arătă o bucățică din vârful pixului cu unghia degetului mare. Cât puța unui păduche circumcis.

Stăteam desculț, numai în șosete, pe podeaua de gresie rece a morgii orașului. Era patru și jumătate dimineața și Bowditch rămânea grosolan la maximum, dar nu-i mai dădeam atenție. Nu-și construise un caz împotriva mea, ce dacă el credea asta? În fața noastră, pe o pânză aspră, zăcea cadavrul singurei femei care se atinsese de mine de multă vreme încoace. Numai capul îi era expus.

– Și dacă nu găsești nici o mărgeluță, am întrebat absent, ce-o să faci?

Ignoră cu totul posibilitatea.

– Tot ai să rămâi suspectul principal.

O ușă se trânti undeva mai departe de noi. De la și mai mare distanță se auzi un strigăt, poate vreunul din bețivanii din celulele închisorii noi, două etaje deasupra noastră.

– N-ai nimic de zis, Kestrel?

Ce să zic? M-am uitat la chipul lui Renée, deformat de moarte. Deasupra capului, un tub fluorescent bâzâia ca un aparat de tatuat. În spatele perdelei din cealaltă parte a încăperii, un instrument căzu pe gresie. Era frig în încăpere. În aerul filtrat se îmbibase miros de cocaină solidă aprinsă de la o brichetă cu gaz. Se auzi zgomotul înfundat al apei trase la o toaletă departe de noi. O folie

verde-pal, ca marea înspumată, acoperea formele delicate ale trupului ei fără viață. Scârțâi o balama. O voce chițcăia la un radio. O șosetă de-a mea avea o gaură.

Prezența ei era una negativă. Fața ei, astfel luminată, avea o înfățișare deloc de invidiat. Mai văzusem cadavre înainte. Soarta are întorsăturile ei și ceea ce odată a fost un amalgam de senzații și înțelesuri devine cu totul altceva. E un fapt dovedit.

– Și o pierdere, am conchis cu glas tare.

– Trebuia să te gândești la asta înainte să-i faci felul, îmi sugeră Bowditch.

– Știi, i-am replicat extenuat, întinzi coarda mult prea tare.

Își aplecă urechea spre mine interesat.

– Ești gata să cedezi?

Nu era frumoasă moartă, dar îți dădeai ușor seama că a fost frumoasă în viață. Numai părul îi rămăsese viu din toate trăsăturile. Negru, ondulat, tuns frumos, era lucios și uimitor de sensibil la atingere.

– Am zis eu cuvântul ăsta?

– Care cuvânt? Mărturisire?

– Frumoasă.

– Dumnezeule, Kestrel, e moartă! Asta se-ntâmplă când ucizi pe cineva. Moare. Și-n caz c-ai uitat...

Bowditch trase pânza verde și dezveli partea de sus a corpului gol...

Avea intestinele scoase.

– Tăietura asta se face de obicei la autopsie, zise el brutal, urmărindu-mi reacția, nu înainte.

O acoperi la loc.

Nu reușeam să-mi stăpânesc sentimentele. Recunosc. Știam că n-are rost să-ncerc în clipele alea, dar voiam să mă controlez. Trebuia să înțeleg. Mă treceau valuri de senzații. Am fost pe câmpul de luptă. Am mai fost și la

morgă. Părinții mei... părinții mor, la un moment dat. Am tras de sub o mașină zdrobită o femeie care nu murise nici de cinci minute. Am găsit trei cadavre într-un tanc dezafectat, care zăcuseră o săptămână la tropice. De fiecare dată, la ani de zile distanță, se auzise un radio undeva în apropiere. De fiecare dată strălucise soarele. Mașina era răsturnată și ardea mocnit, benzina se scurgea pe iarbă, dar încă mai mergea semnalizarea. Hainele familiei femeii erau împrăștiate peste tot pe autostrada goală. Siguranța era scoasă în partea laterală a comandantului tancului, dar era încă în toc. În pachetul lui de țigări era o țigară cu marijuana.

Nici acum lucrurile nu stăteau altfel. Renée era moartă. Nu mai era o persoană, ci un cadavru. Urmau o grămadă de amănunte stupide, imobilizate de clipa morții, străine de femeia pe care o cunoscusem atât de puțină vreme. Chiar fără ea, detaliile vor persista un timp în continuumul nostru existențial, ca niște scântei căzute dintr-un înveliș de stea. Și, în cele din urmă, vor dispărea și ele.

Dar parcă lucrurile stăteau și puțin altfel. Pe ceilalți oameni morți descoperiți nu-i cunoscusem sau îi cunoscusem prea bine. Nu-i atinsesem niciodată, nici ei pe mine, sau ne atinseserăm reciproc destul de mult, mulțumesc frumos. Nu semăna cu experiența trăită de mine și Renée, ori cu cea pe care am fi putut-o trăi. Am avut o prietenă care s-a sinucis la ani de zile după ce ne-am despărțit, lăsând în urmă obișnuitele întrebări obositoare. Prieteni și cunoștințe de-ale mele muriseră în accident de mașină, din cauza drogurilor, în război sau pentru că au traversat pe roșu. Bărbați și femei apropiați sau foarte puțin apropiați de mine muriseră pe loc, se stinseseră sau pur și simplu dispăruseră. Era altceva. Pe Renée nu o cunoscusem. Am făcut dragoste și am stat puțin de vorbă

într-o seară, atâta tot. Nu-mi aflase numele adevărat niciodată. Poate...

– Hei, răhăţel, mă strigă Bowditch, pocnind din degete în faţa mea. Consumi prea mult oxigen.

Mi-am întors ochii de la masă şi l-am privit.

– Să-ţi faci testul HIV.

Am început să tremur. Nu mi se mai întâmplase de mult. Am fost obligat să mă stăpânesc la maximum ca să nu mă ating de Bowditch. Adică să nu-l pocnesc. Dar gura nu-mi era închisă.

– O sută de kilograme de căcat, am remarcat, decorate cu insigna aia.

Bowditch nici măcar nu clipi.

– Cu mult înainte să apari tu, îmi zise cu un zâmbet subţire, mi s-a spus în toate felurile, de la porc la vierme. Mă doare-n cot de apelative, înţelegi? Nu-mi pasă decât să pun mâna pe tine. Voi, răhăţeii, sunteţi toţi la fel, adăugă pasiv. Vârâţi un glonţ în spatele unei femei, o şi crestaţi, poate, dar când vine vorba să fiţi pedepsiţi după lege atunci e un căcat. Nu mă face să râd. Aş putea să te pocnesc cu bastonul peste mutră ca şi cum ar fi o bucată de scoică. De obicei ajunge-o lovitură – îşi pocni palmele una de alta – şi gunoiul de criminal alunecă pe conducta de zece centimetri ca un rahat de cinci. Cerşeşte milă, zbiară după avocat, urlă după mama. N-am voie să fac aşa ceva, bineînţeles, dar există întotdeauna varianta unor „activităţi“ mai speciale. Mai devreme sau mai târziu, tot pe conducta cu căcat o s-aluneci, răhăţel. O amprentă pe partea din interior a uşii de la intrare, o bucată de cercel pe talpa bocancului tău, pistolul ăla de care nu suporţi să te desparţi, cuţitul pe care-l ai de când erai cercetaş... Pocni din degete. Deja eşti pe targa condamnaţilor, în drum spre paradis... Când ajungi acolo, fii sigur că le spui tuturor ce căcaţi suntem noi, ăştia de aici.

În spatele nostru se deschise uşa şi apăru un detectiv de-al lui Bowditch, ţinând cu vârful degetelor partea de sus a bocancilor mei.

– Cum e, Evans? îl întrebă Bowditch, cu ochii la mine.

– Nimic, scutură din cap detectivul. Parc-ar fi nou-nouţi.

Bowditch se strâmbă.

– Spune-i lui Clarence...

– Clarence i-a verificat milimetru cu milimetru, spuse o voce din spatele lui Evans. Am găsit vin alb îmbibat în locul unde e ros vârful – aici. Clarence arătă locul cu o ţigară neaprinsă. Fire de covor pe ambele căpute de la o Toyota din anii optzeci, încă nu ştiu exact anul şi modelul...

– 1984, cabină extinsă, l-am ajutat eu.

– Mulţam. Am mai găsit antigel, praf de aluminiu, un fir de iarbă şi nisip de plajă în cusăturile sau pe talpa ambilor bocanci. Dar nici urmă de cercel.

– Sună ca o reclamă la un bărbat singur.

– Curge radiatorul camionetei, le-am explicat.

Bowditch mă ignoră:

– N-ai găsit fire din covorul din hol?

Clarence scutură din cap.

– Sigur ai căutat atent?

Clarence îşi scutură încheietura obosit. N-avea ceas la mână.

– Cât naiba e ceasul?

Bowditch se încruntă:

– Ce, mă, fosta nevastă te-a lăsat şi fără el?

– Formaldehida dizolvă pielea vopsită, zise Clarence cu o mutră acră. Bătu ţigara de interiorul încheieturii. Cam aşa cum extragi alcoolul prin dizolvare. Prinse ţigara cu buza de jos. Vreau să plec de-aici.

Bowditch scoase și el un Vantage.

– Dă-i tipului bocancii înapoi, zise el, aprinzând mai întâi țigara lui Clarence, apoi pe-a lui.

– Miros a pișat de mâță, comentă Evans, întinzându-mi bocancii.

– Ai tăi nu? l-am întrebat când i-am luat.

– Ăsta nu-i pișat de mâță, interveni Clarence. E-adrenalina pompată spre extremități din cauza spaimei puternice. Își dădu brusc capul pe spate și trase din țigară.

– Prostii, zise Evans.

– Nu, pe bune, îi explică Clarence, expirând fumul. Uită-te la el. Mă privi prin fum cu ochii mijiți. E-nspăimântat. Nu te-ai deranjat încă să-l verifici? îl întrebă, după o clipă.

Evans mă privi cu o sclipire nouă de interes în ochi.

– Individul ăsta are cazier?

Clarence încuviință cu capul.

– Are un dosar, dacă știi să cauți unde trebuie.

Am aruncat bocancii în fața unui scaun pliant și m-am așezat. Picioarele lui scoaseră un scârțâit prelung în camera mare, cu gresie.

– Ajunge, Clarence. Mi-am ridicat glezna și-am proptit-o de genunchiul celălalt, curățindu-mi călcâiul șosetei. Cum stau lucrurile?

Evans se uită la mine, apoi din nou la Clarence. Bowditch nu-și luă ochii de la cel din urmă.

– Nu știu. Unde se țin chestiile astea, Danny?

Mi-am tras bocancul pe picior.

– Habar n-am.

– Ce chestii? întrebă Evans, mutându-și privirea de la Clarence la Bowditch. Despre ce vorbesc?

– O păsărică mi-a șoptit că vorbesc despre pescuitul cu musca drept momeală, îi răspunse Bowditch, încruntat.

Evans se încruntă și el:

– Pescuitul cu musca?

– Pămpălăii pretențioși, scuipă Bowditch.

– Vorbești în dodii, Charlie, zâmbi Clarence.

Bowditch se uită la mine.

– Pescuitul cu musca e singura chestie pe care-o face Clarence în afara încăperii ăsteia.

Evans își plimbă brațul înainte și înapoi:

– La marginea lacului? În parc?

– E un club, îl lămuri Bowditch. Cine poate să bage-o muscă legată într-un tub. Pe urmă beau cocktail și vorbesc despre Montana. E-o ocupație liniștitoare într-o lume agitată. Ca să nu mai zic că ține loc de sex.

Evans se încruntă:

– Ar trebui să afle și fiică-mea despre asta.

– Nu prea te-am văzut pe-acolo, observă Clarence încet.

– M-am plictisit, i-am explicat.

Bowditch mișcă din cap în direcția mea:

– Crimă cu premeditare e mai palpitant?

– Nu ca băutura.

– Să nu te-apropii de fiu-meu, îmi zise Evans.

Eram deja încălțat cu amândoi bocancii.

– Ai vreun motiv să mă reții?

Bowditch se uită la cadavru:

– Ar trebui să nu mai pierzi timp și să-l verifici, insistă Clarence, evident bucuros că poate să-i strice programul lui Bowditch. Scutură scrumul în palmă și se șterse de șorțul purtat în laborator. Danny e veteran de război. Două înrolări, citat pentru merite deosebite prin ordin de zi, o medalie pentru că a fost rănit în acțiune. Pe lângă asta, e liber-profesionist de douăzeci de ani, are autorizație și plătește impozit.

Informațiile îl enervară cumplit pe Bowditch.

– Nu mi-ai zis că ești veteran.

– A fost destul greu că am trecut o dată prin asta. Acuma vrei s-o iau de la-nceput pentru tine? Am tras manşeta pantalonilor peste bocanc şi m-am ridicat. Nu, mulţumesc.

– N-am mai fi pierdut o groază de timp, nemernicule.

– Adică cum, dac-am fost destul de prost să merg în Vietnam, nu-s destul de deştept să omor pe cineva şi să scap?

– La Marină? mă întrebă Evans plin de speranţă.

– Dumnezeule, lăsaţi-mă să plec de-aici.

Clarence chicoti.

– Ar trebui să-l vezi pe Danny jucându-se cu larvele de molie, Charlie. Ştii, sunt foarte uşoare şi puful le face să nu fie aerodinamice. Numai cârligul e mai greu şi...

Bowditch îi aruncă lui Evans o privire care-i îngheţă chicoteala.

– Ascultă. Avem aici o tipă ucisă în floarea vieţii. Avem un tip care-a făcut sex cu ea cu cinci minute înainte de-a muri. Dacă n-a ucis-o el, aproape sigur c-a văzut cine-a făcut-o, şi dacă n-a văzut, măcar a mirosit. Trebuie să ştie ceva care să ne folosească: o marcă de maşină, un ciuf de păr, o poală de cămaşă, un radio, un miros de after-shave ori de usturoi...

– N-am văzut şi n-am auzit nimic. Eram ocupat. Şi-acuma ce mai vrei? Ai terminat?

Bowditch rămase nemişcat. Avea ochii ca două siguranţe uzate.

– De fapt, aproape c-am terminat. Dar nu cu tine.

M-am frecat pe ceafă.

– Bowditch, nu eu am ucis-o pe femeia asta. Abia am apucat s-o cunosc. Am stat în maşina parcată câteva ore, pe aleea ei, da? Sigur că am profitat de orele alea. Sigur că mi-a plăcut. Şi ei i-a plăcut, poate. Din partea mea, oricine putea să vină şi să ne toarne mortar pe capotă,

pricepi? Dar să ştii că a fost linişte pe-afară. Nu ne-a fotografiat nimeni prin parbriz. N-a venit şi n-a plecat nici o maşină. N-am văzut pe nimeni, nici măcar o pisică. Ai găsit numărul meu de telefon în buzunarul ei. Ea a scris lângă el un nume de alint. De ce nu se potriveşte asta cu ce ţi-am spus eu? Se potriveşte. N-ai să găseşti pe nimeni care să-ţi spună că o cunoşteam pe Renée Knowles şi numai vreo două-trei persoane ne-au văzut împreună.

M-am uitat la cadavru.

– Aş vrea să mai fie în viaţă, am zis.

Clarence se apropie de masă şi, ţinând ţigara cât mai departe de ea, trase pânza verde peste faţa lui Renée.

– De ce dracu' s-o fi omorât? am întrebat încet. Nici n-o cunoşteam bine. Mi-a plăcut cât am apucat s-o cunosc. N-am văzut-o niciodată la lumina zilei, pentru numele lui Dumnezeu...

Bowditch înclină din cap cu ochii închişi, cu mintea aiurea.

– Ştiu, zise el dintr-odată. Am ştiut din clipa când ţi-am arătat rana din burtă.

Am clipit.

Bowditch oftă.

– A fost o surpriză totală.

– Are dreptate, Charlie, interveni Clarence.

– Da, spuse şi Evans. Iar noi n-avem nimic.

– Taci din gură, articulă Bowditch, deschizând ochii. Cară-te dracului de-aici.

6

Colma e la sud de San Francisco. O mulţime de oameni sunt îngropaţi acolo. Wyatt Earp, de exemplu, sau

Joe Dimaggio. Se vorbeşte acum că se vor muta câteva hectare de pământ ca să se facă loc pentru un cazinou. Interesul faţă de jocurile de noroc i-a convins pe cetăţeni că, după o sută cincizeci de ani de îngrijit morţii, municipalitatea ar trebui să facă şi altceva. Supravieţuitorii decedaţilor sunt supăraţi. Sunt mulţi bani la mijloc, aşa că e posibil ca rudele celor îngropaţi să rămână tot supărate.

Venise foarte puţină lume la înmormântare. Unii erau îmbrăcaţi corespunzător, chiar cu haine scumpe; dar ăsta e Vestul, ţinuta nu se impune aproape în nici o situaţie. John Plenty, de exemplu, era prezent. Lovit de durere, purta nişte blugi cu dungi de vopsea şi o jachetă din material indian în dungi albe şi albastre, care era mai potrivită pentru un picnic la iarbă verde. Mai era şi beat pe deasupra. Gerald Renquist avea un costum excelent croit de culoare închisă cu dungi mov. La braţ o avea pe maică-sa, sau ea îl ţinea pe el, cu ochelari negri, mari, şi îmbrăcată într-o jachetă sobră şi o cămaşă albastru-marin. Ea şi fiul ei păreau mai retraşi; şocaţi, poate. Ne-am salutat înclinând din cap, dar fără îndoială, ţinând cont de suspiciunile care planau asupra întregii situaţii, nimeni nu s-a apropiat de mine.

Omul născut din femeie are viaţă scurtă, dar plină de necazuri...

Preotul citea din *Cartea de rugăciuni obşteşti*, de culoare stacojie. Un vânt uşor îi flutura stiharul de culoare incertă. Frunzele mereu verzi ale stejarului din apropiere foşneau discret. Am auzit dintr-odată un sunet ca acelea din Alaska, am simţit, aşa cum o face orice californian, toamna apropiindu-se şi aducând cu ea speranţa că, după patru sau cinci luni de vară secetoasă,

o să vină ploaia. Şi, odată cu venirea ei, o să dispară toate aspectele dezagreabile care însoţesc seceta: duhoarea de urină de pe străzi şi alei, firele de iarbă despicate, îngălbenite şi maronii, turiştii care aglomerează autostrada de pe coastă şi pământul neschimbat, câtă vreme rămâne uscat. Odată cu invazia trăsăturilor sudice aduse de frigul tundrei sosesc şi sezonul de pescuit la somon, manifestările de artă, spectacolele de operă, alegerile. Soarele continuă totuşi să lumineze de pe cerul albastru strălucitor care, suficient să fie împrospătat de o singură furtună, revigorează imediat şi speranţa trădată meticulos, zi de zi, de ticăloşia interminabilă de pe pământ.

> Se naşte şi e tăiat ca o floare; fuge şi piere ca o umbră.

Sigur că majoritatea celor de lângă mormânt erau îndureraţi, dar nu puteam spune dacă purtau ochelari de soare ca să nu li se vadă lacrimile de durere sau din cauza luminii care strălucea puternic. Mai puţin sigur era că unii îşi exteriorizau suferinţa în felul în care te aşteptai, după ce i-au îngropat pe atâţia alţii ani la rând.

> Întru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletul roabei tale, că Însuţi eşti iubitor de oameni.

Dumnezeu nu era singurul nemulţumit de păcătoasa asta. Două-trei persoane din mulţime se holbau la Renée ca să fie sigure că n-o să sară din sicriu ca să mai comită vreun păcat în ultima clipă. Nu stăteau nici timide, ci se înfipseseră la marginea mormântului, urmărind ceremonialul cu ochi ageri.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, Mântuitorul nostru, îndură-te spre noi şi nu ne lăsa pradă durerii.

– *Au contraire*, rosti o voce în spatele meu încet, ca să nu deranjeze pe nimeni, dar suficient de tare şi teatral ca să se audă la câţiva metri.

Era o femeie. Eram curios, dar nu şi nepoliticos ca să mă întorc să văd cine-ar putea fi. Am simţit un soi de disperare, o anumită lipsă de hotărâre şi pesimism în tremurul vocii.

– Ruthie, interveni o altă voce, fermă, în spatele meu. Să se facă voia Domnului.

– *Mare maestră cu bărbaţii,* reluă prima femeie, dar pe mine nu m-a tratat niciodată cum se cuvine.

Am întors capul. Păr cărunt, tuns scurt, cam un metru şaizeci, uşor îmbătrânită, aspect îngrijit, între şaizeci şi cinci şi şaptezeci de ani. La gât avea o eşarfă roşie. Purta pantofi sport în picioarele mici, cămaşă şi pantaloni de blugi şi o vestă de lână. Pe nasturele emailat de pe rever scria: GUVERNUL AMERICAN NĂSCUT DIN PÂNTECELE MEU.

Chipul ei îmi amintea clar de cineva. Trebuia să fie mama lui Renée.

– Ruthie, spuse însoţitoarea ei, fata e moartă.

Tu ştii, Doamne, tainele sufletelor noastre...

– Nu-i nici un suflet îngropat aici, şuieră Ruthie.

– Vino-ţi în fire! îi spuse prietena ei, prinzând-o de umăr.

Spre deosebire de Ruthie, era îmbrăcată ca o matroană de la oraş, într-o haină de pânză lungă, tocuri mici, dar stilate, poşetă de piele. Cele două aveau aproximativ

aceeaşi vârstă. Ruthie nu era machiată, nu avea verighetă, nici un fel de bijuterie. În schimb, prietena ei era machiată strident, purta clipsuri cu diamante, un colier subţire de aur şi un inel de aur pe inelarul mâinii puse pe umărul lui Ruthie.

– Ruthie e supărată, spuse ea, fără a se adresa cuiva anume.

> Încă ne rugăm pentru odihna adormitei roabe a lui Dumnezeu şi pentru ca să i se ierte toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie.
>
> Veniţi să dăm moartei sărutarea cea de pe urmă.

Cineva din mulţime chicoti, dar se opri imediat.

Oamenii devin imprevizibili în faţa morţii. Râd sau plâng, nu-i prea mare diferenţa. Dar ritualul are un anumit moment când mulţimea arată aproape sigur ce simte cu adevărat, în cazul în care până atunci a fost distrasă de la cele întâmplate, şi momentul respectiv veni acum. Preotul închise cartea punându-şi arătătorul ca semn şi, ridicându-şi odăjdiile cu aere demne de o prinţesă în faţa unei rigole, se dădu un pas înapoi. Îşi rearanjă poalele şi făcu un semn către cei prezenţi.

Sicriul fusese coborât înainte de slujbă. La început ezitanţi, apoi mai hotărâţi, oamenii începură să defileze în şir în jurul grămezii de pământ adunate pe prelata verde-strălucitor de la marginea mormântului deschis. Fiecare luă o mână de pământ şi-o aruncă peste decedată. Cineva luă din el cu vârful degetelor şi-l răsfiră timid, înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi condimentat o ciorbă. Altcineva îşi vârî mâna hotărât pe laterală, ca o căpetenie Hunan care înfige o spatulă în bolul cu cubuleţe de ardei; indiferent de cantitate, pământul şi pietrele aruncate pe capacul sicriului răsunară suficient de tare pentru ca

unii dintre privitori să tresară, spre satisfacția vizibilă a celorlalți. La ritual luară parte opt sau zece oameni, printre care un băiat fascinat și o fată chiar mai tânără ca el.

La sfârșit, după ce se perindară toți pe lângă sicriu, preotul făcu un pas înainte, deschise cartea stacojie și-și aranjă ochelarii colorați.

> Ca Domnul Dumnezeu să așeze sufletul ei unde cei drepți se odihnesc; mila lui Dumnezeu, împărăția cerurilor și iertarea păcatelor ei de la Hristos Împăratul cel fără de moarte și Dumnezeul nostru să cerem. Domnului să ne rugăm.

Până și eu, care, în ciuda sau datorită unei anumite familiarități, aveam cât de cât respect pentru morți, am comis un mic sacrilegiu legat de trupul din sicriul cu placă de bronz, îmbălsămat cu dezinfectante rău mirositoare, învelit în catifea și lemn de tek care vor putrezi repede. Mi-am imaginat alte umbre decât cele pe care Renée le va fi întâlnit deja, umbre care se mișcau pentru că ne mișcam noi, sau pentru că pomul care ne apăra tremura odată cu vântul dinspre apus sau pentru că un pescăruș acoperea soarele ce lumina mormântul; umbre care trăiau.

> Dumnezeul sufletelor și a tot trupul, care moartea ai călcat și pe diavol l-ai surpat și viață lumii Tale ai dăruit, Însuți, Doamne, odihnește sufletul adormitei tale roabe în loc luminos, în loc de verdeață, în loc de odihnă, de unde au fugit toată durerea, întristarea și suspinul și toate păcatele ce le-a făcut cu cuvântul sau cu fapta sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun și iubitor de oameni, iartă-i, că nu este om în viață care să nu păcătuiască, numai tu ești fără de păcat, dreptatea ta este dreptate în veci și cuvântul tău este adevăr.

Vechea păcăleală antientropie, prin care dragostea irosită revine; prin care cuburile de gheață răcesc whiskyul, în loc să câștige caloriile din băutură războiul nesfârșit cu gheața; prin care un trup fărâmițat de insecte uriașe se reface sublim, ca personajul unui tablou de Caravaggio; prin care timpul merge înapoi, ca în vis, și ia cu el inima celui care visează. Speranța oarbă care perseverează în fața miasmei amețitoare. Manevrele prin care se obțin pesetas ca să se aurească biserica. Oare ce crede preotul, rostind vorbele astea, pronunțându-le ca pe niște foneme alese la întâmplare, împotriva cruzimii din lume? Oare ce cred oamenii de lângă mine, în cazul în care îl ascultă măcar pe preot, despre lașitatea vorbelor rostite de el, care se lovesc de pieptul lor ca firele de polen arid în amurg?

Mi-am amintit de sfârcurile care mi se frecau de obraz, făcându-mă să uit de săptămâni, luni, dacă nu chiar ani întregi de uitare, ca două profesoare care corectează greșelile de ortografie din limbajul necontrolat, ștergând hotărâte, cu o pâslă ușoară, *tabula* mâzgălită. Sau vreo remarcă de acest fel, neobrăzată...

> Cu sfinții odihnește, Hristoase Dumnezeule, sufletul roabei tale, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit și fericire veșnică.

La aceste cuvinte, cei din mulțime oftară deodată, o adunătură de orășeni gata să recunoască oricând că orașul, și numai el, îi obosește, dar care nu vor recunoaște niciodată că sunt plictisiți. Căci atunci când preotul i-a invitat, în câteva vorbe doar, să participe la slujbă:

> Domnul să fie cu voi!

numai doi sau trei știură ce să răspundă:

Şi cu spiritul tău!

Deşi când îşi ridică mâinile şi zise:

Să ne rugăm!

majoritatea îşi aplecară capul, neuitând să atingă cu arătătorul marginea ochelarilor de soare, ca să nu le cadă de pe nas şi s-o ia pe urma celei plecate dintre noi, în mormânt. Şi pe urmă l-au ascultat pe preot recitând:

Doamne, miluieşte-ne pe noi

surprinzându-se pe ei înşişi şi pe noi ceilalţi cu răspunsul venit dintr-un reflex etno-genetic:

Hristoase, îndură-te spre noi.

Astfel că preotul şi mulţimea începură primul antifon adevărat, pornit din inimă, ca un fel de pedeapsă:

Doamne, miluieşte-ne pe noi,

care se transformă însă, în momentul următor al slujbei, numit Rugăciunea Domnului, într-un soi de interpretare mizerabilă, distonantă, oribilă şi prost regizată – o trăsură cu doi cai nepotriviţi, ori trage unul cea, iar altul hăis, ori nu trage nici unul, neştiind ce înseamnă lovitura de bici, pentru că vizitiul incompetent nu ştie să-l folosească, aşa că lasă vehiculul să ia avânt singur, în josul pantei.

Sună un celular. Cu aparatul la ureche, Girly Renquist se retrase din mulţime printre pietrele funerare.

Bărbatul de la capul sicriului se încruntă. M-am gândit că s-ar putea să fie soţul lui Renée.

> Cel ce-a înviat din morţi, Hristos adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile preacuratei Maicii Sale, ale sfinţilor şi ale şi întru tot lăudaţi Apostoli, ale preacuvioşilor şi purtătorilor de Dumnezeu părinţi ai noştri şi ale tuturor sfinţilor, să aşeze între cei drepţi sufletul roabei Sale acesteia mutate de la noi, să-l odihnească în sânul lui Avram, iar spre noi să se îndure ca un bun şi iubitor de oameni.

Izolat de mulţime, bărbatul părea nedumerit, cu mintea aiurea, nu foarte mâhnit, când gânditor, când exasperat. Parcă nu era însoţit de nimeni, deşi toţi participanţii ştiau cine e. Stătuse de vorbă cu mai mulţi la începutul slujbei.

> Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta, ne rugăm Ţie, auzi-ne şi te-ndură spre noi.

M-am uitat în mormântul deschis. Nu observasem până atunci, dar de-o parte a gropii se vedea o fâşie de deşeuri compacte, lungă de vreo cincisprezece centimetri, cam la jumătate de metru sub iarbă. Asta mi-a atras atenţia asupra gălăgiei făcute de nişte utilaje grele – maşini de nivelat şi tractoare cu şenile – care se deplasau şi tasau cantităţi imense de gunoaie aduse cu camionul în partea de sus a ceea ce fusese cândva o apă adâncă de trei sute de metri. La vreo trei sute de metri de locul în care ne aflam, un stol imens de pescăruşi plana fără încetare deasupra muntelui de gunoaie, în partea de est a cimitirului al cărui hotar era marcat de un şir de eucalipţi sclipitori.

La colțul mormântului, fâșia cotea și ea și făcea un unghi la capul sicriului; mi-am dat seama că, dacă aș fi stat în partea opusă, lângă soț și preot, aș fi văzut fâșia trecând pe sub locul în care mă aflam de fapt. Zona aceasta, ca majoritatea mormintelor din jur, dacă nu cumva întreg cimitirul, rămăsese deasupra nivelului mării, și asta pentru că stătea deasupra suprafeței în trepte a unui deponeu extins.

Că tu ești învierea și viața și odihna roabei tale,
Hristoase Dumnezeul nostru...

Femeia cu nasturele antiavort pe vesta de lână începu să plângă. Nu încercă să-și ascundă emoția, nici să se liniștească, iar izbucnirea ei necontrolată păru că-l tulbură pe bărbatul despre care credeam că e soțul lui Renée. Acesta care scoase o singură lacrimă, scursă nestingherită pe obraz. Femeia cu vestă de lână, care bănuiam că e mama lui Renée, manifestă o gamă neobișnuită de senzații, expuse acolo pentru oricine era curios să le studieze. Dorința de a-și chema fiica înapoi se lupta cu nevoia, de-o viață, poate, de a scăpa de ea pentru totdeauna. Faptul că nu apucaseră să-și ia rămas-bun nu era, evident, singura problemă dintre ele, iar acum povestea lor avea să rămână fără sfârșit, agățată în conflicte nerezolvate.

...și Ție mărire înălțăm împreună și celui fără de început Părintelui Tău și preasfântului și bunului și de viață făcătorul Tău spirit, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Câteva voci repetară în lehamite cuvântul de consimțire, într-un cor anemic. Când preotul se întoarse într-o parte ca să ne dea binecuvântarea tuturor, l-am văzut pe

Bowditch, pe care nu-l remarcasem înainte. Inspectorul stătea cu mâinile împreunate în față, ca băiatul cuminte din cor care fusese odată, și îmi surprinse privirea chiar când rostea cuvântul *Amin*.

Mulțimea se împrăștie imediat printre pietrele funerare. La poarta cimitirului, doi bărbați în salopete stăteau unul lângă altul în gura unui încărcător cu cupă frontală. Unul se holba la mulțime, celălalt își strâmba gura mușcând din capătul unui burrito mare. Poate că vor aștepta să plecăm și să-și termine prânzul înainte de a arunca ultimii bulgări de pământ peste Renée Knowles. Sau poate că nu.

Bowditch se aplecă în față și-i spuse ceva lui Knowles. Tresărind, acesta se uită peste umăr. Inspectorul se uită la mine și, după o clipă, soțul lui Renée făcu la fel.

Clipi din ochi și clătină din cap.

Bowditch se îndreptă de spate și mișcă și el din cap cu gravitate.

Soțul se scuză – cam scurt, mi se păru – și porni în direcția mea.

Îi trebuiră câteva minute. Fu nevoit să ocolească mormântul deschis. Am așteptat. Aproape toți cei cu care se întâlni se opriră să-i strângă mâna, să-l sărute pe obraz sau să-l îmbrățișeze. Politicos, le adresă fiecăruia două-trei cuvinte.

Bowditch privea scena cu interes. Mă cuprinse repede groaza, neștiind ce-i spusese soțului despre mine. Evident, nu scăpa nimic care să-l ațâțe. Dar, chiar dacă îi spusese foarte puține, eram sigur că, din nefericire, soțul știa deja povestea ultimelor ore din viața soției lui, cum și le petrecuse, unde și cu cine.

Acum, îmboldit de Bowditch, avea varianta lui personală a poveștii.

– Kestrel?

Era un omuleț îndesat. Mai bătrân ca Renée, îmbrăcat într-un costum Western lejer, din material gălbui, cu două benzi maro prinse la spatele vestonului, dezvăluind buzunarul de la piept, și o cravată tip șnur. Acul de aur care prindea cele două șnururi avea două litere K mari pe o bară îndoită. Batista neagră, care ieșea din buzunarul de la piept, reprezenta simbolul elegant al tristului eveniment.

I-am confirmat că sunt Kestrel, fără să știu dacă trebuie să mă aștept la un pumn, dar, dacă l-aș fi primit, eram convins că nu aveam dreptul să reacționez.

Îmi întinse mâna.

– Kramer Knowles.

Politețea mă luă pe nepregătite și n-am reacționat la timp la mâna întinsă, așa că bărbatul adăugă cu modestie, făcând un semn din cap către mormântul deschis din spatele lui:

– Sunt... Am fost soțul lui Renée.

Ne-am dat mâna. Avea cel puțin douăzeci de ani mai mult ca Renée.

– Domnule Knowles, eu...

– Kramer, mă corectă el. Îmi reținu mâna într-a lui.

– Kramer, am reluat eu, îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate soției dumneavoastră, domnule.

– Mulțumesc, rosti el sincer. Se uită spre mormânt, apoi din nou spre mine. O să-mi fie dor de ea.

– Ce-aș putea să vă spun? Ați fost căsătoriți multă vreme?

– Da. Își dădu seama că mă mai ține de mână și, ușor stânjenit, îi dădu drumul. Spune-mi ceva.

– Da, domnule? am spus, nu fără un tremur.

– Vrei să vii să mă vezi?

– Să ce?...

– Să mă vizitezi. Mâine, dacă ai timp. Da, mâine. La ora două, să zicem? Încercă un surâs timid. Cred că știi adresa.

Nu-mi ardea de râs, habar n-aveam cum să răspund invitației.

– Aș vrea să... vorbim, adăugă el. Poate să bem ceva.

– Să vorbim?

– Da. N-ai auzit de așa ceva?

– Ba da.

– Atunci vii? Mâine, la două?

M-am uitat în spatele lui. Bowditch ne privea ușor nedumerit, ca și cum cineva tocmai i-ar fi spus că țiparul pe care-l consumase la prânz conținea seleniu. Probabil că și eu aveam o mutră destul de ciudată. Era clar că nici inspectorul nu știa mai multe decât mine despre ce avea de gând Knowles, pe care eu îl auzeam, iar el nu. Mi-am întors privirea spre soțul lui Renée și i-am spus:

– Sigur. O să vin să vă văd.

Îmi luă mâna din nou și-o scutură.

– Mulțumesc, rosti cu sinceritatea la care mă așteptam. Mulțumesc foarte mult.

Se întoarse repede cu spatele, dar nu suficient de repede ca să-și ascundă lacrimile.

Apoi porni spre poarta cimitirului, între mama lui Renée și însoțitoarea ei, care-l luară de braț. Nici una din ele nu se uită înapoi.

7

O după-amiază pestriță. Pe cerul alb spre albastru, norii se mișcau repede deasupra fuioarelor mari de ceață care se ridicau la est de Presidio. De-a lungul Divisadero, între străzile Broderick și Baker, o rază de soare căzu pe frunza de aur de deasupra coloanelor din galeria copiei la scară redusă a Micului Trianon, se spune, un palat

modest pe care Ludovic al XIV-lea l-a construit la Versailles, un triumf al absolutismului laic. Ceea ce explică parțial de ce, când ateii vor reuși, în cele din urmă, să demoleze crucea uriașă de ciment de pe muntele Davidson, anumite elemente sociale vor reuși s-o înlocuiască cu o ghilotină la fel de impozantă.

La două uși spre vest se afla bârlogul burghez pe care Kramer Knowles îl numea casă. Tipic pentru orice vecinătate născută exclusiv din ambiție, edificiul domina strada ca o stâncă de la Channeled Scabland și avea în comun cu vecinii numai opulența. Un salut pripit la adresa politeții civice, de la distanță, bineînțeles, se contura în neglijența studiată a chiparoșilor aliniați de-a lungul aleii. Chiar și așa, acele maronii de chiparos se adăpostiseră de vânt în colțurile de granit formate de coloanele și treptele scărilor. Lampa rămăsese aprinsă și ziua. Două sau trei becuri erau arse. Trecuse numai o săptămână de la moartea lui Renée Knowles, dar apăruseră deja semne de neglijență.

Mirosul de ienupăr și iasomie îmi trezi, desigur, o avalanșă de amintiri. M-am dat la o parte ca să-l las să alunece pe scări și să năvălească spre parcarea nefastă din spatele celui mai înalt chiparos. Numai privirea voit scurtă pe care am aruncat-o peste umăr amintea de faptul că mai fusesem acolo înainte. Ea și ochii mei privind lung ușa de la intrare. Oare a mai rămas vreo urmă din tragedia petrecută în spatele ei?

Kramer Knowles, scria în *Chronicle*, făcuse bani pornind de la o singură idee. A patentat procesul prin care o bucată de carton e introdusă în aproape fiecare bucată de săpun pentru moteluri vândută în Statele Unite. În calitate de comis-voiajor care aproviziona moteluri și cutreiera regiuni vaste, de la Humboldt River la nord de Snake, de pe versanții cascadelor estice și Sierra Madre, la Green River în estul statului Utah, Knowles înțelesese

că nici un musafir nu folosea toată bucata de săpun. Săpunurile se folosesc o singură dată, apoi se înlocuiesc. Conducerea înlocuiește oricum săpunul, chiar dacă nu a fost folosită camera, măcar pentru faptul că pe ambalaj apare sigla motelului gazdă. Dacă săpunul a fost folosit în întregime, înseamnă că musafirul e un mațe-fripte și l-a luat cu el sau că motelul e zgârcit și nu-l înlocuiește când ar trebui.

Clientul care ia cu el bucata subțire? Dă-l încolo. Motelurile care își instruiesc cameristele să nu înlocuiască săpunul pe durata șederii musafirului? Nici nu merită luate în seamă. Knowles întrezări piața pentru el în turnurile hoteliere multietajate din Reno, în benzinăriile/cafenelele/motelurile/casinourile/barurile izolate cu șase camere de la intersecțiile din deșert și în stabilimentele care urmăreau să-și onoreze clienții.

A transformat un șopron din spatele micii ferme de închiriat din Carson City într-un laborator. Carson City a ancorat colțul de sud-est al teritoriului său de vânzări fără să-l oblige să locuiască în perimetrul lui, învăluind cele două zile pe lună pe care el le petrecea acolo într-un fel de puritate mercantilă, din care își contempla senin dezvoltarea afacerii. Prostituatele erau disponibile la preț rezonabil, la fel mâncarea bască. Knowles era mort după prostituate și carne de miel. Întreaga afacere – prostituatele, cele douăzeci și opt de zile în care lipsea, celelalte două sau trei zile în laborator – îl costaseră prima căsătorie. Dar așa a devenit bogat.

– Călătorie sprâncenată, a meritat fiecare minut, îmi spuse Knowles brusc, ba de zece ori mai mult. Nu-i trebuiseră nici zece minute să se lanseze în povestea vieții lui. Era clar că mi-o spunea pentru că nu avea cui altcuiva s-o spună. La urma urmei, era prima zi de miercuri din văduvia lui.

Stăteam pe canapele așezate față în față, separate de o măsuță din sticlă pentru cafea. La îndemână, pe un gheridon de piele cu sigla formată de cele două litere K, se afla o carafă de cristal cu o sută de grame de whisky din malț și două cuburi de gheață. Nu că am o slăbiciune pentru whiskyul servit după-masă, dar mi s-a oferit și l-am acceptat. Pe Knowles nu părea să-l deranjeze că l-am diluat bine cu gheață, dar valetul lui se strâmbă dezgustat.

– Imediat ce mă organizez puțin, spuse Knowles, când valetul închise ușa după el, adică imediat ce-o să-l înlocuiesc pe ticălosul ăsta pretențios cu o puicuță pe cinste. Învârti paharul în care gheața plutea în Seven and Seven. O uniformă drăguță și tot ce-i trebuie. Sorbi cu zgomot din cocktail. Ciorapi negri de plasă. Cusătura până sus la spate. Mestecă gheața și ridică paharul. Mai dreaptă decât o traiectorie militară.

Un exemplar din *Design Unlimited*, o revistă groasă, lucioasă, pentru specialiștii în decorațiuni interioare și clienții lor, se afla la dreapta mea. Pe copertă era fotografia fațadei casei Knowles. Lângă revistă, chiar în mijlocul mesei dreptunghiulare, o cizmuliță de cowboy, din argint, oferea țigări cu filtru. Lângă ea se afla o brichetă de forma unei puști cu cremene, cu baza învelită într-o placă de alamă gravată. Telefonul cu LCD și consolă cu multe butoane era îndreptat spre Knowles. Între aceste obiecte și marginea mesei stăteau înșirate în dezordine reviste financiare, un teanc de rapoarte anuale sau bilanțuri, un notes cu sigla formată din cele două litere K în capul paginilor, stilouri, creioane și agrafe de hârtie, un bol umplut pe jumătate cu semințe de anacard prăjite și o dischetă de 3,5, pe care Knowles o folosea drept suport pentru pahar.

Se uita la Alcatraz, al cărui far era vizibil prin peretele nordic al încăperii. Complet din sticlă, acesta era înalt de trei metri, începea de la un suport de lemn tapițat și se

ridica până la tavanul cu grinzi. Prin el mai vedeam vârfurile chiparoşilor de pe alee, un şir de eucalipţi în spatele lor, marcând hotarul estic al Presidio, partea de sus a turnului nordic al Podului Golden Gate şi dealurile Marin Headlands, înşirate probabil la cinci kilometri depărtare. Copacii se clătinau uşor în vântul care bătea dinspre vest.

– Dropsy a fost o fată bună, continuă Knowles. Dar nu credea în ştiinţă. Şi nu avea... cum se zice – mişcă puţin paharul, indicând mediul din jur – clasă.

Un cub de gheaţă îmi sări în pahar, stropindu-mă cu băutura scumpă pe obraz.

– Nu ca Renée, adăugă el. Renée avea naturaleţe.

Undeva în vastele încăperi ale casei răsună o sonerie.

Urmă o clipă de linişte în care nu ne-am privit în ochi, ci ne-am uitat amândoi la peretele de sticlă. M-am întrebat dacă ăsta era scopul peisajului, să-i ajute pe oameni să treacă peste momentele penibile din relaţiile sociale care, dacă nu erau limitate de rigipsul crăpat dintr-un apartament mic, se terminau cu bătaie sau râsete.

– Cartonul pe care-l pui în săpun, am spart eu liniştea, e reciclat cumva?

– Prima noastră filieră federală, mă aprobă Knowles, fără a-şi lua ochii de la privelişte, impunea produse reciclate. Subvenţia aceea a fost, de fapt, ideea lui Renée... Vocea i se stinse.

– Îmi pare rău.

Scutură din cap.

– Ea...

Valetul deschise uşa.

– Domnule Knowles?

Nu primi nici un răspuns.

– Domnule?

Knowles îşi întrerupse şirul gândurilor şi-şi întoarse privirea spre el.

– Întâlnirea de la ora două, domnule?

Expresia de pe faţa lui Knowles se schimbă atât de brusc când se întoarse spre uşă încât m-am uitat să văd de ce. Valetul se dădu la o parte, cu mâna pe clanţă, făcând loc unei femei foarte frumoase.

Spun femeie, dar nu trecuse de vârsta studenţiei, avea poate douăzeci şi unu-douăzeci şi doi de ani. Era îmbrăcată cu gust, meticulos, şi ştia să meargă pe tocuri. Să fie noua fată în casă?

Făcu câţiva paşi în cameră şi ne privi pe rând.

– La naiba, spuse Knowles ridicând manşeta şi îndreptând ceasul spre lumină. N-am mai ţinut cont de trecerea timpului. Miji ochii spre fată şi înclină din cap aproape imperceptibil. N-o să dureze mult, mi se adresă. Vrei să aştepţi?

Am dat din umeri.

– Umple-i paharul, Alfred. Knowles se ridică şi-l goli pe-al lui. Şi pentru tine, domnişoară...

– Anne. Coniac.

Knowles îşi puse paharul pe măsuţa de cafea şi-i făcu semn lui Alfred.

– Mă tem că avem doar brandy, spuse valetul, înclinând uşor din cap. Avea un chip glacial ca povârnişul unui munte, distant, în ciuda crampoanelor care-l brăzdau de secole. Doamna Knowles a băut ultimul coniac pe care... Se opri.

Knowles îl fixă cu privirea. Nici faţa lui nu trăda nimic.

– Atunci brandy, spuse el încet. Comandă coniac. Brandyul e mai bun decât coniacul, îi spuse el fetei cu un zâmbet. Poţi să pui în el gheaţă fără ca oamenii să se strâmbe. E bine aşa, domnişoară...

– Anne, repetă femeia hotărât, îndreptându-şi ochii spre mine, apoi spre el. Brandy cu gheaţă e foarte bine.

– O să mai beau și eu un pahar. Noi mergem în bibliotecă.

În timp ce Alfred, valetul, se îndreptă spre ușă, Knowles adăugă:

– Reluăm după jumătate de oră, Danny. Simte-te ca acasă. Alfred o să-ți ofere de băut.

Am încuviințat.

– În regulă. Peste jumătate de oră atunci. Knowles o conduse pe Anne spre ieșire și închise ușa în spatele lor.

Eram singur în camera de zi a lui Renée.

M-am uitat la numărul din *Design Unlimited*. Ca artefact, alăturat celorlalte de pe masă, ca o explicație a lui Renée, îi găseam deja rostul. Knowles nu s-ar fi gândit să ajungă proprietarul casei sale, ca să nu mai pomenesc că n-ar fi decorat-o, n-ar fi angajat pe cineva să facă treaba asta și n-ar fi transformat-o într-un punct de atracție. Cu siguranță nu l-ar fi interesat să apară pe coperta unei reviste. Dar o femeie ambițioasă, folosind banii lui, ar fi făcut-o în locul lui. El s-ar fi bucurat de bucuria ei și s-ar fi mândrit cu rezultatele. Dar la sfârșit, ca la început, în afară de faptul că a găsit și încurajat femeia potrivită, habar n-ar fi avut cum să facă lucrurile astea singur. Adevărat, mândria lui ar fi atras după sine un anume sentiment de posesiune. Și atunci, dacă el era mândru și posesiv, ea de ce să nu fie la fel? Sau de ce, mânată de realizările și banii lui, să arate numai dispreț? Ce fel de mariaj avuseseră cei doi Knowles?

Am luat bricheta în formă de pușcă și am citit ce scria pe placa de alamă de la baza ei:

PENTRU KRAMER KNOWLES,
CEL MAI EFICIENT COMIS-VOIAJOR,
DIN PARTEA PATRONULUI SĂU RECUNOSCĂTOR
INLAND FURNISHINGS & SUPPLY Co., Inc.
„O SĂ NE LIPSEȘTI, PRIETENE!“

Am apăsat trăgaciul de mai multe ori. Părţile de metal erau uşor zgâriate, dar nu ieşi nici o flacără.

Pun pariu că lui nu i-a fost dor de ei.

Am pus bricheta înapoi pe masă. Dacă Inland Furnishings and Supply Co., Inc. era firma pe care o reprezentase el la motelurile din Marele Bazin, suvenirul ăsta lipsit de gust nu reprezenta pentru el ceva asemănător; dimpotrivă, era un simbol al detaşării lui permanente de servilism. Era o piatră de hotar.

Încă o speculaţie. M-am mirat că doamna Knowles îl lăsase pe domnul Knowles să-şi etaleze bagatela în public. O făcuse oare din consideraţie pentru realizările lui sau îi ignorase el obiecţia? Poate că bricheta apăruse din nou după moartea ei? Peste, să zicem, cadavrul ei?

Poate că era amestecat şi valetul.

Nu s-ar rezolva atunci misterul camerei de primire?

Am luat exemplarul din *Design Unlimited* şi l-am răsfoit. Am văzut robinete de aur în băi cu vedere spre o Mediterană neatinsă de civilizaţie; geamuri înalte cât două etaje şi jumătate şi aproape la fel de late; frontoane care priveau spre docuri cu mai multe niveluri, din lemn de sequoia, în lumina amurgului; grădini cu motive englezeşti, dintre care unul era criza bursei din 1977; un garaj pentru cinci Ferrari, cu podea din marmură de Carrara; alt garaj, care oferea imaginea lacului Tahoe pentru Stanley Steamer meticulos restaurat; o terasă privată cu o privelişte măreaţă a râului Hudson; şi, în cele din urmă, imaginea de pe copertă, puţin diferită, a conacului Knowles. Pe pagina alăturată era fotografiată o vază înaltă din sticlă suflată, cu trei lalele lungi, de culori diferite, o carte mare cu supracopertă prăfuită, pe al cărei cotor scria Louis Le Vau; un pumnal ornat, cu bijuterii montate pe teacă şi mâner, de forma unui iatagan, poate pentru deschis scrisori, dacă nu cumva prea preţios pentru a

avea vreo utilitate. Pe peretele de vizavi de canapea, acum gol, atârna un portret cu Renée pozând nud, împrumutat Galeriei Renquist. Pe eticheta lui era trecut numele artistului, John Plenty, iar pe vază scria Lalique. Nu apăreau nici bricheta în formă de pușcă, nici cizma de cowboy din argint masiv.

Cine era persoana al cărei gust dictase absența brichetei din fotografie? Renée? Decoratorul? Directorul artistic? Sau afinitatea lor comună o îndepărtase fără ca ei să rostească vreun cuvânt?

Pe pagina următoare apărea dormitorul doamnei Knowles, „refugiul" ei, „casa în casă", în care nu se zărea nici urmă de Knowles sau vreo altă persoană. Un pat cu baldachin cu patru stâlpi, cu draperii croșetate, de Arles, multe perne, o cuvertură veche de două sute de ani. Două dulapuri de haine „din Provența" flancau un raft de cărți înalt de la podea până la tavan, în care se înghesuia un scaun pe care nu puteai sta comod prea multă vreme; o măsuță decorată, cu de toate; rafturi pline de colecții de diverse obiecte, al căror conținut apărea în fotografiile intercalate între ele. Crucifixuri de lemn din sudul Mexicului; multe lagrimas, tot din Mexic; zeci de lumânări votive, cu fitilul intact; o farfurie cu echinoderme, aranjate simetric. Cărțile erau vechi, îmbrăcate în piele, scrise în mai multe limbi, dar nu de valoare prea mare, ci „pentru că îmi plac", o cita articolul pe doamna Knowles vorbind și scuturând ușor din umeri. „Sunt atât de vechi, lucrate de mână. E vorba de textură", râse ea, făcând un calambur de la textual. „Nu-i așa că sunt frumoase?" Luă una și o mângâie pe pergamentul zdrențuros. „Le prețuiesc ca obiecte!" În tonul placid, poate impus de editor, poate de rolul pe care-l juca ea, n-am recunoscut-o pe Renée.

Pe fiecare raft, acolo unde nu puteau fi atinse, se aflau colecții de manechine din sârmă; manechinele aveau între cincizeci de centimetri și un metru, „...tipice pentru păpușarii francezi din secolul al XIX-lea. Croitoresele talentate se foloseau de ele pentru a croi detaliile pretențioase ale rochiilor de păpuși. Fiecare păpușă își ține capul lipsit de trăsături ușor înclinat în față, de parcă vrea să privească în jos, afectând modestia..." Oare păpușile apreciate pentru detaliile lor sau hainele, la fel de prețioase datorită minuțiozității detaliilor și tentei vechi, erau ale doamnei Knowles? „A, nu, spuse ea, privind cu drag la manechinele în miniatură. Le prețuiesc ca modele feminine, mici, dar idealizate, retrase, dar în același timp lipsite de trăsăturile caracteristice personalității, și totuși atât de feminine... Sunt fascinante."

Colecțiile ei, cărțile devenite obiecte, manechinele feminine goale pe dinăuntru, toate într-o cameră care nu purta amprente personale, mă fascinau și pe mine. În ciuda faptului evident că spațiul fusese curățat pentru fotoreporter și jurnalist, sub ochiul sever al decoratorului plin de sine, pentru care articolul reprezenta o reclamă importantă, și în ciuda faptului că îmi afecta concluzia inevitabilă pe care voiam s-o trag în legătură cu femeia pe care voiam s-o plac, și anume că decorul din jurul ei poate fi ușor interpretat ca o manifestare exterioară a singurătății interioare.

Atât de absorbit eram de gândurile mele că nu l-am auzit pe Knowles intrând, deși căra două carafe mari în care sunau cuburi de gheață.

– Nimic nu-i mai potrivit ca un futai dacă vrei să-ți limpezești gândurile, mai ales dacă ești în doliu, declară el din toată inima, oferindu-mi încă o băutură.

8

Knowles își propti picioarele de marginea măsuței de cafea cu un aer satisfăcut.

– Ai citit vreodată mottoul de sub ceasul de pe fațada sudică a bisericii Sf. Maria? mă întrebă.

– Da. „Fiule, ia seama la trecerea timpului și ferește-te de rău." Vechiul Testament? Ezekiel?

– Habar n-am, scutură el din umeri. Dar dac-ar fi fost biserica mea, ar fi scris: „Fiule, ia seama la trecerea timpului și fă-ți rost de o muierușcă fierbinte." Râse din adâncul inimii și ridică paharul. Noroc, Danny.

– Noroc. Dar nu e biserica ta.

– Ah. Își scoase mâna din buzunar ca să facă semn spre peisajul din spatele geamului. Nu le poți avea pe toate.

Suna de parcă nu credea ce spune.

– M-am gândit de multe ori, am meditat eu cu glas tare, că atunci când Dana s-a întors la San Francisco...

– Cine?

– Richard Henry Dana. Cel care-a scris *Doi ani la prora.*

– Aha, zise el vag, o carte.

– Da, o carte. Când Dana a vizitat San Francisco prima dată, în 1835, un singur om locuia în partea asta a golfului, un negustor alb pe nume William Richardson. Golfulețul dintre Sausalito și Mill Valley a primit numele lui. Toți ceilalți locuitori, mai ales așa-numiții indieni Ohlone, locuiau în partea de est, unde e întotdeauna mult mai cald.

– Tipul trebuie să fi fost irlandez, mormăi Knowles.

– Atunci i-a priit clima noastră, am râs eu. La douăzeci și patru de ani de la prima vizită, Dana a revenit la San Francisco și a descoperit o metropolă cu o sută de mii de locuitori. Avusese loc goana după aur între vizitele lui.

– 1849, confirmă Knowles cu o privire melancolică.

– Schimbarea l-a surprins pe Dana, dar nu i-a afectat spiritul. Una din metodele prin care a studiat orașul ăsta apărut aproape instantaneu a fost să viziteze bisericile de toate religiile, două sau trei într-o duminică. A descoperit că liturghia catolică era ținută numai în franceză. S-a dus și la slujbele de la Sf. Maria, chiar parohia despre care vorbim acum.

Geamul reflecta expresia tristă de pe figura gazdei mele.

– Slujba, constatase Dana, era obositoare. Surprinzător, aspectul ăsta, dar și altele, îl remarcase și în biserici din Boston și Cambridge, unde, de prea multe ori, citez: „Inteligența se dezvăluia în proporție mult mai mică decât numărul chipurilor prezente."

– Nu mai spune, se întoarse Knowles către mine cu un zâmbet. Chiar așa a zis?

– Așa a scris, da.

– Nu-i de mirare... Își întoarse din nou capul spre fereastră. Situația e atât de diferită astăzi, după... cât timp?

– Cam o sută patruzeci de ani. Dar nu, nu cred că e prea diferită. Între noi doi, însă, nu există un termen de comparație. Bănuiesc că nu treci pragul bisericii Sf. Maria mai des decât mine. Că ai citit mottoul de pe frontispiciu când mergeai să iei prânzul la Taddich Grill.

Îmi răspunse cu o înclinare a capului.

– Pe cinstea mea, îmi place individul ăsta. Cum îl cheamă?

I-am repetat numele. Și-l notă în agendă, alături de titlul cărții.

– Grozav, spuse după ce lăsă pixul din mână. Am uitat cu totul de meci. Scoase telecomanda din sertarul mesei aflat de partea lui și o îndreptă spre peretele opus geamului. O ușă rulantă se dădu la o parte din fața unui

televizor imens, care tocmai se aprindea. Imediat apărură pe ecran jucătorii de fotbal. Camera se umplu de rumoarea din tribună şi de vocile comentatorilor.

– Knowles, am strigat, dă-l mai încet!

Se uită la mine surprins.

– E un meci-spectacol. De la Manchester.

Mi-am îndreptat degetele spre urechi:

– Vrei să stăm de vorbă sau nu?

Ridică din sprânceană, oprind sonorul.

– Bineînţeles că vreau.

– Nu vreau să-mi ies din fire, dar unul din lucrurile pe care le urăsc cel mai mult după fotbal e televizorul.

– Zău? Knowles se prefăcu surprins. Cum de te poţi suporta? Zâmbi. Dar cum e cu paharul gol? Şi pe ăsta-l urăşti?

Îl ridică pe-al lui, iar eu pe-al meu.

– Aici m-ai avut.

– Intelectual afurisit! Apăsă un buton de pe telefon.

– Da, domnule? se auzi vocea lui Alfred.

– Încă două, îi comandă Knowles, terminându-şi băutura.

– Imediat, domnule.

Pe ecranul uriaş, nişte şopârle vindeau bere. După câteva secunde, Knowles sparse liniştea.

– Era o brunetă atrăgătoare, nu-i aşa? Şi foarte ambiţioasă. La fizic semăna cu maică-sa, cred. Oricum, pe taică-su nu l-a cunoscut. Ambiţia o moştenise din primii ani de viaţă, petrecuţi într-un parc de rulote pentru muncitori din Steamboat Springs. Maică-sa încă mai locuieşte în provincie, în nord-vestul Nevadei. A fost la înmormântare.

– O cheamă Ruthie?

Încuviinţă din cap.

– A venit cu fosta mea soţie.

Am clipit.

– Ce mai pereche!

– Ai dreptate. Arătă spre colţul din stânga sus al televizorului. Departe, în colţul de nord-vest. Cotter Pin, Nevada. Ai fost vreodată pe-acolo? Chicoti. Nimeni n-a fost acolo. După ce japonezul ăla a cumpărat pârtia de schi – cred că-i zice Mount Warner; tipul care i-a vândut-o a câştigat imens din tranzacţie – Steamboat a devenit prea civilizat pentru Ruthie. Cotter Pin n-o să aibă niciodată pârtie de schi, şi asta-i convine de minune lui Ruthie. Nu este nici măcar un motel în care să vinzi săpun. Când vine toamna, toţi vânătorii de elani trebuie să doarmă în camioanele lor în spatele barului. În cinci ani cât am fost căsătoriţi, Renée nu m-a dus niciodată acolo. Am vorbit cu Ruthie o dată sau de două ori pe an, când a sunat şi s-a întâmplat să ridic eu receptorul. Ea nu suna să vorbească cu mine, ci să se certe cu fata ei. Dacă vorbeau mai mult de zece minute, însemna că nici una din ele nu ţipase îndeajuns ca să se oprească.

Deschise sertarul aflat la îndemâna lui.

– Ruthie avea nevoie de atenţie şi Renée nu i-o putea da. Vrei un trabuc?

– Păi...

– E de calitate. Mi-l aruncă şi scoase şi pentru el unul. Nu fumezi, nu-ţi place fotbalul, nu te uiţi la televizor. Ce dracu' faci toată ziua, Danny?

– Lucrez.

– Aha. Îşi linse trabucul. Unora nu le plac trabucurile. Mare greşeală. Scoase un instrument din sertar şi tăie capătul trabucului. Acesta-i căzu în poală. Dar în legătură cu televizorul ai dreptate. Nu pot să suport comentariile ălora despre joc. Aruncă instrumentul pe masă. Nişte idioţi.

– Nu pot să ţină loc de linişte.

Frecă un chibrit de lemn de partea de sus a mesei până când îl aprinse, apoi aşteptă să dispară mirosul înainte de a duce flacăra la capătul trabucului.

– Stăteam în camere de motel în Winnemucca, Pahrump, Jackpot, Eureka, Wendover, Tonopah, Denio, Austin, ca să amintesc doar câteva... Mă privi pe după trabuc. Cel puţin o dată, în fiecare cameră, am stat faţă în faţă cu liniştea.

O parte din ambalaj se rupse când am tăiat capătul trabucului meu.

– Linge-l mai întâi, mă sfătui Knowles, scuturând chibritul.

– Linsul înseamnă lipsă de demnitate, am mormăit.

Mă privi surprins.

– Ai văzut vreodată o tipă făcând aşa ceva?

Uşa se deschise şi Alfred apăru cu tava cu băuturi.

– Tot la jumătate de oră, Alfred. Knowles suflă fumul în cercuri. Nu te-opri.

– Foarte bine, domnule. Alfred luă cu el paharele goale.

Am luat bricheta-puşcă şi am aprins-o la capătul trabucului.

– Hei, nu-i bun mirosul de petrol lampant în havană.

M-am uitat la trabuc.

– Serios? Asta-i o havană?

Aruncă o cutie de chibrituri de bucătărie pe masă.

– Vorbeam despre linişte.

– Da.

Sorbi zgomotos din băutură.

– Eu aş face-o intenţionat. Mă aşezam pe pat, ascultând. Pe şosea treceau, bineînţeles, camioane.

– Îmi închipui.

– Şi se auzea zgomot de cazinou, poate, în funcţie de cât de ieftină era camera.

Am înclinat din cap, pufăind din ţigara de foi.

– Poate apa de la chiuvetă sau duş, picurând...

Am suflat fumul fără să-l inhalez.

– Pe urmă auzeam că merge instalaţia de aer condiţionat.

– Şi-o opreai?

– Daaa... Pentru ştiinţă. Era cald ca dracu' acolo. Dar şi frig. Oricum, pe urmă auzeam şoarecii sau termitele, ori poate vreun şarpe cu clopoţei lepădându-şi pielea pe unde se târa. Aşa că porneam din nou aerul condiţionat.

Am râs amândoi.

– Ei bine, reluă el, zgomotul instalaţiei mă ajuta să dorm în pat străin.

Am dat iar din cap, pufăind.

– Dar nu patul străin era problema. Fără aer condiţionat, dacă mă întorceam pe partea cealaltă, scârţâiau arcurile. Pe hol se trânteau uşi şi se auzeau glasuri înăbuşite. Încuietori de valize? Se deschid cu bălăngăneli. Televizoare. Cupluri care se reglează. Ţevile. Cineva umblă la maşina de gheaţă. O maşină rulează încet pe pietriş.

– Nu mi se pare că-i prea multă linişte.

– Tocmai asta e. Asta-i ideea. Liniştea nu mai există. Mă îndoiesc că a existat vreodată.

– De ce spui asta? Erai în buricul deşertului. Nu trebuia decât să ieşi din cameră.

– Sunt cu mult înaintea ta. Am ieşit.

– Şi?

Scutură din umeri.

– Era gălăgie pe autostradă. Luminile erau atât de puternice că parcă făceau şi ele zgomot. Dacă eram într-un oraş, trecea o maşină cu difuzoarele bubuind. Ştii cum e. Bum, bum, bum...

– În oraş.

– Şi în afara lui. Ideea e că nu mai exista linişte. Nu în lumea în care trăiam eu pe-atunci.

– Ai încercat să mergi în deşert?

– Sigur că da. Nu-mi spune mie de deşertul ăla afurisit. Am stat în el şaptesprezece ani. Acolo nu-i linişte niciodată. Nu ca aici, în locul ăsta – se lovi uşor cu telecomanda pe cap – sau aici – indică restul încăperii – sau acolo. Îndreptă telecomanda spre televizor. E linişte perfectă. Pufni gânditor. Un fost comis-voiajor care-a făcut un purcoi de bani pornind de la o singură idee aiurită. Singura diferenţă dintre mine şi alţi o mie de tipi este c-am fost destul de încăpăţânat s-o duc până la capăt. Dac-aş vrea, n-ar mai trebui să muncesc toată viaţa. Ar trebui doar să stabilesc portofolii cu agenţi de brokeraj cu reputaţie şi n-aş mai mişca un deget. Aş cheltui banii pe curve şi pileală şi poate pe jocuri de noroc, în anumite limite. Mi-aş lua o casă plutitoare pe Delta şi mi-aş petrece ziua pescuind.

– O viaţă pe cinste, am minţit eu.

Pufni.

– Nu ştiu cum o fac alţii şi nici tu nu ştii.

– Adevărat. Aş prefera să locuiesc într-un apartament cu un singur dormitor şi să aud zgomot de tigăi şi polonice din bucătăria restaurantului vecin, şi nu plescăitul peştelui sărind la nadă. Sunt cam smintit.

– Un singur dormitor, zici?

M-am uitat la el.

– Dac-ai fi cu douăzeci de ani mai tânăr şi n-ai avea sculă, zise el, îndreptându-şi trabucul spre mine, te-aş ajuta să faci ceva în legătură cu apartamentul ăla. Afişă un rânjet lasciv.

– Grozav, am răspuns sec. Poate că te-aş şi lăsa.

– Acuma-i cam târziu, nu?

Am tăcut.

– Deci... Hai, emoționează-mă. Cum de te bucuri de situația ta așa cum e?

L-am privit. Nu eram decât doi tipi care se uită la televizor, beau și pălăvrăgesc. Corect? Am sorbit din whisky și m-am întrebat ce urmărește Knowles. Înrămez tablouri și citesc foarte mult. E-un trai liniștit și mie așa îmi place.

– Nu ești vreun artist de-ăla? mă întrebă strâmbându-se.

– Nu, am spus, scuturând din cap. Sunt dependent de intimitate. Nu mă mai satur de ea.

– Intimitate. Se uită în jurul lui. Îmi dă fiori.

– În ce privește așa-zisa cultură, am zis eu, îndreptând trabucul spre televizor, mi-am făcut plinul cu multă vreme în urmă.

– În război?

Nu i-am răspuns.

– Atunci ești un neadaptat.

– S-ar putea spune și așa.

– Și eu am fost – sunt unul. Am văzut lumina în Coreea. Dar să știi de la mine, prefer să-mi petrec timpul cu bogătașii ăștia tâmpiți – arătă spre posesorii gurilor care se mișcau pe ecranul televizorului – decât să fiu singur. Singurătatea e prea înspăimântătoare. Am stat mult timp singur. Poate că sunt un neadaptat. Într-un fel sau altul, cu toții suntem. Mi-am dat seama de asta. Dar...

– Pur și simplu îmi plac oamenii, am încheiat fraza în locul lui, destul de pasiv.

– Așa-i, soldat. Întoarse capul spre mine. Ai fost soldat, nu?

Am încuviințat din cap.

– Ei bine, soldat, pur și simplu îmi plac oamenii.

Alfred reveni cu un alt rând de pahare.

– Dacă nu te superi, pot să primesc un pahar de sifon la whisky?

– Desigur, domnule.

Alfred se retrase cu paharele goale, dar reveni imediat cu un litru de apă minerală, două farfurioare cu felii de lămâie, două pahare înalte, un bol de argint cu cuburi de gheață, un cleşte de gheață de argint, un bol de salată, din sticlă şlefuită, plin cu seminţe de anacard sărate, trei vase cu trei feluri de măsline, două boluri cu apă pentru clătit pe degete, două şervețele de pânză şi o ceaşcă de metal pentru coji.

– M-aş putea obişnui cu asta, am zis, uitându-mă cum aranja Alfred lucrurile.

– Sunt convins, spuse Knowles, privindu-mă. După o pauză, luă un pumn de seminţe şi înghiţi vreo trei sau patru.

Am ales o măslină neagră cărnoasă şi mi-am turnat apă minerală cu puţin suc de lămâie.

– Aşadar, în liniştea aia copleşitoare a apărut Renée.

Nu-şi luă ochii de la ecranul televizorului cu sonorul oprit.

– Pierdea vremea într-un cazinou din Elko. Curvărea puţin. Se uită la mine. M-am uitat la el. O scumpete. Asta a fost după ce-am petrecut cam doi ani şi jumătate nefăcând altceva decât promovând ideea cu săpunul, care câştigase deja suficient teren. Era o marcă. Am transformat-o într-un brevet bănos cu producţie la nivel înalt şi am deschis un birou în Reno. După ce am făcut de unul singur pe vânzătorul, pe angajatul serviciului de cercetare-dezvoltare, pe responsabilul cu aprovizionarea, pe funcţionarul cu expedierea şi aşa mai departe, m-am gândit cum să-i pun pe alţii să facă toată corvoada. Când am avut destule parale, l-am angajat pe cel mai bun avocat specializat în brevete din Washington, aşa că am rezolvat

problema. Compania asta globală urma să preia întreaga operațiune, și așa s-a și întâmplat. Publicitate, marketing, vânzări, producție, ambalare, distribuție – totul. Mai aveam câteva săptămâni până la încheierea târgului. După ani de zile în care nu știusem altceva decât muncă, aveam să mă relaxez și să lipesc cupoane. Totul era grozav și nu mai știam de mine de fericire.

Renée se despărțise de un cowboy care avea o fermă cam la o sută de kilometri de Elko. M-a dus odată acolo, era foarte frumos. Părăseai drumul prăfuit și-o luai pe un podeț, departe de drumul principal pavat, iar podețul ăla te ducea într-o minunăție de loc. Cowboy-ul avea trei-patru sute de pogoane, un râuleț care nu seca niciodată, cu sălcii, plopi canadieni și plopi de munte de-a lungul lui, o fântână adâncă, o livadă, cincizeci sau șaizeci de vaci din rasa Charolais sau ceva asemănător, o turmă de oi și poate vreo zece din cei mai focoși căluți. Veneau și-ți mâncau mărul din palmă, dar erau și foarte sălbatici. Erau cei mai importanți pentru cowboy căci, vezi, el de fapt voia să se ocupe de rase pure. Își ridicase o căscioară cu șopron, cumpărase o vacă de lapte și găini, tot ce-i trebuia. Era cel mai frumos loc din lume.

Iar el era nebun după Renée. Nu știa ce să mai facă pentru ea. Asta era o problemă. Ea era total independentă. În plus, peisajul îi amintea de locurile natale, de mama ei, pricepi. Maică-sa crește oi și ele două nu s-au înțeles niciodată. Indiferent din ce motiv, Renée era agitată și neliniștită acolo sus. Cowboy-ul și-ar fi tăiat și venele pentru ea, sunt sigur. Dar ea-l târa șaizeci de kilometri până în oraș în fiecare sâmbătă, ca s-asculte muzică sau să joace cărți, cică, dar simțea nevoia să fie înconjurată de oameni, de gălăgie și mașini și lumini orbitoare, să meargă la cumpărături sau să viziteze galerii uitate de Dumnezeu, pline cu tablouri cu cowboy sau orice altceva,

să vadă oameni plimbându-se în jur, îmbrăcați în tot felul de haine, vorbind și făcând nenumărate chestii.

Ferma aia grozavă, băiatul ăla devotat, frumușel, nu-i ajungeau lui Renée. El voia copii și liniște, să vadă soarele răsărind și apunând în locul ăla splendid vreo cincizeci de ani, și să fie lângă ea în fiecare clipă. Poate că până la moarte s-ar fi săturat, deși mă îndoiesc. Era un om fericit.

Renée? Era mereu plină de ambiții. Voia să fie pe picioarele ei. Să facă ceva cvasiartistic, dar și să-i aducă bani. Asta era altă problemă. Cowboy-ul putea să facă un leagăn din cioturi din lemn de măr, dar nu avea bani. I-a arătat leagănul ăla lui Renée într-o zi (apropo, îl lucrase pe furiș, în mărime naturală) și-a speriat-o de moarte. Ea mi-a zis că și mirosea a copil mic. A reieșit că ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă copii. Ea nu voia cu adevărat decât bani. Și oameni în jurul ei. Am aflat că avea talentul de a îmbina ceea ce decoratorii și arhitecții numesc „elemente". Cum e și locul ăsta. Knowles îmi arătă cu mâna camera și adăugă încet: M-am oferit s-o ajut să se stabilească în oraș. Atât. Sorbi prelung din băutură. Nu și-a pierdut niciodată simpatia pentru prostănacul ăla cu picioare lungi. Câteva semințe îi căzură din palmă pe canapea. Când l-a părăsit pe cowboy, am crezut c-o să se sinucidă. Dar știam ce simte ea. Și eu făcusem la fel cu Dropsy. Am părăsit-o pentru Renée după șaptesprezece ani. Șaptesprezece ani grei, foarte grei. Deci s-o părăsesc pentru Renée părea un lucru de neînțeles. Până și Dropsy a înțeles. Și, ca să fiu foarte sincer, dac-a priceput Dropsy, atunci poate pricepe oricine. N-am făcut decât să abandonez ceva vechi, bine cunoscut, pentru ceva complet nou și proaspăt. Toată lumea înțelege. Dar Renée...

Am băut și eu din whiskyul meu. M-am uitat pe geam la eucalipți. Vântul dinspre vest îi apleca la pământ.

Fantome de ceaţă zburau cu viteză şi se destrămau în dreptul geamului, într-o linişte perfectă.

– Renée a părăsit un tânăr frumos, harnic, cinstit şi curat la suflet, care visa la o familie pe care avea unde s-o crească, pentru ce? Pentru un tip cu douăzeci de ani mai bătrân ca ea, cu o burtă care-i arăta vârsta, chelind, fără dinţi, cam needucat; ceea ce avea el şi putea vedea toată lumea era o grămadă de bani. Îţi spun eu, toţi oamenii din viaţa ei, cunoscuţii, mama, cowboy-ul..., erau scârbiţi de ea.

Knowles descoperi o sămânţă pe pieptul cămăşii, printre nasturi, o studie o secundă şi o vârî în gură.

– Eu nu eram chiar prost. N-am întrebat-o de Wesley decât o singură dată, după un an sau doi. Aşa-l chema pe cowboy. Am întrebat-o dac-a mai ţinut legătura cu el. Şi mi-a răspuns că nu, numai indirect. Maică-sa auzise de la cineva din Elko că Wes vânduse ferma şi se mutase în Hawaii. Hawaii, pentru numele lui Dumnezeu! M-am prefăcut uimit de cele auzite, deşi nu eram deloc surprins că omul luase nişte măsuri radicale ca să şi-o scoată din cap. Era grozavă Renée. O frumuseţe. Şi un drac în...

Se întrerupse. M-am uitat la copaci. Ştiam câte ceva despre linişte, dar în cameră se lăsase una foarte grea în clipa aceea, în clipele acelea.

– Credeam că n-o să mă satur de ea niciodată, zise Knowles meditativ. Şi îi plăcea şi ei de mine destul de mult, cel puţin la început. Trebuie să mă crezi. Amândoi eram ambiţioşi. Ne înţelegeam unul pe altul la nivelul ambiţiilor şi o vreme ne-a mers foarte bine. Ne-a priit schimbarea. Am făcut lucrurile să meargă.

Peste câţiva ani, reluă Knowles după câteva secunde, am întrebat-o dacă se mai gândeşte la Wes, pentru că-i frânsese inima. Asta făcuse, să ştii. Am văzut cu ochii mei.

Ridicaseră împreună gardul, stătuseră în cort pe pajiștea de lângă apă, călăriseră poneii pe creste, crescuseră mânji, construiseră dulapurile din bucătărie, plantaseră grădina... Grădina era toată înflorită când ne-am dus acolo să-și ia lucrurile. Wesley n-a putut suporta asta. Știa că venim, pentru că-l sunase să-l anunțe. Așa că s-a urcat pe cal și a călărit până în munți, unde a rămas, sunt convins, până după ce-am plecat.

Iar eu am urmărit-o cum îl manipula. L-a sunat să-i spună că venim și l-a rugat să rămână să mă cunoască și să-și ia rămas-bun de la ea. S-a purtat foarte civilizat. Dar n-a făcut decât să răsucească cuțitul în rana pe care i-o făcuse deja când i-a spus cinstit că ceea ce făcea era pentru binele lui. Acuma, eu n-am auzit vorbele de la celălalt capăt al firului, dar cowboy-ul era jignit, sunt sigur, dacă nu dărâmat complet de atitudinea ei. Așa că, atunci când am ajuns acolo și el nu era, ea l-a putut învinovăți pe el. De parcă comportamentul necivilizat era, vezi Doamne, vina lui. Nu a ei. Ea nu avea nici o vină.

Iar eu am stat și m-am uitat la ea. Eram nebun după ea atunci – sorbi repede din pahar – și chiar mai sunt, serios. Deși s-au dus naibii toate petalele de pe floare, ascultă-mă pe mine. Am ajuns s-o cunosc bine până săptămâna trecută, în parte pentru că am văzut ce i-a făcut cowboy-ului. Dar cât de nebun eram după ea pe atunci, tot am fost în stare să-mi spun: Knowles, băiete, fii atent. O să vină vremea să-ți facă și ție asta. Exact la fel. Tu urmezi, când o să fie ea gata. Așa că distrează-te cât e vremea frumoasă, Knowles. O să se înnoreze într-o bună zi. O să fie mai noros decât ai văzut vreodată.

Puse mâna pe telecomandă. Un pescăruș alunecă pe deasupra unui acoperiș de vizavi, unduindu-se în bătaia vântului. Knowles schimbă cincizeci sau șaizeci de canale, apoi reveni la meciul de fotbal.

– Când mi-a spus că Wesley plecase în Hawaii, am zis: Hawaii? Îți bați joc de mine? A renunțat la un colț de rai pentru Hawaii? Și-a revenit? Știi ce mi-a răspuns?

– Nu. Nu știu.

– „Oh, Wes e *bine*. Wes e *întotdeauna* bine."

Ușa se deschise în spatele meu. Am auzit foșnet de mătase și am simțit miros de parfum.

– Domnule? vorbi Alfred. Întâlnirea de la ora șase.

De data asta era o blondă.

Knowles îl ignoră.

– Nu ți-a povestit nimic din toate astea? mă întrebă, iritat de întrerupere.

Ce puteam să-i răspund? Că n-am petrecut cu nevastă-sa decât o singură noapte?

– Mi-a trebuit ceva vreme, continuă el, dar... Se ridică și se curăță de urmele de alune și sare de pe pieptul cămășii. În cele din urmă, mi-am dat seama care era adevărul. Era simplu. Dar și eu tot așa sunt. Se uită la fata din prag, apoi la mine. De fapt, Danny, mă îndrăgostisem nebunește de o femeie care nu-mi plăcea. Nu putea să-mi placă de ea. Nu putea plăcea nimănui.

Își termină băutura.

– S-a interpus exact între mine și liniște. Puse paharul pe masă. Alfred, adu-i soldatului încă un rând. Se îndreptă spre ușă. Și pentru tine, domnișoară...

– Tara, spuse blonda, întorcându-se spre el. Vodcă Collins?

Alfred înclină din cap aproape imperceptibil în direcția ei.

– A, da, spuse Knowles apreciativ, luând-o de braț. Tara.

LEGĂTURI REÎNNODATE

9

În zilele următoare, speculațiile mele ulterioare referitoare la motivele soțului m-au adus, inevitabil, la adevăratul subiect, Renée însăși.

Trebuie să înveți cum să vorbești cu mine. Vorbitul înseamnă încredere. Spune-mi totul. Așteaptă-te să primești ce dai. Începe cu un sărut. Taci din gură...

Nu prea am imaginație, dar auzeam din ce în ce mai des vocea lui Renée în reveriile mele. Îmi pun căștile de protecție pe urechi și răsare imediat în perimetrul lor auditiv, departe de huruitul ferăstrăului.

Cum e posibil ca o întâlnire întâmplătoare, chiar plină de încărcătură emoțională, să aibă un asemenea efect asupra mea?

Păi, răspunsul – simplu, de altfel – e că ferăstraiele nu mai au farmecul de odinioară. Te ajută să duci la capăt o treabă pe care-ai mai făcut-o de-o mie de ori. E un modul cerebral care-ți ghidează degetele, asemănător cu cel care permite zebrei să pască, deși hienele pândesc în

apropiere. Pe lângă asta, e numai concentrarea necesară ca să termini treaba.

Un marinar bătrân, cum nu prea mai vezi prin San Francisco astăzi, obişnuia să spună că cea mai periculoasă meserie pe un remorcher înainte de război era cea a celui care ştergea cu o cârpă bielele uriaşe ale motorului din cala vasului. Şmecheria era să-l găseşti pe cel mai tâmpit tip din port, unul care trebuia să-şi concentreze fiecare sinapsă ca să facă treaba asta. Unul deştept n-ar fi rezistat. Era o muncă atât de plictisitoare, de prostească, încât şi un tip cu numai jumătate de creier uita ce făcea, începea să se gândească la altceva, îşi dădea frâu liber imaginaţiei şi se pomenea mutilat pe viaţă.

Este ceva în povestea asta.

O morală.

Să vedem: poate aceea că nu merită să fii deştept?

Poate ar fi corect să spunem că, în reveriile mele, eu eram cel care mă adresam lui Renée, şi nu invers. Ea rămânea enigmatică. Îmi aminteam ochii ei, transpiraţia lucind pe stern, părul fin de pe antebraţul ei. Dar nu-mi aminteam vocea ei. Nu cu precizie. Deşi emana intimitate, nu avusesem timp să ne spunem prea multe. Aşa că am inventat conversaţii pe care le-am fi putut avea sau le-am reluat pe cele avute şi, în final, e o minune că nu mi-am tăiat mâna.

Oricât de dezlănţuită ar fi pictura, în stilul şi culoarea ramelor sunt conservator. Pentru contrast, vedeţi. E necompetitiv. Subtil. Rama are menirea ei, nu de a se pune în evidenţă pe sine. La fel, rama care încadra conversaţiile imaginate sau pe cele rememorate dintre mine şi Renée, femeia pe care n-am cunoscut-o niciodată, pe care am vrut s-o cunosc, dar n-am mai apucat, făcea parte din rutina personală. Muncă, mâncare, somn. Citit ziarul, pregătit câteva *quesadillas*, plimbat pe străzile

și plajele din San Francisco. Și imaginat conversații cu Renée, la nesfârșit.

O amantă pretențioasă, San Francisco. Lumina, strălucitoare, dezvăluie totul. Aerul e curat, uscat, capricios și poate fi violent; însă tunetele, fulgerele și zăpada, de exemplu, sunt foarte rare. Locul plutește, în splendoarea lui, pe marginea continentului, an după an. Îl învăluie ceața, desigur, dar îți dă numai senzația de umezeală și intimitate. Și când ceața se ridică la jumătatea dimineții, orașul e un adevărat spectacol. Prinzi orice nuanță, valoare, umbră și combinație între albastru și violet; între galben și portocaliu, culoarea mandarinei, de exemplu. Albastrul lui Parrish. Apoi vine *terremoto*. Oamenii obișnuiți, mergând cu mașina acasă de la serviciu, sunt omorâți. Sau cineva îl împușcă pe primar. Sau plouă patruzeci de zile la rând. Case scumpe se prăbușesc în mare.

În mijlocul frumuseților naturale, eșecul e sinistru. Disperarea devine palpabilă, ca și succesul și realizările. Mediul ăsta e ca dihotomia extremelor tipice Vestului american. Cadrul frumuseții oferă un contrast pentru fiecare întreprindere umană. O scobitură în piatră se poate transforma într-o diastolă periculoasă, ca atunci când se inversează polii pământului. În timp ce viața ta se duce pe apa sâmbetei, tu te pomenești admirând seninătatea divină a lacului prin care te scurgi. Adică persoanele din lumea bună se dau la tipii obișnuiți în cabina camionetei lor în alte orașe ale lumii, dar eu nu vreau să dau peste asemenea ocazii. Una mi-a fost de-ajuns.

Persoană din lumea bună. Iată o expresie interesantă. În Boston, dacă nu aparții unei familii Mayflower, ești un nimic din punct de vedere social. Am cunoscut o doamnă din înalta societate de-acolo, în casa căreia atârnam un tablou, care a refuzat să stea de vorbă cu mine pentru că (a) nu fusesem prezentați unul altuia cum se

cuvine, (b) eram un fel de servitor şi (c) nu eram rudă cu nici o familie „serioasă". Motivele pentru care nu putea avea de-a face cu mine o învăluiau ca un clopot de sticlă în care sorbea discret sherry şi se uita la mine de parcă eram de pe altă planetă. Dar San Francisco e în vest, iar Vestul e altfel. Sunt cel puţin două şiruri de munţi fabuloşi între San Francisco şi Boston, plus Indiana şi Nebraska – distanţă mare între vechile drumuri albe şi cele tipice pentru ţărmul estic al Pacificului. E adevărat că, dacă străbunicul tău a venit aici în perioada goanei după aur şi s-a îmbogăţit, asta înseamnă ceva. Dar, la urma urmei, asta s-a întâmplat doar cu o sută cincizeci de ani înainte, nu cu patru sute, iar mentalitatea de acest fel e mai importantă decât sângele albastru. Aşa că în San Francisco oamenii au nenumărate posibilităţi de a ieşi în evidenţă în societate. Poţi fi expert în finanţe sau star rock. Poţi fi un moştenitor al familiei care a adus calea ferată în California şi cu atât mai bine dacă ai reuşit să pui mâna pe nişte bani. Sally Stanford, renumită înainte de a muri, a fost, în ordine cronologică inversă, primar, proprietară de restaurant, matroană şi prostituată. Poţi să fii fată de preot din Arkansas şi să-ţi găseşti un soţ din elita societăţii. Există un club numai al milionarilor homosexuali, care-au făcut bani din afaceri imobiliare, fiecare dintre ei un *parvenu*. În contextul ăsta, goana după chipuri performante din silicon şi surorile ei, firmele de pe Internet, sunt unul şi acelaşi lucru. Şi în contextul ăsta poţi să fii chiar un magnat care face rame de tablouri, ca mine.

Am înrămat tablouri pentru muzee, ceea ce mi-a adus de lucru de la multe persoane cu poziţie în societate. N-am câştigat niciodată prea mulţi bani, dar îmi ajung ca să trăiesc şi să fac ce-mi place. Înrămarea la standardele impuse de muzeu este o meserie interesantă, presupune

măiestrie personală și, dacă reușești să expui ce-ai înrămat, ajungi să dai găuri și în pereții caselor de barosani.

Grație relațiilor mele am primit odată două bilete la Operă, un lucru foarte plăcut, pentru tot sezonul, de la o doamnă impunătoare care și l-a petrecut la Geneva, unde s-a dus pentru un transplant de rinichi. A fost – este – cea care a închiriat pe viață o lojă. Locurile erau excelente.

M-am întrebat dacă lui Renée i-ar fi plăcut să meargă la Operă.

Perfect! Kramer urăște opera. Am văzut o rochiță neagră drăguță la Macy's, dar n-am pantofi asortați. Nu-ți face griji, găsesc eu până la urmă. Ce-mi place la hainele mini e că le poți da jos foarte ușor, asta dacă te mai deranjezi să le scoți. Dacă mă gândesc bine, zici că sunt locuri la lojă? Le-ai văzut? Ce zici, dacă e destul de întuneric, crezi c-am putea...

Eram în atelierul meu de pe strada Folsom, vorbind cu mine însumi. Tocmai mâncam un *chopsawy*[1] (cei de la restaurantul chinezesc scriu așa, în cinstea mea, în loc de *chop suey*) cu păstăi de fasole lungi și carne de vită, când am ridicat capul de la bancul de lucru și-am dat cu ochii de Marissa James, care se uita la mine.

– O, nu, am exclamat.

– Am auzit că și tu ești un criminal.

– Și eu? Mi-am scos căștile de protecție. Tu pe cine-ai omorât?

– Pe-al treilea soț al meu. Sau pe-al patrulea? Îmi dădu un sărut înfocat și umed. Am venit să-ți reînnoiesc certificatul de nevinovăție. Băuse deja Chardonnay. Era de mult.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: *chop sawy (chop saw* – ferăstrău circular); *chop suey* – fel de mâncare chinezesc cu carne, ceapă, ciuperci, fasole și alte legume, servit de obicei cu orez (n. tr.).

– Întotdeauna încurci soţii când bei, Missy. Cred că e penibil pe întuneric.

– Încă nu l-am cunoscut pe unul căruia să-i pese.

– Mie-mi pasă.

Mă înghesui la colţului bancului.

– Destul ca să mă omori?

– Nu-i nimic de râs.

– *Mea culpa.* Îţi fac cinste cu prânzul dacă mă ierţi.

Am agăţat manşoanele de mânerul ferăstrăului.

– Închis pentru pauza de prânz.

Zâmbi.

– Banii schimbă totul, nu-i aşa, Danny? Bărbia sus, zise ea şi mă prinse chiar de bărbie, s-ar putea să te mai iau, totuşi, de bărbat.

– Iar eşti singură?

– Din nou.

– Încerci să mă sperii?

Missy era o femeie atrăgătoare. În tinereţe, îşi administrase bine averea asta, ca să zic aşa, refuzând să aibă de-a face cu nici un bărbat care nu era plin de bani şi nu putea fi adus la disperare când era necesar. Mottoul ei era că te poţi mărita cu un bărbat bogat la fel de bine ca şi cu unul sărac. Aproape de cincizeci de ani, avea părul tuns elegant şi vopsit, şi arăta bine, în ciuda alcoolului, lenei şi celor patru sau cinci soţi. Cel puţin doi dintre ei fuseseră, pur şi simplu, nişte gigolo de cea mai joasă speţă, care habar n-aveau să joace tenis, râdeau ca proştii, sugeau vodcă, nişte putori ordinare pe care-i prefera pentru că, dacă-şi puneau mintea la contribuţie, erau buni la pat şi-i ofereau ceva diferit de seriozitatea altui gen de soţi, cei destul de proşti să creadă că mariajul cu un soţ bogat înseamnă şi altceva decât o afacere. În cazul lui Missy, toţi îşi puseseră mintea la contribuţie ca s-o satisfacă regulat. Ea o considera un fel de chirie.

Înrămam tablouri pentru Missy, soţii ei şi diverse familii de ani de zile. Odată m-a dus la Hawaii cu avionul numai ca să agăţ un tablou. Era între soţul al doilea şi al treilea, acum doisprezece sau cincisprezece ani, şi am profitat de moment. Să-mi arătaţi şi mie bărbatul care înrămează tablouri şi uită că a prizat cocaină din palma ei printr-un pai de cocktail, într-un restaurant select, la o masă pe terasă, de unde se vedea plaja Waikiki sub lumina lunii. Era o seară rece pentru sezonul respectiv. Missy purta o jachetă de nurcă lungă până la glezne, sub care nu avea prea multe. Proprietarul restaurantului a venit la noi uşor încruntat. Înainte să spună ceva, Missy a comandat o sticlă de vin de două sute cincizeci de dolari, prea scumpă, după cum comentase ea; dar era ziua ei, nu putea oare să-l aducă imediat? Ceea ce şi făcu, tot numai un zâmbet.

Astăzi, la fel de îngrijită, mirosind a parfumul pe care nu-l uitasem, mă sărută din nou.

Pasional. Prelung. Tulburător.

Ştia să sărute, iar sărutul ei avea gust mai bun decât rumeguşul, aşa că l-am acceptat nemişcat, rigid ca o cariatidă într-un peristil, un muncitor în salopetă care se bucură de atenţia şefului. La urma urmei, eram preocupat de sărutul primit de la o femeie moartă, pe care nici n-am cunoscut-o, şi m-am simţit prea ciudat ca să fac mişcări bruşte. Urmele de rumeguş de pe sprâncene îi căzură lui Missy în ochi.

– Ar fi trebuit să te măriţi cu mine când ai avut ocazia, se strâmbă ea, ridicându-şi pleoapa ca să scape de praful enervant.

M-am dat un pas înapoi să-mi curăţ părul şi sprâncenele, mijind ochii prin praf.

– Una e să te măriţi cu un obiect de făcut sex. Dar nu e drastic să te măriţi cu unul care n-a învăţat să navigheze sau să joace tenis?

Lăsă pleoapa și clipi prudent.

– La cluburile mele se găsesc instructori excelenți pentru ambele îndeletniciri.

– La cluburile tale se găsesc instructori excelenți pentru toate trei.

Se bosumflă.

– Nu-ți pare rău nici *un pic* că nu te-ai căsătorit cu mine?

– Mă mulțumesc cu prânzul.

– Bine. Discuția asta despre sex îmi face foame, ca să nu mai pomenesc de sete.

Am încuiat atelierul și-am condus-o spre localul chinezesc unde se gătea *chopsawy*. Dar radarul lui Missy era pornit – „poți face penitență în *mai multe* feluri" – și m-am pomenit dintr-odată în Jaguarul ei condus de un valet, care ne-a lăsat sub copertina unui bistrou mic și intim de pe strada Sacramento, după ce-am străbătut jumătate de oraș.

La câteva minute după ce ne-am așezat, în fața ei apăru un pahar de Chardonnay.

– Pentru crimă, toastă ea și atinse cu buzele marginea umedă a paharului. Îți mulțumesc foarte mult că ți-ai găsit timp să iei prânzul cu o bătrână ca mine.

I-am întors toastul cu paharul din care beam apă minerală de cinci dolari.

– Nu-i nimic amuzant.

– Danny, oamenii care beau sunt mai amuzanți decât cei care nu beau. N-ai putea să iei măcar un pahar de vin cu mâncarea, pentru numele lui Dumnezeu?

– Pileala nu se potrivește cu uneltele electrice. Probabil că asta-i singura predică pe care ți-am ținut-o. E mai mult sau mai puțin imperativă. De ce nu ești în stare s-o ții minte?

– Dragule, rosti ea tărăgănat, bobițele de predică se vând la conservă și nimic nu e urgent decât faptul că trebuie să le scoți afară.

Am zâmbit, dar parcă m-am și simțit jignit în amorul propriu.

– De ce-ai făcut-o?

– Ce?

– De ce-ai omorât-o pe Renée Knowles?

Zâmbetul îmi dispăru de pe față.

– Polițaii, *Chronicle* și teve-ul – chiar așa rosti, te-ve – toți *dau de înțeles* că arestarea ta e *iminentă*.

– Astea-s simple speculații.

– Nu, nu, insistă ea grăbită, mass-media n-are voie să inventeze știri.

– Hei, i-am zis, zâmbind, iar te distrezi.

Un chelner apăru și ne luă comanda. Am așteptat să se retragă, mișcându-și șoldurile printre banchete.

– OK, Missy, dă-i drumul.

Când am auzit paharul răsturnându-se, nici nu m-am mai uitat la el. Am sărit imediat în picioare.

– Missy a ratat, zise ea, cu cea mai dulce voce de copil.

Vinul începu să curgă pe șezutul scaunului meu înainte să-l dau la o parte.

– Nu fi atât de dezamăgită.

– Vai de mine! Ne-am supărat?

– Mai degrabă sunt exasperat. Nu înțeleg cum o femeie adultă se poate comporta în halul ăsta, așteptând să fie luată în serios.

– Dragule, nu vreau să mă ia nimeni în serios, mă lămuri ea. Numai tipul ciudat de la altar.

– De ce să te schimbi la cincizeci de ani?

– O, țipă ea, lovitură sub centură!

– Bărbia sus, i-am amintit.

Personalul a venit să curețe, i-a adus alt pahar, mie alt scaun, fără nici o vorbă de reproș.

Ascunsă după noul pahar de vin, Missy îmi arunca priviri răutăcioase.

– Ce mai e acum?

– Câteva persoane cu care am luat masa mi-au sugerat că, dacă se adeverește c-ai ucis-o pe Renée Knowles din motivul pentru care ar fi făcut-o și ele, atunci e teribil de amuzant.

– Gândul c-aș putea avea ceva în comun cu oamenii cu care iei masa de obicei mă deprimă mai rău decât ideea c-aș naufragia pe o insulă pustie și n-aș avea altceva de citit decât *Chronicle*.

– Soarta poate fi și mai aspră. Dac-ai fi abandonat cu totul și-ai primi numai cronicile de carte din el?

M-am strâmbat.

– Întotdeauna prezinți latura optimistă a lucrurilor, nu-i așa, Missy?

– Ținând cont că mulți dintre prietenii mei sunt clienții tăi, ca să nu mai spun ce s-ar fi ales de tine dacă n-aș fi fost eu, ar trebui să iei o îmbucătură din mâncare în loc să-ți muști degetele care-ți asigură traiul. Vorbesc *serios*.

Începu să-mi pară rău că nu comandasem o băutură alcoolică.

– Viața e plină de mici compromisuri.

– Așa am auzit și eu, îmi spuse ea cu un zâmbet larg.

Am reflectat cu tristețe la spusele mele. Ce înseamnă un compromis pentru cineva ca Marissa James? Pentru mine însemna să-mi desfac baierele pungii pentru privilegiul de a trăi într-o cămăruță dintr-un oraș mare sau să merg la un spital din Virginia dacă-mi tai un deget, pentru că n-o să-mi permit să apelez la cel mai bun chirurg din oraș. Pentru Missy a mea, însă, compromisul

însemna să trăiască fără griji, câtă vreme respecta anumite reguli. De exemplu, să nu-ţi bei minţile şi să distrugi un lucru bun. Sau să nu te îndrăgosteşti, pentru că dragostea duce la căsătorie, iar căsătoria, mai devreme sau mai târziu, te va costa o bună parte din cât valorezi.

Dintre noi doi, cine ar fi acceptat un compromis mai mare? Aş fi putut lansa întrebarea asta impertinentă, dar mai străbătusem drumul ăsta înainte şi mi-a luat-o înainte un Jaguar. Pe lângă asta, în Missy descoperisem o altă regulă de care nu ştiusem, şi anume să nu te îndrăgosteşti de o femeie care învârte milioane, în comparaţie cu tine care învârţi doar câteva mii, dacă nu urmăreşti altceva prin combinaţia cu ea decât s-o ajuţi să-i cheltuiască.

Doamne, mi-am zis, privind-o pe minunata mea prietenă printr-o încrengătură de mâini care împărţeau pâinea, măslinele, uleiul, salatele Cesar, încă un pahar de vin alb şi boabe de piper: aş putea deschide conserve cu bobiţe de predică în fiecare zi.

De fapt, din prietenia cu Missy am mai învăţat un compromis, acela de a-mi ţine gura în faţa prietenilor ei. Banii – mai precis, averea – au nenumăratele lor reguli; dintre ele, în funcţie de cât creier ai în afară de ei şi câtă autocompătimire, câteva, puţine la număr, se referă la compromis.

Am ciugulit o bucăţică din franzela caldă.

– Ce-aş putea avea eu în comun cu persoanele cu care iei masa? În afară de admiraţia pentru femeia atrăgătoare care eşti tu. Ai mai găsit un tip care lucrează cu ferăstrăul?

– Dimpotrivă. Am văzut obiectul ăla hidos numai o dată în viaţă. Nu, prietenii mei sugerau în glumă că Renée te-ar fi introdus într-una din schemele ei nasoale de investiţie pentru treizeci sau patruzeci de mii.

– Vai de mine. Au știut cum să se distreze.

– Nu atât cât se vor distra când o să afle că am luat prânzul cu cel suspectat de uciderea ei.

– Missy, am rostit, aplecându-mă spre ea, ca și cum mă pregăteam să-i spun ceva confidențial, că ai văzut un singur ferăstrău în viața ta, înțeleg. Dar că ai luat prânzul cu un singur suspect într-un caz de crimă? Am fluturat palma deasupra mesei. Nu pot fi atât de naiv.

– Păi, ne frustrăm de atât de puține lucruri...

– Atunci sunt nevinovat și reabilitat?

– Zău, Danny, spuse ea, dintr-odată sinceră. Am încredere totală în tine.

– Mulțumesc.

– Adică, știm cu toții că, de regulă, tu n-ai probleme cu banii. Râse veselă.

Înțelegeți ce vreau să spun? N-am bani, deci n-am cum să am probleme cu ei. În cazul ei, lucrurile stăteau exact invers: avea bani, deci avea probleme cu ei.

– Îți mulțumesc. Probabil.

Se aplecă peste masă, descoperindu-și pielea albă de deasupra sânilor, mult mai albă decât tenul ei bronzat, clar diferită de chipul ei cu care chirurgia plastică făcuse minuni.

– Hai, spune-mi, șopti ea conspirativ, de ce-ai omorât-o?

Nu mă deranja neseriozitatea de copil cu care trata lucrurile, eram obișnuit cu ea. Și în mod sigur mi-a amintit de motivul pentru care, deși am petrecut clipe frumoase împreună, n-am reușit să mă supăr pe ea, dar nici să stau în apropierea ei prea multă vreme. Ea nu lua în serios decât întâlnirile cu agenții care se ocupau de investiții și cu contabilii. Avea doi sau trei din fiecare, căci, în realitate, nu era proastă când era vorba să-și administreze banii. Missy aborda strategia de investiție cu aceeași

mină sobră cu care alții tratau fiscul sau sigmoidoscopia sau pedala de combustibil de pe un submarin nuclear.

Dar Missy mă surprindea de foarte multe ori. Răsuceam firimitura de pâine. Îmi acoperi degetele nervoase cu ale ei, scuzându-se.

A avut întotdeauna mâini frumoase și încă-și mai păstrau finețea, în ciuda vârstei și a numărului nefast de verighete purtate.

– Ce fel de scheme? am întrebat încet.

Își retrase mâna, își aranjă șervețelul în poală și începu să se joace cu salata.

– Doamna Knowles decora case, le mobila, le înfrumuseța cu opere de artă. Normal că ajungea să-i cunoască pe cei pentru care lucra, ca să le înțeleagă gustul, dacă aveau așa ceva, să-l dezvolte sau să-l suplinească, dacă nu-l aveau.

– Vrei să spui că le vindea propriile lor idei?

– Exact. Dar mai trebuia ca ei să fie mulțumiți de rezultat.

– Sau cel puțin să creadă că sunt mulțumiți de el.

Missy oftă.

– Da, da. Ești atât de obositor. Să știi că n-ai de-a face numai cu idioți.

Nu i-am replicat.

– Oricum, dacă ești bun cât de cât și te învârți printre persoanele potrivite, iar economia merge bine, e o afacere mică, dar bună.

– O economie care merge bine e una în care bogații devin și mai bogați.

– Da, da! Iar săracii mai săraci. Normal.

– Nu eu am creat premisele silogismului. Nu e neapărat paradigma pentru reclamă. Am vrut să spun doar că, dacă cineva spune că economia merge bine, înseamnă că-și înmulțește banii peste tot unde se poate.

– O, Doamne! Simt că-mi trebuie un cocktail. Vinul ăsta nu e destul de tare ca să pareze sentimentele tale proletare.

– Sper să fie la fel de pătrunzătoare ca gloanțele. Bănuiesc că aranjamentele lui Renée erau aranjamentele tuturor. Adică, orice materiale aducea ea pentru client, de la draperii la antichități, de la tablouri la corpuri de iluminat pentru baie, le cumpăra la un preț bun și le vindea scump?

Missy dădu din mână.

– Dublarea sau triplarea prețului de achiziție e la ordinea zilei. Toată lumea știe că așa se face. E un fapt acceptat. Renée petrecea o grămadă de timp la vânzări de terenuri, petreceri, în magazine de antichități, călătorea în Provența, Ecuador sau China, căutând întotdeauna obiecte care să se vândă bine.

– Uneori o însoțea și clientul?

– Uneori clientul plătea excursia. Uneori deveneau prieteni.

– Sau iubiți?

– Renée a făcut cel puțin o excursie cu o lesbiană renumită în societate. Dar de obicei o însoțeau femei normale, deseori mai în vârstă ca ea, cu care devenea foarte intimă. Și a apărut homosexualul.

– Care homosexual?

– Îl cheamă Tommy Wong.

Numele îmi suna cunoscut.

– Arhitectul?

Missy confirmă înclinând din cap. Luând din salată, am întrebat-o:

– Care-i starea lui financiară?

– Vrei să spui înainte și după Renée? La starea asta te referi?

M-am încruntat.

- Bârfim sau ne informăm?

- Păi, zise Missy aplecându-se spre mine, nu-i frumos să vorbeşti despre asta, dar a spus la toată lumea că Renée l-a costat o sută de mii. Reveni la poziţia de dinainte.

- De dolari?

- Nu, de agrafe, prostănacule.

- Un purcoi de bani.

- Pentru unii.

- Ce şmecherie a folosit?

- Asta să-mi spui tu mie, spuse Missy, însoţindu-şi vorbele cu un zâmbet dulce.

- Pe mine nu m-a costat decât două nopţi albe şi interogatoriul pe care mi l-a luat un poliţai belit, am zis eu, scuturând din umeri. Dar în vocea mea se simţea ceva straniu.

Missy marcă lovitura şi continuă:

- După spusele lui Tommy, avea un *modus operandi* - aşa-i zice, nu? - simplu. Odată ce cunoştea bine o persoană, îi făcea mici propuneri. De exemplu, o suna de la New York foarte emoţionată. Tocmai fusese la o previzionare la Christie's şi văzuse un ceas emailat Ludovic al XV-lea, sau aşa ceva, bineînţeles la un preţ derizoriu, dar mult prea scump pentru bugetul ei. Însă ea îl putea vinde în Vest, era sigură, la două sau trei persoane din Santa Barbara, Carmel, San Francisco sau Napa sau din altă localitate. Nu voia să fie parteneri? Aşa suna oferta. Fără nici un fel de presiune.

Renée nu era proastă, ştia ce face. Cunoştea o mulţime de oameni şi când punea ochii pe cineva ajungea să-l cunoască şi mai bine. Avea fler şi găsea indivizi care urmăreau să iasă în evidenţă, gata să profite de ocazie ca să-şi demonstreze că sunt în stare să facă ceva bani singuri. Un alt gen de indivizi pe care-i depista erau cei

cărora nu le păsa dacă pierdeau câteva mii de dolari într-o afacere proastă; o priveau ca pe-o glumă. Cum au venit, așa s-au dus – până la un punct. Dar pe ăștia Renée nu-i înghesuia decât mai târziu. Știa și cum să-i evite pe cei care erau dornici s-o ajute, ca și pe fraierii notorii, ca să nu mai pomenesc de indivizii care devin paranoici când e vorba de banii lor sau de administratorii mult prea interesați de ei.

Se folosea de statutul ei de dealer/decorator pentru a-și duce la capăt înșelătoria fără să cheltuiască ea bani. Lua banii unui partener, îi punea lângă ai ei sau nu, cumpăra un obiect – un scaun, o carpetă, un dulap de haine – și i-l dădea clientului la preț dublu față de cel cu care îl achiziționase. Mulți dealeri trimit obiecte pe credit, dacă te cunosc. La naiba, în jumătate din cazuri n-au plătit pentru ele. Dacă ești atent, poți chiar să obții garanții.

Așa că trimitea obiectul cu factură. Din simpatie pentru fata asta bătăioasă, clientul plătea imediat. Atunci Renée studia situația. Scădea transportul și manevrarea, biletele de avion și prețul camerei de hotel și, la sfârșit, investiția inițială. Restul îl împărțea la doi, adăuga investiția partenerului și-i completa un cec. De multe ori, investitorul uita complet de mica afacere, iar cecul venea ca o surpriză plăcută. Pare legal, și așa și este. Și profitabil. De fapt, e un târg foarte bănos pentru toți cei implicați în el.

– După un timp, am presupus eu, Renée vine cu altă afacere.

– Și mai bănoasă.

– Și mai riscantă?

– Dar bine pusă la punct. O singură tranzacție îți dublează banii și nu trebuie să știi nimic despre Internet. Pare legal. Este legal. Perfect legal.

– De ce s-o dai în bară? Ce s-a întâmplat?

– Lui Wong cel înțelept i s-a părut că fetița noastră s-a lăcomit, spuse Missy, ridicând din umeri. A citat expresia franceză despre cineva mâncat de zgârcenie. O știi?

În viziunea lui Missy, de compătimit erau numai cei care nu fuseseră la Paris în ultima vreme; compătimirea nu presupune însă și milă.

– Nu. N-o știu.

– Sigur că nu. Sunt aici ca să te ajut.

– Mersi. Ce zic francezii despre lacomi?

– Păi, continuă ea prudentă, jargonul evoluează foarte interesant. În trecut ar fi zis: *Elle a les dents longues* – ea are dinții lungi. Își plimbă două degete în fața buzei de sus. Acum se spune: *Ses dents enrayent la terre, la salope* – scorpia are dinții până la pământ.

– Ce frumos...

– Își trezește amintiri, nu-i așa? Știi, franceza are un vocabular funcțional de aproximativ două sute de mii de cuvinte. Engleza americană, pe de altă parte, are șase sute de mii. Dar jargonul francez reprezintă...

– Ai auzit vreodată expresia asta rostită la adresa lui Renée Knowles?

– Ce? întrebă Missy, prefăcându-se sincer nedumerită. Că are un vocabular de două sute de mii de cuvinte? Își duse mâna la piept. Ca mine?

– Nu, Missy, am lămurit-o răbdător. Că avea dinții până la pământ. Că se lăcomise. Că nu era cinstită.

– Numai de la Tommy. Niciodată de la altcineva. Dacă s-ar fi răspândit vorbele astea despre ea, ăsta i-ar fi fost sfârșitul. De la restul lumii n-am auzit decât că e cinstită și harnică, ambițioasă și...

– Și?

– Păi...

– Hai, îmboldeşte-ţi limbuţia cu o duşcă. De parc-ai avea nevoie...

Missy luă paharul în ambele mâini, îl duse la buze, dar nu bău din el.

– Am auzit că-i plăceau afacerile dure, rosti ea deasupra buzei paharului, scuturând din pleoape. Ştii ceva despre asta?

10

Renunţând brusc la pălăvrăgeala noastră, alternând exasperarea cu agitaţia, Missy îşi scoase celularul şi stabili o întâlnire. Am terminat repede de mâncat. M-a lăsat să-i conduc Jaguarul până în centru în timp ce vorbea la telefon cu unul din agenţii ei.

Jaguarul convertibil e o maşină adevărată. Are un motor cu şaisprezece cilindri. Pietonii erau atât de atraşi de frumuseţea ei că uitau s-o mai scuipe. Nu mă înţelegeţi greşit, vă rog; zilele trecute cineva mi-a mâzgălit cu graffiti uşa din spate a camionetei mele de doisprezece ani. Trăim într-o societate egalitară.

Tommy Wong deţinea un etaj întreg de birouri, la zece etaje deasupra colţului nord-vestic dintre Mission şi Fourth. Un individ împopoţonat, blond, cu vestă de lână, cravată, pantaloni kaki şi mocasini cu ciucuri peste şosete colorate ne conduse la biroul lui Wong printr-o mare de staţii CADD.

– Individul s-a dat cu Chanel no. 5: sunt la fel de sigură cum sunt că Dumnezeu a creat peştişorii numai pentru sushi, spuse Missy amuşinând aerul când secretarul închise uşa în spatele nostru.

– Crezi că-l folosește ca să-și ascundă depravarea morală sau s-o scoată în evidență?

– Dac-ar fi vrut s-o acopere, și-ar fi luat o haină.

Biroul era pe colț, cu fața spre est. Se vedea parcul Yerba Nuena de acolo de sus, sau ce mai rămăsese din el; căci Sony Metreon a profanat deja colțul de nord-vest. Dar cascada și restaurantul și aleile vaste și iarba au rămas neatinse și atrag funcționarii care aruncă gunoi pe jos, fumează sau, stând cu ochii închiși, își îmbrățișează genunchii în pauza de prânz de patruzeci și cinci de minute petrecută la soare. Printre ei, ici și colo, oameni fără adăpost se plimbau leneș în grupuri de doi sau trei, însoțiți de câini sau trăgându-și cărucioarele. Vizavi de Third Street trona MOMA[1].

Tommy Wong și Missy se salutară călduros. Wong părea o fire domoală. În jur de șaizeci de ani, aranjat și îmbrăcat impecabil, radia de succes și realizări și se ținea deoparte, cu discreție, de lipsa de gust.

Știam că trimisese un proiect pentru clădirea muzeului și, ca zeci de alți candidați, pierduse în favoarea lui Mario Botta. Când ne-a prezentat Missy, l-am atins puțin, pomenind de viziunea lui de profesionist asupra unora din cele mai impresionante clădiri din San Francisco.

– Muzeul ăla afurisit, spuse el, arătând cu capul spre MOMA.

– Mie îmi place clădirea, Tommy, interveni Missy. Nu mai fi așa de plângăcios. Să nu zică lumea că ești un ratat. Nu ți se potrivește. Pe lângă asta, povestea s-a terminat acum zece ani. Și cine poate uita, adăugă ea visătoare, discursul lui Signor Botta la ceremonia de deschidere, ținut exclusiv în italiană. Doamne sfinte, îmi venea să-l iau acasă și să-l mănânc cu lingura.

---

[1] Museum of Modern Art – Muzeul de Artă Modernă (n. tr.).

– Desigur, draga mea. Tommy Wong îi întoarse zâmbetul visător, un bărbat care tolera comportamentul heterosexual, dar în anumite limite. Ar fi fost încântat, sunt convins.

– Problema cu clădirea aia, reluă Missy, e că domină așa-zisa colecție permanentă pe care a fost proiectată s-o găzduiască. Avem o clădire de talie internațională plină de artă de mâna a doua.

Missy era copreședinta unui comitet al cărui scop era să strângă destui bani ca să facă ceva în legătură cu impasul ăsta, iar trecerea ei voalată de la subiectul arhitecturii la ponegrirea colecției permanente mă surprinse prin abilitatea cu care îl ataca pe Wong ca posibil donator.

Wong era și el foarte dibaci.

– Mult stimatul nostru prieten și coleg, plecat dintre noi și regretat, Hanfiled Braddock al III-lea, spunea că e o rușine să găzduiești o asemenea colecție de mâna a doua într-o clădire de mâna a treia.

– Decât s-o găzduiască pe gratis, vrei să spui, replică Missy, în iubitul lui Memorial al Veteranilor. Când văzu că Wong nu mușcă momeala, îi atrase atenția moralizatoare:

– Nimic nu-i gratis din ceea ce merită să ai, Tommy. Dintre toți oamenii, tu...

Exact în clipa aceea Blondilă vârî capul pe ușă.

– Vă caută la telefon de la Londra, domnule.

– Perfectă sincronizare, ca de obicei. Vrei să...

Wong scutură din cap și ridică receptorul. După ce ascultă câteva clipe, se lansă într-un dialog în chineză.

M-am uitat în jur. Doi pereți erau în întregime din sticlă solidă, cu tuburile de oțel diagonale atât de cunoscute pentru rezistența mare la cutremure. Al treilea perete era acoperit de cărți de artă care înconjurau

echipamentul de prezentare audio/video, iar al patrulea era plin exclusiv cu cărți de arhitectură în jurul ușii. Nici o colecție nu conținea ceva tehnic. N-am văzut *Anatomia lui Gray*, *Ghidul artistului*, *Ghidul culorilor*, *Standarde grafice arhitectonice*, *Date pentru calculul de rezistență a lemnului*, nici măcar unul din zecile de volume din seria *Manualul lui Sweet*. Inițial m-am gândit că toate volumele din fața mea – probabil că erau o mie sau o mie cinci sute – erau așa-zisele cărți ușoare puse pe măsuțele din sălile de așteptare, cu multe poze și text puțin despre realizările unui artist, colecția unui muzeu sau clădirile proiectate de un arhitect. Într-adevăr, un raft întreg era ocupat de cărți dedicate clădirilor realizate de Tommy Wong.

Am luat una din ele și citeam prezentarea de pe supracopertă, când Missy mă trase de mânecă să studiez un volum cu desenele din Roma de Giambattista Piranesi. Erau, evident, șocante. După o clipă însă mi-am dat seama că mă uitam la o carte veche, iar după încă una, că reproducerile s-ar putea să nu fie reproduceri.

– Asta e...

– Da, șopti Missy. E colecționar.

După ce-am studiat coperta unui volum in-folio, m-am uitat mai atent la cărțile din jur. Cu excepția remarcabilă a celor despre arhitectura contemporană a lui Tommy Wong, aproape fiecare exemplar era, dintr-un motiv sau altul, rar.

Wong puse receptorul în furcă. Revenind la engleză, își ceru scuze, apoi își ridică manșeta și se uită la ceas.

– Nu vreau să te presez, Missy, dar...

– Înțeleg, Tommy. Nici n-am reușit să te prezint cum se cuvine domnului Kestrel.

– Danny, am adăugat eu.

Wong se încruntă și îmi întinse mâna.

– Ne-am mai...

– I-ai văzut numele în ziar acum câteva zile, îl ajută Missy. A fost primul suspect înhățat de polițai în cazul Renée Knowles.

Wong își retrase mâna.

– Săraca Renée, spuse el placid.

– Da, l-am aprobat eu.

– Din moment ce e cu mine, sugeră Missy, bănuiesc că e de la sine înțeles că n-a avut de-a face cu moartea ei.

Wong o privi.

– Îl cunosc de multă vreme, adăugă ea. Înrămează tablouri și e foarte bun.

– Desigur, rosti Wong pe același ton calm, ar fi putut s-o omoare oricine. Deși majoritatea suspecților au lucruri mult mai bune de făcut, adăugă cu o grimasă.

– Da, spuse Missy. Dar cine s-a deranjat s-o omoare probabil că a avut un motiv serios.

– Crezi? întrebă el ironic.

– Danny, aici de față, a cunoscut-o foarte puțin. De fapt, atât de puțin, încât susține că i-a plăcut de ea.

Wong zâmbi:

– Face... Făcea o primă impresie excelentă.

– Nu atât excelentă, cât bizară.

Wong își supse un dinte.

– Tommy, zise Missy dintr-odată, știu că ai multe pe cap și că nu te interesează Renée. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai deranja să-i împărtășești experiența cu ea ca să-l edifici pe Danny.

Arhitectul se încruntă.

– Te rog...

Wong se îndreptă spre fereastra de la răsărit, își puse mâinile în buzunarele de la pantaloni și privi în jos, pe Fourth Street.

– Nu e vorba de nimic sexual, bineînțeles. Deși Renée atrăgea mulți bărbați. Și, aș putea adăuga, era și ea atrasă de ei.

Missy îmi surprinse privirea și-mi făcu cu ochiul.

– Cred că din motivul ăsta făcea afaceri numai cu femei și bărbați homosexuali. Cei normali reprezentau o amenințare, pentru, hai să zicem, concentrarea ei.

– Erau bărbații chiar așa o bătaie de cap? am întrebat, destul de surprins.

– Nu, deloc, răspunse Wong. Dimpotrivă, îi privea ca pe-o provocare. Se dădea pe lângă un bărbat interesant și trebuia să-l seducă sau cel puțin insista să-l facă să recunoască faptul că era atras de ea.

– Chiar și bărbați însurați?

– Da, sigur, cu o singură excepție: bărbații însurați cu femei cu care Renée simțea că e în competiție. În situația asta, respectivul devenea un... trofeu.

Missy zâmbi.

Putea fi mai rău, mi-am zis.

– Apreciez delicatețea, am spus, pe un ton neutru, dar o descrii ca pe-o femeie rapace.

– Ați considerat-o atrăgătoare pe doamna Knowles, domnule Kestrel? întrebă Wong, întorcându-se spre mine.

Probabil că m-am înroșit.

– Da.

Arhitectul își întoarse din nou privirea spre geam.

– Mulți bărbați au considerat-o atrăgătoare. În aparență, era o femeie minunată.

Nu-mi plăcea ce auzeam. Mă simțeam aproape obligat s-o apăr pe Renée. Dar de ce? Nici măcar n-o cunoscusem.

– Chestia de care spuneați, cu... trofeul, domnule Wong. Vreți să sugerați că seducea soțul unei rivale numai pentru a vedea dacă se poate?

– Nu. Vreau să spun că seducea soţul unei rivale pentru a pedepsi, a câştiga un avantaj sau cel puţin pentru a-şi insulta rivala.

– Asta-i foarte urât.

Wong tuşi cu delicateţe.

– Spune-i lui Danny cum îşi câştiga Renée existenţa, Tommy.

– Asta-i o întrebare interesantă. Răspunsul evident e că mergea la ciupeală, cum spun negustorii de antichităţi.

– Ciupeală?

Missy mă lămuri imediat:

– Un cumpărător care scotoceşte prin lucrurile vândute de proprietari de prin casele lor, magazinele second-hand sau de antichităţi, pieţe de vechituri şi colecţii care nu se găsesc pe piaţă numai pentru a descoperi obiecte nerecunoscute, deci subevaluate.

– A, înţeleg, am spus eu, dând din cap. Am un prieten care vine pe la atelierul meu să adune aşchii de lemn exotic. Cântă la chitară clasică şi cumpără chitări spaniole şi clasice de la oamenii care le vând, ca să le recondiţioneze şi să le vândă pentru profit sau ca să cânte la ele, dacă-i plac. Anul trecut a cumpărat o chitară spaniolă mică în stare perfectă, inclusiv cutia ei solidă, cu numai douăzeci de dolari. Proprietarul habar n-avea ce vinde, dar prietenul meu a recunoscut imediat că era o *requinto* lucrată cu multă măiestrie. I-a făcut un scăunel dintr-un rest de *bobinga*. E...

– O *requinto?* întrebă Missy dintr-odată.

– Da, i-am răspuns iritat.

– O, exclamă ea cu nostalgie vădită în glas, îmi plac la nebunie tipii care ştiu să folosească o *requinto*.

– Da... A reieşit că valora câteva mii de dolari.

– Păi, atunci individul ciupeşte... o capodoperă.

Se uită la noi pe rând, aşteptând să spunem ceva.

Wong zâmbi indulgent.

– Eu râd pe dinăuntru, i-am spus enervat.

– Domnule Kestrel, pot să vă întreb ceva?

– Sigur.

– Cât de mult v-a... ăăă, plăcut de doamna Knowles?

– Nu știu, am răspuns, după o clipă de ezitare.

– Așa cum ați remarcat, făcea lucruri care nu erau prea frumoase.

– Păi... lăsând la o parte aventurile ei, ce era rău sau ilegal în ce făcea? Ce vi s-a întâmplat dumneavoastră, de exemplu? Dacă aș putea să vă pun aceeași întrebare, cât de mult vă plăcea de Renée, domnule Wong?

Wong își țuguie buzele.

– Foarte mult, Danny, la început. Era foarte distractivă. Și în scurtă vreme și-a dat seama că anumite lucruri mă interesau.

– Cărțile vechi, de pildă? Am făcut un gest spre cărțile care ne înconjurau.

– Da, cărți. A trecut mult timp până mi-am dat seama că, urmărindu-mi interesele, și le cultiva pe ale ei, pentru ca, la rândul ei, să mă cultive pe mine. Era foarte pricepută la asta. De exemplu, dacă auzea ceva ce nu înțelegea, o spunea direct. Nu era proastă să pretindă că știe în fața unui expert. Ceea ce te flata, rosti Wong cu un oftat.

– Putea să facă bani din asta?

– Foarte ușor. Întreba o mulțime de lucruri despre cărți de artă și arhitectură, mai ales. Cele despre artă mi se păreau normale, pentru că și ea era interesată de artă. Dar a început să-mi aducă volume de arhitectură să le studiez și să le critic și în cele din urmă mi-a și vândut câteva. Că făcea bani din afacerea asta nu mă deranja. Dacă am cumpărat o carte de la ea a fost pentru că, în primul rând, mă interesa subiectul, iar în al doilea rând, îmi

mărea colecţia. Însă trebuie să înţelegi că numai un colecţionar extravagant vrea să se ştie că preţul nu contează pentru el. Renée şi-a dat imediat seama că sunt pasionat de arhitectură şi că am o colecţie de cărţi, desene şi manuscrise care e la fel de importantă pentru mine.

Wong plecă de lângă fereastră şi începu să se plimbe prin birou.

– A început să aducă materiale ciudate. Iniţial erau din cele pe care le aveam deja, nu voia decât să ştie părerea mea despre importanţa şi preţul lor. Pe urmă mi-a arătat lucruri pe care nu le aveam, dar le voiam. Am început să cumpăr de la ea. Se apropie de bibliotecă şi scoase un volum în casetă. Monografia asta despre Jurt Schwitters, de exemplu.

Wong răsuci cartea pe toate părţile, ca şi cum ar fi căutat un colţ rupt. Din locul în care stăteam, nu părea să aibă vreun defect, dar Wong nu ne-a dat-o s-o examinăm, nici mie, nici lui Missy. O ţinea mai degrabă pentru el, copleşit de mândria de a fi proprietarul ei, aproape excluzând subiectul conversaţiei noastre.

Blondilă vârî iar capul pe uşă.

– Domnule...

– Imediat, răspunse Wong brutal, fără să ne privească.

Blondilă dispăru fără un cuvânt.

– Aţi auzit de Mertzbau? întrebă Wong.

Eu auzisem de el. M-am uitat la Missy, care confirmă cu o înclinare a capului.

– Schwitters l-a construit înainte de război, bineînţeles. Şi pentru că era evreu şi „degenerat" şi aşa mai departe, naziştii l-au distrus. N-au mai rămas decât fotografii şi nişte desene de-ale lui Schwitters.

Fără ca măcar să scoată volumul din casetă, îl puse la loc pe raftul de unde-l luase.

– Aceasta e cea mai cuprinzătoare antologie despre materialul respectiv din câte există. Se răsuci spre noi cu un oftat satisfăcut. Nu știu unde a găsit-o Renée. Și, câtă vreme nu e furată, nici nu-mi pasă.

– Te-ai interesat de unde provine, Tommy? îl întrebă Missy.

Wong oftă din nou.

– Când a ajuns în posesia mea, am cerut și am primit un act de vânzare-cumpărare. Acum când știm ce știm despre Renée – dădu ușor din mână – cred c-ar trebui să-ncerc să-i aflu proveniența.

Wong o făcea pe Renée hoață sau cel puțin dealer de bunuri furate. Pentru moment, am trecut cu vederea aspectul și l-am întrebat:

– Ați călătorit vreodată cu Renée, domnule Wong?

– Da, bineînțeles. Am fost împreună în Europa de vreo două ori, să căutăm dealeri de cărți vechi, *brocanteurs*, magazine de vechituri. Ultima oară a descoperit un cufăr chinezesc – aproape cât catargul unui vas cu abur – dar făcut din piele prelucrată și lemn lăcuit, cu intarsii și balamale și închizători forjate manual. Era cu siguranță foarte vechi. Pe mine nu m-a interesat deloc, dar ei i-a plăcut la nebunie. Zicea că are o clientă la Tiburon care-l va cumpăra imediat, pe bani frumoși.

Wong se duse în spatele biroului și-și mângâie prudent părul îngrijit.

– Cufărul era extrem de scump și Renée nu avea destui bani să-l cumpere. Sau cel puțin așa mi-a spus. I-am oferit imediat un împrumut. Țineți minte, nu mi l-a cerut ea. Eu m-am oferit. Și știi ce? Se întoarse s-o privească pe Missy, nu pe mine.

– Ce? întrebă ea imediat.

– M-a refuzat. „Vai, Tommy, nu se poate. Suntem prieteni. Nu-i sănătos să iei sau să dai bani împrumut la

prieteni. Bine?" „Dar cum rămâne cu prietena tău din Tiburon?", i-am amintit eu. „Ai dreptate", mi-a răspuns. „Doamna Aşa-şi-aşa ar fi extaziată să aibă cufărul ăsta chinezesc." Pe urmă şi-a muşcat buzele. Era foarte drăguţă când şi le muşca.

Cunoşteam tertipul.

– Nu-mi păsa de femeia din Tiburon. Renée n-a vrut să-mi spună cine e şi mi s-a părut ciudat. Dar tocmai când mă pregăteam să abandonez subiectul, mi-a propus un mic târg. I-am spus că sunt numai ochi şi urechi. „Hai să-l cumpărăm amândoi. Atâta îmi pot permite. În schimbul implicării tale, eu o să mă ocup de proiect – negocieri, transport, vamă, livrare, preţ final, de toate. Când am pus lucrurile la punct, împart profitul cu tine. Aşa putem rămâne prieteni şi putem ţine afacerea asta deoparte. Poate câştigăm nişte bănuţi şi-o să ne invităm reciproc la masă în oraş."

Wong îşi băgase din nou mâinile în buzunare şi patrula în jurul mesei.

– Am acceptat imediat. Eram la Rouen.

– Rouen, am repetat eu.

– În Franţa, spuse Missy.

– Ştiu, m-am răstit eu.

– Linişte, mă apostrofă ea.

– Renée a tratat cu dealerul pe loc. I-a dat un avans de o mie de franci şi a primit o chitanţă. Dar cu cartea ei de credit nu putea acoperi jumătate din valoarea cufărului şi să-şi mai permită prea multe bucurii în restul excursiei prin Europa – aşa zicea ea, cel puţin – aşa că m-am oferit să plătesc cufărul cu cartea mea de credit. Ea a acceptat, dar mi-a atras atenţia că banii gheaţă o să ne aducă un preţ mai mic. Am fost de acord şi ea a încheiat târgul. A doua zi ne-am dus la o bancă şi am scos bani de pe cartea mea de credit. Aşa am participat cu cincizeci

de mii de franci, aproape cât costa cufărul. Renée mi-a oferit un carnet de cecuri de călătorie ca să acopere partea ei din investiție, dar n-am acceptat. M-a târât pur și simplu la un bar, a comandat *pastis*[1], a scos două sau trei teancuri de cecuri de călătorie în valoare de o sută de dolari fiecare și se pregătea să le semneze pe toate pân-ar fi durut-o mâna. Ridicol. Am refuzat-o. I-am smuls stiloul din mână! Ce era să fac cu cecurile alea? Am râs și i-am spus c-o să-mi dea banii înapoi când o să-i aibă.

Dar n-a fost atât de ușor. S-a supărat, am început să ne certăm și am comandat încă un rând de băuturi. Atunci mi-am dat seama că ea voia cu adevărat să-mi dea înapoi partea ei din afacere acolo, pe loc.

Așa că i-am propus un compromis excelent. Am pus-o să scrie pe numele meu un cec de cinci mii de dolari, ceea ce a și făcut. Proprietarul barului ne-a dat un plic. Am scris pe fața lui adresa mea din San Francisco, iar pe spatele lui și-a trecut adresa Renée, după ce a tăiat numele barului. Am pus cecul în plic, l-am lipit și i l-am înmânat, sugerând în glumă să-l pună la poștă odată cu cărțile poștale. Și mai bine ar fi să-l păstreze până când ar fi venit momentul să-l scrie pe celălalt care-l însoțea și care acoperea partea mea din profit. Asta a fost penultima oară când am văzut cecul.

A doua zi, Renée s-a sculat devreme să caute un ambalaj potrivit pentru cufărul chinezesc. A plătit o firmă de transport cu camionul să-l ducă la Marsilia, unde, mi-a spus ea ulterior, avea să stea într-un depozit până când se va găsi loc pentru el într-un container care mergea la Orlando. Asta putea dura săptămâni sau chiar luni de zile. Dar era ieftin. Am fost de acord, aproape că nici n-ascultam ce-mi spune. La Rouen este o catedrală

[1] Lichior francez consumat ca aperitiv (n. tr.).

maiestuoasă, știi, ca să nu mai amintesc că Ioana d'Arc a fost arsă pe rug acolo, iar pentru a aranja transportul unui cufăr în California sau oriunde altundeva nu era nevoie de două persoane. Rouen e și port, deci cu atât mai interesant, se află la numai șaizeci sau șaptezeci de kilometri în sus pe Sena de la Le Havre. De ce să străbați țara până în capătul celălalt ca să trimiți cufărul din Marsilia? Dar atunci nu m-am gândit la asta. Două sau trei zile ne despărțeam dimineața și ne vedeam fiecare de drumul lui, întâlnindu-ne în barul hotelului numai târziu, după-amiaza.

După o vreme, ne-am întors acasă. Au trecut mai multe luni de zile. Am primit un comision important în Tokyo. Labirintul Pachinko. Poate c-ați auzit de el.

Missy avu prezența de spirit să tușească și să spună că, da, bineînțeles că auzise de el, văzuse niște fotografii extraordinare.

– O sută de milioane a costat proiectul. Tocmai îl terminăm. N-am mai văzut-o pe Renée de aproape un an. O singură dată, în timpul unei scurte convorbiri telefonice cu ea, mi-am amintit s-o întreb ce se întâmplase cu cufărul chinezesc. Mi-a spus ceva de genul: „A, da! Am tot vrut să... O, mă mai sună cineva. Știu cine e, te sun eu mai târziu", și a închis telefonul pur și simplu. Nu m-a mai sunat, iar eu am uitat de afacere.

Până la urmă, după paisprezece luni, am prins-o la telefon și am întrebat-o direct ce naiba se întâmpla cu afacerea. Și – mai e nevoie s-o spun? – n-am primit nici o informație. *Eu* eram cel care-o *hărțuiam*.

Renée s-a purtat regește. Cu voce gravă, mi-a cerut o întâlnire într-un loc liniștit, ca să putem sta de vorbă. I-am propus câteva locuri, dar nu i-a convenit nici unul. În cele din urmă am întrebat-o unde vrea să ne vedem și mi-a spus că la Hotelul Palace, dintr-un motiv oarecare.

– N-am mai fost acolo de cincisprezece ani, remarcă Missy. De când au terminat de restaurat tabloul de Parrish din spatele barului.

– *Cimpoierul pestriț din Hamelin*, am precizat eu.

– Exact, spuse Wong, întorcându-se către mine. N-am mai fost acolo de atunci, și m-am dus să văd cum au restaurat tabloul.

– Merită admirat, spuse Missy.

– Cred că Renée voia să nu ne întâlnim cu cineva cunoscut. Fiind barul unui hotel, tabloul lui Parrish e foarte căutat de turiști.

– Normal, spuse Missy.

– Normal, repetă Wong pentru sine, scuturând din cap. Oricum, n-am rezistat tentației.

– Care tentație?

– Renée mă aștepta deja când am ajuns. Știa că-mi place cocktailul Manhattan cu Old Overholt și biter Peychaud, de la gheață. Nici n-am apucat să mă așez, că pe masă apărură deja două pahare și, între ele, plicul. Încă mai era scrisă pe el adresa casei pe care o vândusem cu opt luni înainte. În el era cecul de cinci mii de dolari.

– Nici urmă de profit, am sesizat eu.

– Așa am presupus și eu, spuse el plictisit. Dar n-a fost numai atât, sau a fost mai mult decât atât. Renée mi-a mulțumit, cam ezitantă, apoi a ridicat imediat paharul și a toastat pentru un târg mai bun data viitoare. Am lăsat-o moartă. Am pălăvrăgit despre tabloul lui Parrish. Pe urmă am întrebat-o direct ce se întâmplase.

Nu voia să vorbească despre asta. Am încercat s-o conving. În cele din urmă i-am cerut imperativ să-mi spună ce naiba se întâmplase. I-am spus că nu mă interesau banii. Fusese afacerea un eșec? Prietena ei din Tiburon nu acceptase prețul? Mai rău – și aici cred că am nimerit-o – nu cumva respectiva femeie nici măcar nu voia

cufărul şi Renée rămăsese cu el pe cap? Încerca ea să profite de jumătatea ei din afacere, cu alte cuvinte, deşi luase plasă cu preţul de achiziţie a cufărului ăluia afurisit?

Nu avea altceva de făcut decât să mă lase pe mine să vorbesc. Pe urmă, când aproape terminasem al doilea pahar, mi-a spus aşa-zisa poveste adevărată, şi anume că respectivul cufăr nu ajunsese niciodată în Statele Unite!

Era o veste care cerea încă un rând. Aveam o mie de întrebări să-i pun. Iar ea avea nişte răspunsuri foarte bune. Rezultatul? Cufărul dispăruse pe drum. Fusese furat, fără îndoială. Avea chitanţe de la dealerul din Rouen, de la firma de transport care îl dusese la Marsilia şi de la depozitul unde stătuse aşteptând să fie dus în America. Ştia şi numele vasului pe care fusese încărcat, din ce dană plecase, în ce dată şi la ce oră, avea o copie a foii de expediţie a containerului, care conţinea, cică, articole casnice ale unui soldat american: era şi un Volkswagen în el. De fapt, containerul ajunsese în Long Beach – ceea ce fusese o greşeală – şi fusese descărcat acolo. I-a luat ceva timp să afle asta, fiindcă portul de intrare trebuia să fi fost Oakland. A închiriat un camion şi s-a dus chiar ea la Long Beach. O mie trei sute cincizeci de kilometri, dus-întors. Ce naiba! Avea toate hârtiile. Dar când a ajuns acolo, nici urmă de cufăr. Mai mult, a reieşit mai târziu că nici măcar nu fusese încărcat în container. Ceea ce explica foarte bine de ce nu a fost scos din el când containerul ajunsese la Long Beach.

Wong se aşeză la birou şi oftă cu năduf. Se lăsă un moment de linişte, în care capul lui Blondilă se ivi iar la uşă.

– Domnule?

– Imediat! se răsti Wong, aruncându-i tipului o privire dură.

Blondilă se evaporă.

– Pe mine mă durea în cot de cufăr. Dispăruse Ei, și ce dacă? Și cei cinci mii de dolari? Wong scutură din umeri gânditor. Nu era sfârșitul lumii. I-am spus că-mi pare rău, ce păcat, așa ceva. Am comandat încă *două* cocktailuri. Renée era clar supărată de cele petrecute. Mi-a spus că cheltuise cel puțin două mii de dolari încercând să afle ce se întâmplase: telefoane în Europa, camionul închiriat, o săptămână într-un hotel din Long Beach, pentru numele lui Dumnezeu. De-abia după trei luni în care și-a pierdut vremea a înțeles ce anume trebuie să se fi petrecut. „Ce vrei să spui cu asta?", am întrebat-o, neînțelegând imediat despre ce vorbește.

Wong își coborî privirea. Când ridică iar ochii, ne repetă conversația cu Renée de parcă ar fi avut loc cu o zi înainte.

– „Nu aveam asigurare", mi-a spus ea, simplu. „O greșeală pe care ei așteptau s-o facem." *Greșeală?* am întrebat. *Ei?* Vorbea cu voce scăzută, dar tot se simțea supărarea din ea. „Ar fi trebuit să asigur cufărul împotriva furtului și pierderii, dar am uitat."

Am știut imediat ce însemna asta. Dacă nu exista nici o asigurare și cufărul dispăruse – furat sau pierdut, ce mai conta – nu se putea recupera valoarea lui. Clar și lămurit.

Am fost, totuși, surprins. Știam că Renée era o femeie de afaceri echilibrată, pe care se putea conta. Avea legături cu multe persoane importante din oraș. Vindea, cumpăra, livra, decora și importa tot soiul de obiecte de la oameni de vază. „Ai uitat? Ai uitat să asiguri cufărul?" am repetat eu. „Da", mi-a răspuns, privindu-mă drept în ochi. „Am uitat să cumpăr un rahat de poliță de asigurare de două sute de franci." „Firma de transport a știut asta?" „Absolut. N-o pot dovedi, dar știa sigur. Nu cred că dealerul era implicat. Am pus-o pe Missy James, care vorbește o franceză cursivă, să stea de vorbă cu el."

Şi Wong şi eu ne-am uitat la Missy.

– Da, da, dădu ea din cap cu regret. Am făcut-o.

– „Deşi dealerul s-a arătat cu adevărat consternat de cele întâmplate, continuă Wong povestea lui Renée, a spus foarte clar a cui era vina. Fără poliţă de asigurare, reprezentând o posibilă pierdere fiscală pentru asigurător, nimeni nu şi-ar pierde timpul să cerceteze dispariţia cufărului. Unde-i stimulentul? Cine altcineva, dacă nu o firmă de asigurări, ar avea resursele să facă investigaţii? Dar fără să aibă ce apăra, de ce s-ar deranja? Cazul e închis. N-a fost niciodată deschis! Zbang! Limpede ca apa de izvor. Crede-mă, mi-a spus ea, am încercat toate variantele."

Biata Renée era deznădăjduită. Am întrebat-o de când ştia adevărata situaţie. „De cinci luni", mi-a răspuns. După ce-a ajuns la concluzia că cineva dispăruse cu cufărul nostru chinezesc, a început să adune bani ca să refacă jumătatea mea din preţul de achiziţie de zece mii de dolari.

Şi iată plicul, pe masă, în faţa ochilor noştri. Cecul ei original de cinci mii de dolari. Contul ei bancar era bun acum. O să-mi plătească restul imediat ce va putea.

Wong îşi răsuci scaunul şi-şi întinse picioarele spre priveliştea de-afară, cu spatele la noi şi cu mâinile prinse după cap.

– Renée a fost prietena mea, ne-a spus. Aveam o grămadă de bani în bancă. Am comandat al patrulea rând de băuturi.

– Vai de mine, rosti Missy încet.

Wong oftă din reflex şi se răsuci din nou cu faţa spre noi.

– Cu cea mai mare plăcere, am rupt în bucăţele cecul lui Renée. Cu braţul ridicat, ne arătă repede degetul mare şi cel arătător ţinute la milimetri distanţă unul de

altul. Şi apoi - coborî braţul - le-am ars în scrumieră de parcă le-aş fi găsit pe stradă şi era Anul Nou. *Gung hay fat choy*, adăugă după o pauză şi apoi tăcu.

Missy nu-l lăsă mai mult de un minut şi-l întrebă:

- Şi?

Wong scutură din cap.

- Am întrebat-o dacă mai are pe rol vreo afacere sau vreun alt plan prin care să ne recuperăm pierderea. Remarcaţi că am vorbit la persoana întâi plural, pierderile *noastre*. Se propti cu coatele pe birou şi-şi cuprinse fruntea cu mâinile. Ca un idiot ce-am fost, am ridicat paharul. Şi, tot ca un idiot, am toastat pentru viitoarea afacere.

BĂIEȚAȘ DE RAME

11

Din când în când, am ocazia să gravez câte-o ramă. Munca asta îmi oferă satisfacția maximă a vocației mele și, odată cu ea, atavismele venerabile ale meseriei. Alegerea lemnului, de exemplu, sau tâmplăria cu cepuri. Înșir pe bancul de lucru unelte vechi, ca dalta, burghiul-lingură, penseta și pila curbată. Aroma lemnului dur exotic înlocuiește mirosul toxic de policlorură de vinil. Nu răspund la telefon. Ziua se scurge în liniște, în ritmul zgomotelor făcute de mână, nu de mașinării. Excepție fac decuparea pieselor cu profil complicat, tăierea oblică, în acoladă sau fălțuirea unei margini. Zgomotul ciocanului de lemn și șuieratul tocilei mai reduc ritmul în care lumea de azi mănâncă timpul.

Am auzit odată de ucenicul unui tâmplar japonez care și-a încheiat glorios perioada de novice când a obținut fâșii de talaș atât de lungi și de subțiri încât și-a împachetat sandviciul în ele. Pictorul John Plenty, el însuși subțire ca o așchie, dar și un mare filistin, a declarat, uimit, că „e timpul să încep o dietă".

Dar e o mare satisfacție să subțiezi cu rindeaua o lamă până se ascute atât de bine încât îndepărtează de pe suprafața unei scânduri straturi de talaș extrem de subțiri, cât niște molecule, care se rup numai când ridici lama. Îți trebuie multă măiestrie și e un privilegiu să fii plătit ca să-ți pui mâinile să facă o treabă atât de plăcută.

Dar e și depășită, bineînțeles. Se spune că șaizeci la sută din mâna de lucru americană lucrează numai cu informații ca să-și câștige pâinea zilnică. Iar din restul de patruzeci la sută, foarte puțini cioplesc lemnul ca să aibă din ce trăi.

Așa că am laminat o bucată de lemn de băcan roșiatic, *Brosimin paraense*, între două scânduri galbene de arțar dulce, am dat-o la rindea, am trasat adâncituri pe marginea exterioară și am fălțuit partea din spate, ca să intre pânza și sticla.

Pe urmă am făcut îmbinările în unghi ascuțit, le-am scobit canelurile, le-am îmbinat, le-am lipit și am netezit cele patru colțuri. La sfârșit am obținut un dreptunghi solid, gata de gravat. După gravare îl șlefuiesc și-l tratez cu ulei de tung, cu ajutorul hârtiei abrazive. Apoi îl las la uscat o zi sau două și îl dau cu cinci sau șase straturi de lac, lăsându-l la uscat jumătate de oră între fiecare strat. Numai *după aceea* montez tabloul.

Nu-i nimic complicat la gravura asta: motive de ciorchini de struguri, cârcei de viță, câteva frunze. Dar e o ramă mare, un metru douăzeci pe un metru cincizeci, așa că o să-mi ia câteva zile.

Tocmai lustruiam marginea unei linguri curbate de zece milimetri când mi-am adus aminte numele.

Manny, spusese ea.

În afară de faptul că Renée era o femeie foarte frumoasă, care ar fi putut convinge pe orice bărbat ar fi vrut să i se alăture, era clar că avea multe pe cap. Din câte

am văzut eu, se străduia să uite de necazuri o vreme şi, dacă câteva ore de sex la beţie au ajutat-o, atunci cu atât mai bine.

O mică eroare nerostită din program a făcut-o să plângă. Am alinat-o eu o vreme. S-a liniştit destul ca s-o ia de la capăt, iar Bowditch era convins că ştia ce se întâmplase după aceea. De fapt, când ea suspina, m-am oferit s-o ascult dacă avea chef să vorbească.

Se trăsese înapoi suficient ca să se uite la mine în penumbra din cabina camionetei.

– Eşti dulce. Şi-a plimbat degetele în jurul gurii mele. E un haos. O grămadă de actori, de... droguri. Manny mi-a spus c-o să vină zile... S-a oprit.

– Actori şi droguri, am murmurat eu. Vrei să spui că plimbi droguri prin ţară? Sau e vorba de vreun film?

A râs, la început în semn de ignorare a bănuielilor mele, dar până la urmă m-a convins că era ceva amuzant cu adevărat.

– Droguri şi filme, a repetat ea într-un târziu. Nu. Mi-a răsfirat părul cu degetul arătător. Nu ele sunt problema mea. Aş vrea eu să fie.

M-a sărutat uşor, iar eu i-am răspuns.

– Pot să fiu eu problema ta? probabil că am întrebat-o eu.

Amintirea conversaţiei se disipă. În contextul serii respective, nu fusese mai mult decât atât – o conversaţie scurtă. Minoră, nesemnificativă.

Sau nu?

Am pus instrumentul pe banc şi l-am sunat pe Bowditch.

O voce feminină înregistrată m-a pus în aşteptare, făcându-mă să ascult buletinul de trafic emis de pe un elicopter undeva deasupra de Tracy. Un camion mare se îndoise la o trecătoare, la ramificaţia 580/5, şi se lovise de

o balustradă, căzând peste cele opt benzi de dedesubt, zdrobind multe mașini, obligându-le pe celelalte, la o oră de vârf, să dea înapoi cam cinci kilometri, în patru direcții...

Vocea înregistrată reveni ca să-mi spună: „Inspectorul“, apoi se opri și urmă grohăitul înregistrat al lui Bowditch: „Charles Bowditch“, apoi iarăși vocea feminină, adăugând veselă: „nu este disponibil momentan. Vă rugăm să-i lăsați un mesaj după semnalul sonor, să tastați 0 pentru centrală sau o altă tastă, pentru una din variantele următoare.“ I-am lăsat un mesaj și am închis.

M-am gândit puțin și am format al doilea număr.

– Missy, ești tu într-adevăr? Nu-i vreun robot sau vreo clonă de-a ta?

– Nu-ți dai seama singur?

– Nu. Trebuie să te verific. Ce mai fac fotbaliștii din 49ers?

– 2 la 1.

– Două partide pierdute sau două câștigate?

– Nu fi măgar.

– Tu ești, sunt sigur. Nici un robot nu reușește să dea o senzație coerentă despre ceva atât de lipsit de sens.

– A, replică ea, se vede că te simți foarte singur printre dălțile alea cu care te joci.

Tatăl lui Missy păstrase șase abonamente de pe vremea când echipa de fotbal a fost concesionată, adică de prin 1949. Ea le moștenise și nu scăpa nici un meci. Echipa câștigase mai multe jocuri în anii optzeci, iar ea avusese mulți curtezani care voiau s-o ia de nevastă pentru abonamentele respective.

– Manny, i-am spus eu.

– Ce?

– Un tip numit Manny. Avea o oarecare influență asupra lui Renée.

– Hm...

– Da?

– Bowditch te-a întrebat despre el?

– Nu. Mi-am amintit eu numele lui.

– S-ar putea să ştiu cine e, dar nu sunt sigură. Sunt mai mulţi Manny pe lume.

– Care lume?

– A mea. Sigur n-ai sunat să mă întrebi de a ta. Un loc de prost-gust unde se lucrează?

– Da. Instrumentul meu de ascuţit ferăstrăul se numeşte Manny.

– Nu cred că despre el e vorba.

– Spune-mi tu de cine.

– Nu, până nu aflu mai multe despre el.

– Missy, faci pe indiscreta?

– Păi... Hai să zicem că ar fi nasol dacă Bowditch şi-ar băga nasul în anumite birouri de avocatură, într-unul, de exemplu...

– Un avocat cu numele de Manny?

– Ocupă o clădire foarte înaltă în centru. Dacă s-ar răspândi zvonul că o tipă trecută de vârsta mijlocie, cu poziţie importantă în societate, l-a arătat cu degetele ei pătate, e clar că n-ar mai primi pensia alimentară multă vreme. Aş vrea să fie el, ticălosul.

– De când te îngrijorează pensia alimentară?

– Fluxul de bani gheaţă. Pe lângă asta, mă îngrijorează multe lucruri, mulţumesc frumos. Anumiţi bărbaţi ignoranţi susţin că uneori eu nu prea am ce face.

– Vai, Missy, te simţi cumva neglijată?

– Da, până ai sunat tu, rosti ea dulce.

– Mă bucur că te-am înveselit.

– Cel puţin nu m-ai întrebat nimic despre alte femei.

– Ce ştii tu despre ele?

– Arată-mi bărbatul unei femei, iar eu o să-ţi vorbesc despre ea.

– Hai să încercăm altfel. Cu ce fel de Manny ar fi ieșit Renée? Avea nevoie de un avocat de divorțuri?

Missy oftă.

– Renée n-a cunoscut niciodată bucuriile divorțului.

– Atunci e un asasin?

– E un avocat foarte bun. Nu trebuie să împuște pe nimeni.

– Începe să mi se pară că e mai mult problema ta decât a lui Renée.

Missy rămase pe gânduri o clipă. Rama aștepta în spatele meu.

– Manny Djector, rosti ea într-un sfârșit, este un mare dealer de artă și antichități.

– Sună mai mult decât promițător.

– Circulă tot felul de povești despre el. La un moment dat a făcut un film de televiziune. A avut cai de curse; a locuit aici și în L.A., New York, Europa; vorbește trei sau patru limbi; a fost căsătorit cel puțin de câte ori am fost și eu – e-un tip mai conservator.

– În ce sens?

– Dacă se culcă cu ele, vrea să fie și însurat cu ele, ceea ce automat implică posibilitatea adulterului.

– Dar controlul?

– Dar sclavia? Toate soțiile lui sunt bogate. Dar nici un cal sau film nu i-a adus succes.

– Deci șmecheria lui e că se însoară cu femei bogate?

– O, se ocupă cu multe antichități din Europa, artefacte precolumbiene, picturi orientale neînrămate, cu de toate. Dacă se vinde, e interesat. Pietrele prețioase, de exemplu. Îi plac în mod special.

– De ce?

– Sunt valoroase, portabile, ușor de ascuns, greu de găsit sau impozitat și trec de vamă fără să fie detectate.

– De ce se mai deranjează să facă și altceva?

– Păi, caii şi femeile bogate sunt pentru distracţie, pe de-o parte. Pe de alta, îi menţin contactele cu alte persoane avute, printre care face pe grozavul. Şi-a rupt aproape toate oasele jucând polo şi ca să poată merge îi trebuie un baston. Are o colecţie impresionantă de bastoane. Se ştie că se îmbată şi şi-a ameninţat una sau două neveste cu ele.

– La asta te-ai referit când ai spus că face pe grozavul?

– Daniel, spuse Missy răbdătoare, oamenii se lasă impresionaţi de nenumărate lucruri.

– E homosexual? Da sau nu.

– Este. De multă vreme.

– Nu-mi pare genul lui Renée.

– Nu ca soţ, e-adevărat.

– E şi chestia cu antichităţile.

– Evident. Dar Manny e bine înfipt în sectorul respectiv.

– Poate ştia Renée ceva care l-ar fi interesat?

– Mai degrabă pe cineva.

– O femeie?

– O femeie, un bărbat... Nu conta nici pentru Manny Djector, nici pentru Renée Knowles.

– Crezi c-a încercat s-o agaţe pe Renée numai aşa... ştii tu?

– De amuzament? Nu. Manny e un mascul feroce, dar atât. Sex cu o...

– Femeie atrăgătoare?

– Aşa crezi? râse Missy delicat. Nu era decât o femeie obişnuită, Danny.

– Nu contează ce cred eu, am zis, după o clipă. Manny ce crede?

– Sexul cu o tipă atrăgătoare, cum spui tu, nu-l interesează. E un animal de pradă care se culcă cu femeile pe care le vânează. E un instrument. Îl foloseşte ca să le

controleze. Mai mult, din moment ce, în general, nu suportă să facă sex cu majoritatea femeilor, le poate acuza că l-au obligat la acte dezgustătoare. Când vine vremea să le forțeze mâna, ajunge s-o facă mult mai eficient și cu mai multă plăcere.

– O, Missy, ce-nțelegi prin dezgustător?

– Manny are cont deschis la un club deșucheat din Oakland.

– De unde naiba știi lucrul ăsta murdar?

– Dragule, crezi că zac toată ziua citindu-l pe Proust?

– Piele, lanțuri, clame de sfârcuri, chestii de-astea?

– Tot tacâmul, plus că imploră să i se lipească limba de podeaua jegoasă cu un toc cui.

– Astea-s invențiile tale, am spus eu, cu speranță în glas.

– Nu, îmi pare rău. Dar, dacă tot ai pomenit cuvântul, să știi că am o imaginație bogată.

– Să-ndrăznesc să te-ntreb ce înseamnă imaginație în context?

– În ce mă privește, înseamnă că-ți imaginezi ceva, nu că și faci ce-ți imaginezi.

– Hai să trecem mai departe, am propus eu repede. Djector ăsta pare un ticălos.

– Prostii. E-un tip comun. Serios.

– Missy, ești sigură că n-ai inventat ce mi-ai spus?

– De ce s-o fac? Ca să te ațâț?

Am închis ochii, strângând pleoapele.

– Lâncezesc în nemișcare.

– Scumpul de tine. În orașul ăsta nu poți să ții un secret. Manny Djector, ca să-ți dau un exemplu negativ, iese mult prea mult în evidență ca să-și poată ține ascunse secretele multă vreme. A avut prea multe neveste, i-a fraudat pe prea mulți, scriu despre el ziarele, e implicat în

procese, merge la toate petrecerile... Toată lumea a auzit de Manny Djector.

– Şi oamenii continuă să facă afaceri cu el?

– Dacă eşti un colecţionar care cheltuieşte bani, mai devreme sau mai târziu Manny îţi va aduce un obiect care te interesează. În momentul ăla, jocurile sunt făcute. Dacă-şi face treaba, cui îi pasă de viaţa lui personală? Să zicem că tăticul ţi-a lăsat moştenire un lanţ de bănci sau sonde de petrol sau gaze, deci nu trebuie să munceşti nici o zi din viaţa ta. Toată ziua bună ziua, singura provocare cu care te lupţi e să nu te îmbeţi crâncen. Când ai la dispoziţie tot ce-ţi poate oferi viaţa, primeşti de la ea şi câte un cocktail în fiecare zi la prânz.

– Hai să revenim la individul nostru.

– A, da, la Manny. Păi, oamenii ca el îşi formează propriile interese. Caii de curse, de exemplu. Ştie o mulţime despre ei. A avut vreo cincizeci sau şaizeci mai demult, când era căsătorit cu Elena Thatcher. Dacă nu s-ar fi plictisit de caii lui şi nu l-ar fi părăsit, poate că n-ar fi ajuns *hoţul* uns cu toate alifiile care e ast... Vai de mine, Missy vorbeşte ce nu trebuie. Chestia asta n-ai auzit-o de la mine.

– Mi-a şoptit mie o păsărică zvonul c-ar fi hoţ.

– Păsărica a vrut să spună *ticălos*. Nu fură, vorbesc serios, nu în sensul strict al cuvântului.

– Atunci ce face?

– Trişează.

– Aha.

– E o diferenţă subtilă între ele când eşti în faţa legii. Dar în general Manny Djector poate face rost de obiecte unice la preţuri fabuloase şi ştie exact cui să le vândă la vremea potrivită. Nu e nevoie să fure. E foarte priceput la ciupeală.

– Nu aşa era şi Renée?

– Ba da. Recunoaşte, Danny. Djector a fost mentorul ei. Şi, ca să revenim la discuţia noastră, meschini sau mizerabili sau dezgustători cum îi consideră oamenii, dacă unul din ei are marfa, o să facă afaceri cu ei. Mai mult, cum poate-ai observat şi tu, pe unii oameni îi încântă să lucreze cu indivizi scabroşi. Aşa cum actorilor le place să se afişeze cu mafioţi.

– Dar odată şi odată sigur că se încheie socotelile cu ei.

– Mai devreme sau mai târziu.

– Mai ai mulţi Manny în carneţelul tău de bal?

– Doi sunt de-ajuns.

– Am uitat de avocat?

– Nici zece cutii de Prozac nu m-ar face să-l uit; dar Renée nu-l cunoştea.

– Djector sună promiţător.

– Asta nu-i o exprimare prea fericită.

– Şi acum?

– Păi, să vedem. Am auzit cum răsfoia nişte hârtii. Cred că e un vernisaj diseară.

M-am uitat la calendarul de deasupra mesei. Nimic. Exact cum îmi convenea.

– E vreun client de-al meu?

– O să vină o grămadă de lume. E pentru individul ăla, cum îl cheamă? Face frigidere.

– Frigidere?

– Da. Da. Gums, Gumz... A, da. Henry Dodd-Gumpson.

– Henry Dodd-Gumpson? Nu vorbeşti serios.

– Nu, bineînţeles că nu. Seriozitatea are de-a face cu gravitatea. Arată-mi şi mie femeia care vrea să se gândească la gravitate.

– Face frigidere!

– Danny, spuse Missy răbdătoare, oricine are nevoie de-un frigider.

– Tipul n-ar putea scrie numere cu vopsea pe un vagon de marfă nici cu şablonul.

– E la modă. O să fie multă lume.

– N-aş pune piciorul acolo decât dacă...

– Dacă vine şi Djector?

– Cum de-ai ghicit?

– Dragule, spuse Missy, fără să-şi ascundă chicotitul, Manny Djector e agentul european al lui Henry Dodd-Gumpson. Dacă e în oraş, e obligat să vină la vernisajul clientului său.

– Şi e în oraş?

– Păi... Hai să zicem aşa. A avut o întâlnire de afaceri cu individa sado-masochistă şefă de la Oakland acum două seri. Ce crezi?

Pe masa mea era un pacheţel nedeschis care conţinea un vârf nou pentru sprayul de finisaje. M-am jucat cu el, apoi l-am pus deoparte.

– Missy, eşti sigură că nu l-ai citit pe Proust?

– Dragul meu, îmi răspunse ea amuzată, de ce să-l citesc, când trăiesc exact ceea ce scrie?

12

Galeria Sloan-Pickering era înţesată de lume. Proprietarii aveau destulă clasă ca să pună la dispoziţie valeţi care să-ţi parcheze maşina. Mi-am amintit de vremea când cele două femei care-o conduceau nu aveau bani nici să lipească planşeele. Pe atunci, când John Plenty picta abstracţiuni imense la care nu se uita nimeni, îl puseseră să lipească planşeul pentru prima lui expoziţie personală. Dar vremurile s-au schimbat. Bărbaţi cu însemne roşii pe jachete albe şi walkie-talkie-uri în mână mutau maşinile

de la bordura din faţă la parcarea de pe Embarcadero, la zece străzi distanţă, şi se mişcau destul de repede. Bacşişurile de douăzeci de dolari erau obişnuite şi un puşti ajungea să conducă jeepurile astea uriaşe, mai mari decât cabrioletele din timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi mai mici decât tancurile care se pretindeau a fi, nişte automobile gigantice pe gaz care dublează sau chiar triplează emisiile poluante ale mijloacelor de transport obişnuite, în ciuda legilor antipoluare stricte din California. Fiecare e un tanc de elită, scump de întreţinut şi operat, pe fiecare scrie cu aur Let-Them-Eat-Cake[1]. Dar într-o clipă proprietarul s-ar putea urca la volanul bestiei pe patru roţi şi trece de orice barieră ridicată de ţărani între anarhia ucigătoare şi comunitatea consemnată. Primul pas spre victorie e să dai foc la staţiile de benzină.

Un valet preluă Jaguarul, dar Missy îşi păstră telefonul, strecurându-l în buzunarul hainei mele.

– Servitorii sunt tentaţi să dea telefoane, îmi explică ea când ne-am alăturat mulţimii care se înghesuia la uşă.

– Dacă te îngrijorează cât costă, înseamnă că nu-ţi poţi permite să le plăteşti.

– Danny, negustor de clişee ce eşti. Problema e că băieţii sună la sex-chaturi. Te trezeşti cu facturi umflate şi solicitări scârboase pe care le rezolvi numai după câteva luni. E foarte neplăcut.

– Le rezolvi manual?

M-am uitat la ea cu colţul ochiului. Îşi ţuguie buzele într-un botic drăgălaş, iar la colţurile gurii apărură mici riduri. Obrazul ei întins de chirurg căpătă puţină culoare.

---

[1] În traducere aproximativă: „Dacă n-au pâine, atunci să mănânce cozonac." Se spune că Maria-Antoaneta a rostit aceste cuvinte când i s-a spus că poporul, foarte sărac, nu avea pâine (n. tr.).

– Termină, îmi spuse, împingându-mă în fața ei. Acum sunt rea.

O femeie într-o haină scurtă de imitație de leopard trecu printre noi aruncând un „Missy, dragă“ și dispăru fără să mai aștepte un răspuns.

În galerie mișunau o mulțime de oameni. Cei patru barmani n-ar fi pregătit băuturi mai repede nici dac-ar fi dat apă populației din Rwanda. Aerul era îmbâcsit de un miros neplăcut, un amestec de vin alb și terebentină. Cândva un depozit spațios la etajul al doilea, cu acoperiș din grinzi de lemn la două etaje deasupra capului nostru, susținut de pereți prefabricați și separeuri de câte trei metri, designul galeriei nu făcea decât să încurajeze vacarmul deja existent.

Pentru expoziție, conducerea galeriei alesese ideea genială a găurilor tăiate cu ferăstrăul în separeurile suficient de mari pentru a etala frigiderele lui Dodd-Gumpson. Majoritatea acestora arătau de parcă ar fi fost scoase cu excavatorul din deponeul de la Colma, pentru a face loc noilor morminte. Sparte, ruginite, zdrobite, fuseseră vopsite țipător în culori primare amestecate cu linii opuse, combinații luate direct de pe paleta de culori.

– Frigidere, spuse o femeie neîncrezătoare când am ajuns în capul scărilor.

– Exact, râse însoțitorul ei. Arătă cu paharul din plastic cu vin spre un banner mare atârnat deasupra scărilor.

Henry Dodd-Gumpson

::

Furia Confortului

– Adevărul reclamelor, comentă el.

– Cel puțin nu-i spune artă, zise și prietena lui.

– Arta e *implicită*.

– Cum e vinul?
– Excelent.
– Chiar trebuie să rămânem?
– Catherine cumpără unul.
– *Poftim?*
– N-aveam voie să-ți spun. Și cred că intenționează să ți-l dea ție.
– N-ar îndrăzni să mă pună într-o situație atât de penibilă.
– Mi-am dat seama că îți trebuie timp să-ți revii...
În timp ce Missy scruta mulțimea și saluta tot a treia persoană, eu mi-am aruncat privirea pe cele douăzeci și patru de puncte justificative afișate în dreptul barului.

> Aparate ruinate ca sinecdoce ale tehnologiei abandonate / Artefacte pentru confortul clasei de mijloc într-o eră lipsită de confort / Izul de freon combinat cu nostalgie și mâncare stricată / Mama a cumpărat blocuri de gheață în mizeria de august din Queens / O curte cu pânze de pe care se scurge culoarea, bucăți de bălegar și paie / Efort și material artistic / Permeabilitate perfectă a membranei gelatinoase între pragmatism structural și forme eviscerate / Elan putred în prototipuri uzate catalizând o nouă estetică...

– Domnule?
O tânără în smoching mă privea nerăbdătoare din spatele barului.
– Newyorkezii ăștia cred că pot veni în Vest și pot face din noi niște maimuțe, am spus eu.
Se uită în spatele meu.
– Următorul, vă rog.

– Două pahare de vin, am comandat repede. Unul alb, unul roșu.

– Avem Chardonnay, Chablis, Cabernet, Merlot, Pinot, Zindafel...

Am scuturat din cap.

– Unul alb, unul roșu.

Tânăra turnă vinul cu ambele mâini.

– Următorul, vă rog.

Am strecurat paharele de plastic prin mulțime până la Missy, care-mi spuse:

– E-aici.

– Djector.

– Uite-l acolo, stă de vorbă cu o blondă.

Djector era ras în cap, purta o vestă auriu cu negru încheiată sub un palton larg în talie, o eșarfă maro, pantofi negri foarte lucioși și un baston de abanos. Părea să fie prins de conversație.

– Hai să mergem.

Trecând de la un grup de persoane la altul, majoritatea așezate cu spatele la exponate, Missy începu valsul tipic al amatorului de galerii. Am auzit strigăte de recunoaștere, săruturi în aer, strângeri de mână și râsete nervoase. Zgomotul era infernal. Și atunci, între noi și ținta noastră se interpuse un grup în care se aflau coproprietara galeriei, Olivia Sloane, artistul, Dodd-Gumpson, și încă vreo șase persoane. Doamna Sloane avea cu ea o mapă cu lista de prețuri și o rolă de buline adezive.

Micul grup se oprise să studieze un frigider zdrobit, căptușit cu florare de mărimi diferite, așezate unele peste altele, în straturi, întreg ansamblul fiind îmbibat ulterior în galben de crom și împestrițat cu dungi negre, trase la întâmplare.

– Acesta e intitulat *Diana pe gheață*, spuse doamna Sloane.

– Da..., rosti femeia de lângă ea.

– Nu-i așa că e splendid? Dacă Henry nu mi-ar fi vândut deja unul, l-aș lua acasă pentru mine.

– Mai este unul asemănător? întrebă femeia, întrezărind o posibilitate de scăpare.

– Oh, nu, nu, îi răspunse doamna Sloane îngăduitoare. Își duse la piept rechizitele de birou și admiră exponatul cu evidentă satisfacție. Toate proiectele lui Henry sunt unice. A încercat nenumărate idei și, dacă te uiți atent, observi cronologia unui anumit motiv pe măsură ce munca lui evoluează de la o idee la alta.

– A, făcu femeia, dezamăgită. Părea puțin cam prea beată ca să refuze să cumpere obiectul fără să fie nepoliticoasă, dar nu atât de amețită încât să fie luată pe nepregătite.

Artistul stătea lângă ea, la o oarecare distanță, cu mâna în buzunarul din spate al blugilor de marcă ai unei brunete înalte. Amândoi purtau pe față zâmbetul postcoitum al cocainomanului care tocmai și-a luat doza.

– E... E semnat? întrebă potențiala clientă.

Doamna Sloane îi oferi un zâmbet larg. În jocul întrebare–răspuns al negocierii în artă, răspunsul la această întrebare era de mult stabilit.

– Domnul Dodd-Gumpson preferă să cunoască viitorul proprietar al creației sale înainte de a o semna. Știind exact la cine va ajunge și, preferabil, dând sfaturi despre locul în care va fi așezată, poate personaliza autograful.

Dodd-Gumpson, cu buzele întinse pe dinții încleștați la maximum, înclină din cap ca un idiot.

– Aha, spuse posibila cumpărătoare. Poate putem aranja o recepție. Dar dacă proprietarul final nu este cumpărătorul? Adică, dacă e un cadou sau o... donație? Da...

Missy mă conduse în mijlocul discuţiei, dar ţinta noastră se evaporase în mulţime.

– Fir-ar! se enervă ea. Hai să mergem.

Se lansă printre oameni, vărsând câteva pahare şi dând la o parte lumea din calea noastră politicos, dar ferm.

– Uite-l. Se opri atât de brusc, încât m-am lovit de ea.

– Ah, dragul meu, eşti atât de pasional.

– Eu, pasional?

Mă scutură de mână şi făcu un pas înainte.

– Manny, îţi prezint pe cineva pe care trebuie neapărat să-l cunoşti.

Djector îşi întoarse privirea şi zâmbi larg. Deşi Missy nu era blonda de douăzeci de ani şi ceva pe care o înghesuise într-un frigider marca Kelvinator ciuruit de gloanţe, era încă foarte atrăgătoare.

– Şi de unde te cunosc eu pe tine, tânără doamnă? zâmbi el blajin. De la casa de nebuni?

– Termină, Manny. El e Daniel Kestrel, înrămează tablouri pentru celebrităţi.

N-a fost nevoie ca Missy să-mi pună mâna într-a lui, dar ar fi trebuit s-o facă. Djector nu manifestă nici un fel de interes şi scoase un zâmbet plictisit şi fals când am dat mâna cu el. Nu i-aş fi putut fi de folos, aşa că de ce să-şi consume neuronii?

Missy o ochi pe blondă.

– Eu sunt Marissa James.

– Tawna, se prezentă fata, luându-i mâna cu o umbră de uşurare. Tawna Spelling.

– Bunicul tău lucrează în televiziune?

Tânăra roşi:

– A, nu. Asta e o altă ramură a familiei. Tatăl meu creşte capre.

Mă privi şi râse. Am râs şi eu odată cu ea.

Missy şi Djector rămaseră serioşi.

– De fapt, interveni Djector, domnişoara Spelling studiază arta în vecini.

– Academia de Artă? am întrebat eu.

– E o artistă împlinită, adăugă Djector.

Zâmbetul fetei dispăru:

– Nici măcar nu mi-ai văzut lucrările.

– Dar îmi pot da seama, continuă Djector nestânjenit. Eşti foarte serioasă şi arta ta nu este inferioară. Dacă ar fi, ai face cu totul altceva, mai potrivit cu aspiraţia ta la un ideal înalt.

Tawna ezită.

– Întotdeauna problema e dacă să-ţi dai drumul şi să te exprimi sau să-ţi ţii gura când eşti ameninţat de un val de rahat, am remarcat eu discret.

Tawna nu-şi putu reţine un zâmbet.

Înainte să se poată controla, lui Djector îi scăpă o privire care spunea mai multe despre el decât ne spusese el despre Tawna.

– Puţin *rahat*, aşa cum spuneţi, domnule...

– Kestrel, l-am ajutat, fără să mă uit la el. Tawna roşi.

– Kestrel, repetă el. Omul care înrămează tablouri pentru celebrităţi. Văd că activitatea asta te duce departe.

Am renunţat să privesc zâmbetul domnişoarei Spelling ca să mă uit la Djector. Trăsăturile chipului său care îmbătrânea erau mai puţin ameninţătoare decât tonul vocii lui, dar nu era un papă-lapte.

– Manny are o intuiţie extraordinară, interveni Missy.

– Nu poţi judeca opera unei persoane în acelaşi fel în care o judeci pe ea, spuse Tawna.

– O, am exclamat eu, poate l-ai citit pe Proust, *Contre Saint-Beuve*?

Missy se uită la mine şi-şi dădu ochii peste cap înainte să-şi întoarcă privirea spre Tawna, care asculta,

încruntată, ceea ce Missy rostea foarte politicos, încercând, am bănuit eu, să nu râdă:

– Așa e, Tawna. Ai văzut frigiderul din colț în care Dodd-Gumpson a explodat o grenadă?

– Da, bineînțeles. De ce?

– Pur și simplu pentru că, doar uitându-te la Dodd-Gumpson, nu-ți dai seama că poate fi atât de prost, spuse Missy, impresionant de sinceră. Tu ți-ai da seama? îl întrebă pe Djector.

Acesta îi oferi un surâs vag, așa că Missy se întoarse spre mine.

– A, da, am spus, arătând din cap spre grupul în care se afla artistul cocainizat. Și mie mi se pare tot așa.

Tawna Spelling se simți jignită și se încruntă. Era atât de drăguță că ar fi alungat răutatea și dintr-o conversație obișnuită.

– Studiez corpul omului cu Hank, spuse ea direct. E un bărbat foarte talentat și cultivat. Și un profesor deosebit.

– N-ai spus că e și deștept, remarcă Missy.

– E foarte deștept, se răsti Tawna. Asta e una din cele mai bune galerii din oraș. Uitați-vă la oamenii de aici, la cantitatea impresionantă de lucrări pe care le face, la prețurile lor. Și la toate premiile pe care le-a primit. Au venit mulți artiști în seara asta. Îl respectă și pe el, și opera lui.

– Cum am ajuns să discutăm despre asta? am întrebat.

– Nu știu, îmi răspunse Tawna, ridicând din umeri. Doar suntem la o expoziție personală Henry Dodd-Gumpson.

– Da, dar ce putem discuta despre frigidere distruse? se întrebă Missy.

– Ei bine, spuse Djector, adresându-se mai mult Tawnei, am vândut două din ultima lui colecție acum

două luni, în Europa. Am ieşit foarte bine. Numai transportul...

– Nu uitaţi de asigurare, am sugerat eu.

Djector, care se pregătea să extindă subiectul, mi-a aruncat o privire care spunea că nu-şi amintea să fi fost prezentaţi. Din nefericire – sau nu – am înţeles şi că habar n-avea despre ce vorbeam.

– Vezi? întrebă Tawna.

Missy, care se încruntase la mine, îi trânti un „Nu“ cam acru.

– Domnişoara Spelling atrage atenţia că europenilor le place Dodd-Gumpson, reluă Djector elegant. De fapt, am fost intermediarul principal în ambele vânzări. Şi am ieşit foarte bine. Foarte bine.

– A existat şi un intermediar secundar? întrebă Missy.

– Ăsta-i un mijloc foarte potrivit pentru a o descrie, rânji Djector, fără nici un pic de condescendenţă în voce.

– Şi descrierea se potriveşte cu o brunetă de un metru şaizeci, într-o rochiţă neagră? am întrebat.

Djector îşi şterse rânjetul de pe faţă.

– Ai fost plătit?

– Da, recunoscu cu glas scăzut.

Tawna se uita nedumerită de la unul la altul.

– Danny a fost prieten cu ea, explică Missy.

Djector îşi mută privirea de la mine la ea.

– Şi dumneavoastră, doamnă James, aţi fost prietenă cu ea?

Missy nu răspunse.

– Pentru că, dac-aţi fi cunoscut-o cât de cât pe Renée, aţi fi ştiut că ea nu avea prieteni.

– E vorba de acea Renée despre care au scris recent ziarele? se interesă Tawna uitându-se pe rând la fiecare. Femeia ucisă?

– Da, dragă, o lămuri Missy, femeia ucisă. Chiar ea.

În loc să-mi țin gura, m-am adresat lui Djector:

– E destul de urât să spui așa ceva despre cineva care a murit de nici două săptămâni.

– Nu vă supărați, replică el, cu răbdare, dar tensionat, dar ce anume știți despre asta?

Al naibii de puțin, am fost eu nevoit să recunosc.

– Toată lumea iubește pe cineva, comentă Tawna.

– Eu n-am participat la înmormântare. N-a scuipat nimeni pe mormântul ei?

Tawna căscă gura mirată. Missy căscă gura și râse.

– Nimeni, am spus eu. Vreo două femei erau foarte supărate.

– Altele erau foarte vesele, pun pariu.

– E-adevărat. A fost un eveniment ciudat.

– Așa mai merge. Se potrivește cu acea Renée de care îmi amintesc. Chicoti sec. Îmi pare rău c-am ratat momentul.

– De ce l-ai ratat?

– Erai în oraș, îl ajută Missy să-și amintească. Te-am văzut la licitația de pe Townsend Street.

Djector înclină ușor din cap în direcția ei:

– Ar fi trebuit să vii să mă saluți.

Apoi mi se adresă mie:

– Sincer să fiu, domnule...

– Kestrel.

– Da. Un nume interesant. Un șoim mai mic, nu-i așa?

Am scuturat din umeri.

– Bunicul meu l-a adaptat pe insula Ellis, renunțând la numele unguresc imposibil de americanizat cu care s-a născut. Era observator de păsări.

– N-am știut asta, îmi spuse Missy. Afli cele mai neașteptate lucruri când ești în căutare de artă. Se uită la Tawna. Nu crezi?

Dar fata abordase deja o mină care spunea că adulții-sunt-așa-de-ciudați.

– Te pregăteai să ne povestești despre sentimentele tale pentru Renée, i-am amintit lui Djector.

El se uită la Tawna, dar fără s-o privească cu adevărat.

– Multă vreme am crezut că-și merita soarta, vorbi el prudent, dar sigur de sine. Judecând după cum se purta, după cum îi trata pe ceilalți, după cei de care se apropia, am crezut că nu era decât o chestiune de timp. Se uită la mine. Dac-ați fi cunoscut-o, ați ști despre ce vorbesc. Să nu mă înțelegeți greșit. Trăim într-o lume în care scapi cu ce poți. Dar... Își încleștă pumnul și adăugă cu calm: Renée îi *ardea* pe oameni.

Tawna se încruntă.

– Te-a ars vreodată?

– O, nu se simțea bine dacă nu încerca, zâmbi el trecător. Omoară-l pe tata/pe dascăl, toate astea. Așa era ea. Așa suntem toți. A încercat, dar n-a reușit.

– Ce anume a încercat?

Djector își desfăcu încet pumnul și scutură din cap.

– N-a scăpat basma curată. Dacă îmi trimitea în avans un plan, manevra era clară. Nu făceam decât să aștept. Când se împiedica, după cum prevedeam, eram lângă ea s-o prind. Apoi, cel puțin o vreme – își încleștă din nou pumnul – era a mea.

Tawna asculta cu atenție, deși nu voia. Acum tresări vizibil și deschise gura. Nimeni nu spuse nimic. Ne uitam toți la Djector. Gălăgia vizitatorilor din galerie nu se mai auzea, ca și cum s-ar fi retras undeva departe.

– A mea, șopti Djector.

– Ăăă... spuse Tawna după un timp, mă duc să-mi caut o... prietenă. Dădu mâna cu Missy. Mă bucur că ne-am cunoscut, îi spuse repede. Și la fel de repede dispăru.

Djector se uită după ea.

Am lăsat să treacă un minut şi am insistat:

– Ce anume a realizat Renée câtă vreme a fost „a ta", Manny?

Nu făcu nici o mişcare şi nu rosti nici o vorbă. Clipi des, ca şi cum tocmai am fi apărut în faţa lui.

– Nimic, îmi spuse, atât de încet, încât de-abia l-am auzit. La urma urmei, Renée Knowles n-a realizat niciodată nimic.

13

Ca să finisezi canelura cu dalta în formă de V, trebuie să şlefuieşti ambele margini simetric. Eram chiar în mijlocul acestei activităţi când m-a întrerupt soneria telefonului.

– Kestrel?

– Depinde de ce anume nu vinzi, am răspuns prudent.

– Nu face pe deşteptul cu mine. Unde e?

– Poftim?

– Nu face pe deşteptul cu mine. Unde e?

În loc să-i ascult sfatul, i-am spus:

– Ascultă aici, tâmpitule. De ce nu dai înapoi la Rewrite ca să mai schimbi scenariul? Ori faci asta, ori ia-ţi o slujbă pe care poţi s-o duci la capăt.

La capătul celălalt al firului, am auzit casa de marcat închizându-se după încasarea banilor.

– Kestrel, spuse vocea, tocmai te-ai împuşcat singur.

Un fragment din *All Along the Watch Tower* se auzi din tonomatul de lângă casă. Cel care mă sunase a închis.

Ceasul de deasupra biroului arăta cinci fără un sfert.

L-am sunat pe Bowditch.

– De ce nu dai telefon înapoi când ești căutat? Ai găsit alt client pe care-l iubești la nebunie pentru că-și așteaptă rândul să primească injecția letală?

– Ești pe lista mea, respiră el greu, ca și cum tocmai ar fi urcat în fugă un etaj, dar mai sunt și alte vieți nefericite înaintea ta. Ce s-a-ntâmplat?

– Două lucruri. În ordine inversă, tocmai am primit un telefon de la un tip care mi-a spus că m-am împușcat singur.

– Asta puteam să ți-o spun și eu.

– Poți afla de unde am fost sunat?

– Nu fără un motiv serios.

– Asta ce înseamnă?

– Mai multe. Să zicem că imediat după telefonul ăsta ești împușcat. Înainte să intri în comă, îi spui despre convorbire unei asistente superbe. Din moment ce pe Evans l-a părăsit nevasta, o invită pe asistentă să ia prânzul cu el ca s-o descoasă. S-ar putea să fie nevoie de vreo trei sau patru prânzuri ca să afle suficiente informații pentru a obține un mandat de arestare.

– Ferească Dumnezeu și justiția!

– Legea e făcută să-i apere pe oameni, Kestrel.

– Hei! M-am uitat în spate. Ca de obicei, ușa de la stradă era deschisă.

– Și eu sunt tot om.

– Asta zici tu.

L-am auzit cum sorbea ceva. Suna ca o mătură care curăță un canal înfundat.

– Bowditch, i-am spus nerăbdător, amândoi știm că n-am ucis-o pe Renée Knowles. Atunci de la cine am primit telefonul ăsta?

Bowditch scoase un râgâit.

– Nu pot să te-ajut. Ziceai că mai e ceva.

– Incredibil. Ai auzit de Manny Djector?

– Da. Tipul e curat.

– Jigodia aia e curată?

– În ce priveşte cazul ăsta, da. Era legat fedeleş în turnul amantei lui în noaptea când a fost omorâtă Knowles. M-am distrat când l-am obligat s-o recunoască.

Bowditch scoase un zgomot pe care unii din prietenii lui l-ar fi numit râs.

– Cred că sunt ultima persoană din oraş care-a auzit de Manny Djector şi stăpâna lui sado-masochistă din Oakland. Ascultă...

– De unde ştii de Oakland? Djector e ăla care te-a sunat?

– În nici un caz. Dar el...

– OK. Uite ce e, Kestrel. Nu face pe poliţistul. Renée Knowles făcea afaceri cu tot soiul de oameni. Dar, spre deosebire de tine, majoritatea lor se învârt într-o lume inferioară, plină de escroci şi dealeri curvari care nu discută decât cu bani gheaţă, nu-şi plătesc toate impozitele şi au mai multe conturi în bănci din mai multe ţări. În general sunt un grup de escroci mincinoşi care au în comun două lucruri: fac orice să nu muncească şi iubesc nespus banii şi lucrurile pe care le cumpără cu ei. Şi dacă, priviţi ca un fenomen sociologic, sunt nişte şnapani clasa-ntâi, să ştii că rata crimelor e scăzută în rândul lor. Foarte scăzută. Adică zero. Se nenorocesc unii pe alţii, dar nu se împuşcă.

– Cine-a zis că tipul care mă acuză că deţin „ceva“ are de-a face cu ciupeala şi dealerii?

– Trebuie să-ţi fi dat seama până acum că ciupeala era stilul lui Renée, iar ciupitorii şi dealerii şi clienţii lor erau singurii care stăteau de vorbă cu ea. Dumnezeule, nici soţul ei n-o suporta.

– Te-ai prins şi tu de asta, ha?

– N-a fost prea greu.

– Dar Knowles n-o ura. Nu atât de mult încât s-o omoare.

– Încă n-am pus laolaltă toate piesele, dar nu, se pare că n-a omorât-o. Stătu pe gânduri o clipă. Vrei să spui că tipul care te-a sunat părea să fie Knowles după voce?

– Nu. Tărăgăna vorbele ca în Sud. Nu i-am mai auzit vocea până azi.

– L.A.?

– Nu, nu, Louisiana. Estul Texasului.

–I-ai făcut lui Knowles vizita aia de curtoazie după înmormântare?

– A fost cam ciudat. Îi e dor de Renée, dar nu se omoară să plângă după ea.

În timp ce vorbeam, zgâriam neatent suprafața mesei cu dalta în formă de V, răsucind o bucată ondulată de furnir cu secțiune transversală triunghiulară. Vârful dălții lovi capul îngropat al unui cui și se blocă. Lovitură directă. Vârful era distrus. Îmi va trebui o oră ca să-l refac. Am aruncat unealta dezgustat.

– Nu sunt prea multe de spus despre el, zise Bowditch. Valetul și Knowles își furnizează reciproc alibiuri. Nu avem arma crimei. Tu ești ultima persoană care a văzut-o în viață.

– Greșit. Persoana care a împușcat e ultima care a văzut-o în viață.

– În orice caz, tu ai fost ultima persoană care a regulat-o.

Lucrurile nu avansau cum trebuie.

– De unde știi? am strigat. Ai primit rezultatele testelor?

– Toate la timpul lor, Kestrel, îmi răspunse calm.

– Nu știu mai multe decât ți-am spus.

– N-ai avut niciodată, ştii tu, flashback-uri? Te-ai drogat vreodată cu Agent Orange[1]?

I-am dat un sfat asemănător celui pe care l-am oferit apelantului anonim şi am pus receptorul în furcă.

După ce-am dat o tură pe stradă ca să mă răcoresc, am pus mâna pe piatra de ascuţit ca să refac dalta s-o pot refolosi. În spatele meu, pe bancul tapiţat, mă aştepta rama de dimensiuni mari. N-o cioplisem încă. În dulapul mare din spatele atelierului mă aştepta vopseaua pentru ea, într-un recipient de polietilenă. Doi dealeri, un patron şi un pictor mă aşteptau şi ei cu o grămadă de bani şi cu rama terminată. Semnasem contractul şi pentru montarea ei. Galeria de tablouri a patronului era un hol lung, cu biblioteca la un capăt şi sufrageria la celălalt, traversând partea din faţă a unei vile în stil spaniol de trei mii de metri pătraţi din Atherton. În jurul meu plutea o constelaţie de persoane aşteptând să-mi termin treaba.

Dracul a făcut să sune telefonul. Tot el m-a pus şi să răspund.

– Danny, sunt Michelle Canton, am auzit o voce tăioasă.

– Da, Michelle, am spus eu amabil, tocmai aveam de gând să mă apuc de rama ta.

– Nu vreau să te presez, Danny. Dar asta mi-ai spus şi ultima oară când te-am sunat.

– Ai dreptate, am recunoscut, străduindu-mă să-mi păstrez tonul amabil. Dar ultima oară m-ai sunat acum patru zile. Noi, artizanii, avem nevoie de timp.

– Danny, spuse Michelle, nefăcând nici un efort să-şi ascundă nerăbdarea, te-am sunat acum o săptămână.

---

[1] Erbicid care conţine dioxină, folosit în războiul din Vietnam pentru distrugerea pădurilor (n. tr.).

M-am uitat la calendar. Michelle era o ființă extrem de iritabilă care câștiga bani cu lopata ca dealer de artă. Dacă cineva ar fi în locul ei, sub asaltul intemperiilor provocate de tablouri de o sută de mii de dolari, ar acumula numai într-o zi-două stresul unei luni de trai obișnuit. Ca să mă apăr de toanele climaterice ale clienților ca ea, am dobândit, cu multă vreme în urmă, obiceiul de a nota telefoanele primite de la ei. Fiecare client activ avea culoarea lui. A lui Michelle era gri-maroniu.

– Michelle, m-ai sunat marți, la unu patruzeci și cinci. Ca să mă exprim blând, ai călătorit în timp mai repede decât de obicei. Marți a fost acum patru zile.

– Imposibil. La ce oră?

I-am repetat.

– Ora pe al o sută douăzecilea meridian, am adăugat. Pentru schimbare. Am auzit fâșâit de pagini.

– Imposibil. Mi-am petrecut aproape toată după-masa într-un Concorde.

– Și? Nu sunt telefoane în avion?

– Ești nebun? O convorbire din Concorde costă cinci dolari minutul.

– De când ai astfel de rețineri?

– Pe lângă asta, zise ea timidă, n-ai voie să folosești telefonul în saună.

– Sunt sigur că se lucrează la remedierea situației. Ai stat în saună tot timpul cât a durat zborul spre Londra?

– Nu sunt decât două ore și jumătate de la Washington.

– N-am auzit nici un fel de plescăit de apă.

– Era prea mult plescăit în jur, spuse Michelle iritată. Când sus, când jos.

– Michelle, m-ai sunat să-mi spui, în stilul tău discret inegalabil, că ai făcut amor în sauna dintr-un Concorde marțea trecută?

– Și-n dimineața asta, zise ea visătoare. La întoarcere.

– Felicitări, am oftat.

– Crezi că poţi să termini rama până mâine, Danny?

Am marcat convorbirea cu gri-maroniu.

– Azi e vineri, Michelle.

– Şi? Nu eşti aproape gata cu ea?

Nici măcar n-am întors capul spre bancul tapiţat.

– Lemnul e lipit. Rama e asamblată şi lucrată. Motivul e schiţat. Nici n-am început gravatul. Am fost acuzat de crimă. Acum ştii totul.

– Vezi? Dacă lucrezi tot weekendul...

– Ce s-a-ntâmplat, Michelle, ai rămas cumva fără bani?

– Habar n-ai ce vorbeşti.

– Chestia aia pe care-o răsfoieşti e agenda ta zilnică?

– Da.

– Notează-ţi că m-ai sunat astăzi, vineri. Ai înţeles?

– Da, minţi ea. De ce?

– Acum dă paginile până la vinerea viitoare. Am aşteptat. Linişte. Ai găsit?

– Da, răspunse ea iritată.

– Acuma scrie: Sunat Danny pentru Steinmetz. Ai înţeles?

– Da, rosti ea acră şi închise.

Am făcut şi eu un semn gri-maroniu în dreptul zilei de vineri din săptămâna viitoare: sunat Michelle. Pe urmă am pus creionul în cutia de cafea pe post de suport şi am luat dalta torturată.

Dalta e făcută din oţel inoxidabil. Materialul ăsta ţine cât să lucrezi o ramă, dar e nevoie de un instrument nemaipomenit ca să-i ascuţi tăişul şi să-i dai o formă. Poţi să rectifici partea exterioară a V-ului cu o piatră plată, iar dacă-ţi dai silinţa obţii repede rezultate. Dar ca să rectifici interiorul ai nevoie de pietre înguste, care nu suportă o presiune mai mare decât cea a vârfului degetelor. Ascuţirea dălţii cere mult mai multă concentrare şi

timp decât presupun cele două concepte. Exact munca asta de ascuţire a uneltelor, când timpul însuşi parcă se evaporă, este atât de apreciată de tradiţiile tâmplăriei englezeşti şi japoneze; şi, cu toate că susţin că o admiră şi plătesc bani frumoşi pentru rezultatele aduse de ea, tocmai oamenii ca Michelle Canton sunt lipsiţi de capacitatea de a o înţelege.

După o oră, dalta rectificată tăia mai bine decât mă aşteptasem. În curând, lângă ramă se ridicau grămezi de talaş. Dar reveria renăscută mi-a amintit de stranietatea supărătoare a unui vis arhetipal. Printre clinchetele scoase de cele două brăţări ale ei, printre oftaturi şi conversaţii imaginate, în spatele surâsului lui Renée am întrezărit o pereche de colţi – de dinţi lungi. Am meditat adânc la trăsăturile ei de caracter care prindeau contur în mintea mea în timp ce lucram lemnul. De faptul că nu mai eram singur în atelier mi-am dat seama numai treptat.

Prezenţa lor nu era greu de detectat. Unul din ei fuma o ţigară. Celălalt mesteca gumă cu miros de cuişoare.

Nu mi-am ridicat privirea şi nici nu m-am oprit din lucru. Nu prea aveam ce face decât să prelungesc timpul până la următoarea lor mişcare. Mi-am adus aminte dintr-odată de locul în care experimentasem ultima oară senzaţii similare: o vale adâncă, înconjurată de liane, deasupra unei căderi de apă. Atunci, ca şi acum, era înainte de crepuscul. Eram al doilea şi căram tot echipamentul, dar nu şi radioul, ceea ce m-a salvat. Asta şi faptul că m-am purtat ca şi cum nu le simţisem prezenţa. Nu era un loc potrivit, tocmai de aceea radioul fusese mutat în mijlocul plutonului. Nu vedeai şi nu auzeai nimic, cascada umplea aerul de ceaţă şi zgomot infernal. Cărarea era ascunsă, abruptă şi umedă, aşa că am urcat cu mare atenţie, folosindu-mă de ambele mâini. Nici n-avea rost să mă uit în jur.

Am urcat vreo sută de metri fără oprire. Caporalul Johnson, singurul aflat înaintea mea, știa deja. Mi-a ordonat sobru să merg mai departe. Dacă nu asiguram o creastă deasupra râului înainte să se lase întunericul, poziția noastră ar fi fost compromisă. Ar aștepta radioul și pe urmă ar veni după noi. Mai aveam cam un kilometru când au început împușcăturile. Omorâseră deja doi dintre noi, care ajunseseră pe pantă, și distruseseră radioul, dar locotenentul le intuise mișcarea și i-a păcălit. A cerut ajutor înainte de a se auzi împușcăturile și apoi a dat radioul ultimului dintre noi, adică lui. A fost o mișcare inteligentă care l-a costat viața.

Cu indivizii din atelier situația era alta. Fusesem atât de absorbit s-o analizez pe Renée, că ar fi avut destulă vreme să mă ucidă. Dar n-au făcut-o. Fumau în front, dar poate că nu aveau arme automate. Nici nu erau la fel de duri precum cei din junglă, o ambuscadă creată de patru inamici. Dar nici eu nu mai eram dur. Aveam cu treizeci de ani mai mult și mă bazam numai pe o daltă și un spate care mă durea. Fără a mai pune la socoteală creierul, desigur.

– Fumatul e interzis, am anunțat, în cele din urmă. Am studiat tăișul dălții. Nu știți să citiți?

Un muc de țigară căzu pe talașul din spatele ramei, încă fumegând. L-am aruncat pe podea și l-am călcat, întorcându-mă cu fața spre ei.

Unul era puțin înalt, celălalt puțin scund. Fumătorul își ținea o mână în buzunarul hainei de piele, evident ascunzând o armă. Și celălalt fuma; ținea într-o mână o țigară neaprinsă și o brichetă roșie cu gaz și mesteca gumă, dar nu părea înarmat. Purta o haină de costum de tweed peste o cămașă de culoarea ananasului, pantaloni kaki largi și niște mocasini scofâlciți direct pe picior. Arăta ca un vânzător de mașini uzate care-și cheltuie profitul și taxa pe vânzare la raliuri. O ocupație total diferită de cea

a prietenului său, care îţi dădea impresia că se tratase cu ecstasy toată noaptea şi se pregătea să-şi reia activitatea imediat ce rezolva o mică treabă.

– Vrea să te vadă un tip, îmi zise Vânzătorul de maşini.

– Şi? Unde e?

Individul mai scund rânji arătându-şi dinţii maronii ascuţiţi, care ar fi făcut să se încreţească şi pielea unui frankfurter.

Partenerul lui oftă:

– Aşa că mişcă, băieţaş de rame. Ne-aşteaptă o maşină în faţă.

În doar trei vorbe, Vânzătorul de maşini reuşise să mă denigreze pe mine şi munca mea.

– Da, zise Ecstasy, e pe zona interzisă şi n-avem chef să luăm amendă.

Când râse, aerul se umplu cu miros de mlaştină.

Am făcut un pas către ei.

– Ţine dalta aşa ca s-o vedem şi noi, mă sfătui Vânzătorul de maşini.

Mai demult, poate c-aş fi încercat să scap de ei şi cu, dar şi fără daltă. N-ar fi contat cât de greu ar fi fost.

Acum însă am stat pe gânduri. Asta i-a dat lui Ecstasy ocazia să scoată un pistol negru de 7.65. Ţeava hexagonală nu era mai mare decât mânerul dălţii din mâna mea.

– Stau treaz toată noaptea, zise el obosit. Nici o problemă.

Am pus instrumentul lângă ramă.

– Probabil te mustră conştiinţa.

Vânzătorul de maşini se arătă amuzat.

Telefonul începu să sune.

M-am uitat la ei.

S-au uitat şi ei la mine.

După ce sună de patru ori, se opri.

– Era mama, le-am spus. Acum e îngrijorată.

– Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să te facă, zise tipul cu arma.

– Înainte de a pleca, zise Vânzătorul de mașini, ai ceva să ne arăți?

– Vă interesează ceva în mod special? Le-am arătat materialele din jur. Aluminiu? Lemn de esență tare? Profile în sfert de cerc de culoare gri, ca de infractor mort?

Tipul scund închise ochii strâns și-și roti capul, o chestie neplăcută pentru ceafa lui, căci îi pocni o vertebră și făcu o grimasă.

– Știi ce vrem. Gândește-te așa. Arătă cu bricheta spre mine. Adună marfa, dacă tot plecăm. Ne scutești de-un drum, cine știe? Reuși să scoată un rânjet întristat. Poate că ajungi înapoi acasă la timp pentru cină.

– Sigur, am zis. Cât e ceasul acuma?

Vânzătorul de mașini aruncă o privire direct la ceasul de deasupra biroului, în spatele meu. Unde naiba am fost când ăștia mi-au inspectat atelierul?

– Șase și-un sfert. Se uită din nou la mine. La ce oră-ți dă mami să mănânci?

– A, am zis, scuturând eu din umeri, pe la șapte.

– Cred că mami se cam pripește.

14

Conduceau un Humvee, un vehicul militar popularizat de războiul purtat de America în Irak. E lat, lung, înalt, de viteză mică, cu cauciucuri mari, antiglonț, incomod, scump, caraghios și ostentativ ca un hipopotam, chiar și după standardele americane.

– Hei, am zis eu, ne vede toată strada.

– Urcă, îmi zise Ecstasy.

– Nu serios, se uită toată lumea la noi. Am făcut cu mâna unui grup de turiști care se holbau de pe partea cealaltă a străzii Folsom. Mi-au răspuns la salut în același fel. Hai să luăm un funicular spre Fisherman's Wharf.

Ecstasy îmi trase un ghiont în coaste cu țeava pistolului ascuns. De vizavi, probabil că arătam ca doi tipi care îl înghesuie pe al treilea într-un Humvee sub amenințarea armei, ca într-un film. Se întrebau cu toții unde erau camerele de filmat. Avem de turnat un film, știți.

Dar dacă cele două gorile aveau aversiune față de publicitate, eu eram curios să-l cunosc pe șeful lor, așa că ne-am păstrat toți calmul. M-am urcat pe bancheta din spate, lângă Ecstasy. De la noi la locul șoferului se întindeau cam zece metri de teren, o prerie plină de gunoaie: ziare, pahare de plastic, cutii de mâncare chinezească, CD-uri cu sau fără carcase, o cămașă, o pereche de boxeri cu dungi, pagini rupte dintr-o revistă porno. Ceva mai departe se aflau suportul unei mitraliere .50, un telefon, un CD-player AM/FM scump și ecrane LCD pe spatele fiecărui spătar, dintre care unul arăta de parcă ar fi fost lovit cu capul. Tapițeria de piele avea culoarea unei omizi gazate, un verde neobișnuit care, în ciuda mirosului permanent de țigară, cafea, fructe putrezite și digestie cu probleme, încă mai amintea de bazinul pentru tăbăcire vegetală.

Odată plecați, Vânzătorul de mașini rosti un număr către un speaker ascuns. Am auzit toți vocea care răspunse și pe care eu o mai auzisem o dată, la cinci fără un sfert, dar acum lipsea zgomotul de bar. Vânzătorul de mașini o informă că suntem pe drum și închise.

Ecstasy își aprinse o țigară.

– Hei, l-am strigat. Dă-mi și mie una.

Când se uită la mine i-am arătat semnul păcii inversat, un V cu arătătorul și mijlociul, cu palma spre el.

– Asta-nseamnă să te duci naibii în alte părţi, remarcă el.

– Dar tu şi cu mine suntem amândoi fraţi în viciul fumatului, nu?

– Gura, îmi zise, arătându-mi acelaşi semn.

– Hai, mă, să fumăm împreună. Mi-am uitat ţigările pe banc.

Scoase o ţigară mentolată Kool şi mi-o aprinse. Avea gust de ceară din urechi. Nu mai fumasem de treizeci de ani, dar cam tot de atâta vreme nu mai văzusem ţeava unei puşti îndreptată spre mine. Probabil că unele lucruri trebuie să le repeţi.

Vânzătorul de maşini o luă spre est, ceea ce era bine, pentru că Folsom e o stradă cu sens unic. Dar nimeni nu-mi pusese un sac pe cap. N-ar fi nimic neobişnuit în San Francisco să te afli pe bancheta din spate a unui Humvee cu un sac pe cap, aşa că, dacă nu mi l-au pus, însemna că nimeni nu era îngrijorat c-aş reţine traseul.

Ceea ce probabil c-ar fi trebuit să mă îngrijoreze pe mine.

La Embarcadero, Vânzătorul de maşini făcu dreapta şi o luă pe Third Street. Mare minune! Podul suspendat era ridicat. Se apropie de ultima maşină din rând şi se opri. Puţin mai în faţă era o maşină a poliţiei, care aştepta şi ea la rând.

– Hei, am strigat, aplecându-mă în faţă şi arătând cu ţigara spre parbriz. Claxonează, ca să-i fac cu mâna.

Ecstasy mă trase de guler, dar eu am continuat să vorbesc:

– Nu te condamn că eşti agitat. Ai lucruri importante pe cap. De exemplu, dacă ţi se descarcă Beretta? Se mai întâmplă, să ştii. Am ridicat degetul mare şi arătătorul, desenând în aer forma unui pistol. Îţi duci mâna la pistol în grabă. Pentru că trebuie să fii pregătit pentru

orice, nu-l ţii cu siguranţa pusă. Stai chiar cu mâna pe trăgaci. Dar când tragi pistolul spre spate se agaţă de tapiţerie. Poc! O gaură în buzunar. Unde-ajunge îşi dă seama oricine. Plus că culata rupe pielea dintre degetul mare şi arătător. I-am arătat-o pe a mea. Asta ca bonus. Praful arde, în cel mai bun caz. Jacheta ieftină ia foc. Una mai scumpă se topeşte. Dar căptuşeala e prinsă în culată. Deci pistolul e blocat, eşti rănit şi ai luat foc. Ştii ce-aş face eu?

– Am mai auzit asta, zise Vânzătorul de maşini, privind în oglinda retrovizoare. Dă-i drumul, spune-i.

– Ca să sting focul şi să dezinfectez arsura, i-am zis, m-aş pişa pe tine.

Lui Ecstasy nu-i veni să râdă. Vânzătorul de maşini scoase o exclamaţie de dezgust şi râse ca şi când n-ar mai fi făcut-o de la Edsel.

Am îndreptat ţigara spre Ecstasy, care tresări vizibil. Meseriaşii grăbiţi o dau în bară tot timpul. Smulg pistolul din teacă... Mi-am pocnit coapsa şi am îndreptat un deget. Ecstasy se agită caraghios să-şi scoată arma. Până când reuşi s-o îndrepte spre mine, Vânzătorul de maşini şi eu râdeam deja cu gura până la urechi.

– Aceeaşi chestie. Culata se agaţă de piele şi, buuum!, îţi tragi o dungă pe pielea coapsei. Ai noroc dacă mai rămâi cu rotula întreagă. Ştiu un tip care-a păţit-o aşa de două ori. Încă mai şchiopătează.

– Rahat, spuse Ecstasy. Tot ce-avea de făcut amicul era să pilească un pic culata.

Am scuturat din umeri.

– Consideră aspectul ca pe-un test de inteligenţă.

Vânzătorul de maşini râse. Ecstasy îşi scoase mandibula în evidenţă. M-am prefăcut că-i ating jacheta. Când îmi dădu peste mână cu pistolul, butoiul trase după el un fir lung de mătase. Îl rupse furios. Vânzătorul de maşini îl luă la mişto:

– Băieţaşul de rame are dreptate. Ar trebui să te gândeşti la chestia asta.

– Mişto pistol, am zis eu. Ai permis pentru el?

Vânzătorul de maşini pufni şi-şi văzu de condus.

– Nu-mi trebe, la nevoie mă scap de el.

– Cum vine asta?

Se uită frumos la pistol, apoi ridică spre mine doi ochi ca o pereche de muşte pe un sandvici.

– Îl folosesc o dată şi-l arunc.

Vânzătorul de maşini îşi trase nasul, tuşi şi scuipă pe geam.

– Păi, atunci bănuiesc că nu-i asta arma care ucis-o pe Knowles.

– Hă? Ecstasy studie arma din toate părţile, ca şi cum ar fi studiat culoarea vinului dintr-un pahar. E-o dulceaţă şi nu face multă gălăgie.

– Afară sau înăuntru, are importanţă? am întrebat. Ce dracu', poate se scapă şi mărturiseşte, ca-n filme.

– Problema e, zise el ignorându-mă, că nu găsesc tot timpul din astea. Trebuie să ţin de ăsta până găsesc altul. Îmi arătă dinţii maronii. Pricepi?

Deci exista posibilitatea ca Ecstasy să fi folosit arma în ultima vreme. Poate când Clarence Ing o să-mi scoată glonţul din cap, expertiza balistică o să facă legătura între uciderea mea şi cazul Renée Knowles şi-o să fiu exonerat.

– Straşnic, am recunoscut, cu glas tare.

După ce un catarg înalt alunecă în jos pe Mission Creek spre golf, contragreutatea podului se lăsă, masivă, la loc. Clopotele încetară, traversele se ridicară şi maşinile începură să ruleze pe pod.

După ce ieşi de pe pod, Vânzătorul de maşini făcu la stânga pe China Basin şi continuă să meargă spre sud, spre marginea golfului. La dreapta şi la stânga noastră am văzut debarcadere şi depozite părăsite, înconjurate de

garduri din lanțuri. Era mult gunoi în jur. Bucăți de polietilenă decolorată de soare fluturau în vânt, înfipte în dinții ascuțiți ai sutelor de metri de sârmă spiralată. Din când în când răsăreau carcase de mașini arse. În câteva dintre ele locuiau oameni, iar într-una se vedeau, ca organele la vivisecție, diverse bunuri personale: o crosă de hochei, o cutie de ventilator, o scândură pentru surfing, un coș îndesat cu rufe, teancuri de ziare, o colecție de dinozauri de cauciuc care păşteau pe bord. Un câine sfrijit zăcea la umbra unei rable, legat de mânerul portierei din spate cu un furtun de grădină jerpelit.

– Nu există scrumiere în monstrul ăsta penibil? am întrebat.

– N-ai auzit? se rățoi Ecstasy. În armata asta nenorocită n-ai voie să fumezi. Scutură demonstrativ scrumul pe teancul de pagini din *Chronicle* îngrămădite la picioarele lui. Am făcut și eu la fel. Dar puțin mai târziu, când Ecstasy se răsuci să arunce mucul pe geam, eu pur și simplu l-am lăsat pe-al meu să cadă pe jos. El își aprinse imediat altă țigară și l-am agasat, cerându-i încă una.

– Tre' să fii mai atent, îmi zise el urâcios. Poți să faci cancer.

– Viața-i scurtă.

– La naiba, rosti, uitându-se spre mine.

Astfel lămurit, am pus o țigară după ureche și mi s-a aprins cea din mână. Ecstasy își puse bricheta în buzunar și se făcu comod pe banchetă, cu țigara între dinți.

– Două, trei sau patru cuie în sicriu, ce mai contează?

La Illinois, Vânzătorul de mașini făcu la stânga. Pe Twentieth o luă spre est, pe lângă cabina de pază la intrarea în Old Union Works, și automobilul zdrăngăni pe pietrele Debarcaderului 70. Pe sub noi alergau căi ferate terminus, iar ziduri de cărămidă pline de ferestre sparte se înălțau de-o parte și de alta. Când am cotit pe

docul lat şi pustiu, Vânzătorul de maşini atinse o telecomandă aflată deasupra parasolarului pentru pasager. Uşa unui garaj se ridică şi dezvălui un adăpost de lemn jegos, din scânduri nevopsite de secole. Vântul adunase gunoaiele grămadă în părţile laterale. Ferestrele erau acoperite cu placaj sau plasă de sârmă.

Uşa alunecă în spatele nostru. Vânzătorul de maşini opri motorul şi se răsuci spre noi, zâmbind în semiîntuneric.

– Casă, dulce casă.

Ecstasy îndreptă arma spre mânerul portierei din dreptul meu.

În aer plutea un iz puternic, sărat, amestecat cu duhoarea înţepătoare a stâlpilor, putreziţi în ciuda creozotului. Odată cu el veniră şi scârţâitul debarcaderului, murmurul mareei, mirosul greu de motorină, crustacee expuse la soare şi fier ruginit, trosnetul acoperişului de tablă de deasupra noastră, contractat în frigul serii. De după grotescul automobil Humvee venea o miasmă care le acoperea pe toate celelalte.

– Iar supă de bame, bolborosi Vânzătorul de maşini. Fir-ar să fie!

– Hai să gătăm treaba asta şi să mergem să mâncăm o friptură groasă ca să mai facem o schimbare, îi sugeră Ecstasy.

– Asta-i o idee a naibii de bună.

În faţa noastră atârna o cortină maro groasă, ca la teatru, transversal pe lungimea depozitului, separând intrarea în garaj de restul clădirii. Vânzătorul de maşini dădu la o parte faldurile şi scoase la iveală un apartament modern, de genul celor prezentate în *Design Unlimited*, alături de locurile în care se duc antreprenorii de software pentru a se relaxa după ce inventează viitorul. Tavanul de tablă ondulată era în acelaşi timp acoperişul neizolat al

clădirii, la vreo trei etaje deasupra capetelor noastre. De-a lungul perimetrului clădirii, un şir de coloane de beton în formă de ciuperci izolau locul de o platformă de lemn groasă de opt centimetri, proiectată să suporte echipament mult mai greu decât un Humvee, chiar bucătăria restaurantului, sută la sută din cupru sau centrul de distracţie complementar, cu ecran imens. Deasupra coloanelor se întindeau şinele paralele ale unei macarale de paisprezece tone, un artefact din trecutul industrial al clădirii, al cărei motor era proptit sus, de frontonul mai îndepărtat. În întunericul de dedesubt, un pom de Crăciun strălucind de luminiţe colorate atârna de scripetele masiv. Deasupra bradului se vedea clar greutatea macaralei indicată de numărul 14, imprimat pe roata scripetelui. Grinzile de susţinere din lemn se întindeau pe toată suprafaţa de optsprezece sau douăzeci de metri, de la un zid portant la altul, şi se propteau pe suporţi centrali de doi metri şi jumătate, de la fronton la fronton. Sus de tot, sub panta acoperişului, se aflau două şiruri simetrice de lucarne, îmbâcsite de pietriş şi funingine de jumătate de secol.

Am intrat în bucătărie, o zonă marcată de stelaje mari pliabile, din sârmă inoxidabilă, de felul celor care se întâlnesc prin toate hotelurile sau restaurantele. Două cuptoare şi un aragaz cu opt ochiuri erau aşezate sub o hotă de tablă, în faţa cărora era masa de lucru a măcelarului, lată de un metru şi lungă de trei metri şi jumătate, pe roţi. Se puteau da la o parte toate, în afară de cuptoare, dacă voiai să faci un chef, o şedinţă foto, o repetiţie cu orchestra sau să speli cu furtunul un elefant. Dintr-o încăpere aflată la distanţă de aproximativ zece metri venea un miros de languste şi rom ieftin amestecat cu melasă. În spatele tejghelei era îngrămădită mobilă care, împreună cu iluminatul, caracterizează spaţii mai mult sau mai puţin tradiţionale. Existau o încăpere în

care se lua masa, un living, centrul de distracţii. Mai în spate, o lampă cu abajur atârna deasupra unei mese de biliard. Am mai văzut un flipper şi un tonomat de stil vechi, ale căror lumini se reflectau în paharele care atârnau pe stativul de deasupra barului. În apropierea lui, pe peretele din dreapta al clădirii, un foc prietenos juca la gura unei sobe cu lemne.

Între noi, proaspăt sosiţi, şi tejgheaua pentru măcelar, o lampă conică lumina o masă rotundă de şase persoane. De partea cealaltă a ei aştepta un bărbat ale cărui trăsături se pierdeau în umbrele de deasupra lămpii. Când ne-am apropiat, ca să-i arate şefului care dintre noi avea s-o mierlească ultimul, Ecstasy îmi trase una peste umăr.

– Domnule Kestrel, spuse al patrulea bărbat cu vocea tărăgănată deja familiară mie. Ia loc.

Vânzătorul de maşini mă lovi cu marginea unui scaun în spatele genunchilor. M-am aşezat.

Pe masă erau tot soiul de obiecte interesante. Un pahar, o sticlă de gin, un briceag, harta oraşului San Francisco, un pix, un blocnotes roz, un pager, un celular, un breloc tamagotchi, un pacheţel cu droguri deschis şi un baston negru cu diametrul de cinci centimetri şi lungimea de douăzeci, având la un capăt un mâner ca o măciucă.

Celălalt capăt avea forma unui penis circumcis.

Bărbatul cu vorbirea tărăgănată se aşeză.

– Ceva de băut, domnule Kestrel?

15

– Nu mi-e sete, am minţit.

Părul subţire, arămiu, al bărbatului era strâns în coadă de cal. Avea sprâncenele pensate şi genele lungi.

De lobul urechii stângi îi atârnau mai mulţi cercei mici de aur.

– *Mon vieux*, eşti oaspete în – desenă un aer un cerc cu lama cuţitului – casa mea. Luă pacheţelul de hârtie şi zâmbi. Mâinile lui erau groase şi păreau moi. Oaspeţilor mei le e întotdeauna sete. Alinie capătul în formă de pâlnie al pacheţelului de-a lungul degetului său arătător întins şi începu să lovească uşor cu briceagul pe marginea lui. Grăunţele de praf maroniu cu iz de levănţică săreau pe crestătura longitudinală în paharul gol. Bărbatul îşi ridică ochii. Ai priceput?

Am presupus că praful era heroină, deşi puteau să fie şi cronici de carte pisate mărunt. Am văzut droguri în Vietnam de nenumărate ori, împachetate în pătratele origami din pagini de reviste, nu mai mult de un gram; heroina asta era de altă culoare decât ştiam eu.

– Prafurile nu sting setea, am remarcat eu.

Tamagotchi piui. Bărbatul se uită la jucărie, lăsă deoparte briceagul şi pachetul şi o luă în mână. Îşi umezi buzele cu limba în timp ce apăsa butoanele de pe suprafaţa ei cu degetele lui late şi butucănoase.

Privindu-l, am surprins o rază de lumină verde alunecând şi dispărând repede prin întunericul din dreapta umărului său. M-am gândit că probabil mai e cineva în spatele depozitului. Dar lumina apăru şi dispăru din nou, tot mai la stânga mea. Mi-am dat seama că trebuie să fie o barcă navigând în spatele geamurilor clădirii.

– Aşa, *ma petite Zou-Zou*, gata.

Puse jucăria la loc pe masă şi luă sticla de gin.

– Acum o să doarmă, spuse el cu voce drăgăstoasă.

– Da' câte kile are? întrebă plictisit Vânzătorul de maşini.

– Douăzeci şi cinci, răspunse bărbatul mândru, umplându-şi paharul pe jumătate cu băutură.

– Straşnic! Cred... Straşnic?

– *Zou-Zou est formidable*, îl aprobă, aşezând sticla pe masă. *Vraiment*.

– Braţul de râu se întâlneşte cu degetul mare opozabil, am trecut la atac.

– *Tu as raison*, râse el amabil.

– Să vedem, am meditat eu. Franceză plus dialect plus umor modest egal... Cajun?

Amestecă impasibil în cocktail cu lama briceagului.

– Gin plus droguri plus cajun plus băieţaş de rame egal noapte de pomină în Frisco. Linse ambele părţi ale tăişului şi plescăi din buze. Noapte de pomină în Frisco, repetă el.

Îmi ajunse la urechi ghiorăitul sonor al maţelor Vânzătorului de maşini.

– *Parlez le patois?* mă întrebă cajunul.

– Nici cât să joc pinacle.

Împinse cocktailul în faţa mea.

– Bea-l pe tot. Se aşeză înapoi pe scaun şi închise briceagul cu un clic. Pe urmă o să vedem cine se pişă la distanţă mai mare.

M-am uitat la pahar. Particulele se învârteau încet în lichidul clar.

M-am uitat la gazda mea.

Se uită şi el la mine.

– Înainte să ne pilim, i-am sugerat, poate-mi explici de ce, dintre toţi oamenii din lume, eu sunt cel care mă bucur de ospitalitatea ta?

– Eşti cam redundant, *mon vieux*. Desfăcu iar briceagul cu degetele butucănoase. Ai avut şansa să te porţi frumos la telefon. Îl închise la loc. Acum o să încercăm faţă în faţă.

M-am uitat la acoperiş.

– E ceva ce mi-a scăpat, jigodie? M-am aplecat apoi spre el. Probabil că mi-a scăpat ceva.

Ecstasy și Vânzătorul de mașini mă traseră amândoi de umeri până m-am îndreptat la loc.

Cajunul se propti cu coatele pe masă și desfăcu briceagul, lăsându-l să se clatine între vârfurile degetelor. Deasupra lamei i-am zărit ochii neobișnuit de umezi.

Undeva departe, în golf, un corn de ceață scoase un geamăt prelung.

– Deci, am zis, răsucindu-mă în scaun. Vrei să afli ceva deosebit? De exemplu, cum să obții un canal de aluminiu prin îmbinare în unghi ascuțit fără asperități? Sau de ce meriți o reducere de la Joe Bishop, care vinde cea mai bună bandă cu două fețe din lume?

Ecstasy mă pocni cu vârful pistolului peste cap așa, de chestie. O lovitură ușoară. Nu l-am văzut. Dar nici n-a fost chiar pe neașteptate. Îmi țiuiră urechile, iar imaginea recepționată de nervul optic luă forma dinților de ferăstrău. Dacă tot aveau de gând să mă pocească, fie că dădeam înapoi, fie că nu, i-am tras un cot sub centură Vânzătorului de mașini. Ecstasy trebui să se mulțumească numai cu o lovitură în genunchi. La schimb, el îmi lipi urechea de cap cu vârful pistolului, mă strânse de gât cu dexteritate din spate și-mi trase un călcâi de bocanc în laba piciorului. Aceste ajustări durară câteva secunde, nici n-a trebuit să mă ridic de pe scaun.

Cajunul nu făcu altceva decât să privească. Vânzătorul de mașini îmi înclină scaunul la patruzeci și cinci de grade, la distanță de masă, pentru ca lui Ecstasy să-i vină mai ușor să mă pocnească în plexul solar. În timp ce mă străduiam să respir, îmi turnară pe gât aproape tot cocktailul, o parte din el pe nas. Toate la un loc făceau cât o cafea cu sare băută ora zece dimineața la un bar espresso.

Cele două gorile aduseră scaunul în poziție normală, își aranjară hainele și-și aprinseră o țigară până când am reușit eu să înghit. Am observat că țigara pe care-o ținusem după ureche căzuse pe masă și am scos un horcăit patetic după ea. Ecstasy, fratele meu întru dependență, înțelese. Așeză frumos filtrul pe buza mea de jos și-o aprinse la celălalt capăt.

Pe urmă am rămas toți în așteptare. Pe la jumătate, țigara începu să aibă un gust excelent. Am mai tras câteva fumuri.

– Lenny Bruce avea dreptate, am mormăit eu, fără să mă adresez cuiva anume.

Cu bărbia proptită pe vârful degetelor, cajunul îndreptă șișul spre mine și-mi spuse:

– O să mor tânăr, dar e ca și cum l-aș săruta pe Dumnezeu.

Am înclinat din cap ca și cum aș fi fost de acord și-am plescăit din buze, spunând:

– Aici ai un centru cu adevărat cosmopolit, *mon vieux*.

Păru mulțumit când mi-am lăsat capul pe-o parte până când urechea îmi atinse umărul, așa că am amplificat efectul fals. Nu mi-a fost greu, cea mai mare parte a corpului meu nici nu voia să facă altceva. Țigara îmi căzu pe cămașă.

– Țț, țț, făcu Ecstasy.

O aruncă pe podea și călcă pe ea.

Considerând că-s destul de pleoștit, cajunul lăsă briceagul pe masă și luă bastonul de abanos. Îl măsură cu degetele pe lungime până atinse vârful circumcis, pe care-l mângâie cu mândria prudentă a unui *mohel* suspicios, care-și cerceta munca de acum șaptesprezece ani.

– Renée ți l-a dat ție, și acum tu ni-l dai nouă. Vezi? E simplu.

– Renée, am șoptit.

– Cu nici o oră înainte de a muri, adăugă el. Așa că spune-ne unde e – trecu vârful bastonului prin cercul făcut cu degetul mare și arătător – și scapi cu rectul întreg.

M-am uitat mirat la baston. Emana sclipiri pe care-ți venea să pui mâna. Tribul ăsta nu lucra cu muguri de bambus. Am mișcat din cap încet în sus și în jos, schimbând gradat direcția, până am ajuns să-l clatin înainte și înapoi.

– Ascultă, *mon vieux*, tre... să-mi spui... ce... alt... fel... Ea... Alunecam de pe scaun.

Ecstasy își vârî pistolul în buzunar ca să-l ajute pe Vânzătorul de mașini să mă pună la loc.

– Stai drept, sac de rahat.

Am fost imediat de acord că așa trebuia să fac. Îndoiala lucea deja în ochii cajunului.

– Sunt un simplu... ce sunt eu? A, da. Fac rame. Băiețaș de rame. Am râs. N-are nici un sens... referitor la... Ce dlacu' e... ăla... care... Hă?

– Ai fost ultima persoană care a văzut-o în viață, spuse el precaut.

Am închis ochii.

– Nu! Am încercat să dau cu pumnul în masă, dar n-am nimerit. Am mai auzit asta... o dată. Ultima persoană care... a ucis-o... eu... eu...

– Da?

– Nu. Nu-i adevărat.

– Nu-i adevărat? Cajunul scutură din cap.

Până și Ecstasy oftă dezgustat, iar Vânzătorul de mașini chicoti.

– Nu-i. Eu. Ultima persoană... Nu-i... Nu eu...

– Ar fi trebuit să-i dăm heroină, comentă Vânzătorul de mașini.

Tamagotchi chiui. Cu aceeași inspirație cu care taie din suspansul unui film reclamele de la televizor, cajunul lăsă bastonul și luă jucăria.

– Vai, Zou-Zou, pisăloagă mică. Apăsă agitat butoanele de pe tamagotchi.

La câţiva centimetri de urechea mea, maţele Vânzătorului de maşini se revoltară ca tunetele îndepărtate vara.

– Iar i-i foame?

– Douăzeci şi şase de kilograme. Cajunul miji ochii atent. Am o sută cinci puncte.

Plictisit de moarte, Vânzătorul de maşini fluieră aprobator.

– Mai e puţin şi merge la liceu, observă Ecstasy.

– Zou-Zou, *ma petite*, adusă pe lume numai ca să moară. Puse jucăria deoparte şi aruncă un ochi spre mine. Cum te simţi, frate Kestrel? Copleşit de cinste? Sau îţi pui curul la bătaie? Pricepi, frate Kestrel? Lovi cu palma bastonul. Curul la bătaie?

Ecstasy râse înfundat.

Ochii mei, strâns închişi, nici nu se mai vedeau.

– Heroina o suport, am şoptit, ridicând puţin capul. Ginul nu mi-a plăcut niciodată.

Cajunul luă bastonul şi-l lovi cu palma. Unu, doi, unu, doi, trei...

Mi-am permis o ocheadă leneşă, cât să nu-şi dea seama. Eram foarte ameţit. Buzele îmi erau o pereche de şerpi morţi. Saliva mi se scurgea de pe cea de jos pe bărbie şi până pe pieptul cămăşii.

Cajunul se uită la pachetul de hârtie pe jumătate gol. Nu ştii niciodată cât de tare e heroina de pe stradă. Când o s-o legalizeze, o să se ştie mai bine. Între timp, oare nu primise Kestrel cam prea multă?

– Dă frumuseţea aia, am lăsat eu să-mi scape din gură, împroşcând salivă pe masă. Dă-mi sula aia mare şi neagră.

Cajunul mă privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

– Cu totul.

Atmosfera se schimbă vizibil. Căzut adânc pe gânduri la stânga mea, cu mâinile în buzunare și țigara în gură, Ecstasy înțepeni. Vânzătorul de mașini, flămând, cu mintea tulbure și dusă, nu fusese atent, dar sesiză schimbarea și se opri cu țigara în fața gurii.

Și cajunul era șocat. Ar fi trebuit să fiu intimidat, înspăimântat, terorizat, să mă fi lăsat nervii, o epavă doborâtă de serul adevărului făcut de ei, gata să scuip ce știam.

Lascivitatea nu făcea parte din planul lor.

Cajunul ezită. Oare nu raționase corect? Își măsura nesiguranța odată cu secundele care treceau. Bastonul funcționase altădată, fără îndoială. Înainte nu trebuia decât să-l arate și victima începea să orăcăie imediat. Oare mersese vreodată atât de departe încât să sodomizeze vreun erou – sau eroină – recalcitrant până când ajungea să toarne fără oprire?

În orice caz, nimeni nu-i cerșise bastonul. Până acum.

Acum, aici, depravarea se scurgea în fața lui, așa cum nu mai văzuse niciodată.

Departe de țărm, sirena unei nave cu containere răsună de trei ori, trimițând ecouri pe dealurile înconjurătoare în semn că urma să iasă în larg. Apele golfului udau stâlpii care susțineau clădirea. Din când în când, apa scutura, nepăsătoare, toată structura. Cherestea mustind de apă, cabluri de sârmă slăbite de vechime, piulițe blocate, țevi de fier ruginite și grilaje scrâșneau și gemeau în jurul nostru. În capătul celălalt al camerei, focul trosnea în grătar. Supa bolborosea pe aragaz. Un pescăruș ateriză pe acoperiș abia sesizabil.

Cajunul contase pe dezorientare și teamă și acum era frustrat de absența valoroaselor lui instrumente inchizitoriale. De ce pârghiile nu mai acționau în avantajul lui? Victima era bine dopată cu droguri, erau trei contra

ei, el mai avea și bastonul și nu se zărea nici un lubrifiant. Băiețașul de rame era un factor imprevizibil. Din zece mii de oameni, era singurul care rezista la heroină, gin și viol, pe deasupra?

Prăbușit în scaun, cu ochii mici și un rânjet stupid pe față, cu saliva curgându-mi pe cămașă, pozând în ipostaza de pervers drogat, am încercat să urmăresc rotițele învârtindu-se în capul cajunului, sub părul lui tot mai rar, vopsit, mi-am dat seama brusc; era vopsit în culoarea aramei lucioase.

Pe urmă mută un pion.

– Nu încă, frate Kestrel, spuse el, lovind bastonul. Nu, până nu ne spui.

– Auuu, am gemut, exprimându-mi sonor dezamăgirea.

– Din câte știm noi, ceea ce nu e mult, ești ultima persoană care a văzut-o pe Renée Knowles în posesia unui... anumit *obiect prețios*.

– Prețios, am repetat, exasperat. N-ai putea să vorbești *puțintel* mai clar? Era *mic?* Era *rotund?* Era *mare?* Era *tridimensional?*

Trăsăturile i se înăspriră.

– Fir-ar să fie, frate Kestrel, pui la încercare răbdarea unui aligator care se hrănește cu câini.

– Dar singurele lucruri pe care am văzut că le avea erau un celular și o sticlă de pileală, m-am smiorcăit eu.

Și atunci își pierdu controlul.

– Cretinule, *nu-ți aparține ție!* Se ridică de pe scaun cât să apuce bastonul și să-l arunce paralel cu podeaua în sensul invers acelor de ceasornic, o lovitură laterală, țintind spre capul meu, care m-ar fi putut ucide. M-am ferit. Bastonul se lovi de umărul meu și-mi atinse urechea care fusese pocnită înainte, apoi îl lovi peste cotul stâng pe Vânzătorul de mașini. Penis artificial sau nu, era

totuşi o armă, la fel de periculoasă ca un furtun de cauciuc sau un bici împletit. Dacă nu m-aş fi dat la o parte în direcţia Vânzătorului de maşini, m-ar fi pocnit direct în tâmplă şi m-aş fi trezit cu siguranţă cu capul cât o tobă, dacă m-aş mai fi trezit. Ecstasy se dădu şi el la o parte exact la timp, altfel bastonul i-ar fi atins unul din organele vitale de sub cutia toracică. Scaunul meu se clătină spre Vânzătorul de maşini şi-l lovi peste şold. Am căzut împreună cu tot cu scaun. Am auzit amândoi cum glezna lui stângă, prinsă între şezutul scaunului şi podea, pocni ca beţişor chinezesc umed. Vânzătorul de maşini mai avu timp să urle când baza palmei mele îi trimise septul în sinusurile maxilarului.

– Ţi-o trag! răcni cajunul, ignorând greşeala făcută şi, cu un rever formidabil, prinse bastonul şi lovi cu el masa, spărgând paharul cu gin.

– Sfinte Sisoe! ţipă Ecstasy. A luat foc maşina! A luat foc maşina!

Cajunul holbă ochii spre Humvee-ul parcat la vreo şapte metri în spatele nostru, înapoia faldurilor trase ale cortinei. Mucurile de ţigară arzând mocnit îşi făcuseră datoria. Interiorul maşinii lumina ca măruntaiele unui furnal Bessemer, iar parbrizul din două părţi, două dreptunghiuri care conturau flăcările, îl făcea să arate ca un cazan din infern. Fumul, gunoaiele şi flăcările se răsuceau în vârtejuri fierbinţi pe dinăuntru, iar aerul pătrundea cu şuierături prin crăpăturile mici ale geamurilor puţin coborâte. Antena încolăcită a telefonului de deasupra maşinii începu să se încline lateral, ca suportul unui steag dispărând sub zăpada care se topeşte.

– Nemernicule, răcni cajunul, rabla aia m-a costat o sută de mii!

Ecstasy străbătu în fugă jumătate din distanţa până la maşină înainte să se adune şi se răsuci pe călcâiele

mocasinilor de piele, încercând în același timp să-și scoată pistolul din buzunarul jachetei de piele. Unul din pantofi îi sări din picior și zbură spre mașină, în vreme ce el avansa pe podea cu zgomot înăbușit. Arma îi dispăru undeva în jachetă.

M-am ridicat și masa s-a întors cu picioarele în sus. Becul din lampa care atârna explodă, cajunul căzu cu capul înainte, iar masa se rostogoli peste el. Era zdravănă, din stejar, groasă și neagră, posibil marca Stickley. Conștient că glezna lui Ecstasy nu va rămâne înțepenită la nesfârșit, chiar dacă era rănit, am băgat un picior sub scaun, am sărit cât de mult am putut și am aterizat pe ambele picioare exact în mijlocul mesei întoarse cu fundul în sus. Am auzit o pocnitură zdravănă și un urlet scurt. Am coborât lăsându-mă în genunchi și apoi am țâșnit spre cealaltă parte a depozitului.

Trecând pe lângă aragaz, am împins oala cu supă și-am turnat pe podea lichidul fierbinte. De sub masa de strejar se auziră urlete din cauza opăririi. Am sărit peste masa de lucru a măcelarului și m-am îndreptat spre capătul celălalt al clădirii. Din cauza întunericului, m-am lovit cu rotula stângă de brațul unei canapele. M-am orientat după lumina din soba cu lemne și, cum adrenalina îmi amplificase furia, imediat ce-am ajuns la ea am răsturnat-o. Bucăți fierbinți de legume și cărbuni încinși se împrăștiară pe șemineul de cărămidă și covorașul oriental din spatele lui. Lângă sobă era un coș de gunoi plin cu surcele, pe care se clătina periculos un teanc de reviste și ziare. L-am răsturnat peste cărbunii împrăștiați.

Prima împușcătură distruse ceea ce mai rămăsese din burlan, care atârna în locul unde fusese soba. M-am aruncat în spatele ei când s-a tras a doua. A treia sparse balonul de plastic de deasupra selectorului de piese al tonomatului. Am pus mâna pe un scaun și l-am azvârlit

într-un geam. Sticla căzu din ramă, dar pe dinafară era prinsă în șuruburi o plasă de sârmă. Am rupt scaunul lovind cu el de două ori în plasă, apoi am aruncat resturile de lemn spre partea opusă. Un glonț îmi zgârie gamba stângă, dar am încercat să ignor durerea. Am smuls un taburet de lângă bar și-am reușit să rup plasa de sârmă cu el. L-am aruncat spre partea din față a clădirii de unde auzeau urlete și-am sărit pe geam.

Afară era beznă. Distanța până jos era mai mare decât crezusem și chiar când mă gândeam că o calculasem greșit, m-am lovit zdravăn de debarcader cu umărul stâng, exact în locul unde mă pocnise bastonul. Eram gata să leșin de durere de vreo două ori, dar m-am lovit și cu capul. Ghemuit de durere, mă gândeam că pot mări treptat distanța dintre pistol și spatele meu. Ați combinat vreodată heroină cu adrenalină? O să vă placă la nebunie. Îmi număram rănile. Era ca și cum aș fi privit o mulțime furibundă încercând să spargă un obstacol din sticlă antiglonț de grosime dublă; nu mai erau ale mele, ci ale mulțimii. M-am rostogolit până când am reușit să mă ridic în picioare și s-o iau la fugă.

Am alergat prin întuneric șaizeci sau șaptezeci de metri. Întrezăream luminile din Oakland la peste zece kilometri dincolo de golf. N-am auzit pe nimeni urmărindu-mă, probabil din cauză că pașii mei făceau zgomot. În ciuda zgârieturii din gambă, care mă împungea ca un pumnal de oțel, nici măcar nu m-am împiedicat. Fugeam cât mă țineau picioarele, ca un alergător olimpic, ca un hoț evadat, ca și cum tocmai aprinsesem fitilul unei lăzi cu dinamită. Tocmai îmi luam avânt cu ajutorul mâinilor când am zburat direct peste marginea debarcaderului.

MOARTEA UNUI PRINȚ

16

M-am trezit cățărat pe-un suport în formă de capră, ud leoarcă. Era tot întuneric. De-o parte îmi atârnau în apa sărată picioarele de la genunchi în jos, de cealaltă, brațele. Mi-am dat seama că mă aflam sub capătul estic al Debarcaderului 70, cam la jumătate de metru deasupra nivelului mării.

Cine poate ști ce forțe acționaseră noaptea? Nu mă puteam mișca liber și mi-am amintit, ca și cum ar fi fost un vis, că, înainte să leșin din cauza apei reci, reușisem să agăț cu cureaua două găici din față de la blugi de vârful suportului. Una din găici cedase. Dacă n-ar fi fost cealaltă, n-aș mai fi fost deasupra nivelului mării.

Mi-era destul de cald să-mi dau seama că trăiesc, dar prea frig ca s-o cred, așa că am adormit.

Ceva mi-a atins umărul și am auzit o voce. Era un sunet supărător, ca o piatră care lovește un rezervor de propan. Am deschis un ochi. Un cârlig se plimbă prin fața mea, apoi dispăru. Celălalt ochi nu voia să se deschidă.

Era zi. Fuioare groase de ceață pluteau deasupra umbrelor debarcaderului. Apa plesnea stâlpii de susținere, care scârțâiau. Am simțit miasme de alge putrede, crustacee uscate, creozot, scrum umed și rufe mucegăite.

Capul unui bărbat apăru și dispăru în fața mea, pe lângă stâlpi. Picioarele mele se ridicară și coborâră și ele.

– Au fost fulgere mari azi-noapte, spuse bărbatul. Au distrus complet depozitul de pe debarcader.

– Hâc, am făcut eu.

Capul ieși din nou la suprafață. Înaintea lui se ivi o căciulă mânjită cu vopsea pe un smoc de păr alb. Am zărit apoi o mustață căruntă, groasă, neîngrijită și îngălbenită de nicotină, apoi, în sfârșit, niște favoriți netăiați de-o săptămână, crescuți pe un chip maroniu, mâncat de vânt, soare și alcool. Ochii reumatici erau de un albastru-strălucitor care se potrivea cu roiul de capilare umflate de pe nas.

– Ești okay, amice? Nu-i prea frig? Hă, hă, hă.

– Brr...

– Păi, gândește pozitiv. Dacă ți-i frig, nu ești mort. Hă, hă, hă. Arătă spre cârlig. Am un pat aici pe-aproape. Capul dispăru. Am și propan, somon, ouă... Se ivi din nou... și un duș, lângă docuri.

– Cât e ceasu'? am îngăimat eu.

– Te mănâncă racii pe la fund pe post de dejun și tu vrei să știi cât îi ceasu'. Goni cu cârligul un rac de pe umărul meu. E târziu al naibii, amice, hă, hă...

Se prinse de capră. Odată cu el se ridica și se scufunda în apă un iz de motorină și acetilenă.

– Vrei să rămâi aicea, sau ce?

Am scuturat din cap.

– Păi, atunci, haide.

M-am uitat peste marginea caprei. Suprafața rugoasă îmi zgâria obrazul și am deschis și celălalt ochi. Mă

ustura de la apa sărată și de la lumină și eram mai țeapăn decât pânza neprelucrată.

Bătrânul stătea în picioare într-un șlep de aluminiu la câțiva metri de mine. Pe jos erau împrăștiate diverse unelte, pe care am început să le inventariez apatic, ca un agent de asigurări sedat cu clorpromazin. Cizme din cauciuc pentru pescari, canistre din plastic pentru benzină, sfori de lungimi diferite, adunate sau nu. O cheie reglabilă ruginită, o șurubelniță îndoită, capul unui ciocan rotund. Un pulovăr de armată unsuros, o vâslă de lemn, o canistră de Pennzoil cu o gaură. Două undițe, o ancoră mică, un vas de adunat crabi; un colac de nailon galben într-o vană galvanizată; câțiva centimetri de apă sărată în care lucea ulei și pluteau bucăți de momeală din plastic. Într-o frapieră fără capac zăceau un crab, doi pești și patru sticle cu gât lung de Budweiser, toate plutind într-un lichid jegos de gheață topită.

Dacă îl ating, îngheață la loc, mi-am zis.

– Hei, amice. Vii odată?

Am încercat să-mi părăsesc cuibul, dar din cauza curelei m-am detașat numai puțin și-am rămas atârnat acolo. Am dat din mâini, dar, slăbit cum eram, nu ajungeam la curea, aveam mâinile înghețate și nu puteam vorbi coerent.

Bătrânul înaintă și împinse barca cu mâinile, pe lângă bucățile de lemn, până reuși să se uite printre ele.

– Ar trebui să arăți nodul ăla cercetașilor marini. Scoase un cuțit cu teacă, cu mâner de plută, subțire și curbat de prea mult ascuțit și tăie cu lama printre bucățile de lemn. Cureaua mea se desfăcu și am căzut în barcă de la un metru. Mijlocul meu încăpea perfect în vană. Una din glezne îmi pocni când se lovi de parapet, iar capul meu își reveni din ciocnirea cu canistra de plastic. Barca se clătină nesigură, dar bătrânul reuși s-o manevreze cu ușurință.

Indiferent de cauză, mă cuprinse o durere înfiorătoare. Simptom de hipotermie. Dacă stai afară toată noaptea, înveţi o groază de lucruri. Preţ de un minut lung, inima îmi bătu sălbatic şi neregulat. Alt simptom. Am simţit şi hiperventilaţie, dar aritmia încetă – adică mi se opri inima – şi nu mai puteam respira. Din punct de vedere existenţial, era mai rău decât cele petrecute noaptea trecută. Bătrânul nu avea ce face decât să se uite la mine, cum eram scuturat de convulsii. Nici unul din noi nu putea controla situaţia. Când au încetat, inima începu să-mi bată din nou şi am început să gâfâi.

– Poţi să-ţi revii sau nu, mă alină bătrânul, depinde de tine.

Am încercat să vorbesc, dar am simţit cum mi se cutremură plămânii. Sunetul care ieşi din laringe semăna cu scârţâitul balamalelor unui container de reziduuri.

– Hipotermia e dată naibii, mă aprobă el.

Împinse barca de la un stâlp la altul. Ajunşi la marginea exterioară a debarcaderului, se aşeză şi trase vârtos de barcă.

– O să reuşeşti?

Am scuipat fiere peste bord.

– Asta-i semn de viaţă.

Mica ambarcaţiune se roti singură în timp ce căpitanul scoase dopul unei sticle de bere. Când trase de fusul cârmei, ne-am mişcat în arc spre golf. De-o parte şi de alta a parapetului am zărit, printre pleoapele întredeschise, ţărmul alunecând pe lângă noi.

De la două sute de metri, Debarcaderul 70 era o privelişte sinistră. Stâlpii arşi se înclinau periculos în mijlocul unei epave negre al cărei scop iniţial era imposibil de precizat. Deşi pompierii probabil c-au stropit debarcaderul şi cu apă rece, şi cu apă sărată, tot mai scotea fum. Un gard din lanţ bloca temporar accesul de

pe stradă. Panglici lungi și galbene fluturau la intrare, marcând locul ca pe-o scenă a unei crime, iar o mașină de poliție era parcată în fața porții. Poate că resturile trebuiau să se răcească înainte ca investigatorii incendiului să scoată de sub ele ce-o mai fi rămas, de exemplu pe Vânzătorul de mașini.

Soarele trecuse de Oakland Hills și se deplasa spre est, de-a lungul golfului. Nu putea fi mai târziu de șapte dimineața. La vreo cincisprezece centimetri sub nasul meu, apa se unduia în valuri sărate. Trei ticăloși incompetenți fuseseră gata să mă violeze pentru ceva ce nu era în posesia mea. Pentru moment, mintea mea începu să funcționeze: am trecut prin necazuri serioase ca să găsesc depozitul ăla.

– Telefon? am șoptit.

– Ce, mă, crezi că ăsta-i un Range Rover? Ești între flux și reflux, amice, hă, hă, hă, râse căpitanul și trase un gât de bere.

Mă întrebă cum mă cheamă. I-am spus și l-am întrebat și eu același lucru.

– Dave. Mi se zice Două Bărci. Mișcă două degete de pe sticlă. Pentru că am două bărci.

– Mm-mulțumesc, Ddd-Dave.

– Nici o problemă. Și eu am pățit asta.

– La mine-i prima oară.

Chicoti.

– Am crezut că ești un leu de mare. Le place să plutească printre stâlpi și să se odihnească. Să fugă de harem. Asta făceai și tu? Mă scrută cu privirea. Fugeai de harem?

Am încercat să zâmbesc, dar din greșeală m-am mușcat de obraz. Bătrânul arătă spre frapieră.

– Vrei o bere?

– Nnnu. Bbb-baie fierb-binte.

Astă păru să-l încânte:

– Baia fierbinte ţi-ar veni de hac, Danny. Da' şi berea la fel, să ştii.

– Vii dd-des la debarcader?

– Tot la două zile. Scoase crabul din frapieră. Sunt crabi de-ăştia buni acolo dedesubt. Crustaceul se pregăti să-l ciupească de mână, aşa că-l aruncă înapoi.

– Ţii vv-vase acolo dd-dedesubt?

– Unii zic că nu-i o idee grozavă să mânci din golf. Metale grele, ştii tu. Toxine. Microbii ăia care decolorează apa. Paraziţi intestinali. Solvenţi industriali. Seleniu. Bacterii. Ape uzate.

– Ii-suse.

– Vine sfârşitul lumii, asta-i sigur. Io-s pregătit. Vino să mă iei, mă. Hă, hă, hă. Dădu berea pe gât.

– Ce-a ars azi-nn-noapte?

– Şopronu' ăla mare de la debarcader. Mare pierdere. Aruncă sticla goală în frapieră. Un singur chiriaş, numai. Ceva afaceri cu antichităţi. Sigur ceva cu asigurarea. Scotoci după încă o bere şi-o deschise. Mobila veche şi cărţile ard bine, dar o afacere falimentară arde şi mai bine. Luă o înghiţitură. Hă, hă, hă.

– Ştii numele firmei?

– Nu l-am ştiut niciodată.

– De unde ştii că-i vorba de antichităţi?

– Ştiu un şofer care lucrează la o firmă de transport cu camionul şi aduce containere din Alameda. Îi place să petreacă un ceas la Forward Hatch pe Third Street, să tragă ceva pe nas înainte să plece înapoi la East Bay. Şi io mai beau pe-acolo, când îmi permit.

Ştiam de Forward Hatch. Un atavism. Colaci de salvare atârnând din corăbiile jerpelite de pe pereţi, o plasă pe tavan, un vas fără fund cu chili, cu salată, la trei dolari nouăş'cinci, un butoi cu bere cu o duşcă de tequilla bună la un dolar jumate, striptease în fiecare vineri înainte de

ora închiderii, gratis. Pe vremea când Neal Cassady era frânar, căile ferate traversau în zigzag zona care înconjoară Forward Hatch, un perimetru larg mărginit de Townsend Street la nord, Seventh Street la vest, Mariposa Street la sud și terminalele pentru mărfuri aliniate de-a lungul golfului la est de Third Street. Mai demult, șinele mergeau mult în nord, chiar în inima San Franciscoului, până la Spear and Market, iar Southern Pacific Railroad deținuse cândva tot terenul de sub ea. Dar clădirile înalte și vremurile schimbătoare, pe scurt, bani mult mai mulți decât ăia făcuți cu transportul vitelor și fonta, au scurtat șinele și au redus numărul docherilor și al muncitorilor la calea ferată care contribuiseră la majoritatea veniturilor încasate de Forward Hatch. Debarcaderele erau acum niște adunături de stâlpi putrezi ieșind din apele golfului, pericole pentru navigație și dezvoltarea urbană în aceeași măsură. Șinele fuseseră distruse. Fostele stații de mărfuri erau scufundate aproape complet în vegetație și stive de traverse, părăsite, cu excepția adăposturilor stranii ale oamenilor fără adăpost, așteptând dezvoltarea urbană masivă și noul teren de baseball, la intersecția Third cu Townsend, care se va construi la fel de sigur așa cum tifosul urmează după valul de flux.

– Ai văzut vreodată oameni pe debarcader?

– Sigur. Odată au aranjat salonul lângă un container de vreo doișpe metri – lămpi, scaune, mochete, au adus până și un grătar. Oamenii stăteau pe scaun și beau cocktail. A, că acuma-mi aduc aminte. Scoase o sticlă de jumătate de litru de rom din buzunarul de la șold al cămășii. Fumau, admirau apusul, mai prindeau câte-o rază de soare. Arăta foarte civilizat. Exact ca un salon. Vrei și tu?

– Nn-u, mersi.

– Poate c-o să mori oricum, hă, hă, hă. De-acu-nainte, numai supă și saci de dormit, Danny.

– Bb-baie fierb-binte, m-am smiorcăit eu.

Dave trase o gură de rom și-o stinse cu bere.

– Nu. Te trage moartea în cursă. Ție-ți trebuie o fâță-n sacul de dormit. Ai pus de-o parte bani de curve? Puse dopul înapoi la sticla de rom.

– Nu-i cam devreme pentru asta?

– Nu și dacă ești alcoolic, zise el, vârând sticla în buzunar.

– Nn-nu-i treab-ba mea.

– Nu-i o treabă. E-o vocație. Hă, hă, hă.

Am încercat să râd, dar parcă făceam gargară cu pietre.

– Locuiești în barcă?

– Casă, dulce casă pe sfera noastră cea uscată. De partea cealaltă a docurilor de uscat.

– I-ai cunoscut vreodată pe dealerii de antichități?

– Nu-s genul meu.

– Care-i genul tău?

– Alcoolicii.

Scutură din umeri.

– E plin de alcoolici printre ei.

Scutură din cap încăpățânat.

– Asta-i altă lume.

– Care?

– Una în care nu-s eu. Ai putea fi tu sau eu pe platoul ăla mare, cu piciorușele îmbrăcate în șosețele și legate strâns, cu un măr în gură, îndopați prin cur cu orez, salvie și stafide. Nu le pasă pe cine mănâncă, câtă vreme mănâncă. Asta-i lumea după părerea lui Două Bărci.

– De unde știi astea despre oamenii de-acolo?

– La naiba, îi simt de la o poștă pe întuneric, chiar dacă nu miros a nimic. Există ăia care se potrivesc, pricepi, și ceilalți, noi, restul. Sunt printre ei și de treabă, nu mă înțelege greșit. Dar tipii de pe debarcader... Hai să zicem așa. Se apleacă spre mine. Nici măcar nu-mi făceau

semn cu mâna. Flutură sticla cu bere. Salut, cretinule. Simplu. Nici măcar nu-mi făceau semn. Sunt prea buni pentru Două Bărci. Ducă-se pe pustii.

– Așa-i cum zici. Ce altceva nu mai făceau?

– La naiba, nu știu. Nici nu se uitau la mine. Treceam cu barca taman pe sub ei ca să ajung la vasele mele cu crabi. Taman pe sub ei. Îi durea-n cot. Fumau, beau și pălăvrăgeau întruna. Auzeam tot ce ziceau.

– Tot?

– Bine-nțeles. Eram sub ei.

– N-auzeau motorul?

– Sub debarcader folosesc vâslele. Îs prea multe cabluri de sârmă acolo jos. Strică elicea. Nu s-au uitat la bătrânul Dave nici o clipă.

– Despre ce vorbeau?

Când flutură mâna cu care ținea sticla, câțiva stropi de bere împroșcară aerul bătut de vânt.

– Despre nimic.

– Trebuie să fi discutat ceva.

– Chestii despre care vorbește toată lumea. El Niño. Cusururile președintelui. Noul teren. Prețul terenurilor. Probabil de-asta au dat foc la clădire, pentru teren.

Știam eu mai bine cum stau lucrurile, dar l-am întrebat:

– Și-au dat foc la propria clădire? De ce?

– Fulgerele de la țărm. Cu terenul ăsta nou, pământul valorează o grămadă de bani pe-aici.

– Teren de fotbal, nu?

– Ce? Nu, ăia din echipa Giants.

– De baschet, atunci.

– Nu, de *baseball*. Se încruntă. Nu ești de pe-aici?

– Ba da.

– La toți din zonă le pasă numai de baseball, nu știi?

– Ce? Baseball?

– Păi, sigur. Dacă nu te interesează baseballul, atunci nu te mai interesează să trăiești.

– Vorbește pentru tine.

– Na, deci, despre ceilalți. Comisia portului controlează totul pe țărm, vezi tu, debarcadere, totul. Dezvoltarea înseamnă că se învârt bani grei. Așa că, înainte să fie dați afară, și-au dat foc la șandrama. Așa primesc banii de-asigurare. E simplu.

Un pește sări din frapieră și căzu în cei câțiva centimetri de apă stătută de pe fundul bărcii. Dave își îndoi abil degetul mare, îl vârî în branhii și ridică peștele.

– Nu, drăguță, ești al meu acuma. Peste puțin o să afli care-i scopul vieții tale. Deși habar n-am cum o să-ndes în tine stafidele alea. Hă, hă, hă. Corectă ușor cursul bărcii. Îți place somonul, Danny? Da' codul? Bibanu'? Crezi c-o să-ți facă bine mâncarea solidă? Două Bărci e dat naibii.

– N-nu.

Aruncă peștele înapoi în frapieră.

– Păi, ce-ai de gând să faci? Să te uiți la televizor?

M-am strâmbat și m-a trecut un fior de durere.

– Mofturosule. O să te uiți la mine cum mânc. Cod fiert, salată de crab, cafea fierbinte cu rom. Mm! Se frecă cu sticla de bere pe burtă. Nu-i mișto viața?

– C-cafeaua aia sună foarte bine.

– Un pic de rom n-o să-ți strice. Da' tre' să fii atent.

– Sunt un om prudent.

– Am văzut... Ce-ți trebe ție e-o fâță cu tine-n pat.

O navă sanitară, albă ca pudra de talc și cu crucea roșie desenată pe ambele părți laterale, era remorcată spre docurile de uscat din Bethlehem. Pocnetul ciocanelor pneumatice, al echipamentelor de sudură și al suporților de macara spărgea cortina stropilor de apă ridicați de talazurile din jurul ei.

– Ce fel de mașini c-conduc?

– Am văzut un BMW de multe ori. Dar Humvee-ul e grozav.

– Unul din vehiculele alea de-ale armatei?

– Arată ca o cutie de metal de ținut mâncarea, neagră.

– Cine-o conducea?

– Mai mulți tipi. Ai văzut vreodată vreo femeie să conducă așa ceva?

– Cred că nu.

– Îs prea deștepte s-o facă. Da' am văzut o tipă faină care conducea BMW-ul.

– Ce înțelegi prin faină?

– Brunetă, micuță... Da', știi tu... Făcu gesturi sinusoidale cu sticla. Faină. Îmbrăcată totdeauna frumos, mult mai frumos decât tipii ăia cu Hummer-ul.

– Tipii ăia... Unul mai scund și unul mai înalt?

– Da, da' cine nu-i așa? Adică dacă iei doi oameni...

– Ai văzut-o vreodată pe femeie mai de-aproape?

– Numa' cu binoclul, hă, hă.

– Ce culoare avea BMW-ul?

– Negru, cu geamuri colorate peste tot.

– Ai mai văzut ceva neobișnuit?

– Da. Unul din tipii cu Humvee-ul a scos pistolu' la ea odată.

– Pistolul? De ce?

– Habar n-am. Îmi vedeam de treabă cu oalele mele la juma' de kilometru distanță.

– Erai cu barca?

– Nuuu.

Ocolisem deja docurile de uscat. Dave îmi arătă o barcă de lemn cam la zece metri depărtare.

– Eram pe *Rummy Nation*. M-am uitat numai pentru c-am văzut că era tipa acolo.

– Ea te-a văzut?

– Probabil că nu. Eram în cabina timonei. Oricum, individul a lăsat pistolul și și-au văzut de treburi. Tipa a făcut ceva caraghios, totuși.

– Mi-ar p-prinde bine să râd.

– Te distrez bucuros. Când a arătat spre barca mea, tipul cu pistolul s-a uitat în direcția mea, a văzut barca, apoi s-a uitat iar la ea. Îi cam tremura pistolul în mână. Și știi ce-a făcut tipa? I-a râs în față.

– Zău? A râs de tipul care-o amenința cu arma?

– Cât se poate de calmă. Cred că se distra cu adevărat și-o durea-n cot ce credea tipul. Curajoasă gagica.

– Ai văzut-o vreodată la Forward Hatch?

– Nu. Dar tipii cu Humvee-ul mai vin pe-acolo din când în când.

– I-ai văzut în ultima vreme?

– Ieri, îmi răspunse Dave înclinând din cap. Treceau prin fața barului când eu intram. Privi drept în față ca și cum ar fi scanat orizontul de pericole. Mai era unul cu ei.

– C-cum arăta?

Nu-mi răspunse.

– Ce oră era? l-am întrebat, într-un sfârșit. Mai ții minte?

– Sigur. Dave strânse din pleoape, pe la vodca treizeci.

– Când e asta?

– Când se gată romul, hă, hă, hă...

17

La bordul lui *Rummy Nation*, Dave puse o linguriță de miere în ceașca de ceai. În timp ce-mi dădea să-nghit câte o linguriță, își aduse aminte de un pescar care petrecuse o noapte agățat de un răcitor de plastic.

– Era la vreo zece kilometri de Muir Beach când l-a găsit paza de coastă. Stătuse în apă paişpe ore. Ştii cum s-a încălzit?

– N-nu.

– S-a mutat în Costa Rica. Hă, hă, hă.

Bazată pe feluca mediteraneană, adusă în California de pescarii sicilieni, *Rummy Nation* pierduse din caracteristicile antice ale designului său inițial. Velatura latină fusese înlocuită de un motor diesel Hicks cu un singur cilindru, sub care era loc numai pentru un sac de dormit puturos și o sobă cu petrol. Avea formă de barcă pe dinafară, dar pe dinăuntru era un dezastru. Mirosul de putregai se îmbibase în aer de sub puntea pe care sforăiau adesea mici pompe. Se vedeau cutii pentru greieri, găleți cu momeală, sticle de bere și tot soiul de unelte de pescuit, pe lângă o sticlă de ketchup lipicioasă și un suport de șervețele. Gruia ruginită care ridica recipientele cu crabi, aflată la parapetul de la tribord, arăta de parcă fusese folosită continuu de șaptezeci și cinci de ani. Singurele îmbunătățiri aduse erau sacul de dormit, la rândul lui trecut prin multe clipe grele, o pernă de stadion cu 49ers, pe care dormea Dave, un televizor portabil și două lăzi mari cu gheață. În ungherele tihnite se ascundeau conserve de alimente, medicamente, haine și cărți despre mare. Era și o colecție formidabilă de unelte, căci Dave era mecanic de coastă specializat în motoare diesel. Pe ușa tambuchiului atârna o reproducere a infamului tablou al lui Donald Crowhurst, *Teignmouth Electron*. Se holba la marea agitată cu fungi care fluturau, dar pe punte nu era nimeni.

După ce am coborât scara, mi-a fost ușor să cercetez moșia, căci proprietarul ei turna tinctură de iod pe zgârieturile de pe picioarele mele, ceea ce îmi dezmorțea simțurile. Dar numai când Dave îmi curăță gaura lăsată

de glonţ în gambă cu un tampon de vată şi o lamă fierbinte am simţit cu adevărat că trăiesc în prezent.

– Zgârieturile astea ţi le-au făcut crustaceele de pe stâlpi când ai început să tremuri, îmi spuse el. La fel ai păţit şi la mâini. Bineînţeles, n-am mai văzut până acum raci dotaţi cu pistoale, dar se întâmplă atâtea lucruri de la un flux la altul.

– Cealaltă barcă e tot a ta? am întrebat, schimbând subiectul.

– Nuuu, îmi răspunse el, turnând tinctură pe o cârpă care duhnea a motorină. Ai văzut geamandurile alea pe drum?

Le văzusem. Dar ceea ce mi-a atras atenţia în primul rând a fost un catarg cu velatură, inclusiv un întinzător şi o baliză pasivă.

– *Bibanul cu fund dungat*, rosti Dave, lărgind gaura făcută de glonţ cu colţul răsucit al cârpei. Şi-a luat o scurtă vacanţă pe fundul apei.

– Cealaltă barcă a ta e pe fundul apei?

– I-o rană frumoasă, curată, zise el, examinând-o cu atenţie. Capul trebuie să fi fost protejat. Cineva respectă Convenţia de la Geneva.

– De ce n-o scoţi la suprafaţă? l-am întrebat printre dinţii încleştaţi.

– La ce bun? O să se scufunde iar.

Pe la nouă şi jumătate am tras la mal şi am stat sub duşul de lângă docuri, din care curgea intermitent apă călâie, până când nu m-au mai ţinut picioarele. Apoi m-am îmbrăcat şi m-am urcat cu Dave în camionul lui, care era o versiune terestră a flotei sale, un GMC ruginit din cauza sării din apa de mare, de şapte sute cincizeci de kilograme, achiziţionat la o licitaţie municipală. Vopsit în două nuanţe de maro – trei, cu tot cu rugina – şi crem, conţinea lăzi cu de toate, un aparat de sudură cu

arc electric pe gaz, jumătate de metru de gunoaie, inclusiv nelipsita vâslă, un stativ cu corniere, o macara cu troliu, o menghină pe bara de protecție din spate, un cârlig de remorcare și o lumină portocalie de semnalizare deasupra cabinei.

Când am ieșit pe Folsom Street, m-am lăsat pe Dave ca un bețiv, slăbit, înghețat și înjurând. Pentru că-mi suporta aproape toată greutatea corpului, Dave înjură și el cu poftă. Blugii mei rupți de la genunchi, pătați cu iod, atârnau ca niște ciucuri. Ochii mă dureau din cauza luminii, așa că Dave îmi puse pe nas o pereche de ochelari de soare foarte închiși la culoare, din aceia care se prind în spate. Pietonii ne ocoleau cu mare grijă.

Pentru că eram încă prea amorțit ca să fac altceva decât să congelez pepeni, l-am pus pe Dave să-mi scoată cheile din buzunarul din față. În timp ce se foia în jurul meu, mă întrebă:

– E vreun motiv pentru care să stea un polițai vizavi?

– Poate că-i de la Moravuri.

– Dă un telefon.

Dave nici nu deschise bine ușa că apăru încă o mașină nemarcată de poliție care blocă imediat camionul și Bowditch coborî de pe scaunul șoferului.

– Kestrel!

– O, nu, am gemut, *insalata mista*...

– Sper că n-o să se lase cu împușcături, zise Dave, că nu mai am iod.

Deși era clar că se gândea la altceva, Bowditch se opri brusc când se uită la noi.

– Iisuse Hristoase, ce dracu-ai pățit?

M-a impresionat. Vorbea de parcă chiar i-ar fi păsat, iar fața îi era aproape la fel de roșie ca nervurile unei verze ecologice.

– L-a mângâiat una din apele pământului, puţin cam tare, îi răspunse Dave. Altfel ar fi arătat ca mine, hă, hă, hă.

– Intraţi, le-am spus, în timp ce David mă ajuta să ajung înăuntru.

– Al dracu' poliţai, mormăi el, târându-mă pe scări.

– Dave, am zis eu cu o strâmbătură, când m-a aruncat pe pat, unde-i procentajul din insultarea poliţiei?

– Dacă nu i-ar plăcea să fie insultat, n-ar fi poliţai. Îmi scoase cizmele şi mă întrebă dacă am ceva supă prin casă.

– Nu, i-am răspuns.

– Da' bani ai?

Am scos o bancnotă umedă din blugi. Bowditch apăru în capul scărilor şi se propti de uşă, strângând în braţe o servietă şi gâfâind precum atletul care nu era.

– Nu vă cere condiţie fizică la poliţie? îl întrebă Dave, storcând bancnota.

– El e locotenentul Bowditch. Locotenente, el e Dave.

Dave îi arătă lui Bowditch bancnota.

– Pot să cumpăr o gogoaşă de undeva, domnule poliţist?

– Ăla de-afară-i camionul tău? Lui Bowditch îi luceau ochii.

– Auuu...

– Trebuia să-l înregistrezi acum doi ani.

– Nu pot să-l fac să scoată fum, zise Dave repede. Îi trebuie un carburator nou, nu unul reparat, vedeţi? Nu scoate fum decât cu unul original, de la fabrică. Ridică cinci degete. Încerc să fac ce trebuie, domnule locotenent, dar afurisitul ăla din fabrică mă costă de două ori cât ăla reparat. Cinci sute de dolari, şi fără montare.

Nimeni nu spuse nimic.

– Io pot să-l montez singur, nu-i problemă, da' – desfăcu brațele – ajutorul meu social e numa' șase sute treizeci și șapte pe lună.

Am așteptat cu toții.

– Adu-mi o gogoașă.

– Sigur, domnule locotenent. Vreți și cremă de brânză la ea? Somon afumat?

– O cafea simplă, zise Bowditch grăbit.

Dave plecă.

– Cine-i sugativa asta?

– M-a scos din golf în dimineața asta. M-am îndrăgostit de el.

– Duhnește ca o vestă de salvare.

– Ascultă-mă, locotenente. Lasă-mă să-mi revin și pe urmă, împreună cu bătrânul ăla, o să te scutim de o lună de muncă. Până atunci, taci din gură și lasă-mă să-mi fie frig. În regulă?

Bowditch bătu cu palma pe servietă.

– Astăzi e vorba numai de informații. Se uită cu ochi mijiți la piciorul meu. Aia-i o gaură de glonț? De la o armă de foc? Sau au trecut la treabă viermii marini?

– Ai ochi buni.

Bowditch mormăi, dar își ținu gura și profită de ocazie să-mi inspecteze apartamentul. Îi luă cam mult, pentru că nu aveam decât două camere și mai făcuse o dată treaba asta în seara când venise să mă ia la secție pentru interogatoriu. De data asta se opri la rafturile cu cărți aliniate la perete.

– Ce de cărți...

– Și eu ce trebuie să fac, să te contrazic? Replica m-a ajutat să-mi dau seama că îmi pierdusem răbdarea. Mă cuprinse o oboseală pe care n-o mai simțisem din război, iar conversația veselă cu Bowditch mă distrăgea.

Bowditch luă o carte de pe raft și se uită la copertă.

– Ai citit toate cărţile astea?

– Nu, m-am răstit. Le ţin pentru izolaţie. De partea cealaltă a peretelui e baia unui bordel. Nu pot să suport zgomot de gargară la patru dimineaţa E mai rău decât televizorul.

Puse cartea la loc şi deschise servieta.

– Apropo de curve, ăsta-i subiectul predicii de azi.

– De ce nu „Trăieşte şi lasă-mă să trăiesc“? am gemut eu.

– Ai auzit vreodată de o regină Teodora?

– Am auzit de m-multe r-regine.

– Asta-i moartă.

– Asta n-nu r-reduce... N-am putut termina propoziţia. Mi se contractase toată musculatura.

Bowditch s-a făcut că nu observă.

– Secolul al VI-lea d.Hr., Danny. Dacă ştii reginele din secolul al VI-lea, o ştii şi pe asta.

– Locotenente, simt că iau f-foc, picioarele mele sunt ca nişte tăiţei, într-unul am o gaură de glonţ şi nu ţi-am spus încă despre penisul gigantic. Dar n-am auzit niciodată de o regină Teodora.

Bowditch mă privi ciudat:

– Penis gigantic?

– La n-naiba, credeam că oam-menii nu se b-bâlbâie când se enervează.

– Nu, nu, mă interesează. Dacă preferi să discutăm evenimentele curente sau chiar psihologie, departe de mine gândul să...

– Trebuie să aştepţi. Până se întoarce D-dave.

Bowditch scutură din cap.

– Danny, insistă el, timpul înseamnă bani. Unul din noi tot trebuie să vorbească. Eu sau tu?

– Bine, bine, tu. Mă dau b-bătut. Dar n-am auzit niciodată de regina asta.

Scoase o carte din servietă.

– Ești pregătit s-auzi o poveste de noapte bună?

– Adorm și dacă mă gândesc la a mea, mulțumesc frumos.

Deschise cartea la pagina unde era o foaie dintr-un carnet de notițe.

– Mi s-a spus că-i o carte excelentă.

Curiozitatea scoase la iveală partea mea bună:

– Cum se cheamă?

– *Declinul și căderea Imperiului Roman.*

– Să fiu al naibii. E una b-bună. De când citesc polițaii Edward G-Gibbon?

– De când am trecut de la gogoșile moi la cele tari.

Ușa de la stradă se trânti. Dave urcă scările. De-abia când traversă camera am sesizat că șchiopăta. Puse cheile și o pungă de plastic pe masă.

– Chinezii au insistat să-ți dea și o porție de *chopsawy*. Nu-ți face griji, ți-am luat și supă cu găluște, fierbinte și amară. O cafeluță pentru domnul locotenent, una pentru Dave, o gogoașă fierbinte pentru domnul locotenent. Nu mai aveau cu susan și-am luat cu ceapă. Bowditch își dădu ochii peste cap. Știam că n-o să simțiți diferența. Cremă de brânză, marmeladă, sos de soia... Alinie pachetele lângă chiuvetă. Bețișoare pentru găluștele din supă, o conservă de sardele pentru Dave și – așeză sticla maro cu etichetă ca pe-un trofeu – o juma' de rom ieftin. Ne arătă bonul. Nouășpe dolari și șaișpatru de cenți.

– O s-o scad din contabilitate cândva, i-am spus.

– O las pe... Hei, cum de n-ai magneți pe frigider?

Scoase capacele de la paharele cu cafea.

– Cu puțin rom, domnule locotenent?

Bowditch înclină din cap. Dave vărsă un deget de cafea în chiuvetă, turnă rom și îi dădu paharul locotenentului. Făcu la fel cu paharul lui și toastă:

– Fie ca măcar de două ori pe zi talazurile frumuseții să șteargă urmele lăsate de viață de pe nisipul gândurilor tale. Sorbi un gât cu zgomot. Parc-aș fi tras scaieții de la pantofi.

Bowditch gustă precaut din cafea și se strâmbă:

– Da' bună e. Scoase un pachet de Vantage. Pot să fumez?

– Vreau și eu. Îmi dați și mie una?

– Hei, am protestat eu. Sunteți la terapie intensivă.

– Vantage nu-s țigări, spuse Dave, acceptând un foc de la Bowditch.

– E ca și cum te-ai lăsa de fumat, îl aprobă locotenentul, aprinzând-o pe-a lui.

Am proptit două perne de perete și m-am ridicat în capul oaselor.

– Ce-i cu supa aia?

Cineva lovi cu pumnii în ușa de la intrare. Cu țigara între dinți și cafeaua dreasă într-o mână, Dave deschidea sertarele în căutarea unei linguri.

– Vreți să vedeți cine e, domnule locotenent?

Bowditch ridică din umeri și coborî la parter, mestecând o bucată de gogoașă.

– O să trebuiască să-ți dau eu de mâncare, spuse Dave, văzând că nu mă descurc singur cu lingura.

– Nu mi-e foame, am zis dezgustat, și-am scăpat lingura în bol.

Dave își trase un scaun lângă pat și-mi duse o lingură de supă în față.

– Gura mare, fir-ar să fie!

– Ce se petrece aici?

În capul scărilor, Missy stătea cu o mână în șold și cu o expresie mirată pe față. Purta o bluză de mătase de culoarea trandafirului chinezesc sub o jachetă neagră, o fustă cu un ac de siguranță mare pe cusătură, ciorapi

negri și botine negre cu vârful îndoit. Arăta de milioane, dar asta era probabil o subestimare. Bowditch stătea cu câteva trepte mai jos, gâfâind ca o locomotivă.

Dave se ridică de pe scaun cu bolul într-o mână, un șervețel în cealaltă, uimit și râzând nesigur. Lingura căzu cu zgomot pe jos.

– M-missy, el e Dave. Și v-vicev-versa.

– Hă... făcu Dave, confuz.

– Sunt convinsă. Ce-i cu ochelarii ăia de soare? Îmi văzu piciorul. Daniel, ce-ai pățit?

– Un mic accid-dent la înot.

Volubilitatea nu-mi putu ascunde clănțănitul dinților. Crezusem că mă întremase ceaiul lui Dave, dar se pare că recidivam. Tremuram din cap până-n picioare, iar dinții îmi clănțăneau zgomotos.

Missy renunță la postura de miștocăreală pe care-o abordase și-l dădu pe Dave la o parte.

– Tremuri tot. Lasă-mă să... Îmi scoase ochelarii de soare și-mi puse mâna pe frunte. Vai de mine, ești mai rece ca actul de anulare semnat de tata!

– C-cât de r-rece e a...

– Da, cât de rece e chestia aia? vru să afle și Dave.

Missy se întoarse spre el:

– Ce i-ai făcut lui Danny? Cine ești?

– Stai încet, domniță, rosti Dave.

– Ce i-ai făcut lui Danny? strigă Missy.

– Hei, liniștește-te, strigă și Dave. Io-s ăla care l-am scos din belea.

Am încercat să fac prezentările:

– L-locoten-nent B-Bowditch, M-Marissa J-James. Mă ia d-dracu-aici...

– Ne-am cunoscut, spuse Missy, fără să se uite la Bowditch. Se uită lung la Dave și strâmbă din nas. Ești în civil?

Dave vărsă cafea pe hainele lui civile.

– Hei, se răţoi Bowditch, nu pune la îndoială reputaţia poliţiei.

– Danny, ce-i cu tine? Missy se uită pe rând la cei doi. Ce-i cu Danny?

– L-am pescuit azi-dimineaţă de sub Debarcaderul 70, o lămuri Dave. Şi-a petrecut noaptea acolo.

Bowditch tresări vizibil.

– Toată noaptea? repetă Missy, îngrozită. E-adevărat?

– P-păi, am încep-put c-c-c – fir-ar – *cam t-târziu.*

– Hipotermie, spuse Dave. Temperatura trebuie să fie sub treizeci şi două de grade ca să apară simptomele. Dacă-i sub douăzeci şi cinci, pleci în excursia aia din care nu te mai întorci.

– Ce-a fost cu incendiul? întrebă Bowditch.

– Hipotermie, repetă iar Missy. Dumnezeule! N-ai încercat să-l încălzeşti?

– Ba da, dar trebuie s-o iei încet. Uneori stomacul nu ţine nimic. Nici ceai, nici supă. Dave îi arătă bolul cu mişcări ezitante. Missy îl adulmecă bănuitoare. Nu poţi să-l încălzeşti prea repede, doamnă. Tre' să fii cu mare grijă.

Missy îmi puse din nou palma pe frunte. Era fierbinte.

– E rece ca gheaţa!

– Nuuu. Dave îşi ţuguie buzele. Golful nu-i adânc acolo unde l-am găsit. Apa nu poate să aibă mai puţin de cincisprezece grade.

Missy se ridică.

– Danny, ascultă, îmi spuse, scoţându-şi jacheta. Ai un sac de dormit? O plapumă de puf? O dună?

– Ce dracu-i aia dună? se miră Dave.

Am arătat spre singurul dulap.

Missy se duse repede la el şi deschise uşa.

– Raftul de sus, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri. Hai, mişcă-te. Ajută-mă să-l ajut pe Danny. Dave avea

însă mâinile ocupate cu supa și cafeaua. Domnule locotenent, dați-mi sacul ăla umflat. Bowditch, evident mai interesat de ceea ce știam despre incendiu, o ascultă ezitant. Missy îndesă geanta sub braț și arătă spre plapumă. Și aia.

Scoase sacul de dormit din învelitoarea de nailon, îi desfăcu fermoarul și-l întinse peste mine. Apoi smulse plapuma din mâinile lui Bowditch și o desfăcu expertă, acoperind perfect sacul de dormit. Pe urmă se încruntă.

– D-da, i-am spus, mmi-a d-dat-o după n-noaptea aia m-magică...

– Nu-mi aduc aminte ce-ai spus la început, mă întrerupse brusc. Ce măgulitor, să inventezi povești după atâția ani. Hipotermia presupune și halucinații?

– Cinsp-prezece ani.

– Nu încerca să vorbești. Delirezi și s-ar putea să mă pui în situații penibile.

Se propti cu o mână de masă, îndoi un genunchi și-și scoase botina.

– Hă, hă, hă, râse Dave, îndepărtându-se, complet descumpănit.

– Hei! Se părea că Bowditch intrase și el în panică. Tre' să stau de vorbă cu individul ăsta.

– O să vorbești cu el când o să aibă chef, îl apostrofă Missy, desfăcându-și nasturii de la bluză. Întoarceți-vă, amândoi. Închideți ochii.

Bowditch arăta ca un fluture gata să fie strivit între paginile unei cărți.

– M-Missy, am încercat să protestez.

– Taci, Daniel! Păstrează-ți puterile.

Dintr-un motiv sau altul, Dave clipea necontrolat.

– Întoarceți-vă, întoarceți-vă.

Missy își scoase bluza din fustă.

– Doamnă James, încercă Bowditch din nou. Asta e problema poliției. Eu...

– Problema poliției? Bine. Fă ce-ți spun sau îl chem pe primarul Brown și-atunci insigna ta – bătu nerăbdătoare din picior – insigna ta o s-arate ca și când a petrecut o noapte pe ruta funicularului!

Bowditch păli. Își duse mâna la piept, acolo unde se aflase insigna pe care o purtase când patrula străzile, acum douăzeci și cinci de ani. Se întoarse cu spatele la noi fără să mai scoată o vorbă.

– L-am văzut pe Willie chiar aseară, adăugă Missy. Era cu manechinul ăla, cum o fi chemând-o. Odată bluza desfăcută, începu să desfacă cei doi nasturi ai fustei de la șold. Ca să fiu sinceră, ultima oară când am auzit de-o pălărie stil Borsalino a fost pe Moose Malloy în *The Big Sleep*, ca să nu mai spun că n-am văzut una tot de atunci.

– Discret ca o tarantulă pe-o felie de prăjitură, se adresă Dave ferestrei de la bucătărie.

– Asta-i o descriere perfectă a lui Willy. Dar trebuie să spun că picioarele manechinului erau lungi cât toate zilele. Uită-te în stradă. Ați închis ochii toată lumea? Își scoase fusta.

Missy tot femeie rămâne, mi-am zis, când am văzut-o cum își împăturește fusta, o aranjează pe șezutul scaunului și-și pune bluza pe spătar. Apoi, grațioasă și naturală ca și cum ar fi avut treizeci de ani, iar eu douăzeci și șapte și ne iubeam din liceu, se vârî sub plapumă și începu să mă dezbrace.

– E-u e-u...

– Încă puțin, domnilor, le spuse celorlalți. Apoi mie: te descurci foarte bine. Încearcă să-ți cruți forțele. Doamne, Dumnezeule! exclamă când îmi dezveli țurloaiele făcute ferfeniță de sub blugii feliați.

– Racii, se adresă Dave ferestrei de la bucătărie, clești ascuțiți ca remarcile bunicii.

Bowditch bolborosi ceva lângă scară.

Missy îmi aruncă hainele pe podea și mă luă în brațe.

– Daniel, ești înghețat *bocnă!*

– N-nu chiar...

Se uită în ochii mei și se lipi de mine cât putu. Sacul de dormit și plapuma, chiar și pielea mea, începură să se încălzească.

– Simți ceva?

Simțeam eu multe, dar limba mea refuza să articuleze cuvinte coerente.

Missy apucă tivul sacului de dormit și zâmbi.

– Bărbia sus.

Am ridicat capul. Mă înveli cu așternutul până sus la gât.

18

– Unul din voi, tonților, ar fi trebuit să se gândească la asta, spuse Missy.

– Mai b-bine m-mor.

– Hă...

– Nu știam că poți să îngheți de la incendii, comentă Bowditch, așteptând o explicație.

– Povești. Missy se ghemui mai bine în așternut. Ca-n tabără, vara.

Am început să povestesc ce-am pățit cu o seară înainte: cum arătau cei doi tipi, că aveau un Humvee, că Renée era și ea implicată, că toate erau legate de telefonul pe care i-l dădusem lui Bowditch, că Dave o văzuse pe Renée, cu BMW-ul ei, împreună cu Ecstasy și Vânzătorul de mașini și Humvee-ul lor la Debarcaderul 70 de

mai multe ori, şi că printre cauciurile carbonizate se găsea cadavrul Vânzătorului de maşini.

– Înfiorător, comentă Missy, când am terminat.

– Hai să vedem ce află Clarence, spuse Bowditch gânditor. Poate că ne spune mai multe.

– Despre ce?

– Sunt multe de recuperat. Ne flutură prin faţa ochilor *Declinul şi căderea Imperiului Roman*. Ai şi tu cartea. Ai citit-o vreodată?

– Dac-am citit-o? am întrebat îndoielnic. Nimeni n-a citit-o. Adică nu în întregime.

– *Au contraire*, rosti Dave.

Ne-am uitat toţi la el.

– Sergentul Maysle mi-a zis că-i foarte bună, continuă Bowditch.

Ne-am uitat toţi la el.

– A citit-o? l-am întrebat.

– E-adevărat, spuse Dave. E una din cărţile importante.

Ne-am uitat iar la Dave. Bowditch răsfoi paginile.

– Sergentul Maysle ne-a zis că sunt nişte poveşti foarte interesante în ea. Una din ele, mai de la sfârşit, ne interesează în mod special pe noi, cei adunaţi azi aici.

– Poveşti, zise Missy, cuibărindu-se lângă mine. Am privit-o. *În taberele de vară*, am citit în ochii ei, *întotdeauna împărţeam sacii de dormit şi ne spuneam poveşti. Doamne*, i-au răspuns ai mei, *ce frustrat am fost eu în tinereţe*.

– Hă, hă, hă, făcu Dave, mă duc să mai pregătesc o cafea cu rom.

– În f-frigider.

Bowditch îşi puse o pereche de ochelari de citit pe vârful nasului, ridică volumul în dreptul ferestrei, ca să aibă lumină, şi găsi ce căuta.

– În regulă. Povestea se numeşte *Portretul unei împărătese*. E vorba de o regină romană numită Teodora, care a trăit aproximativ între 508 şi 548 d.Hr. Vă atrag atenţia că Roma nu mai era capitala Imperiului Roman, pentru că împăratul Constantin o mutase la Bizanţ şi îi dăduse numele Constantinopol – Istanbulul de azi – cu vreo două sute de ani înainte de naşterea Teodorei. Ea s-a căsătorit cu împăratul Iustinian. Nu-l confundaţi cu Iustin, predecesorul lui. Ajunge cu prezentarea. Să-i dăm drumul.

Bowditch tuşi, apoi începu să citească:

> În exercitarea puterii supreme, primul lucru pe care l-a făcut Iustinian a fost s-o împartă cu femeia pe care o iubea, frumoasa Teodora, a cărei ciudată înălţare nu poate fi salutată ca un triumf al virtuţii feminine. Sub domnia lui Anastasius, îngrijirea animalelor sălbatice întreţinute de facţiunea verde de la Constantinopol era responsabilitatea lui Acacius, născut în insula Cipru, care, datorită muncii lui, era numit stăpânul urşilor. Activitatea aceasta onorabilă a revenit, după moartea lui, altui candidat, în ciuda văduvei lui, care propusese deja urmaşi. Acacius avea trei fete, Comito, Teodora şi Anastasia. Cea mai mare nu avea decât şapte ani la moartea lui. În cadrul unei festivităţi solemne, orfanele neajutorate au fost trimise de mama lor, tulburată şi indignată, în mijlocul teatrului; facţiunea verde le-a primit cu dispreţ, cea albastră cu milă; iar diferenţa aceasta, care a rămas adânc întipărită în mintea Teodorei, a fost resimţită mult timp după aceea în administrarea imperiului.

– Urşii ăştia erau folosiţi ca divertisment pe hipodrom, se întrerupse Bowditch, arena sportivă a vremii.

Albaştrii şi Verzii erau facţiuni politice supuse toanelor monarhiei, bineînţeles.

– O, biata monarhie, remarcă Dave.

> Crescând şi făcându-se tot mai frumoase, cele trei surori au fost dăruite succesiv publicului şi plăcerilor personale ale locuitorilor din Bizanţ; iar Teodorei, după ce s-a urcat pe scenă în rochie de sclavă, după sora ei, Comito, cu un taburet pe cap, i s-a permis, în cele din urmă, să-şi exercite talentele. N-a dansat, n-a cântat cu gura ori la fluier; talentul ei era arta pantomimei; imita extraordinar bufonii; de câte ori comediana îşi umfla obrajii şi se plângea, prin gesturi penibile, de loviturile pe care se făcea că le primeşte, întreg teatrul din Constantinopol răsuna de râsete şi aplauze. Frumuseţea Teodorei era subiectul laudelor şi izvor de încântare. Avea trăsături delicate, clare; deşi era cam palidă, tenul avea o nuanţă naturală; exprima imediat fiecare senzaţie cu ajutorul privirii dinamice; se mişca uşor, graţios şi elegant; dragostea sau adulaţia ar putea proclama că pictura şi poezia erau incapabile să redea trupul ei minunat. Însă trupul ei era degradat, pentru că era expus ochilor publicului şi dorinţelor depravate. Farmecul ei corupt era pus la dispoziţia unei mulţimi eteronege de localnici şi străini de toate rangurile şi meseriile; norocosul amant căruia i se promisese o noapte de plăcere era adesea gonit din patul ei de un favorit mai puternic şi mai bogat; şi când trecea pe stradă, era ocolită de cei care doreau să evite scandalul sau tentaţia. Istoricul satiric n-a roşit descriind scenele în care Teodora se expunea goală în faţa publicului. După ce epuiza arta plăcerii senzuale...

Bowditch se încruntă:
– Aici e o notă de subsol.

La o cină memorabilă, treizeci de sclavi aşteptau în jurul mesei; zece bărbaţi tineri petreceau cu Teodora. Caritatea ei era *universală*.

Se uită pe deasupra ochelarilor:
– Universală e scris cu italice.
Dave, care punea zahăr nerafinat în două ceşti de cafea, rosti încet:
– Universală, adică toţi patruzeci?
Bowditch continuă:

...se exprima nerecunoscătoare la adresa parcimoniei Naturii...

– Altă notă de subsol:

Dorea un al *patrulea* altar pentru libaţii oferite zeiţei iubirii.

Bowditch se uită pe deasupra ochelarilor:
– Cu italice.
Missy numără pe degete:
– Unu, doi, trei...
– Parcă dă alt sens expresiei *în cinci feluri*, comentă David. Cu italice. Hă, hă, hă.

...dar murmurul ei, plăcerile ei, arta ei trebuiau ascunse de un limbaj pretenţios, elevat.

– *Nu!* răsunară trei voci dezamăgite. Însă Bowditch puse cartea lui Gibbon deoparte, căută în servietă şi

scoase un al doilea volum. Din fericire, sergentul Maysle, savantă cum e, ne-a pus la dispoziție sursa presupunerilor deocheate ale lui Gibbon.

– *Aaa!* răsunară vocile ca una singură, intrigate.

– Istoricul satiric citat de Gibbon se numea Procopius. A fost contemporan cu Teodora și Iustinian și ne-a lăsat o carte numită *Istoria secretă*.

Bowditch ne arătă coperta uzată a volumului scos de Penguin Classic, apoi îl deschise unde era pusă o foaie de notes ca semn. Procopius susține că vorbele lui sunt mai presus de orice îndoială, pentru că a văzut cu ochii lui așa ceva. Iată ce spune despre Teodora când era o fetiță de doisprezece ani. Mă bucur că nu-i aici nevastă-mea, s-audă:

> Pe atunci, Teodora era prea mică să împartă patul cu un bărbat sau să aibă un act sexual, ca o femeie; dar se purta ca un fel de bărbat prostituat pentru a satisface clienții de cea mai joasă speță și pe sclavii lor care, când își însoțeau stăpânii la teatru, nu scăpau ocazia să se distreze în maniera asta revoltătoare; timp îndelungat, Teodora a rămas într-un bordel, ocupându-se numai de negoțul cu trupuri împotriva naturii. Dar imediat ce-a mai crescut și s-a dezvoltat, s-a alăturat femeilor de pe scenă și a devenit curtezană, de felul celor pe care strămoșii noștri le numesc „scursorile armatei". Căci nu era cântăreață la flaut sau harpă, nici școlită să intre în rândul dansatoarelor, ci pur și simplu își vindea atracțiile oricui îi ieșea în cale, punându-și trupul la dispoziție în întregime.

– Danny, ce-nseamnă că „se purta ca un bărbat prostituat pentru a satisface clienții"? mă întrebă Missy în șoaptă.

– Eu... eu...
– Şşş, făcu Bowditch.

Mai târziu s-a alăturat actorilor de teatru şi juca regulat în spectacolele lor, devenind ţinta glumelor lor scabroase. Era foarte inteligentă şi avea replici muşcătoare, aşa că a ajuns repede foarte populară. Obrăznicătura nu avea nici urmă de modestie şi n-a văzut-o nimeni să fie luată pe nepregătite: făcea faţă celor mai şocante cerinţe fără ezitare, fiind genul de fată care, dacă încasa bătaie sau o pocnea cineva peste urechi, o lua ca pe-o glumă şi cădea pe spate de râs; îşi scotea hainele şi-şi expunea părţile ruşinoase, şi din faţă şi de la spate, care, după cum spune bunul-simţ, trebuie acoperite şi ascunse de ochii bărbaţilor.

– Ce-nseamnă asta, Danny? insistă Missy.
– Nu v-vrei să t-taci?

Îşi tachina amanţii lăsându-i s-o aştepte şi, aţâţându-i cu noi jocuri sexuale, îi aducea la picioarele ei; deci nu ea era invitată de cei cu care se întâlnea, ci, făcând glume deşucheate şi mişcându-şi şoldurile sugestiv, îi invita pe cei care-i ieşeau în cale, mai ales dacă erau sub douăzeci de ani. Nimeni n-a cedat vreodată mai mult în faţa plăcerilor. Adesea mergea la petreceri la care-ţi aduceai singur mâncarea cu cel puţin zece bărbaţi, toţi bine clădiţi la trup şi urmărind numai desfrâul în viaţă şi se culca cu toţi pe rând cât era noaptea de lungă: după ce-i storcea de puteri, mergea la servitorii lor, cam treizeci deodată, şi se culca cu fiecare; dar nici aşa nu-şi putea satisface poftele.

– Caritatea ei era *universală*, ne aminti Dave.

Într-o noapte merse în casa unui distins cetățean în timpul unei petreceri și, spun oamenii, în fața tuturor musafirilor, se ridică pe-un capăt de canapea, la picioarele lor, își azvârli rochia în felul cel mai rușinos și le arătă la toți rușinea fără să-i pese de nimeni și nimic. Și, deși avea trei găuri, îi găsi cusur Naturii și protestă că nu avea sfârcurile mai adânci, ca să poată face sex și pe-acolo...

– *Patru*, spuse Missy, făcându-și vânt cu mâna, plus unu fac *cinci*. Nu-i prea cald aici? Își făcu vânt cu mâna mea. Nu ți-e cald, Danny?

– N-nu, m-mi-e f-frig.

– Danny, ce-nseamnă libațiile lui Venus, mă întrebă ea, gâdilându-mă. Ce-nseamnă? Îmi zici?

– M-Missy, te rog, sunt b-bolnav.

– Mai e puțin din Procopius, spuse Bowditch.

– *Auuu!* răsunară simultan trei voci dezamăgite.

Adesea, și la teatru, în văzul spectatorilor, își scotea hainele și se ducea goală în mijlocul lor, acoperite fiindu-i numai părțile rușinoase și spatele cu un brâu mai lung – nu pentru că îi era rușine să și le descopere, ci pentru că nu era voie s-o facă în fața publicului; brâul trebuia neapărat să-l aibă. Așa puțin învelită se întindea cu fața în sus pe podea. Servitorii care erau puși să facă asta aruncau boabe de orz pe părțile ei rușinoase. Atunci veneau niște gâște dresate special și le ciuguleau una câte una cu ciocurile și le înghițeau. Teodora, fără să roșească deloc, se ridica, mândră de spectacol. Căci nu numai că era

lipsită de orice ruşine, dar făcea orice ca să-şi încurajeze neruşinarea.

– Să te reguleze gâştele, remarcă Dave. Hă, hă, hă.

– Nu există o reclamă mai bună pentru studiul clasicilor, comentă Bowditch, închizând cartea lui Procopius. Mai sunt şi alte fragmente, dar cred că aţi înţeles despre ce-i vorba.

– N-am învăţat prea multe de atunci, spuse Missy.

– Ce faci mai târziu, drăguţă? o întrebă David, aruncându-i priviri sugestive.

– Mă duc la City Lights să cumpăr cartea lui Procopius, răspunse Missy, fără să rateze ocazia.

Bowditch îi arătă coperta:

– Să iei traducerea lui Williamson. Celelalte sunt mai pudice.

– Te face să-ţi pară rău că n-ai fost mai atent la orele de latină, zise Dave, după ce se gândi o clipă.

– De fapt, îl informă Bowditch aprinzându-şi o ţigară, Procopius a scris în greacă.

– O, strigă Dave, greaca nu-i decât un muşuroi de furnici în calea plăcerilor vieţii.

– Acum, că v-am captat atenţia în întregime, spuse Bowditch, expirând fumul, să trecem iar la *Declinul şi căderea Imperiului Roman*.

După ce şi-a atras încântarea şi dispreţul capitalei, a consimţit să-l însoţească pe Ecebolus, un bărbat născut în Tir, care obţinuse guvernarea Pentapolisului african. Unirea lor a fost însă fragilă şi trecătoare; în scurt timp, Ecebolus a renunţat la concubina costisitoare şi necredincioasă; a fost dusă la Alexandria, în mare suferinţă, iar în drumul greu de întoarcere la Constantinopol, fiecare oraş din

Răsărit l-a admirat și i s-a alăturat frumoasa curtezană cipriotă, al cărui merit îi justifica descendența din insula lui Venus. Relațiile sexuale precare și precauțiile cele mai detestabile au ferit-o de pericolul de care se temea cel mai tare; dar o dată, o singură dată, a devenit mamă. Copilul a fost salvat și educat de tatăl său în Arabia. Pe patul de moarte, acesta i-a destăinuit că e fiul unei împărătese. Plin de speranțe și ambițios, tânărul nebănuitor s-a dus repede la palatul din Constantinopol și a fost primit de mama sa. Întrucât n-a mai fost văzut de atunci, nici după moartea Teodorei, ei i se poate reproșa că i-a luat viața, făcând astfel să dispară un secret atât de jignitor pentru virtutea ei imperială.

– Propriul ei copil, zise Dave gânditor.

– Asta-i important, fu de acord Bowditch. Mai citim puțin despre Teodora, ca să știm mai multe date, pe urmă trecem la povestea fiului ei.

În starea ei mizeră și cu reputația pe care-o avea, Teodora avu fie o viziune, fie un vis foarte plăcut, din care află că avea să devină soția unui rege puternic. Conștientă de măreția care-o aștepta, se întoarse la Constantinopol de la Paphlagonia; actriță desăvârșită, își schimbă caracterul, purtându-se decent, câștigă bani torcând lână și duse un trai nepătat și solitar într-o căscioară pe care mai târziu a transformat-o într-un templu. În curând, frumusețea ei, ajutată de artă și soartă, l-a atras, captivat și capturat pe patricianul Iustinian, care domnea deja nestingherit în numele unchiului său. Poate că Teodora a plănuit să crească valoarea unui dar pe care de atâtea ori îl oferise bărbaților de cea mai joasă speță;

poate că a aprins, mai întâi prin scurte amânări, apoi prin atracții sexuale, dorințele unui iubit care, prin firea lui sau din devotament, stătea treaz multă vreme și ținea un regim foarte strict. Când pasiunea lui s-a mai domolit, ea tot îi mai stăruia în minte prin caracterul și înțelegerea dovedită.

– Oricum ai suci-o, spuse Missy, e numai vina ticăloasei. L-a îmbrobodit cu vicleșugurile ei pe nefericitul împărat cu pânza ei puturoasă, lipicioasă...

– Gibbon era englez, remarcă Bowditch. A trăit în secolul al XVIII-lea.

– Teodora ar fi trebuit să pună o adeptă feministă să-i scrie istoria, mormăi Missy nemulțumită.

– Cei ca Gibbon sunt acolo unde-i găsești, replică Bowditch plin de solicitudine. Ascultă-l până la sfârșit.

– C-cine-ți dă l-lecții în ultima vreme? l-am întrebat eu.

– Sergentul Maysle, bineînțeles. Specializarea ei principală e antropologia legală, iar cea secundară clasicii și filologia, ai uitat?

– C-cum aș fi putut uita?

– De ce n-a venit Maysle asta aici, să ne citească din Gibbon? întrebă Dave. Sigur arată mai bine ca tine.

– A, sosi răspunsul blând, e exilată temporar la Park Station pentru că l-a acuzat pe iubitul nostru șef de hărțuire sexuală. Treaba ei nu mai e, să zicem, așa de flexibilă ca înainte. Altfel, te asigur, nimeni n-ar fi putut s-o țină departe de cazul ăsta. Și mi-ar fi fost de folos.

– Cum l-o fi atras? întrebă Missy pe un ton sec.

– Nu știu. Dar se pare că el i-a dat o pereche de cercei.

– Și?

– Nu putem să revenim la poveste? întrebă Bowditch grăbit.

– Ba da, te rog.

Când Missy se ridică în capul oaselor ca să ia de la Dave bolul cu supă şi o lingură, aşternutul îi căzu de pe umeri. Liniştea coborî peste noi fluturând cu aripi de înger.

Dave îi dădu supa repede şi se trase înapoi până ajunse la sticla de rom de pe masă.

– Nu-s deloc respingătoare ca o şerpoaică. Aşa-i? mă întrebă cu ochi mari, nevinovaţi.

– S-s-s-igur că nu.

Bowditch reluă imediat lectura:

> Cei care cred că mintea femeii e devastată de pierderea castităţii...

– Nici în vis! protestă Missy exasperată.

– Taci, femeie, o apostrofă Dave. Hă, hă, hă, râse el imediat, sub privirea ei de oţel.

– Ascultaţi până la capăt, insistă Bowditch.

> ...vor asculta curioşi invectivele, resentimentele sau glasul invidiei care au dezvăluit virtuţile Teodorei, i-au exagerat viciile şi au condamnat aspru păcatele native sau voluntare din tinereţea prostituatei...
>
> Dar cruzimea care i s-a reproşat, mai respingătoare decât viciile ei nu atât de grave, a lăsat o pată imposibil de şters pe amintirea ei. Numeroasele ei iscoade spionau şi-i raportau orice fapt sau vorbă sau privire ameninţătoare la adresa stăpânei lor imperiale. Cei acuzaţi erau azvârliţi în închisori speciale, la care justiţia nu avea acces; se zvonea că erau torturaţi cu roata sau biciuiţi în faţa femeii tiranice, care era surdă la rugăminţile lor. Câteva din aceste nefericite victime au pierit în temniţe adânci, pestilenţiale;

altora, după ce și-au pierdut membrele sau mințile, li s-a dat voie să circule printre oameni ca monumente vii ale răzbunării ei, extinse de obicei și asupra copiilor celor pe care-i bănuia sau chinuia. Senatorul sau episcopul exilat la ordinul ei a fost dat în mâinile unui mesager de încredere, a cărui hărnicie a fost stimulată de amenințarea venită direct din gura ei: „Dacă nu faci exact ce-ți ordon, jur pe cel fără de moarte că te jupoi de viu.

– Ăsta-i un citat, ne explică Bowditch.

– Cel fără de moarte e același zeu pe care creștinii îl numesc Dumnezeu? Sau era altă zeitate? vru Missy să afle.

– Bună întrebare, spuse Bowditch. Dacă sergentul Maysle ar fi aici, te-ar lămuri imediat, deși, în general, e cu totul altă lectură. Ridică volumul gros. N-am de gând să vă citesc toată cartea. Dar capitolul ăsta se numește *Imperiul de Răsărit în secolul al VI-lea*. Pe vremea aia romanii creaseră un singur zeu, Dumnezeu, cu fiul lui, Iisus. Au fost foarte multe discuții legate de natura lui Iisus. Era el om ca toți oamenii? Era Dumnezeu încarnat? Sau era jumătate om și jumătate zeu? Sergentul spune că lupta dintre erezii a fost foarte strânsă o vreme, dar că în final a ajuns să fie mai mult politică decât teologie.

– *Nuuu*. Cât cinism e-n vorbele-astea.

– Sau poate că Teodora, inteligentă cum era, chiar mesagerul amenințat credea într-un singur zeu.

Missy avu parte de privirile noastre, ale tuturor.

– De fapt, o aprobă Dave, Constantin creștinase imperiul cu două sute de ani înainte.

Acum toate privirile se îndreptară spre el.

– Și ce dacă? zise el mai departe. La naiba, lasă-te jupuit. Ce treabă are Dumnezeu cu asta?

– De unde naiba știi atâtea? îl întrebă Bowditch iritat.

– Am fost negustor pe mare paisprezece ani, locotentente. Înainte să apară videourile și televiziunea prin satelit, eram cea mai cultivată minoritate de pe planetă. Cred c-am citit două sute de cărți pe an cât am umblat pe mare. Întreabă-mă ce vrei despre Harold Robbins.

Bowditch îl întrebă fără cea mai mică ezitare:

– Cine-a omorât-o pe Renée Knowles?

Dave întrebă și el fără să clipească:

– Cine-i Renée Knowles?

– Bruneta de la Debarcaderul 70, i-am spus.

Era rândul lui Dave să-și plimbe privirea de la mine la Missy, apoi la Bowditch și iar la mine.

– A omorât-o cineva?

– Nu putem să revenim la povestea aia afurisită? se enervă Missy. E despre sex, e foarte bine scrisă și vreau să știu ce s-a întâmplat mai departe.

– Trebuie să vă atrag atenția că sar peste unele fragmente, spuse Bowditch. Binele învinge și câte și mai câte.

– Bine, treci la pasajele despre rău.

> Prudența Teodorei e sărbătorită chiar de Iustinian; legile lui sunt atribuite sfaturilor înțelepte ale mult apreciatei sale soții, pe care a primit-o în dar de la Divinitate. Curajul ei a fost prezentat mulțimii furioase și terorilor tribunalului.

– Bine, bine, spuse Missy.

– Mai ales în timpul răscoalelor de la Nika, interveni Dave, comparabile cu revolta care a urmat asasinării lui Caligula. Timp de cinci sute de ani...

– Divaghezi, îl avertiză Bowditch.

– N-a citit nimeni *Eu, Claudius*?

Liniște.

– N-ați văzut filmul la televizor?

Missy ridică două degete.

– Când citești mult, rămâi singur, conchise Dave morocănos.

– Greșesc eu sau e o poveste de dragoste?

– Absolut, confirmă Bowditch și continuă lectura:

Din momentul unirii cu Iustinian, castitatea ei s-a bazat pe amuțirea dușmanilor ei implacabili; și, deși fiica lui Acacius era poate sătulă de dragoste, merită totuși aplaudată fermitatea unei minți care a sacrificat plăcerile și obiceiurile pentru mai puternicul simț al datoriei sau pentru interes. Dorințele și rugăciunile Teodorei n-au avut niciodată binecuvântarea unui fiu; fiica ei, singurul copil cu Iustinian, a murit după naștere. În ciuda durerii, dominația ei a fost permanentă și absolută; a păstrat, prin intermediul artei sau al meritelor ei, afecțiunea lui Iustinian; iar neînțelegerile lor aparente erau întotdeauna fatale curtenilor care le credeau adevărate...

Poate că sănătatea i se șubrezise din cauza tinereții păcătoase; din cauza stării ei, medicii i-au recomandat să meargă la Delphi și să folosească băile fierbinți ale Pythiei. În această călătorie a fost însoțită de prefectul pretorian, marele trezorier, câțiva nobili și patricieni și un alai splendid format din mii de oameni. Drumurile se reparau înainte să apară ea; s-a ridicat un palat pentru primirea ei; iar când a trecut prin Bithynia a dat de pomană bisericilor, mănăstirilor și spitalelor, ca să se roage la Dumnezeu să se-nsănătoșească. În cele din urmă, în al douăzeci și patrulea an al domniei, a murit de cancer; poate că soțul ei, rămas neconsolat de pierderea ireparabilă, a ales, în camera unei prostituate prefăcute, cea mai pură și mai nobilă virgină din tot Răsăritul.

Bowditch închise cartea şi-şi dădu jos ochelarii.

– Avea în jur de patruzeci de ani când a murit.

Missy, care ţinea lingura cu supă la câţiva centimetri de gura mea, îi aruncă o privire:

– Aşa se termină povestea?

Şi eu şi Dave l-am privit nerăbdători.

– Nu chiar. L-aţi uitat pe fiul ei?

– Fiul Teodorei? întrebă Missy.

– Cel care n-a mai fost văzut niciodată, nici măcar mort? vru şi Dave să ştie.

Bowditch arătă spre cartea lui Gibbon:

– Chestia e că fiul a supravieţuit.

19

– Fiul nelegitim al împărătesei?

– Se poate spune şi aşa.

– Dar Gibbon scrie că fiul s-a dus la palat şi pe urmă nu l-a mai văzut nimeni. Probabil că l-a citit pe Procopius, care a fost acolo. Ai zis c-a fost acolo.

Bowditch încuviinţă din cap şi spuse:

– Gibbon chiar s-a inspirat din Procopius.

Scoase o casetă audio din servietă şi studie eticheta.

– Teza de masterat în filologie a sergentului Maysle se numeşte *Codex Siracuza*. Am discutat despre ea de multe ori în ultimul an. Dar – arătă spre casetofonul înghesuit pe un raft – văd că ai casetofon. Păcat că nu putem vedea şi diapozitivele.

– La naiba cu tehnologia, îl întrerupse Missy, povesteşte-ne tu!

– Serios? întrebă locotenentul sincer.

– Eşti foarte bun.

– Pe dracu'!

– Sigur, hai, încearcă, se auzi și Dave. Ne-ai captivat pe toți.

– Păi, cred că...

– Uimește-ne cu erudiția ta, hă, hă, hă.

– Ai tu un motiv serios să studiezi materialul ăsta. De ce nu exersezi pe pielea noastră?

Bowditch se uită la casetă.

– Bine. Dacă mă încurc sau mă lasă vocea, apelăm la ea. O așeză pe casetofon și scoase un caiet studențesc din servietă. Mi-am luat și notițe.

Am vrut să întreb ce legătură are povestea asta cu hipotermia sau cu Renée Knowles, dar înainte să reușesc să mă exprim Missy îmi trase una peste umăr.

– Hai s-auzim povestea. Tot nu pleci nicăieri.

– Dacă auziți ceva care vă aduce aminte de ceva, spuneți. Când o să termin, o să înțelegeți de ce v-o spun.

– Te referi și la mine? întrebă Dave.

Bowditch deschise caietul și-l puse pe masă.

– Dacă poți să faci legătura între femeia de la Debarcaderul 70 și Knowles, da, mă refer și la tine. Fără îndoială.

Dave luă un taburet din fața mesei, cerșind încă o țigară când trecu pe lângă locotenent. Așeză pe masă, între ei, o farfurie mică pe post de scrumieră și-și puse cafeaua la îndemână. Își puse picioarele pe taburet și se propti cu coatele de masă, cu țigara în mână.

– Cea mai naturală poziție din lume, zise el mulțumit.

Bowditch răsfoi paginile caietului înainte și înapoi, îndreptă una din ele cu latul palmei și începu:

– E vorba de un manuscris. A fost descoperit în biblioteca unui castel jefuit în timpul Revoluției Franceze, în 1794. A dispărut din nou în 1830, când a fost furat din Bibliothèque Nationale din Paris, împreună cu un tezaur

de antichităţi bizantine - monede, sculpturi, obiecte de ceramică, catarame, arme şi aşa mai departe. Au fost recuperate numai câteva din obiectele mai mici.

Evident cel mai important obiect furat a fost manuscrisul, *Codex Siracuza*. Acesta conţine istoria fiului împărătesei Teodora, uneori numit Ioan, al cărui nume adevărat era Teodosus.

- *Super*, exclamă Missy.

- În teza ei, sergentul Maysle scoate în evidenţă ceea ce ea numeşte o anomalie istorică. Ioan este menţionat de Procopius în *Anecdota*, pe care noi o numim *Istoria secretă;* iar Procopius este autoritatea citată de toţi care s-au ocupat de Teodora, inclusiv de Gibbon. Mai sunt şi alţii, bineînţeles, dar numai Procopius îl menţionează pe Ioan. Nu se cunosc decât foarte puţine date. Chiar şi aşa, pe baza unui singur paragraf din Procopius, un autor a mers atât de departe încât a scris un întreg roman despre fiul Teodorei. Să lăsăm la o parte chestiunea numelor, dar să nu uităm că sergentul Maysle se ocupă de Ioan al lui Procopius într-o anexă în care demonstrează foarte clar că, în momentul în care se presupune că acesta a dispărut din Constantinopol - şi a fost un moment anume - Procopius se afla în Italia cu generalul Belisarie, al cărui secretar era. Aşadar, Procopius nu se afla la faţa locului.

De dragul caracterului savant însă, sergentul Maysle citează paragraful din Procopius în întregime. O să fac şi eu la fel.

Bowditch redeschise *Istoria secretă* acolo unde era încă o pagină de agendă roz.

S-a întâmplat că Teodora, cât mai era actriţă, a rămas gravidă cu unul din amanţii ei şi pentru că trecea timpul şi trebuia să recunoască starea ei nefericită, a încercat să avorteze cu mijloacele ei

obişnuite; dar oricât s-a străduit, n-a reuşit să scape de copilul nedorit, pentru că deja începuse să prindă formă de om. Aşa că, văzând că nu poate face nimic, a fost nevoită să renunţe la avort şi să nască. Văzând tatăl copilului supărarea şi iritarea Teodorei din cauză că nu-şi mai poate folosi trupul ca înainte, acum că era mamă, o bănui imediat că avea să-l ucidă; aşa că a luat copilul pe care l-a recunoscut ca fiind al lui şi l-a botezat Ioan, pentru că era băiat. Apoi s-a dus cu el în Arabia, de care era legat. Pe patul de moarte, când Ioan era adolescent, tatăl său i-a spus povestea mamei sale; şi când tatăl său a murit, l-a înmormântat cum se cuvine. După o vreme s-a dus la Bizanţ şi şi-a anunţat sosirea celor care, la vremea aceea, puteau intra la mama lui. Aceştia nu şi-au închipuit că ea va simţi altfel decât restul oamenilor şi i-au spus despre sosirea fiului ei, Ioan. De teamă că povestea va ajunge la urechile soţului ei, Teodora a dat ordin ca băiatul să fie adus în faţa ei. Când acesta a venit, s-a uitat la el şi l-a dat în grija servitorilor ei personali, cărora le dădea deseori asemenea porunci. Nu ştiu prin ce mijloace a fost curmată viaţa bietului băiat, dar până azi nu l-a mai văzut nimeni, nici de la moartea împărătesei.

– Ăsta-i Gibbon, cuvânt cu cuvânt, observă Missy.

– Aşa-i, aprobă Bowditch, închizând *Istoria secretă*. Şi până la începutul secolului al XIX-lea, atât a ştiut lumea despre Ioan, fiul Teodorei. Pe urmă a apărut *Manuscrisul de la Siracuza* şi au ieşit la iveală detalii noi.

– Dar biblioteca din castel? întrebă Dave.

Bowditch ridică o mână care ne îndemna să aşteptăm.

– Totul porneşte de la un vânzător de carte corupt şi aranjamentul făcut cu o bandă de jefuitori de castele,

sans-culottes. Arătă spre casetă. Puteţi citi restul poveşti în cartea sergentului Maysle.

– Ce?

– N-avem timp pentru ea.

– Dar ai...

Bowditch însă nu voia să se depărteze de firul poveştii:

– Din punct de vedere arheologic, manuscrisul părea să fie original când a fost văzut ultima oară. Dacă am putea să punem mâna pe original astăzi, am folosi tehnologia şi ştiinţa ca să-l datăm precis, mult mai bine decât s-ar fi făcut în 1830.

Locotenentul urmări cu degetul rândurile paginii din caietul său.

– A doua anexă din teza sergentului Maysle se ocupă numai de datarea manuscrisului în funcţie de limba greacă folosită. E scris cursiv, zice ea, cu accente, semne de respiraţie, litere mari şi cuvinte separate, inovaţii istorice bine definite în limba scrisă. Înaintea lor, cuvintele erau scrise fără pauză, numai cu litere mari, fără accente sau diacritice. La un moment dat, rândurile curgeau pe pagină de la stânga la dreapta, pe urmă în jos şi de la dreapta la stânga.

– *Bustrofedon*, îl întrerupse Dave. Ne-am uitat toţi la el, miraţi. Desenă valuri cu ţigara prin aer. Aşa cum ară boul, hă, hă, hă. Foarte rar am ocazia să folosesc cuvântul ăsta, adăugă el cu modestie. Am încercat în West Marine odată, dar – scutură din umeri – nu aveau aşa ceva.

– Da, *Manuscrisul de la Siracuza* nu e scris în felul ăsta, reluă Bowditch, pronunţând cu greutate cuvântul grecesc. Dar nu e scris nici cu *minuscule,* un stil folosit des la trei sute de ani de la data presupusă a manuscrisului. E scris pe bucăţi de pergament, nu pe papirus roluit sau subţire. Ăsta a fost un aspect important al

autentificării lui. Tranziția istorică de la rolele de papirus la colile de hârtie tăiate uniform e un moment distinct. Un manuscris e un teanc de coli legate. *Manuscrisul de la Siracuza*, cu alte cuvinte, e o carte. Nu că l-ar fi văzut cineva, sau cel puțin nimeni n-a recunoscut public că l-a văzut în timpul vieții. Sergentul Maysle a tradus după o transcriere greacă de la Bibliotèque Nationale.

– Polițista asta a tradus manuscrisul din greacă? întrebă Dave, uimit.

– Fata o face pentru ea, preciză Missy.

– Bine. Băiatul..., adică tânărul Teodosus, nu mai era un copil. Procopius spune că avea puțin peste zece ani când a venit la palat, dar în manuscris scrie că avea șaptesprezece. Numele i l-a pus tatăl lui, Manar, care tot mai ținea la mama lui, deși ea renunțase la amândoi. Ioan Botezătorul era foarte apreciat la Constantinopol în vremea aceea, iar Manar i-a dat băiatului numele ăsta împăciuitor numai ca să-l ducă departe de maică-sa viu. La urma urmei, Manar nici nu era creștin.

Ca și părinții lui, Teodosus era „bine făcut" – fermecător, ingenios, inteligent și, deloc surprinzător, ambițios. Tatăl lui, așa cum spune Gibbon, fusese bogat. Era un negustor din Damasc. De aceea, când băiatul a venit la Constantinopol ca să se întâlnească cu mama lui, nu era deloc sărac. Avea bani și un servitor personal. Asta ca să spunem că, în povestea noastră, nimeni nu era complet neajutorat sau naiv. Reputația Teodorei era bine cunoscută în Orient, depășind granițele imperiului ei. Era temută și admirată în aceeași măsură și numai Iustinian avea încredere în ea.

Numele servitorului lui Ioan era Ali. El îi va salva viața lui Teodosus, numai ca să vadă cum băiatul... dar ajungem și aici. Și, peste ani de zile, Ali a fost cel care, bogat, dar pe moarte, a dictat această versiune a poveștii lui

Teodosus unui scrib grec, în orașul Siracuza din insula Siciliei. Trebuie spus că multă vreme majoritatea cetățenilor Imperiului Roman comunicau în greacă. Latina era limba legilor, se vorbea la Curte și în partea vestică sau romană a ariei de influență a Bisericii creștine. Mai trebuie precizat că, deși imperiul se numea încă roman, capitala și centrul guvernării erau la Bizanț de pe vremea când le-a mutat acolo Constantin și a botezat orașul după el, în anul 330 d.Hr. Peste două sute de ani, ceea ce numim noi acum Italia și-a schimbat deseori stăpânii, unii dintre aceștia fiind ostrogoții, fapt care a caracterizat toți cei treizeci și opt de ani cât a domnit Iustinian. Roma a fost prădată de trei ori cât a fost el împărat, o dată chiar de armata lui, iar cel pe care azi îl numim papă era un personaj nesemnificativ, hăituit și care stătea la Ravenna.

Așa că textul poveștii dictate de Ali a ajuns la noi în greacă, și nu în latină sau arabă sau, poate, coptă. Asta e unul din nenumăratele motive care i-au scăpat lui Gibbon; oricât de informat ar fi fost el ca istoric al secolului al XVIII-lea, a trebuit să se mulțumească cu surse care or fi fost ele vaste și variate, dar nu erau inteligibile și conțineau ipoteze neverificate și informații eronate.

– Mai ales a doua jumătate a cărții originale *Mărirea și căderea* – unde e și povestea Teodorei, nu? interveni Dave. O mare parte din ea a fost ignorată de savanții de mai târziu, în special capitolele despre teritoriul numit generic Arabia.

Dave fu din nou ținta privirilor noastre.

– Când m-am angajat pe *Tantric Bypass*, lângă New Orleans, spre Mekong Delta, ne explică el, cu o ladă de cremă de pantofi și pricomigdale, nava avea la bord două mii cinci sute de discuri și cinci mii de cărți. Căpitanul zicea mereu la naiba cu scufundatul navei, o să se scufunde cu tot cu bibliotecă, ceea ce, din păcate, s-a și întâmplat.

După o clipă de tăcere și uluire generală, Missy rosti pe un ton arțăgos:

– Bravo ție, dar nimeni nu mai are timp să citească istoria antică.

– Mai ales cei care sunt ocupați s-o trăiască, m-am rățoit eu.

– O, *lovitură sub centură!* strigă ea.

– Ca să nu mai spun că unul din pilonii istoricității lui Gibbon a fost ascendența creștinătății, care, prin chiar natura ei, excludea extinderea în Arabia, mai ales după apariția islamului.

Liniște.

– Islamul a apărut, din câte-mi aduc aminte, la Medina, după ce Mahomed a fugit de la Mecca, în... pe la 622.

Nimeni nu scoase o vorbă.

– Cam la șaptezeci și cinci de ani după ce Teodora a dat ortu' popii.

Tăcere.

– V-am zis că nu-s decât un bețivan ordinar, hă?

– Nu. Cred că ești un băutor. Câți ani ai?

– Șaiștrei.

– Ești numai cu doi ani mai bătrân ca mine, spuse Bowditch, șocat.

Dave îl privi cu ochii mijiți.

– Ar trebui să te mai uiți din când în când în oglindă, locotenente. Buzele tale puțin vineții arată că n-ai destul oxigen în sânge.

Bowditch se frecă cu mâna pe gură.

– Antioxidantele ajută, îi spuse Dave plin de solicitudine. Încearcă să iei mai multe măsline la martini. Conțin vitamina E, hă, hă, hă.

– C-credeam că io-s ăla cu b-buze vineții, am zis.

– Există un catalog al operei lui Gibbon, știai asta, locotenente? îl întrebă Dave.

– Sergentul Maysle l-a studiat ca să verifice unele amănunte ale poveștii pe care *mă străduiesc* să v-o spun, replică Bowditch.

– Și? se interesă Missy.

– Nimic. Evident, dacă Gibbon ar fi știut de Teodosus sau Ali sau de *Codex Siracuza*, i-ar fi menționat.

– Acuma, dacă-mi dați voie să extrapolez puțin, zise Missy. Manuscrisul ăsta a apărut din nou?

– Aha! exclamă Bowditch.

– Ai de gând să ne spui ce s-a întâmplat?

– Toate la vremea lor. Întoarse pagina caietului. Puștiul a întâmpinat numeroase obstacole până să ajungă la Teodora, din cauza alaiului ei de fanatici. Așa cum era de așteptat, viața la Curte era caracterizată de rivalități, clici și intrigi. Până la urmă, Ali a luat legătura cu o verișoară îndepărtată, una din doamnele de onoare ale Teodorei.

A urmat intrigă după intrigă. Pentru a-și atinge scopul, Ali a fost nevoit să se culce cu propria lui verișoară. Nu i-a venit prea greu, povestește el, pentru că fata era foarte atrăgătoare. Pe de altă parte, nici el, nici Teodosus nu erau siguri în ce se băgau. Tot ce știau era că Teodora era mama lui Teodosus și că acesta o putea dovedi.

– Dovedi? își manifestă Missy uimirea. Cum?

– Tatăl său i-a dat o bijuterie, un inel. Inelul a fost – și este – sursa tuturor necazurilor. Manuscrisul sugerează, deși nu confirmă, că Teodora avea și ea un inel identic. Există un text apocrif interesant, din altă sursă, care spune că ea i-l arătase lui Iustinian și el de-asta ar fi luat-o de soție. Deși povestea asta se potrivește cu manuscrisul nostru, se pare că provine din aceeași confuzie ca numele de Ioan dat lui Teodosus. Nu că n-ar fi fost mai mulți tipi cu numele de Ioan pe vremea aia – erau o groază. Ca și cel după care erau numiți, Botezătorul,

aveau un supranume. Ioan Foarfecă, de exemplu, era perceptorul, care-şi primise porecla pentru că tăia marginile monedelor care-i treceau prin mână. Mai erau Ioan din Capadochia şi Ioan Cocoşatul, toţi apar în povestea Teodorei. Dar am început să divaghez.

În manuscris, Ali nu vorbeşte nici de unul, nici de două inele, ci de *trei*, şi spune că Manar, pe patul de moarte, i-a dat unul lui Teodosus, când i-a spus şi că împărăteasa Imperiului Roman, infama Teodora, era maică-sa.

Ali descrie inelul amănunţit. Avea un ametist extraordinar, roşu-închis, „ca vinul", cum scrie scribul grec, preferând, evident, comparaţia folosită de Homer oricărui epitet al lui Ali. Piatra nu era impresionantă prin dimensiuni, ci prin felul neobişnuit în care era tăiată, ceea ce bijutierii numesc azi caboşon, adică nu era faţetată, ci rotunjită. Montura era de aur, simplă, dar excelent lucrată, pe bani foarte mulţi, de mâna unui artizan care vorbea dravidiana şi care lucra pentru unul din partenerii de afaceri ai lui Manar din sudul Indiei.

– Cum de era Manar sigur că Teodora va recunoaşte inelul după atâta vreme? întrebă Missy.

– O întrebare pertinentă, care va primi un răspuns similar.

– Adică?

– Manar ştia că Teodora avea, sau cel puţin avusese cândva, unul identic.

– De unde ştia? se interesă Dave.

– Pentru că el i l-a dat, am ghicit eu şi Missy deodată.

– Exact. Comandase cele două inele. Ironia sorţii a făcut însă ca inelul Teodorei să fie, în primul rând, preţul vieţii fiului ei. Manar a comandat inelele cât ea era gravidă, dar Manar nu i-a arătat decât unul. Când a născut, au făcut schimb.

– Un inel pentru un copil. Târgul ăsta trebuie să poarte un nume, spuse Missy.

– Adopție în lumea a treia? am sugerat eu.

– Teodora știa de al doilea inel?

– Sunteți foarte perspicace, domnișoară James, iar răspunsul la întrebarea dumneavoastră este nu, rosti Bowditch. Nu, până când nu i l-a arătat Teodosus.

– Peste șaptesprezece ani.

– Corect.

– Manar ăsta pare și el destul de isteț.

– A pus la cale-o șmecherie care avea să dea roade peste șaptesprezece ani, spuse Dave.

– Deci, așa cum arată sergentul Maysle, Manar a fost singurul dintre puținii oameni din jurul Teodorei de care știm noi, bărbat sau femeie, care-a păcălit-o. Toată lumea o considera – și încă o consideră – una dintre cele mai viclene și machiavelice personaje din istoria Occidentului.

– Asta nu l-a oprit pe Manar să facă greșeala de-ai spune lui Teodosus cine e mama lui, punctă Dave.

– Adevărat, spuse Bowditch. Dar a fost cu siguranță un tip interesant. Din păcate, ca mulți alții din povestea asta, și urma lui se pierde în istorie. Rămâne un necunoscut amăgitor. Nu cred că i-a fost prea greu s-o mituiască pe Teodora să-și ducă sarcina până la capăt. Era o femeie care n-avea nimic. Nu voia decât un acoperiș deasupra capului, să aibă ce mânca de două ori pe zi, poate o rentă. O bijuterie foarte valoroasă ar fi fost o mană cerească pentru ea și o asigurare pentru Manar. Am mai putea presupune că Manar i-a garantat Teodorei că copilul nu va fi niciodată o povară pentru ea.

– Deci sunt – sau erau – două inele cu ametist, concluzionă Missy. Dar tu ai pomenit de trei.

– Stați puțin. Bowditch sorbi din cafea, întoarse o pagină din caiet și citi: „În audiență la Teodora."

20

– Ali nu s-a dus. Teodosus i-a interzis s-o facă, pentru a împiedica orice trădare din partea Teodorei. Erau siguri că, la Curtea Teodorei, nici o legătură nu scăpa nedepistată, ca să nu mai spun nepedepsită. Amândoi şi-au dat seama că, permiţându-i lui Ali să se culce cu verişoara lui, pur şi simplu îi făcuse un favor servitoarei ei. Dar problema urmaşului la tron, erau ei convinşi, era cu totul altceva.

– După vreo două săptămâni de hârjoneală, Ali a observat o schimbare în comportamentul verişoarei lui faţă de el, determinată, spune el, de conflictul dintre simţul lui de proprietate şi lipsa ei de delicateţe.

– În pat, adică? întrebă Missy. În ce priveşte pretenţiile sexuale?

– Aproape sigur.

– Fără alte detalii?

– Fără.

– Ăăă... se auzi din nou corul celor trei voci dezamăgite.

– Ali se convertise la creştinism şi călca strâmb cu verişoara lui numai pentru că era convins că era datoria lui. Teodosus, spune Ali, era informat de fiecare pas al legăturii celor doi, la fel ca şi Teodora, fără îndoială. Scăderea interesului verişoarei lui pentru el a marcat începutul maşinaţiunilor care au culminat cu întâlnirea dintre mamă şi fiu. Deci putem presupune că pudoarea lui Ali a fost mai mult un paravan decât un principiu.

– Hă, hă, hă.

– Îmi place la nebunie! exclamă Missy.

– D-Dumnezeule. Povestea asta n-are nici un aspect simplu?

– Mai vreau! insistă ea.

– Teodosus a obţinut audienţa la împărăteasă. Dar era destul de greu să se asigure că avea să iasă viu de la ea. Teodora era înconjurată de sute de admiratori fanatici. Ali se gândea mai ales la un grup de – Bowditch îşi consultă notiţele – o sută douăsprezece asasine lesbiene care o protejau.

– Asta-i tradus din greacă? se interesă Missy.

Bowditch ridică din umeri.

– Scopul traducerii este să dezvălui secretele unei culturi sechestrate într-o limbă pentru a le arăta altei culturi, prin intermediul limbii ei. Îşi luă un aer plin de importanţă şi se prefăcu că culege un secret de pe o pagină de caiet şi-l transferă pe cea de lângă el. Noi îi urmăream gesturile.

– Sigur eşti poliţist? întrebă Missy în cele din urmă, cu ochii mijiţi, ca şi cum s-ar fi ferit se o lumină puternică.

– Uită-te la pantofii lui, o îndemnă Dave. Sigur că-i poliţai.

– Gărzile de femei erau recrutate din rândul unor prostituate pocăite, obligate să trăiască într-o mănăstire din Cornul de Aur, care primeau bani de la Teodora şi erau devotate eliberatoarei lor până la moarte.

– Şi cum au reuşit cei doi aşa-zişi viteji din Alexandria să treacă de o sută douăsprezece asasine aşa-zis lesbiene?

– La ordinul Teodorei, explică Bowditch. Dar – şi asta e important – când Teodosus s-a dus la palat, a plecat singur. Îi ordonase înainte lui Ali să dispară şi să ia cu el inelul cu ametist.

– Aşaaa, spuse Dave.

– Bine gândit.

–Dar cum l-a recunoscut Teodora ca fiind fiul ei, dacă n-avea inelul? se miră Missy. Apoi se uită la mine şi-am exclamat amândoi deodată: Al treilea inel!

Bowditch confirmă cu o înclinare a capului.

– Teodosus era leit Manar, semănau ca două picături de apă, notează scribul lui Ali. Probabil că arăta exact cum arătase tatăl lui când l-a conceput, cu șaptesprezece ani înainte. Teodora n-avea cum să nu remarce asemănarea.

– Dar care-i treaba cu al treilea inel? insistă Missy.

– Așchia nu sare departe de trunchi. Căci, vedeți voi, când Teodosus a trecut de poarta de bronz a palatului, avea la el duplicatul inelului de ametist.

Dave scoase un fluierat admirativ.

– Un duplicat al duplicatului! exclamă Missy.

– E tip-pic b-bizantin.

Bowditch ridică două degete:

– Unul care semăna aproape perfect cu originalul, cu două excepții esențiale. Forma pietrei și montura erau reproduse exact. Asta era șmecheria, iar Ali i-a dictat-o scribului pentru o altă poveste, relatând cum el și Teodosus căutaseră pe cineva care să poată imita inelul și, în același timp, să-și țină gura.

– Cum au procedat?

– S-au dus la Madras și l-au găsit pe vechiul partener al lui Manar, care fusese și cel mai bun prieten al său. Am uitat să-i notez numele, fir-ar să fie. Bowditch scrise ceva pe caiet. Deci individul ăsta era la curent cu toată tărășenia. Reiese că el o descoperise primul pe Teodora, pe vremea când se prostitua la hipodrom. Numai că nu s-au plăcut unul pe altul. După o vreme, el și-a găsit pe altcineva și i-a pasat-o pe Teodora lui Manar, care a făcut greșeala să se îndrăgostească de ea.

– Asta-i mai ceva decât *O mie și-una de nopți*, se minună Missy. Îmi aruncă o privire cu subînțeles. Și mult mai palpitant decât Proust.

– P-poftim?

Bowditch dădu din cap.

– Dacă-ţi plac poveştile, asta are de toate în ea. Negustorului indian, care îmbătrânise şi el între timp, îi plăcuse viaţa în Alexandria. Graţie ajutorului primit de la familia lui, Manar a reuşit să stabilească legături comerciale cu India, care i-au îmbogăţit pe amândoi. Dar în momentul în care partenerul lui a auzit zvonurile despre Iustinian şi Teodora, care se răspândeau prin imperiu mai rapid decât cu telegraful, care nu exista pe atunci, ca să nu mai zic de poşta electronică, a descoperit brusc că traiul la cincisprezece mii de kilometri departe de casă nu mai era aşa de interesant ca înainte. Şi-a lichidat afacerile, şi-a luat rămas-bun de la Manar şi s-a întors în India, convins că, mai devreme sau mai târziu, plecarea lui avea să se dovedească benefică pentru sănătatea lui.

– Un om prudent, comentă Dave.

– Vechiul şi înţeleptul partener al lui Manar a încercat să-l convingă pe Teodosus să renunţe la încercarea de a-şi obţine moştenirea. Se lamenta, întrebându-se de ce, pentru numele lui Dumnezeu, îi spusese Manar cine era mama lui. A chemat un astrolog, care, după spusele lui Ali, alcătuind horoscopul băiatului, a refuzat să i-l spună şi a plecat în mare grabă. Bătrânul era disperat. S-a oferit chiar să-l facă pe Teodosus partenerul lui de afaceri. Tânărul l-a refuzat politicos, dar ferm. Nu avea să-l întoarcă nimeni de pe calea destinului său, scrie Ali în *Codex*. Nu voia şi nu putea să asculte de nimeni. Îşi făcuse deja planurile şi nu-l putea opri nici spaima de moarte. În cele din urmă, bătrânul a acceptat, în ciuda rezervelor, să facă o copie a inelului. Numai atunci i-a spus Teodosus lui Ali că încercarea lor era de fapt un plan ambiţios de a obţine o parte din bogăţiile Teodorei. Nu-şi putea imagina că ea şi-ar renega propriul fiu.

– Băiat prostuț, remarcă Missy. De fapt, nu voia decât să-și cunoască mama.

– Poate. Dar, dacă era ambițios, nu înseamnă că era și nesăbuit. Avea și un plan suplimentar, pentru siguranță. Inelul era un pas important. Iar Ali nu era un aliat de lepădat.

– Aproape identic, zici? Missy întinse mâna stângă cu palma în jos și-și studie degetele arcuite. Purta toate cele trei verighetele, pe lângă alte inele. De ce nu era identic?

– Teodosus a făcut un duplicat după inelul tatălui său. L-a atenționat pe bijutier să fie foarte atent la detaliile monturii și rotunjirii pietrei. Dar montura nu era de aur, ci de alamă. Iar piatra nu era ametist, ci granat. În mod deliberat. Copia era foarte reușită, dar fără valoare. Culorile și măiestria execuției se potriveau atât de bine cu originalul, încât nu le puteai deosebi nici dacă te uitai atent. Dar copia nu avea nici o valoare.

Bowditch se înecă într-un acces de tuse.

– Drace, spuse Dave, sorbind din sticla de rom, aproape goală acum. Povestea asta-mi aduce aminte de uraganul care ne-a bătut pe mine și pe căpitanu' Josh tot drumul spre Cuba, în 197...

– Liniște, ceru locotenentul. Astea-s treburi care privesc poliția.

– Și atunci tot așa, hă...

– David, îl apostrofă Missy nerăbdătoare, taci din gură. Nu vezi că Teodosus și Ali se aruncă direct în ghearele morții?

– În Havana-i mai mișto, recunoscu Dave.

– Moartea era pe-aproape, confirmă Bowditch. Există jurnale de însemnări și alte materiale din timpul lui Iustinian care amintesc de sosirea lui Teodosus. În vreme ce doamna de onoare se distra de minune și împiedica întâlnirea, împărăteasa își făcea planurile ei. Scopul ei era

unul simplu. Un fiu de la un alt bărbat decât împăratul nu putea decât să-i dea viața peste cap. Cel mai mult o îngrijora reacția lui Iustinian. Deși își dorea un fiu, desigur – căci ce rege nu-și dorește un fiu? – Teodora nu-i putuse dărui unul. Devotat cum îi era, Iustinian se resemnase cu gândul că nu are copii. Teodosus n-ar fi făcut decât să tulbure apele. În plus, Iustinian și Teodora erau foarte apropiați. Vorbeau despre orice – sau aproape orice. Totul le revenea numai lor, erau amândoi foarte zgârciți. Erau mârșavi și insensibili. Nici nu se punea problema unui fiu avut cu alt bărbat, fiu cu care să împartă puterea, avuțiile, fastul, echilibrul fragil.

Foarte probabil, numele de Ioan a fost adoptat de Teodosus pentru a fi recunoscut de mama lui, nume care ar fi ajutat-o să-și amintească de el. L-a încurcat pe Procopius care, așa cum am spus, în vremea aceea era în Italia cu patronul lui, generalul Belisarie, și armata romană. Ioan e numele pe care l-a auzit mai târziu, și așa a rămas în *Istoria secretă*. Care, la rândul ei, a rămas nedescoperită – cel puțin în Occident – o mie trei sute de ani de la scrierea ei.

Teodora și-a recunoscut fiul imediat, bineînțeles; dacă băiatul n-ar fi avut planuri ascunse, l-ar fi ucis imediat. Inelul cu ametist, la care ea nu putea ajunge, a fost cel care l-a salvat. Dacă nu s-ar fi dus la prânz intenționat fără dovada clară a trecutului ei și al tatălui său, dacă nu i-ar fi arătat inelul fals ca dovadă a existenței celuilalt, împărăteasa l-ar fi omorât. Își întinsese deja capcana. Un jurnal de la Curtea lui Iustinian, păstrat până în zilele noastre, spune că ușile de bronz, de obicei lăsate deschise, au fost închise în spatele unui anumit vizitator. Doi lei fuseseră înfometați trei zile înainte de venirea lui.

În afara amenințării intrinseci, inelul original era foarte valoros, iar Teodora nu scăpa nici o ocazie să-și

sporească bogăţia. Şi-l dorea. Teodosus conta pe asta. A mai fost şi un al treilea detaliu care a prelungit viaţa băiatului: împărăteasa ştia de existenţa lui Ali. El, recunoscu Teodora, era un punct slab. Chiar dacă oraşul era împânzit de spionii ei, împărăteasa nu aflase nimic despre el, aşa că a acţionat cu prudenţă. Dacă s-ar fi năpustit asupra lui Teodosus şi, prin ameninţări şi tortură, ar fi aflat ceva despre servitorul încăpăţânat, acesta ar fi avut timp să fugă. Aşadar, punându-şi în valoare farmecul, care nu-i lipsea deloc, o masă bună şi câteva dansatoare, a făcut un târg „spontan“ cu Teodosus.

Deşi nu avea nici o îndoială cine fusese tatăl băiatului, i-a spus ea, fără să cerceteze inelul cu ametist şi fără să-l compare cu perechea lui, ezita să-i vorbească împăratului despre băiat. Teodosus avu nevoie de câteva minute să priceapă. Perechea lui? o întrebă. Sigur că da, există. Era de multă vreme simbolul unic şi secret al faptului că era mamă. Nu se putea despărţi de el. I-a spus clar băiatului că-l va recunoaşte când va vedea că originalul aflat în posesia lui se potriveşte perfect cu al ei. O simplă formalitate. Îl va prezenta imediat lui Iustinian ca şi cum ar fi fost copilul lor. Era bine cunoscută influenţa ei asupra împăratului. Aşa cum intenţionase, lui Teodosus i se făcuse o propunere atrăgătoare, foarte greu de refuzat.

Da, inelul pereche. Teodora i-a spus clar că, după şaptesprezece ani, ea încă mai avea inelul ei. Când Teodosus i-l va arăta pe al lui, ea le va aşeza pe amândouă într-un templu dedicat relicvelor momentelor grele prin care trecuse înainte de a deveni împărăteasă.

Teodosus a acceptat imediat. Dar, preciză el, îşi luase atât de multe precauţii pentru siguranţa inelului şi a celui care-l păzea (de buna lui credinţă maiestatea sa era deja convinsă), că avea nevoie de trei zile ca să-l scoată din ascunziş. A, da, confirmă Teodora, acest merituos

servitor merită recunoştinţa lor nelimitată şi, adăugă ea vicleană, este printre noi un suflet căruia el nu trebuia decât să-i spună ce doreşte.

„O să-i dau de veste, fără îndoială", o asigură Teodosus, făcând o plecăciune suficient de adâncă pentru a-i săruta porfirul de sub tălpi. „Aşteptaţi întoarcerea noastră peste nu mai puţin de trei zile, dar nu mai mult de cinci." „Vor fi cele mai lungi cinci zile din viaţa mea", îi spuse împărăteasa şi îl mângâie pe obraz.

21

– Iisuse! exclamă Missy, plină de entuziasm.

– Hă...

– Mi s-a uscat gura, spuse Bowditch şi scutură din cap. Vreau o ţigară. Hai să-l lăsăm pe sergentul Maysle să termine povestea.

– Dar ai povestit aşa de frumos, protestă Missy.

– Am citit lucrarea ei când m-am apropiat de sfârşit, spuse Bowditch, încercând zadarnic să-şi mascheze tusea cu vocea răguşită. Cred că am ajuns deja la partea a doua a casetei. Introduse caseta în aparat şi apăsă butonul de derulare. Ne arătă ţigara. Se poate? Nimeni nu obiectă. Dave primi şi el una. După ce le aprinseră, banda era deja pregătită. Povestea fu reluată de vocea unei femei cu uşor accent irlandez.

Teodosus nu avea deloc de gând să se întoarcă. Din momentul în care a zărit-o, citise cu groază în ochii ei naşterea şi moartea lui. Mai târziu îi spuse lui Ali că fusese gata să-şi piardă controlul şi că pentru a-şi urma planul avusese nevoie de multă

stăpânire de sine. Spera că subterfugiul cu copia inelului îi amânase moartea. Se aştepta din clipă în clipă ca împărăteasa să-şi dea seama şi să-l omoare; sau să-l jupoaie în felii de-un centimetru până când o să se convingă că nu ştia unde se aflau Ali şi inelul cu ametist, că nu ştia unde se ascundea Ali, pentru ca apoi să-l omoare oricum.

Mama lui era cu adevărat de o frumuseţe răpitoare. Ochii ei radiau de inteligenţă şi avea impresia că vedea prin el. Erau, îi spuse lui Ali, ochi de zeiţă. Făcuse pe ţopârlanul uluit, ceea ce nu-i venise prea greu, pentru că la Curte erau atâtea minunăţii. Eunucii şi servitoarele şi „străini bărboşi din Amazonia" vorbeau în şoaptă, în spatele lor. Tămâia şi delicatesele îi atrofiau simţurile. Doi lei, cei mai mari pe care-i văzuse vreodată, flancau tronul Teodorei. Pereţii erau acoperiţi cu draperii de mătase vopsite cu extract de *purpura,* culoarea imperială. Tot soiul de oameni costumaţi veneau şi plecau, plini de umilinţă. În partea de sus a cupolei cu vitralii, razele soarelui răzbăteau printr-o perdea de fum. Păsări exotice zburau de colo-colo, scoţând ţipete ciudate; din când în când, una din ele plonja în zbor spiralat spre podea, ameţită de fum. Ateriza pe covoarele groase arăbeşti fără să se rănească, de unde o recupera câte-un curtean care o mângâia şi-o trezea din leşin, făcând-o să zboare din nou. Ferească-l Dumnezeu, află Teodosus, pe cel care se-ntâmpla să se-atingă de-o aripă de-a ei. Pe scurt, era în mijlocul unui peisaj exotic şi nu era greu să facă pe prostul.

În altă parte am discutat monofizitismul şi influenţa lui asupra lui Iustinian şi a Teodorei. Ali ne spune că numai încrederea lui Teodosus într-o divinitate superioară celei căreia i se închina femeia

aceea demonică, propria lui mamă, l-a ajutat să treacă cu bine de întâlnire. La sfârşit, când i s-a amintit cu ardoare că trebuia să se întoarcă nu mai târziu de cinci zile, a primit cadou o pungă cu *solidi*[1] de aur şi un cal magnific. După ce a asigurat-o de mai multe ori că se va întoarce cât mai repede, îndemnat de dorinţa aprinsă de a fi cu mama lui iubită, membrii suitei imperiale i-au arătat drumul spre Mesé, ieşirea de vest din oraş.

Nu l-a sărutat pe fiul rătăcitor la plecare, declară Teodora cochetă, ca să sărute un prinţ la întoarcere.

Mai târziu, Teodosus i-a spus lui Ali că, atunci când s-a urcat pe calul Bellerophon, o creatură minunată, sprintenă, demnă de un prinţ, doi corbi au zburat în faţa lui, croncănind zgomotos, parcă îndemnându-l să se grăbească. Era un semn de care nu mai avea nevoie. Niciodată nu fusese mai sigur de un lucru în viaţa lui; dacă s-ar fi întors la Curtea împărătesei Teodora, ar fi fost, în cel mai bun caz, închis pentru totdeauna. Ce naiv fusese să creadă că-şi putea cere drepturile care-i reveneau prin naştere de la tigroaica aceea! Dar ce palat! Ce lux! Fetele! Păsările africane! Eunucii parfumaţi! Mobila şi giuvaierurile şi condimentele... Era imposibil să aibă el aşa ceva. Un vis prostesc. Spre lauda lui, Teodosus şi-a abandonat imediat şi fără regret planul ambiţios şi s-a concentrat pe cel de a scăpa din ghearele împărătesei care conducea Imperiul Roman.

Era un plan simplu. Ali păstra inelul cu ametist; cu trei zile înainte de întâlnirea cu Teodora la palat, Teodosus nu trebuia să ştie unde se afla. Aceasta era

---

[1] Monede romane de aur care au circulat în Europa până în secolul al XV-lea (n. tr.).

partea planului în care Teodora, sesizându-i superficialitatea, a hotărât să nu intervină. Nu imediat.

Odată ieșit pe poarta de vest a orașului – numită, din întâmplare, Poarta de Aur – Teodosus merse de-a lungul zidurilor în direcția acelor de ceasornic, de la nord la est, până a ajuns la Poarta de la Charisius. De acolo a luat-o spre nord, pe drumul spre Anchialos, un mic port la Marea Neagră, unde spera să găsească o corabie. Dacă nu reușea să fugă pe mare, putea reveni pe același drum și ajunge repede la Dunăre, frontiera cea mai apropiată a imperiului.

Merse spre nord o zi și jumătate, fără să se uite la stânga sau la dreapta, nici înapoi. La un moment dat – Teodosus nu știa când – Ali începuse să-l urmărească. Planul era clar. Dacă Teodosus n-ar fi apărut într-o zi, Ali ar fi fost liber să plece cu tot cu inel, ca semn de recunoștință pentru anii cât l-a slujit. Dacă Teodosus apărea purtând semne de tortură, însoțit sau urmărit, Ali trebuia să se facă nevăzut. Numai dacă era sigur că nu intervenise nimic se putea arăta.

Planul le fu însă amenințat foarte repede. Nu mult după ce Teodosus părăsi orașul, îl depăși un bărbat care alerga spre nord. Nu era pe cal, nici într-un car, nici nu purta blazonul împărătesc. Era pur și simplu un alergător în haine obișnuite care putea avea orice fel de misiune de îndeplinit: de transmis un mesaj unui negustor bogat, comunicate între oști sau o scrisoare de la un nobil către amantă în care-i stabilea o întâlnire. Poate că nu îndeplinea un comision al împărătesei.

Bineînțeles, Teodosus nu crezu nici o clipă că era o apariție întâmplătoare. Alergătorul o luă spre nord, se făcu nevăzut într-o vale, reapăru în vârful dealului și apoi dispăru definitiv.

Peste o jumătate de oră trecu pe lângă el un bărbat care alerga spre sud. Peste altă jumătate de oră, alt mesager trecu pe lângă el, îndreptându-se spre nord. După încă treizeci de minute, se întâlni cu altul, care alerga spre sud. Mesagerii urmau un tipar de la care nu se abăteau.

În după-amiaza celei de-a doua zi, când Teodosus trecu pe lângă un desiș, se trezi cu Ali lângă el, călare pe calul lui și trăgând după el alți doi, odihniți.

- Frumos cal, îi spuse Ali.

- Da. Îl cheamă Bellerophon.

- După cal te recunosc ei, sire.

- Da.

Ali pândise mișcările de la palat. Mesagerii plecaseră cu multe ore înainte ca Teodosus să se urce pe Bellerophon. Neștiind de precauțiile luate de fiul ei, împărăteasa și le luase pe ale ei. Cu o săptămână înainte de a se întâlni cu el, alcătuise o legiune de mesageri pedeștri, instruiți în mod special să-l urmărească pe Teodosus și să nu-l scape din ochi dacă, dintr-un motiv sau altul, reușea să plece de la palat în viață. Când fiul ei se prezentă la palat, un poet, ascuns în spatele tronului, posibil unul numit Paulus Silentiarius, renumit pentru versurile sale pline de detalii măiestre, dictase descrierea amănunțită a băiatului: hainele și purtarea, ținuta și vârsta. Calul fusese pregătit ca un element suplimentar. Verișoara lui Ali furnizase descrierea completă a acestuia. Înainte ca Teodosus să părăsească palatul, informațiile memorate în grabă s-au răspândit pe toate drumurile de la Capitoliu, în tot imperiul, ca stropii de apă de pe spițele unei roți în viteză. Până și săculețul cu bani primit de Teodosus conținea monede false, nu cu

figura lui Iustinian, ci cu cea a lui Iustin, predecesorul lui, scoase de mult din circulație.

La fiecare poștă de schimbat caii – adică la o oră de alergat sau la o sută de *stade* sau aproximativ cincisprezece kilometri – așteptau doi alergători. Primul, auzind descrierea lui Teodosus, pornea înapoi spre Constantinopol; al doilea pleca în direcție opusă. Toți îl căutau pe Teodosus, dar mai ales pe Bellerophon. Oamenii se pot ascunde sub alte înfățișări. Dar calul câștigase multe curse la hipodrom și era tatăl multor mânji superbi. Un asemenea armăsar renumit nu putea fi ascuns.

Mesagerii nu știau să citească; le era interzis, o măsură de siguranță a imperiului. Teodosus le fusese descris verbal. Memorând portretul lui fizic de la predecesor, mesagerul care pleca primea un pergament cu descrierea lui și pleca. Primul mesager rămânea până venea alt alergător, odihnindu-se o oră. Asta s-a repetat la fiecare punct de întâlnire până când, la douăsprezece poște de Capitoliu, cam la o sută optzeci de kilometri și pe toate drumurile, se forma câte un grup de alergători. Acolo, un *excubitor* care știa să citească prelua pergamentul și-l citea cu glas tare. Tot la o oră, un alergător pleca de la Capitoliu. Tot la jumătate de oră, sosea un altul. Astfel, informația radia de la centrul de conducere, iar mesagerii se adunau în jurul ei. Un grup de spioni de la palat au fost informați imediat că Teodosus și Bellerophon nu fuseseră văzuți decât pe un singur drum, cel spre Anchialos.

Câtă vreme Teodosus părea să-și respecte promisiunea, aceea de a-l găsi pe Ali și inelul cu ametist, împărăteasa nu luă nici o măsură. Se baza pe faptul că lăcomia fiului ei – ea însăși o dovadă a faptului

că-i era mamă – avea să-l aducă înapoi la ușa palatului ei, în brațele morții.

Observându-i pe mesageri, Ali și Teodosus își schimbară planul. Își dădură seama că trebuiau să se îndepărteze cât mai mult de Capitoliu. Ali se făcu din nou nevăzut, iar Teodosus călări spre nord singur.

Urmărind sincronizarea alergătorilor, Ali alese un moment potrivit. În seara celei de-a doua zile, mesagerul trecu pe lângă Teodosus la ora așteptată, îndreptându-se spre sud. Îndată ce dispăru din vedere, Ali i se alătură stăpânului său. Curând după ce-și mânară caii la trap, fură depășiți de următorul alergător, care se îndrepta spre nord. Teodosus îl doborî cu o lovitură cu latul sabiei și târî corpul într-un tufiș, ajutat de Ali. Ascunși vederii, Teodosus făcu schimb de haine cu mesagerul, iar Ali le luă pe ale lui. Apoi îl omorâră pe alergător și-i ascunseră cadavrul cât de repede putură. Scoaseră șeile de pe cei trei cai în plus, îi eliberară și-i goniră în pustietate, la vest de drumul principal, în speranța că țăranii, prinzând un cal sănătos, fără blazon și embleme, nu vor informa autoritățile.

Bellerophon era altă problemă, căci era un animal splendid. Așa că-l păstrară, împreună cu cele două inele și puținii bani pe care-i aveau. Îngropară repede armele și hainele lui Ali, punând deasupra punga cu *solidi*, bănuind că, găsite de alți oameni și nu de agenții împărătesei, va dispărea fără urmă.

Apoi se urcară amândoi pe Bellerophon și armăsarul recuperă imediat întârzierea. La momentul potrivit, Teodosus coborî din șa, își luă rămas-bun de la Ali și-o luă la fugă spre nord.

Ali își amintește că, așa îmbrăcat și călare cum era, i-a fost greu să-l țină în frâu pe Bellerophon în

timp ce stăpânul lui dispărea după dealul următor, alergând ca un atlet spre o soartă nesigură. Asta în cel mai bun caz. Cum mesagerii, ca și Ali, nu știau să citească, auziseră cu toții descrierea vânjosului Teodosus. În avantajul lui a fost faptul că, prin natura meseriei lor, acești mesageri erau toți tineri și perfect sănătoși, așa că Teodosus, de vârsta lor și la fel de sănătos, se amestecă printre ei fără probleme. Pe de altă parte, Bellerophon, un animal unicat, rămânea cea mai bună momeală a lor. Alb ca spuma laptelui și înalt de un metru și jumătate, nimeni nu l-ar fi putut confunda.

Următorul mesager care se îndrepta spre Constantinopol îl luă pe Ali drept Teodosus. Peste cinci minute, Ali îndrăzni să privească înapoi. Mesagerul dispăruse spre sud. Imediat întoarse și el calul în aceeași direcție. Peste jumătate de oră, când trecu pe lângă el mesagerul care alerga spre nord, Ali îl lovi.

Îi târî corpul într-o văgăună de pe marginea drumului, îl dezbrăcă, îl îmbrăcă în hainele lui Teodosus și-l omorî. Apoi îi tăie capul, îl mutilă ca să nu fie recunoscut și-l îngropă separat de corp.

Îmbrăcat în hainele mesagerului ucis și păstrând asupra sa numai un pumnal ascuțit din lucrurile stăpânului său, Ali se urcă pe Bellerophon și goni cu el spre nord, până când socoti că depășise cu cel puțin un kilometru și jumătate distanța pe care ar fi străbătut-o mesagerul, dar nu ajunsese atât de departe încât să se întâlnească cu următorul mesager, care se îndrepta spre sud. Și în locul acela, spune manuscrisul, Ali a trebuit să facă un lucru cumplit.

Bellerophon era un cal admirabil: aprig, ascultător și devotat, povestește Ali, putea fi calul unui

împărat. Aşa că după ce îl duse într-un luminiş, Ali spuse o rugăciune împărătească şi-i tăie gâtul.

După ce străbătu cam zece kilometri pe jos spre nord, menţinând ritmul constant şi neobosit al alergătorului profesionist, Ali îşi trase răsuflarea la primă poştă unde, spre marea lui uşurare, îl găsi pe Teodosus mâncând măsline cu doi sau trei bărbaţi lângă o fântână. Printre ei se afla mesagerul care urma s-o ia spre sud. Nici Ali, nici stăpânul lui nu dădură semne că s-ar cunoaşte. Dimpotrivă, când Ali se apropie de el, Teodosus sări în picioare şi-l întrebă cu glas tare şi zel exagerat:

- Unde-i Phanos?

- A călcat pe-o viperă.

Au mai zăbovit numai cât să facă schimb de parole şi să poate ajunge fiecare în nord în siguranţă. Teodosus aflase parolele de la alergătorul care urma să pornească spre sud. Dacă mesagerul nu văzuse nimic în ultima sa cursă, trebuia să spună *ou-tiz*, adică *nimeni* în greacă...

- Ticălosul, îmi scăpă mie.

- De ce? mă întrebă Bowditch, ţinând bricheta la capătul altei ţigări.

- Şşş, făcu Missy.

- Linişte! orăcăi Dave.

- Să opresc caseta?

- Nu, strigară Dave şi Missy deodată.

- Nu, am spus şi eu încet şi am scuturat din cap.

...văzut pe Bellerophon cu ochii lui, continuă vocea de pe casetă, parola era *alpha*, şi *beta* numai pentru Bellerophon cu Teodosus. Însă parola principală, *gamma*, indica doi oameni cu Bellerophon,

fără să conteze dacă mai era încă un cal sau nu. Pe lângă cuvântul *gamma*, mesagerul trebuia să adauge poziția soarelui și numărul următoarei pietre indicatoare de pe drum. La câteva ore de la primirea parolei *gamma*, împărăteasa avea să lovească.

Învârtindu-se în jurul fântânii cu mâinile în șolduri și cu răsuflarea tăiată, Ali îl urmări pe Teodosus, devenit mesagerul spre nord, dispărând pe drum. Mesagerul pentru sud, care stătuse acolo suficient timp ca să-și refacă forțele, nu-și dădea seama că vorbea cu Ali, care răsufla greu; spunea ce prost era Teodosus, ce-o să i se întâmple când împărăteasa va hotărî că era timpul să se ocupe de el, ce bine c-o să-l vadă pe Bellerophon de aproape. În pălăvrăgeala lui n-a pomenit nimic, evident, de legătura de sânge dintre împărăteasă și cel urmărit. Informația asta nu-i fusese dată.

Următorul alergător spre sud apăru foarte repede din întunericul care se lăsa. S-a rostit parola *outiz*, iar mesagerul odihnit porni spre sud, spre Constantinopol.

Outiz. Pentru Ali, asta însemna că Teodosus, în drum spre nord, trecuse de alergător fără să fie descoperit.

Bărbatul nou-venit nu voi să vorbească, ceea ce-i conveni lui Ali. Aerul nopții era umed și apăsător. Mai avea de alergat cel puțin o sută de kilometri, așa că trebuia să se odihnească.

Peste jumătate de oră apăru alergătorul spre nord, care spuse și el *outiz*. Nu văzuse pe nimeni. Nici urmă de Bellerophon sau de servitorul Ali.

Mesagerul îl identifică și Ali plecă. Era cu o oră în urma stăpânului său în cursa lor pe jos către moarte.

22

– Moarte, șopti Missy.
– Moarte, spuse și Dave, dând din cap.
Ou-tiz, mi-am spus eu.

Au alergat toată noaptea și toată ziua următoare, continuă vocea de pe casetă, Teodosus deschizând calea. Se întâlneau la fiecare cincisprezece kilometri. La fiecare poștă, Ali îl identifica pe Teodosus rostind parola *ou-tiz*, iar acesta pornea în cursa următoare spre nord. La fiecare poștă stăteau de vorbă cu alergătorii spre sud și cu înlocuitorii lor. Cel urmărit dispăruse. *Ou-tiz* era parola. Nu fuseseră văzuți nici omul, nici calul.

Vestea dispariției bruște a lui Bellerophon și a stăpânului său avea nevoie de o zi să ajungă în sud, la Constantinopol, sau în nord, la Anchialos, capătul lanțului, locul unde alergătorii aveau voie să doarmă înainte de a se întoarce. Cu alte cuvinte, până când împărăteasa avea să afle că fiul ei își întrerupsese brusc călătoria, Teodosus și Ali vor fi foarte aproape de libertate și departe de ea.

Dar tot mai aveau de trecut piedici grele. Să nu uităm că doi alergători erau morți. Alergătorii erau sclavi, iar sclavii aveau stăpâni. Dispariția subită a celor doi impostori le va da un indiciu urmăritorilor, iar avantajul distanței nu-i va apăra suficient. Ali și Teodosus nu aveau timp de odihnă.

Ajuns la Anchialos în noaptea următoare, simțind mirosul mării și, odată cu el, pe cel al libertății, Ali observă câteva *Delphinium stavisagria* și îi veni o idee.

Era o plantă medicinală care creştea în sudul Europei şi estul bazinului mediteranean. Ali o cunoştea după denumirea folosită de bunica lui, *hierba vomita*, adică iarba vomei. Astăzi se ştie că seminţele ei conţin un alcaloid emetic cu care se tratează indigestia, dizenteria şi otrăvirile. Bineînţeles, voma poate fi efectul otrăvirii, mai degrabă decât remediul ei şi tocmai pe asta conta Ali.

Ca şi cum ar fi ghicit ce urma să se întâmple, îşi aminteşte Ali, Teodosus nu fu de acord cu intenţia lui. Aduse argumente împotriva ei. Prefera să-şi încerce norocul bazându-se pe avantajul distanţei, pe care-l aveau deja. Dar Ali îi aduse aminte că nu aveu arme, nici mijloace, nici prea mulţi bani şi purtau haine de sclavi. Numai cele două inele îi puteau salva de sărăcie, dar în acelaşi timp i-ar fi şi dat de gol. Nu îndrăzneau să le schimbe pe bani sau să mituiască pe cineva cu ele până nu se îndepărtau şi mai mult de ghearele lungi ale împărătesei.

În orice caz, Teodosus nu găsi nici o alternativă la subterfugiul propus de Ali. Trebuia neapărat să-i înlocuiască pe cei doi alergători pe drumul de întoarcere spre sud; fără ei, amândoi s-ar trezi fugind înapoi spre Constantinopol. Pe lângă asta, la nici o sută de kilometri de Anchialos erau îngropate cadavrele a doi bărbaţi şi un armăsar cunoscut în toată lumea, care vor fi găsite imediat de o ceată de vânători de recompense.

Până la urmă, Teodosus acceptă cu mare ezitare păcăleala. Ali mestecă repede vreo zece seminţe, ca să nu cumva să se răzgândească stăpânul lui. Mai bine el decât Teodosus, îşi zise Ali, îndulcind cu vin slab primit de la sclavi gustul amar al seminţelor. Cunoştea bine efectul plantei, căci bunica sa

obişnuia să o folosească aproape la orice şi considera că era necesar ca stăpânul lui să-şi păstreze puterile dacă lucrurile mergeau prost.

Seminţele l-au îmbolnăvit pe Ali imediat. Teodosus se sperie sincer de reacţia lui violentă. Deşi încerca s-o ascundă, Ali era şi el speriat. Ca să folosim o expresie modernă, credea c-a luat o doză prea mare. Se tăvălea la pământ de durere, aşa cum se aşteptase, dar avea şi convulsii. Poate că seminţele – meditează Ali mai târziu în povestea din *Codex* – erau mult mai tari în Anchialos decât în Samana, unde crescuse el.

Acei *excubitori* de elită, legionari imperiali, nu erau responsabili doar de urmărirea ţintei împărătesei, ci şi de păstrarea ordinii printre mesagerii din corturi. Tocmai la un membru al acestei caste de războinici aspri şi ursuzi apelă Teodosus, ascunzându-şi nobleţea sub masca unei cereri pline de umilinţă. Le spuse că el şi Ali cel bolnav erau sclavii aceleiaşi familii din Constantinopol. Dacă legionarul l-ar scuti pe Ali de îndatoriri, cum era clar că trebuia să facă, atunci poate că l-ar lăsa şi pe Teodosus să rămână pe loc, ca să-l îngrijească pe tovarăşul lui până se face bine şi putea să se întoarcă acasă.

Excubitorul îl refuză. Văzând că Ali era prea bolnav ca să fugă încă o sută optzeci de kilometri, ordonă să fie legat de un copac toată noaptea sau toată săptămâna dacă era nevoie, până se însănătoşea. Ordinul îi fu îndeplinit imediat. În ce-l priveşte pe Teodosus, l-a declarat, fără alte comentarii, apt să înceapă cursa spre Constantinopol în zori, conform programului.

Legionarul se întoarse şi plecă. Cu gesturi teatrale, cum îşi aminteşte Ali melancolic, Teodosus se

hotărî să-l mai roage o dată. Procedând așa însă, comise greșeala de-a uita că era sclav. Se așeză într-un genunchi, cu capul plecat, dar îl prinse pe *excubitor* de braț.

Acest reprezentant al Romei, recunoscut în toată lumea civilizată ca imaginea puterii absolute, nu trebuia atins. *Excubitorul* se răsuci, trase sabia și, cu precizia dobândită în decursul vieții sale de războinic, îl scurtă pe Teodosus de cap.

– Doamne, Dumnezeule! strigă Missy. Își acoperi imediat gura cu o mână, mai-mai să-și verse băutura.

– Să-mi bag picioarele, șopti Dave.

Moartea, mi-am zis eu.

Pe casetă se auziră murmurele de nemulțumire care întrerupseră lectura sergentului Maysle. Dar ea prevăzuse efectul vorbelor ei asupra publicului și-i dădu câteva minute să-i treacă uluirea înainte de a-și încheia povestea.

Ali îi relată momentul scribului din Siracuza cu detalii înfiorătoare. Răsucit pe o parte în țărână, chircit din cauza crampelor, cu gleznele înlănțuite, Ali privi cu groază cum speranța lui, prietenul său de o viață și planurile lor se năruiră și dispărură printre umbrele trădătoare aruncate de focul înconjurat de santinele. *Excubitorul* se uită indiferent cum din trupul fără cap țâșnea sânge. Fără îndoială, comenta Ali la atâția ani după evenimente, soldatul avea alte probleme decât să asculte un băiat pisălog, înduioșat de tovarășul său de sclavie. Cu siguranță că împărăteasa îl amenințase cu decapitarea dacă Teodosus, Ali, Bellerophon, inelul cu ametist, copia cu granat și poate chiar punga cu *solidi* nu aveau să

fie găsite. Cu aşa o responsabilitate pe cap nu putea dormi noaptea, iar un sclav oarecare nu numai că i-a pus la îndoială hotărârea, dar l-a şi atins. Şi ce dacă trebuia să-l despăgubească pe stăpânul lui? Ca legionar, l-a executat pe Teodosus imediat pentru îndrăzneala de a-l fi împiedicat de la îndeplinirea datoriei sale într-un moment atât de nepotrivit.

Missy îşi trase nasul. O lacrimă îi alunecă pe obraz şi netezi absentă cutele plăpumii.

Nici nu se linişti bine trupul decapitat al lui Teodosus, sfârşi sergentul povestea, că *excubitorul* îşi şterse sabia de tunica sclavului. Plecă fără ca măcar să se uite înapoi, lovind cu piciorul capul care-i stătea în cale.

Ali nu l-a mai văzut niciodată.

Ou-tiz, îi dictă Ali scribului, peste patruzeci de ani. În noaptea care a urmat uciderii lui Teodosus l-a repetat întruna, printre lacrimile şi voma care l-au chinuit până dimineaţa.

Ultimul rând dictat de Ali în Siracuza a fost: „*Ou-tiz* – Nimeni – e Prinţul meu."

ÎNCĂ PATRU SAU CINCI MORȚI

23

– Asta-i o poveste atât de *tristă*, spuse Missy, dând din mâini. Oprește caseta! Te rog, oprește caseta.

– Sigur. S-a terminat, spuse Bowditch, oprind banda.

– Ce? Nu se poate. Tristețea fetei dispăru brusc. Ce s-a întâmplat cu inelele? N-o mai văzusem niciodată atât de agitată și nemulțumită. Așteaptă, adăugă ea repede, nu-mi spune. Stai. Trebuie să-mi pudrez nasul. Începu iar să gesticuleze. Întoarceți-vă! Întoarceți-vă!

Dave și locotenentul se răsuciră cu spatele.

– Stai sub plapumă, îmi spuse mie. Pe urmă își luă poșeta, se îndreptă repede spre baie și închise ușa.

– Cum te simți, Kestrel? mă întrebă Bowditch, aprinzându-și altă țigară.

Amabilitatea lui mă luă prin surprindere. Înainte să-i răspund, scoase un fuior de fum.

– De câte ori vreau să mă pensionez, e ucis cineva în orașul ăsta.

– Poate că e modalitatea prin care societatea îți arată că are nevoie de tine, îi sugeră Dave.

Bowditch râse trist.

– În seara aia când ai condus-o acasă pe Renée Knowles...

– Ştia povestea, l-am întrerupt. O ştiai şi tu.

Bowditch dădu scurt din cap, dar spuse:

– Ne-ai spus că şi-a lăsat la galerie cheile de la maşină.

– La Gerald Renquist.

– Şi nu le-ai mai văzut de atunci?

– Pe el? Cheile? Nu. Pe nici unul.

– Ne-ai zis că Renée Knowles ţi-a arătat o maşină parcată.

– Da. Un BMW. Spunea că seamănă cu al ei şi că era mândră de el.

– Semăna cu al ei sau era al ei? Ce culoare?

– Negru? M-am uitat la Dave. Era întuneric.

– Ăla de la Debarcaderul 70 era negru.

– Atunci să zicem negru. I-am văzut plăcuţa. Altceva? Cum erau geamurile?

– Cele ale maşinii pe care mi-a arătat-o erau fumurii.

– Da, aşa erau, confirmă Dave.

Bowditch scoase un inel de chei cu telecomandă pentru alarmă şi le ridică:

– Le recunoşti?

– Nu. De unde le ai?

– Mi le-a dat Renquist când l-am interogat.

– Deci ştiai deja despre chei când ai vorbit cu el?

– Normal. Vorbisem cu tine înainte.

– Am uitat. Aşa-i. Dar care-i problema?

Bowditch pufni zgomotos pe nări.

– Vestea morţii doamnei Knowles l-a şocat. Ni le-a dat înainte să i le cerem. Le ţinea într-un plic. A apărut un mesager în timp ce vorbeam cu el.

– Să recupereze cheile lui Renée?

– Exact.

– Ooo, păi atunci Gerald pare să fie nevinovat, nu?

Locotenentul scutură din umeri.

– Unde-i maşina?

– Bună întrebare. Avem cheile, dar n-avem maşina.

– A mutat-o Renquist? L-ai întrebat?

– E prea târziu pentru asta, scutură Bowditch din cap.

M-am uitat la Dave şi l-am văzut clipind.

– La naiba, am zis.

Locotenentul îmi confirmă bănuielile înclinând din cap fără entuziasm.

– Unde? am vrut să ştiu.

– O parcare jegoasă la Candlestick Point.

– Când?

– Azi-dimineaţă, devreme, oftă Bowditch răguşit. Al naibii de devreme.

– Cum?

– L-au împuşcat, l-au tăiat, pe urmă i-au dat foc lui şi Mercedesului lui.

Dave scoase un fluierat.

– Meticuloasă treabă.

Locotenentul vru să arunce cheile în servietă, dar n-o nimeri.

N-aş fi spus asta, dar ştiam că Bowditch e un poliţai foarte respectat, care rezolvase multe cazuri de crimă. Numele lui apărea în ziare de ani de zile. Dar acum îi scăzuse ambiţia de a opri crimele sau şi-o pierduse cu totul. Nu mai considera vitală sau inevitabilă pedepsirea comportamentului criminal de către justiţie, dacă o considerase aşa vreodată. Inevitabil era acum comportamentul criminal, iar vitală evitarea lui. Oamenii vor continua să se omoare între ei fie că el se ducea la lucru, fie că nu. Asta era situaţia.

Pata lucioasă din creştet putea să fi apărut acolo din cauza nenumăratelor dăţi în care se frecase pe cap din

cauza frustrării. Ori poate, când era mai tânăr, gestul anticipa un succes, un pas înainte în anchetă, revelația nepotrivirii din spusele cuiva. Dar devenise de mult un simplu obicei. Un mecanism diferit îl făcea să-și ducă mâna la chelie automat; dacă înainte gestul anticipa descoperirea unui indiciu, acum arăta că e imposibil de aflat. În loc să așeze la loc șuvița roșcată rebelă, palma coborî plină de mătreață și mirosind a soluție împotriva căderii părului.

Locotenentul luă cheile de pe podea, le aruncă în servietă și spuse fără nici o intonație în glas:

– Dentistul lui Renquist face scufundări la Cancún săptămâna asta. Când se întoarce, o să ne confirme că sunt dinții lui.

– Dinți... spuse Dave cu nasul în cafea.

– Măcar el avea, se rățoi Bowditch la el.

– Și la ce dracu' crezi că-i mai folosesc acuma? punctă Dave.

– Numai atât ați găsit?

– Atât? Focul a ars totul. Nici mă-sa nu l-ar mai recunoaște.

– O să i-l arăți?

Îmi făcu semn din cap că nu.

– Două lucruri fac un tipar? l-am întrebat.

Bowditch făcu un gest ambiguu.

– Depozitul de la Debarcaderul 70? Pe contract apare numele lui Gerald Renquist.

Ușa de la baie se deschise și Missy reapăru. Dave și locotenentul căscară niște ochi cât cepele, îi închiseră brusc și se întoarseră cu spatele.

Missy aruncă poșeta pe jos, lângă pat.

– Ai niște cărți foarte interesante aici. Ciorapii ei foșniră când se vârî în așternut. Cine-i Apsley Cherry-Garrard?

– Încă un tip rece ca gheața.

Se uită în jur.

– V-am întrerupt de la ceva?

Bowditch se întorsese cu fața la noi și deschisese ochii, dar tăcea.

Pe chipul lui Missy nu se mai vedeau urmele lacrimilor. Dar n-am sesizat veselie în vocea ei când îi ceru lui Dave să pregătească niște cocktailuri.

Stând cu spatele, Dave întoarse sticla de rom cu fundul în sus. Era goală.

– Nuuu, se încruntă Missy, dezamăgită. Ai Chardonnay?

– Numai o sticlă de vin roșu, i-am răspuns. Unul foarte obișnuit.

– E prea devreme pentru vin roșu, se bosumflă ea.

– Nu cred, am comentat, trebuie să fie cel puțin ora prânzului.

– Prostuțule, suferi de hipotermie. Nu poți lua parte la discuție. Vodcă ai?

– Hă, hă, hă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omul ăsta e inspector criminalist. Încearcă să-l iei în serios.

Îmi arătă o figură cât se poate de serioasă.

– Danny Kestrel, știi ce greu e să controlezi pastilele de Prozac?

Acum toată lumea se uita la ea. Era atrăgătoare, proaspătă, avea ochi luminoși, pielea frumoasă, mușchii tari și machiaj proaspăt.

– B-biata de tine. Caută în frigider, am capitulat eu.

– Îmbunătățită, zâmbi Missy.

Dave își frecă mâinile.

– Ai lămâie?

– În coșul de lângă chiuvetă.

– Locotenente?

Bowditch îl ignoră și mi se adresă:

– Deci, dacă azi-noapte ai fost ocupat, nu tu ești ăla care i-a copt-o lui Gerald.

– Mersi.

– I-a copt-o lui Gerald? întrebă Missy. Zâmbetul îi dispăru. Care Gerald?

– Cine i-a copt-o lui i-a copt-o și lui Knowles. E-aproape sigur.

– E b-bine să fi considerat nevinovat și pe sfert înghețat.

Missy se trase de lângă mine. Părea speriată.

– Care Gerald?

– Care-i legătura? l-am întrebat pe Bowditch? Cheile de la mașină?

Locotenentul se uita la Missy.

– Poate. Nu știm. Ce știi tu știe toată lumea.

– Ești gata să fii serioasă? am întrebat-o pe Missy.

– L-a omorât cineva pe...

– Gerald Renquist. Da.

– Gerald Renquist? Missy își dădu ochii peste cap.

– L-au găsit la Candlestick Point.

Missy tăcu.

– Ești bine? Gerald era prietenul tău?

Privirea ei reveni la normal.

– Renée a riscat pe pielea ei. Dar Gerald...

– L-ați cunoscut, doamnă James?

– Da. Puțin. Dar...

– Avea dușmani?

– Era inofensiv. Homosexual, bineînțeles. Și ce dacă? Biata Girly. Missy se uită la mine, apoi la Bowditch. Știe? Ați anunțat-o?

– Vă referiți la doamna Renquist? I-am telefonat, da. Am găsit-o la Glen Ellen.

– Are o casă acolo.

– Sper să-i pun nişte întrebări în după-amiaza asta. Bowditch tuşi. Pot să vă întreb pe unde-aţi fost aseară, doamnă James?

– Poftim? răspunse Missy uluită. Se adună şi spuse cam arţăgoasă: am luat cina la *Postrio* cu vreo douăzeci şi cinci din prietenii mei apropiaţi. Dintre care unul, ţi-am spus, a fost primarul oraşului San Francisco.

Bowditch nici măcar nu clipi.

– Aşa este. Ar fi trebuit să-mi notez.

– S-a dus şi ipoteza că Missy James i-a dat foc lui Gerald Renquist la Candlestick Point, am spus eu.

– Foc? Missy respiră zgomotos.

– Taci, îmi zise locotenentul.

Dave îi dădu lui Missy un pahar de trei sute de grame plin pe jumătate cu vodcă, o felie de lămâie şi gheaţă.

– În amintirea lui Gerald, zise ea cu glas scăzut. Apoi, către Dave: Delicios. Pe urmă adăugă, fără pic de entuziasm: Dumnezeule...

– Prozacul ăla, am întrebat-o eu, îţi calmează nervii ferfeniţiţi, cum se zice?

Missy mă ignoră.

– Îmi pare rău pentru prietenul tău, rosti Dave.

Ea îi mulţumi pentru politeţe.

24

– Gândeşte cu glas tare. Bowditch scoase caseta din aparat. Ascult.

– Ce-i aşa de interesant la gândurile noastre? l-am întrebat.

– N-ai fost implicat direct în afacerea asta, Kestrel – arătă el spre mine cu caseta – dar ai nimerit în mijlocul

ei. Acum, că eşti pus la punct cu fondul ei, poate-ţi mai aminteşti ceva legat de ea.

– Mă-ntrebi dacă n-am văzut colţul *Manuscrisului de la Siracuza* când şi-a deschis Renée poşeta?

– Ar fi fost interesant.

– Normal. Singurul lucru care ştiu că face legătura între ea şi povestea lui Teodosus e cuvântul *outiz*. A deranjat-o că-l ştiam.

– Da... Când ai auzit vocea sergentului Maysle rostindu-l pe casetă, ai tresărit. De ce?

– Renée s-a arătat uimită că-l ştiam, aşa cum şi eu m-am mirat că-l ştia ea. În sine, e un cuvânt neobişnuit. Lăsaţi la o parte antecedentele lui literare. Deci când Renée a aflat că ştiam cuvântul din *Odiseea,* via Ezra Pound, s-a liniştit. Cred că putem presupune că ea îl aflase din altă parte. Nici nu auzise de Ezra Pound. Să presupunem că n-a auzit nici de sergentul Maysle?

– Teza ei a fost înregistrată la Cambridge, spuse Bowditch, cu caseta în mână. În Anglia. E singura dată când a prezentat-o şi încă n-a publicat-o.

– Unde-ar fi putut s-o vadă? Unde-ar fi putut s-o vadă oricine altcineva?

– *Odiseea,* i-am spus, dacă l-ai citit pe Homer în greacă.

– Ar fi trebuit să ştie greacă pentru a citi manuscrisul, remarcă Bowditch. N-a fost publicat în traducere engleză. Bibliothèque Nationale a scos o traducere a lui, *en face*, în franceză, bineînţeles; dar cartea nu mai există pe piaţă de peste un secol. Ce rol are *outiz* în *Odiseea?*

– După ce Ulise l-a orbit pe ciclop, l-am lămurit eu, a scăpat din peştera lui ascuns sub pântecele uneia din oile lui preferate. Polifem cel orb cercetează lâna fiecărui animal când turma iese la păscut, dar nu-l găseşte pe Ulise. Dar vrea să ştie ce fel de om e cel care-a reuşit

să-l orbească pe el, progenitura lui Zeus și a Herei, care a terorizat lumea toată viața. Ulise i-a răspuns *outiz*, adică, *nici un om*, sau *nimeni*. În greaca lui Homer însă *outiz* e un joc de cuvinte legat de numele lui Ulise. Deci orbindu-l pe ciclop ca să nu-l mai poată vedea nici pe el, nici adevărul, Ulise nu se poate abține și îi dă un indiciu al identității lui sub forma unei ghicitori lexicale. În felul ăsta scapă, ascuns nu numai de lâna oii, ci și de modestie.

Se uitau toți la mine de parcă tocmai aș fi coborât dintr-un copac.

– Vai, Danny, oftă Missy, întotdeauna ai fost deștept. Cum ai reușit să rămâi și sărac?

– E cam greu să le ai pe amândouă, am răspuns supărat. Înapoi la oile noastre. Ținând cont de povestea sergentului Maysle și de banii implicați în ea, îmi asum riscul. Găsește o sută de oameni care știu că *outiz* înseamnă *nimeni* în greacă. Nouăzeci și șapte din ei vor ști pentru că *Manuscrisul de la Siracuza* înseamnă o groază de bani. Ceilalți trei sunt mutanți care l-au citit pe Homer...

– Auuu, i-am auzit pe Dave și Missy.

– Așadar unul din cei trei mutanți l-a cunoscut pe unul din cei nouăzeci și șapte de mercenari, și așa a ajuns să fie trecut Otis în dreptul numărului tău de telefon, concluzionă Bowditch.

– Foarte posibil.

– O găselniță interesantă, la urma urmei.

– Un bărbat interesant, îl corectă Missy.

– Nici una, nici alta, am zis eu.

– Greșit. Bowditch lovi semnificativ servieta. Ați auzit toți scenariul.

– Scenariul?

– Gândește-te la el.

– Să se gândească sergentul Maysle.

– A și făcut-o. Manuscrisul tradus de ea, cu adnotări, va fi publicat primăvara viitoare, împreună cu versiunea extinsă a acestei prezentări.

– Da, bine. Deci pe Danny Kestrel, sergentul Maysle, Renée Knowles, *Manuscrisul de la Siracuza,* Ezra Pound, Ulise și Homer îi leagă un cuvânt. În consecință, e un cuvânt neobișnuit.

– Și Gerald Renquist intră și el în cercul lor?

– Excelentă întrebare, domnișoară James, o complimentă Bowditch, arătând spre ea. Răspunsul, din păcate, e o adevărată poveste.

– Ești mult mai amuzant decât Șeherezada, zâmbi Missy încântată.

– Hă, dar nu și așa de frumos.

Mi-am pus piciorul pe podea și-am încercat să mă ridic în capul oaselor. Camera se învârti cu mine și am căzut în poala lui Missy.

– Hai la Missy, mă prinse ea în brațe, mângâindu-mi părul. Asta-mi aduce aminte de ceva. Își luă geanta de pe jos. Era să uit.

Cu celularul în mână și băutura în cealaltă, Missy apelă un număr presetat.

– Jerome? Sunt Missy James. Trebuie neapărat să-mi anulez ședința de săptămâna asta, care trebuia să fie – se uită la ceas – peste douăzeci de minute. Îmi pare rău. Ne vedem săptămâna viitoare. Ciao. Apoi închise. Psihiatrul ăsta afurisit nu răspunde niciodată la telefon. Se teme de mine. Aruncă telefonul în poșetă și poșeta lângă pat. Stai drept, Danny. Începu să aranjeze așternutul cu o mână, ca să nu lase paharul din cealaltă. Mulțumită, se propti de pernă și-și puse mâinile în poală, în jurul paharului. Apoi se uită la Bowditch, așteptând să vorbească.

– Ne-am aranjat? întrebă el afectat.

– Da, locotenente. Continuă, te rog.

– Anul trecut, începu Bowditch, stăpânindu-şi nervii, a luat foc o casă la Sea Cliff. Un foc mare într-o casă imensă şi scumpă. Agenţii acceleratori, au spus investigatorii incendiului, au înteţit focul. Nu l-a observat nimeni până când flăcările n-au ieşit prin acoperiş şi le-a zărit un vecin. Pompierilor le-au trebuit şase ore ca să-l stingă. În resturile de moloz au fost descoperite două lucruri interesante. Primul a fost un mort. Bărbat alb, torturat şi împuşcat, pe care nu l-am putut identifica.

– Torturat şi împuşcat? repetă Missy, şocată.

– Al doilea a fost un album cu fotografii. Era material bun, de calitate, şi graţie lui am ajuns la Flax, un magazin mare de artă din Valencia and Market, dar n-am reuşit să aflăm mai multe.

Albumul ăsta nu era pe măsuţa de cafea sau în bibliotecă, unde te-ai fi aşteptat să-l găseşti. Dimpotrivă, era în cuptorul din bucătărie. Suntem siguri că a fost ascuns în locul ăla nepotrivit în urma unei hotărâri de moment, acolo s-a ivit ocazia să fie pus, şi poate că a rămas uitat acolo. Numai datorită acestor împrejurări a supravieţuit.

Bowditch ne urmărea întruna reacţiile.

– Nu vă aminteşte de nimic?

– A scris despre asta în *Chronicle?* am întrebat.

– Ştii cum e când faci sex, spuse Bowditch, scuturând din cap obosit. Treci în alt plan existenţial. Sau aşa am auzit, adăugă el morocănos.

Nu eram sigur de ce mi se adresase mie, chiar dacă indirect. Dar să fiu al naibii dacă în clipa aia nu mi-am amintit de ce mi-a spus Renée, oftând mai mult decât vorbind: *Sexul face viaţa mai bună.* Un sentiment neprotejat cu care puţini n-ar fi de acord, probabil: dar anonimatul m-a descumpănit. Sigur, Renée şi eu nu ne cunoşteam deloc, am făcut sex anonim, dar mi-ar fi plăcut o formulă mai puţin democrată. Ceva mai personal.

– Senzații profunde, sensibilitate ascuțită, flux sanguin mărit, claritatea viziunii... poate chiar un orgasm. Lucrurile astea sunt stimulente existențiale.

– Ai uitat de un carnet de cecuri gros, am remarcat cu tristețe.

– Aoleu, tu *chiar* ai avut necazuri.

– A cui era casa? am întrebat dintr-odată.

– O întrebare bună, cu un răspuns ușor. Era închiriată. Proprietarul era curat. A vândut casa de atunci. De închiriere s-a ocupat o agenție, și ea legală, suficient cât să fie dată în judecată pentru greșeala făcută. Pentru că toate informațiile despre chiriașul mort, absolut toate, erau false. Foștii proprietari ai caselor în care locuise, patroni, dosarele financiare, până și numele de fată al mamei de pe pașaport. Cecurile cu care plătea chiria, de șapte mii cinci sute pe lună, erau valabile, așa că, în ciuda celor afirmate, nimeni nu l-a luat la puricat.

– Hei, atâta primesc eu pe an ca ajutor social, spuse Dave pe un ton apreciativ.

Missy vorbi fără să gândească prea mult:

– Nu poți trăi numai cu atât.

– Numai mirosul meu e de mort, ripostă Dave.

– Nu l-ai dat tu în judecată pe al doilea soț al tău pentru renta lunară și-ai câștigat? am întrebat-o.

– O mie de dolari pe lună, spuse Missy după ce sorbi din băutură. Dar n-au fost nici ăia suficienți.

– Da, mi-am amintit. *Asta* a apărut în *Chronicle*.

O clipă n-am mai auzit nimic decât traficul de pe Folsom Street.

– La naiba, spuse Dave, poate că mai cumperi o sticlă de rom... sau altceva.

– Folosind numele de Melanofski, continuă Bowditch brusc, chiriașul a trecut ca peștele prin apă printr-un proces special de scanare a resurselor financiare ale

clienților. Tu, de exemplu, îi spuse lui Dave, ai fi fost respins imediat. Dar poate că ești curat ca lacrima în comparație cu ce știm despre mortul anonim și CV-ul lui fals.

– Cu ajutor social și două bărci, întrebă Dave, cum naiba să nu fiu curat?

– Singurul scop în care Melanofski își folosea contul era să-și achite chiria și diversele cheltuieli din San Francisco. În afară de asta... Bowditch șuieră, trimițând aerul cu limba printre dinții încleștați.

Dave îl imită perfect.

– A evitat procesul normal de scanare venind la agenția de închirieri prin intermediul unui serviciu elvețian de date despre clienți. Toate informațiile despre el erau inventate. Melanofski exista numai pe hârtie.

– Dar amprentele lui? Nota telefonică? Ștampile de la spălătorie pe lenjerie? Dinții?

– Amprentele și hainele au ars complet. Am luat probe de ADN, dar fără să ai cu ce le compara, nu-ți spun nimic. La fel cu profilul dentar. Nu știi unde să cauți. Elvețienii nu dau polițiștilor timp să se ocupe de așa ceva. Ca să nu mai zic că nici n-am putut demonstra că-i elvețian. Avea celular, atât ne-a rămas din bunurile lui. Nimic care să ne ducă undeva. Ai cumpărat vreun celular în ultima vreme?

– Cine naiba are nevoie de unul? m-am apărat eu.

– Daaa, spuse Dave.

Missy râse.

– Ideea e că sunt foarte ușor de obținut. Melanofski și l-a luat de la un magazin din alea care vinde chestii pentru narcomani de pe Market Street. Aici ne-am blocat. Bowditch își scărpină favoriții cu caseta. Parcă zgâria un câine la ușă.

– Deci albumul e tot ce-aveți, concluzionă Dave.

– Exact.

– Şi? Ce era în el? întrebă Missy.

– Oricine-ar fi fost ăla care-a dat foc la casă şi l-a ucis pe Melanofski – v-am zis c-a fost omorât?

– Nu, am răspuns. Numai c-a fost torturat, împuşcat şi ars.

– A fost împuşcat în cap. Dar a fost chinuit înainte de asta. Avea urme de lovituri la ambii genunchi şi la un cot, trei coaste rupte şi hemoragie internă – foarte dureros. Dar ucigaşii au ratat albumul foto. Poate nu ştiau că e acolo, poate nu credeau că e important, poate nici nu l-au căutat.

– I-au scos maţele tipului? m-am interesat.

– Nu.

– Slavă Domnului! spuse Missy.

– Atunci ce naiba-i atât de interesant la fotografiile alea?

Bowditch bătu din nou în geantă.

Fiecare fotografie e color, de format 20 pe 25. Fiecare a fost făcută de pe un trepied. Cine le-a făcut a fost foarte atent să cumpere filmul potrivit, a ales atent lentilele, a stabilit luminozitatea, focalizarea şi timpul de expunere. Fiecare fotografie este mai mică, poate cu opt la sută, decât obiectul fotografiat, adică reproducerea unei pagini; puse una lângă alta, ele reproduc în întregime *Codex Siracuza*.

25

Toţi am început să vorbim deodată.

– Dar s-a pierdut în 1830!

– Nici sergentul Maysle nu l-a văzut niciodată!

Mi-am sucit şi eu creierul care se dezgheţa:

– În 1830 nici măcar nu se făceau fotografii, darămite color.

– Bravo. Va trebui să-ți dăm o mică insignă, Danny.

– Hă, hă, hă...

Ca niciodată, Missy era atât de emoționată că nu-și găsea cuvintele:

– Asta înseamnă... asta înseamnă...

– Asta înseamnă că trebuie să uităm fotografiile, am concluzionat eu. Că originalul există. Unde e?

Missy se uită la mine, apoi la Bowditch:

– Unde e? Unde-i originalul?

–Danny știe întotdeauna ce întrebare să pună, spuse Bowditch, arătându-mă cu degetul.

– Asta pentru că nu știe să răspundă la ele, replică ea. Probabil că există reproduceri ale manuscrisului prin cărți, nu? Iar dacă ele s-au epuizat, nu mai există în biblioteci sau muzee?

Bowditch dădu din cap.

– Kestrel are dreptate. La data furtului, în 1830, nu se făceau încă fotografii, dar nu pentru multă vreme. Cu toate acestea, Bibliothèque Nationale a obținut, cu ceea ce se numește electrograf, o reproducere a sigiliului de ceară de pe spatele manuscrisului înainte să fie furat. Deci o fotografie a aceluiași sigiliu înseamnă autentificarea lui.

– Vrei să spui că nu există reproduceri fotografice legale? întrebă Missy.

– Da.

– Albumul foto e valoros în sine? am întrebat.

– Câtă vreme e unic, poate. Dar probabil că nu e.

– În orice caz, nu el e potul cel mare.

– Nu.

– Dar cine a făcut fotografiile s-a jucat cu potul cel mare, observă Missy.

Bowditch înclină din cap.

– Fotografiile sunt ale manuscrisului original. Sunt recente și de bună calitate.

– Se poate spune când au fost făcute? întrebă Dave.

– A, da.

Missy medită:

– Atunci albumul ăsta e ca un fel de... Cum îi spun agenții imobiliari?

– Prospect, sugeră Bowditch.

– Un prospect, fu ea de acord.

– Așa se pare.

– Deci Melanofski era un comis-voiajor? Lucra pentru comision? speculă Dave.

– Ori comis-voiajor, ori cumpărător, spuse locotenentul.

– Încă o dată, când s-a furat originalul? am întrebat.

– În 1830.

– Și nimeni n-a mai văzut de atunci manuscrisul și restul artefactelor furate?

– N-am spus asta. Unele au fost recuperate între timp, din colțuri îndepărtate ale lumii. Dar există un medalion, reprodus tot cu electrograful. E un disc de aur solid, pe care e celebrată victoria lui Iustinian asupra vandalilor și care n-a ieșit niciodată la suprafață. Nici manuscrisul, de altfel, sau cel puțin nu oficial. Neoficial însă, a fost văzut – își consultă notițele – la Hong Kong, Monte Carlo, Basel... Și ajungem în Irak.

– Încearcă să ajungă acasă în Bizanț, zise Missy visătoare.

– Sergentul Maysle își începe disertația explicând cum a ajuns *Manuscrisul de la Siracuza* în proprietatea statului irakian. Ea prezintă istoria lui ilegală până când a ajuns la Bagdad, nu mult după asasinarea lui Faisal al II-lea, în 1958. Bowditch își frecă nasul cu degetele. Să

trecem mai departe. Ştie cineva ce fac irakienii cu cei prinşi că le-au furat artefactele naţionale?

– Le dau peste mână? sugeră Dave.

– Le dau peste ambele mâini cu un obiect tăios. Hoţul, rămas fără braţe, umblă pe străzile Bagdadului o lună întreagă, zi de zi, cu ele atârnate de gât, pe post de colier.

– Nedemn, comentă Missy.

– Hă...

– În cazuri extreme, tăişul loveşte gâtul.

– Dar, l-am întrerupt eu, asta nu face să crească preţul artefactelor furate.

– Foarte perspicace, remarcă Bowditch.

– Cât valorează manuscrisul?

Locotenentul scoase o ţigară din pachet.

– Noi am auzit de zece milioane de dolari.

– Asta-i o chirie a naibii de scumpă pe sfera noastră cea uscată, observă Dave.

– Irakul e acolo de-o groază de vreme, am meditat. În Antichitate se numea Mesopotamia, nu? Grădina Raiului.

– Aşa scrie în cărţi.

– Probabil că mai sunt artefacte naţionale nedescoperite.

– Adevărat. Dacă vreodată o s-o scoată la capăt cu politica, dacă ar avea o cale ferată îngustă şi o guvernare eficientă, terminale pentru nave de croazieră, mall-uri cu aer condiţionat şi câte altele, ar atrage cei mai mulţi turişti din Orientul Mijlociu.

– Bucuria comerţului, comentă Dave.

– Chestia e că stau cu fundul pe antichităţi şi valori arheologice care n-au mai fost văzute de când Napoleon a redescoperit Egiptul.

– Să vedem. Dave îşi frecă favoriţii. De ce mă gândesc la Războiul din Golf?

– Poate că ai o minte de criminal. Nu vreau să scurtez povestea, dar în barul unui hotel camuflat din Bagdad, când orașul era bombardat, unui jurnalist de televiziune american i s-a oferit șansa să cumpere *Manuscrisul de la Siracuza.*

– Stai puțin, protestă Missy. Nu mai înțeleg. Cum a rămas cu tipul din Sea Cliff?

– El apare mai târziu. Dave are dreptate să vorbească despre Războiul din Golf. E-o poveste lungă. Jurnalistul a încercat să facă din el o carte. Bowditch se strâmbă. Caligrafia e oribilă.

– L-a publicat?

– Nu, a rămas în manuscris. E listat la calculator, de fapt. Am descoperit date neprelucrate pe hard-discul laptopului incinerat al jurnalistului.

– Ai spus incinerat? l-am întrerupt. Din nou?

Bowditch dădu din cap.

– Datele au fost recuperate de un specialist în hard-discuri arse. Erau codate. Parola era „Shirer".

Dave se încruntă.

– Ca în William L.?

Și eu și Missy ne-am uitat la el.

– *Ascensiunea și căderea celui de-al Treilea Reich?*

– Da. Jurnalistul nu avea o dischetă de rezervă și nici măcar o copie listată – cel puțin nici una care să fi rămas în urma incendiului. Dar am reușit să-l citim. Dacă e să-i credem mâzgăliturile, ceea ce nu ne prea vine, omul de legătură irakian l-a dus pe o alee, pe niște scări de piatră vechi, printr-un subsol igrasios și în sistemul de canalizare. Bărbatul purta o armă automată și o stea ninja, a dezamorsat o încărcătură explozivă și tot așa. Apare chiar și o catacombă plină cu lilieci.

– S-a cam îndepărtat de știrile de seară...

– Fizic, dar şi mintal. O grămadă de prostii. Cel mai dinamic paragraf descrie cum şi-a sfârtecat buzunarul jachetei Brioni într-un cui.

– Asta-i *groaznic*, confirmă Missy.

– Ca să pară credibil, individul a mai scris un fragment lung şi dezlânat despre cât de greu i-a fost să găsească tonul potrivit pentru povestea sa, pe care o considera un roman istoric; nu l-a găsit niciodată. Una peste alta, e o lectură grea, oftă Bowditch. Se pare că şi-a asumat anumite riscuri, în orice caz. De exemplu, a trecut în preţul cazării la hotel a echipei de televiziune cei o sută de mii de dolari cu care a cumpărat manuscrisul.

– Stai puţin, a plătit o sută de mii de dolari pentru ceva ce valorează zece milioane? Asta da, reducere.

– Te exprimi foarte clar, Kestrel, o să revenim la suma asta imediat. Echipa era formată din douăzeci şi cinci de oameni care au mâncat, au băut şi au dormit la hotel patru sau cinci luni, deci umflarea preţului n-a fost o problemă. Rămânea aspectul moral, desigur... Bowditch tuşi scurt. A scos manuscrisul din Irak şi l-a dus în Statele Unite într-o ladă cu documentaţie tehnică pentru legătura prin satelit, comprimare de date, procesarea semnalelor, chestii din astea. În manuscrisul lui, care, apropo, se intitulează *Conexiunea Bagdad*...

– Huooo, răsună camera de corul pe trei voci.

– ...jurnalistul jură că l-a cumpărat numai pentru a salva *Manuscrisul de la Siracuza* pentru posteritate. Nu ştia dacă să-l ducă la Muzeul de Istorie Naturală, Frick, Smithsonian, Societatea National Geographic, Getty, British Museum, Time-Warner sau în alte cincizeci de locuri. A făcut o listă a avantajelor şi dezavantajelor fiecărei instituţii – adică a celor care-l afectau direct. Cea mai potrivită i s-a părut Bibliothèque Nationale, dar a renunţat la ea pe principiul că un scandal diplomatic legat

de o donație particulară ar fi benefic pentru cariera lui. A recunoscut sincer că va semna un contract pentru o carte înainte de a permite oricui să vadă măcar o literă din carte. A vrut întotdeauna să scrie o carte. De când citise *Ascensiunea și căderea celui de-al Treilea Reich* simțise că nu-i lipsea decât o ocazie istorică pentru a-și pune în valoare talentul. *Manuscrisul de la Siracuza* i-a furnizat-o.

– Bowditch, l-am întrebat, fixându-l cu privirea, ai inventat toate astea?

– Nu, și nici tipul. A pus la punct un plan de marketing: lansări în librării, sesiuni de autografe, lecturi, interviuri cu gazdele emisiunilor TV preferate, editori – a și amintit numele unui editor. A făcut o listă cu oamenii din mass-media care-i erau îndatorați, un adevărat pomelnic, sursă pentru interviuri, profiluri sau reclame de milioane pe coperta cărții. A mai pomenit și de o prietenă de-a lui, redactor la o revistă, pe care se putea baza – cum zicea el – „să facă corectura, să transforme avalanșa de expresii și impresii amestecate într-un text coerent și inteligibil, pe scurt, să îmblânzească acest Leviathan care-mi întunecă zilele și mă bântuie noaptea".

– Uite cum lovește..., comentă Dave.

– Pe o altă prietenă, redactor de artă, se baza să publice un articol despre antichități pierdute în *Sunday Magazine*. Anticipând cererea, și-a alcătuit trei *curriculum vitae*, unul de o sută de cuvinte, altul de o mie și altul de două mii cinci sute. Pentru orice text mai lung urma să ceară să fie plătit în plus.

– E ceva important în povestea asta?

– O, da, multe. Numai că trebuie să cauți. Începe cu jurnalistul izolat în Mill Valley, care plănuia să relateze faptele într-o serie de episoade de dimensiunea unei schițe, ca niște flash-back-uri din grădina lui parfumată, noaptea. Avusese musafiri. Mâncaseră și băuseră bine și

acum plecaseră. Jurnalistul stă în faţă cu o sticlă de coniac primită odinioară de Wiliam L. Shirer de la *attaché de presse* al lui Henri Pétain. Se uită lung la grătarul care scânteiază, ca amintirile lui. Cântecul greierilor se transformă în clinchetul lanţului de mărgele care atârnă din ventilatorul de deasupra barului din Bagdad Hilton. Tirul sporadic al antiaerienei nu poate umbri convivialitatea corespondenţilor de război certăreţi adunaţi aici. Au venit din toate părţile lumii, tot felul de jurnalişti şi şacali...

Pe măsură ce Bowditch avansa cu povestea, am început să-mi dau seama cum era în tinereţe. Era ca şi cum trebuia să ghicesc chipul unui prieten vechi în trăsăturile unui necunoscut obez. Se opri să tragă din ţigară. Cum nu simţi nicotina, o scoase din gură şi o cercetă. Uitase s-o aprindă. Zâmbi obosit.

– Reporterul ăsta n-avea şi-un nume? întrebă Dave.

Bowditch îşi aprinse ţigara.

– Îl cheamă – adică îl chema – Kenneth Haypeak.

– Sfinte Sisoe! exclamă Missy, făcându-ne să tresărim pe toţi, mi-l amintesc. Era un nimeni prin reţelele de ştiri, până când a devenit un reporter blocat în Bagdad din cauza bombardamentelor, care apărea în prim-plan numai cu capul. Părea clona deliberată a generaţii întregi de manechine.

– Se numesc jurnalişti de televiziune, spuse Bowditch după ce tuşi.

– A murit într-un... incendiu. Am văzut la ştiri. Stai puţin: *Ken Haypeak* a furat *Manuscrisul de la Siracuza?*

– Nu, i-am amintit eu, l-a cumpărat.

– Dar individul lăsa impresia unui mare *idiot!* ţipă ea.

– Nu, i-am amintit, l-a cumpărat ieftin.

– Prea ieftin, sublinie Dave.

Bowditch arătă cu ţigara spre el:

– Bine precizat. Apoi se uită la mine: N-ai auzit de el?

– Uită-te în jur. Vezi vreun televizor?

– Nu, îmi răspunse, fără să-și ia ochii de la mine.

– N-am auzit de el.

– Nici de ce i s-a întâmplat?

– Nu.

Dave împunse aerul din fața lui cu arătătorul, iar Missy pocni din degete spre el.

– Stai... Era... Mi-aduc aminte. A! Cum o chema? se întrebă Dave.

– Myra, Manta, Minna, Minola?...

– Carrington! exclamă Missy, arătând înapoi cu degetul spre el. Prezentatoarea de la buletinul meteo.

– Moira Carrington, pocni Dave din degete.

– Ea e!

– Prezentatoarea de la buletinul meteo? M-am uitat de la Dave la Missy, apoi la Bowditch.

Locotenentul ridică din umeri.

– Ce-i cu ea?

– La fel ca Haypeak, răspunse Dave.

– A murit într-un incendiu, completă Missy. Groaznic.

– *Alt incendiu?* Câte incendii sunt în toată povestea asta?

– Patru, explică Bowditch, dacă-l pui la socoteală și pe ăla de la Debarcaderul 70. În cazul jurnalistului și-al tipei de la meteo, a luat foc cabana lui drăguță din Mill Valley.

Locotenentul se uită la fumul care ieșea din capătul țigării.

– Cei doi și clădirea au ars complet.

– Ați putut să-i identificați? Că pe chiriașul misterios de la Sea Cliff n-ați putut.

– Atunci era greu să găsești pe cineva care să nu știe unde erau.

– Lasă-mă să ghicesc: nu era nici un *Manuscris de la Siracuza* în cuptor?

– Noi n-am găsit nimic, spuse Bowditch, țuguindu-și buzele.

– Dar albumul de fotografii?

– Ciudat că-l amintești.

– Haypeak a făcut fotografiile, concluzionă Dave.

Bowditch confirmă printr-o înclinare a capului.

– Incendiul de la Mill Valley a pornit din cămara din spatele casei, camera obscură a lui Haypeak. Pe lângă materialele fotografice, adăugă el ironic, acolo ținea și multă benzină.

Dave se frecă tăcut cu degetul pe gât.

Missy se cutremură.

– Eram în weekend cu familia Caplin atunci. Au o vilă pe Cleveland Avenue, deasupra Tamalpais Junction. La televizor s-a spus că a fost un jaf și toată lumea s-a speriat. Au zis că Haypeak și Carrington aveau musafiri la cină în seara respectivă. Sistemul de alarmă nu era pornit când s-au dus să se culce...

– Dac-ai auzit la televizor, sublinie Dave, trebuie să fie adevărat.

– E cam complicat, am zis eu.

– După mine, Haypeak a fost țapul ispășitor.

– A fost la mijloc o înscenare?

– Pusă la cale de celălalt tip?

– Cel de la Sea Cliff?

– E posibil, dar nu cred. Într-adevăr, din înregistrările convorbirilor telefonice am aflat că Melanofski și Haypeak vorbiseră foarte mult. Cei care i-au omorât au fost cu un pas înaintea noastră. Au făcut tot ce-au putut ca să pară niște simple jafuri. De exemplu, au luat toate bijuteriile prezentatoarei de la meteo. Dar ea nu stătea la Haypeak, iar casa ei din Manhattan era plină de așa

ceva. Chestie de alegere. Bijuteriile erau modalitatea prin care voia să se apere de ziua în care nu va mai arăta suficient de tânără ca să prezinte starea vremii fără să sperie telespectatorii. Am descoperit un dealer care ne-a spus că bijuteriile erau o investiţie din pasiune, dar importantă, a doamnei Carrington. Gusturile ei au fost remarcate când presa de scandal a început să vorbească de idila ei cu Haypeak.

– Aşadar, dacă voiau să-i fure colecţia, au atacat la momentul nepotrivit?

Bowditch negă posibilitatea.

– Manuscrisul ăla afurisit valorează zece milioane de dolari. Are importanţă ştiinţifică şi istorică, aşa că apare şi factorul prestigiu. Cei doi tăntălăi spărgeau împreună trei sute de mii de dolari pe an. Şi ce dacă? Pe lângă manuscris, asta-i nimic. Sigur c-au furat pietrele pe care le-avea la ea. Au furat şi Rolexul şi jeepul lui Haypeak. Am găsit maşina într-o parcare pe termen îndelungat de pe aeroportul din Oakland. Se potrivea cu ideea de jaf la domiciliu.

Incendiul de la Mill Valley ne-a condus la înregistrările convorbirilor telefonice care, la rândul lor, ne-au condus la Sea Cliff. Nu uitaţi de camera obscură, pe care am legat-o de albumul foto. Hard-discul laptopului ne-a oferit povestea de la Bagdad. Manuscrisul trebuia să fie premiul.

– Lui Haypeak i s-a pus cale o înscenare. Era destul de prost, îngâmfat şi ambiţios – exact ceea ce le trebuia – dar, mai important, putea pleca din Irak şi reintra în Statele Unite fără să fie cercetat prea mult. Cine mai putea face asta? Saddam Hussein voia media la el în ţară, aliaţii voiau acelaşi lucru. Era perfect. Un escroc putea să-l localizeze pe Haypeak la miezul nopţii de Halloween la Castro şi 18. I-au venit de hac. L-au făcut să-i plătească ca să-l lase să le scoată manuscrisul din Irak şi

să-l ducă în State. Minunat. O sută de mii de dolari! *Ascensiunea și căderea celui de-al Treilea Reich*, pe naiba!

– Hă, murmură Dave.

Bowditch scutură din cap. Conform proiectului de pe hard-disc, omul de legătură din Bagdad l-a convins pe Haypeak că prețiosul manuscris dispăruse dintr-un camion bombardat în timp ce era transportat împreună cu alte antichități din palatele lui Saddam Hussein, unele din țintele Operațiunii Furtună în deșert. Își amintea palatul, nu? Când a explodat proiectilul, a transmis. A stat în fața ruinelor fumegânde, transmițând în toată lumea! A observat cât de precis a fost bombardamentul, n-a lovit spitalul din apropiere!

Haypeak a scris că, din pură întâmplare – nu că eu, inspector de poliție care mă ocup de crime, aș crede că a fost o *întâmplare* – știa exact ce-i oferea omul de legătură din Bagdad. Nu fusese oare dus într-un tur cu câteva săptămâni înainte? Nu văzuse el manuscrisul în vitrină?

– Dacă știa atâtea, comentă Dave, ai zice că știa destule ca să se gândească la afacere și să fugă înapoi la cabina de machiaj.

– E-xact, băga-mi-aș, confirmă Bowditch încântat. Scuzați, vă rog, că vorbesc în limbi străine, se înclină el spre Missy.

– Nu pricep, spuse ea nedumerită.

– Sigur că pricepeți. Haypeak credea că el făcea cărțile pentru că el putea scoate manuscrisul din țară. Altfel de ce ar fi fost implicat? Dar asta era singura lui carte. *El* ar fi trebuit să ceară bani pentru serviciile făcute. Scoate manuscrisul din țară, dă-l înapoi, câștigă o sută de mii, și gata. Atunci ar fi fost în regulă. Dar la un moment dat a devenit ambițios. Numai ca să dovedească ce prostănac era, a refuzat să dea înapoi manuscrisul când i s-a cerut. Poate chiar a cerut să fie despăgubit cu cei o sută de mii

ai rețelei de televiziune. Dar, dintr-un motiv necunoscut, ceilalți considerau că acest manuscris le aparținea pe bună dreptate și că Haypeak era un fraier angajat să le facă un comision. Probabil erau înarmați, dar au venit cu chibrituri și benzină. Oameni răi. Haypeak a fost în pericol de la bun început.

– Adică nu avea de-a face cu un hoț obișnuit? întrebă Missy. Era sortit să moară... de la bun început, cum ai spus?

– Ce dulce ești, hă, hă, hă.

– A fost un mort din clipa în care a acceptat, confirmă Bowditch.

– Deci cine a furat, totuși, manuscrisul? întrebă Missy din nou, la fel de nedumerită.

– Să fi fost oare tipul din Sea Cliff?

– El era omul de legătură din Bagdad? se încruntă ea, total pierdută.

– Nu cred, domnișoară James, îi răspunse Bowditch.

Dave ridică o sprânceană.

– Păi de la cine a cumpărat Haypeak manuscrisul? Missy se uită la noi pe rând. Cine era legătura din Bagdad?

– Gerald Renquist, am zis eu.

Missy țipă.

Dave râse.

Bowditch aproape că zâmbi.

26

– Îmi pierd mințile, se încruntă ea. Hipotermia e contagioasă?

– Singurul lucru clar în toată povestea asta, declară Bowditch, e că toți sunt confuzi. Oamenii care au

de-a face cu *Manuscrisul de la Siracuza* își pierd simțul realității.

– Haypeak a scos manuscrisul din Irak, insistă ea, pentru că l-a păcălit Gerald Renquist? Asta încerci să ne spui?

– E-aproape sigur. Renquist vorbea araba, engleza, franceza, farsi și puțină rusă. Știați?

– Eu, da, mărturisi Missy. A absolvit limbile străine la Stanford. O minte strălucită.

– Atunci de ce naiba făcea pe chelnerul la lansările din galeria maică-sii?

– Lucrurile se legau. Girly vindea multe obiecte de artă iranienilor bogați la începutul anilor șaptezeci. După revoluție, a recuperat de la ei, ieftin, multe dintre ele. Îi mai țineți minte pe tipii ăia care au colonizat Beverly Hills după Khomeini? Pocni din degete și-și mișcă brațele lateral, în paralel, cântând: *Ya, ya, ya, ya... stayin' alive...*

– Missy, pentru Dumnezeu, încerc să-mi revin.

– De unde știți atâtea? o întrebă Bowditch.

– Despre iranieni?

– Nu, despre Renquist. Povestiți-ne despre Girly.

– Asta-i porecla lui Arlene. Renquist a fost al doilea ei soț.

Bowditch scoase un carnețel din buzunarul de la piept al jachetei. Harold Renquist? Antreprenorul imobiliar? Ăla care-a deținut terenul de sub birourile centrale ale SquireBank?

– Da, locotenente. Uitasem de asta. Se întoarse spre mine. De fapt, Tommy Wong a proiectat clădirea. A fost unul din primele lui proiecte de amploare.

Bowditch miji ochii.

– Tommy Wong?

– Arhitectul. I l-am prezentat lui Danny zilele tre... *Ieri?*

– Habar n-am, i-am răspuns, după o clipă de gândire.

– Danny a vrut să-i pună lui Tommy câteva întrebări despre Renée Knowles, știi... Se opri.

– Da? întrebă Bowditch insinuant, prefăcându-se răbdător. Și ce anume încercai să afli despre doamna Knowles, Kestrel?

– Ăăă, nimic special, inspectore. M-am gândit că, dacă tot ești pe urmele mele și Missy știe că sunt nevinovat, iar ea și cu Renée se învârt – se învârteau – în aceleași cercuri...

– Pardon, mă întrerupse Missy, eu nu mă învârteam, cum zici, cu haimanaua aia.

– De ce spuneți asta, doamnă James?

– Ce?

– Haimana.

– Păi, pufni ea, e chestie de clasă, nu?

– Adică dumneavoastră aveți clasă și ea nu avea?

– Într-un cuvânt? Bineînțeles.

– Înțeleg. Care era diferența?

– În ce mă privește, sunt în viață. Renée Knowles, nu.

Bowditch ridică o sprânceană.

– Missy, am spus eu obosit, îi arăți domnului inspector una din trăsăturile tale mai puțin atrăgătoare.

– A, pricep, zise ea arțăgoasă. Nici nu te-am înviat bine din morți, că muști mâna care te-a hrănit.

– O să-ncurc metaforele, se plânse Bowditch.

– Hei, domniță, se auzi Dave, ia o metaforă cu gheață și lămâie. Scuturată, nu amestecată. Hă, hă, hă.

Missy se bosumflă.

– Hai, o îndemnă el blând.

Sorbi puțină vodcă cu dispreț.

– Cât de des iei P-prozac? am întrebat-o.

– Zilnic, răspunse ea, fără să se uite la nimeni.

– Are efect?

– Medicul va trebui să-mi schimbe rețeta, ca să scap de eternele obsesii alte trecutului.

Dave se uită o clipă la ea, apoi începu să râdă nesigur. Missy continuă:

– Tommy Wong cunoștea bine familia Renquist. Câtă vreme Girly a fost măritată cu Harold Renquist, a făcut decorațiuni pentru Wong. Nu era o treabă ușoară. Închiria și vindea tablouri și sculpturi pentru diverși clienți al lui Tommy Wong, atât înainte, cât și după ce au ocupat clădirile alea comerciale uriașe. Probabil că a decorat cel puțin zece, împreună cu Tommy și Harold. De exemplu, sediul central al SquireBank are șaizeci de etaje și pe fiecare hol unde oprește liftul se află un tablou. Fiecare din tablourile astea a trecut prin mâinile lui Girly.

Când a divorțat de Harold – cam pe la jumătatea derulării proiectului SquireBank – n-a mai căutat-o nimeni la telefon. Tommy nu a mai apelat la serviciile ei.

– Soțul i-a spus lui Wong să renunțe la ea? întrebă Bowditch.

– A, nu. Sigur că nu. Harold a fost foarte bucuros să meargă la tribunal și să arate că, datorită carierei ei frumoase ca decoratoare, viitoarea lui fostă soție avea foarte mulți bani în conturile ei personale. Tommy a așteptat până la încheierea divorțului, apoi a renunțat la serviciile lui Girly. Așa, pur și simplu. Din punctul lui de vedere, slujba de decorator era o treabă de care se folosea cum și când i se părea lui potrivit. Apelase la Girly pentru că era soția celui mai important client al său. Odată ieșită din viața lui Harold, a ieșit și de pe lista de subcontractori ai lui Tommy.

– A fost un șoc pentru ea?

– Da. Girly nu-i prea ageră la minte. Era convinsă că ajunsese să facă toate afacerile alea pentru meritele ei personale, nu pe baza legăturilor soțului ei.

– Ar fi corect să spunem că exista o oarecare duşmănie?

– O oarecare duşmănie... Missy zâmbi.

Bowditch aşeză pixul pe carneţelul cu spirală.

– Din câte ţin minte, oftă Missy, clădirea SquireBank valora aproximativ două sute cincizeci de milioane de dolari. Asta pe vremea când un milion de dolari mai însemna ceva. Nu ca acum.

– E-adevărat, spuse Dave. Un milion de dolari nu înseamnă nimica azi.

– Comisionul lui Tommy a fost trei la sută, cred. Aşa ceva.

– Asta înseamnă şapte milioane şi jumătate, calculă rapid Dave.

Missy îl aprobă înclinând din cap.

– Afacerea i-a adus reputaţie şi avere.

– În ce fel l-a afectat asta pe Gerald Renquist? întrebă Bowditch.

– Gerald era la Stanford pe vremea aia. Până să iasă hotărârea de divorţ, mama lui a suferit pierderi financiare. Stanford e o universitate foarte scumpă. Gerald a trebuit să se angajeze. A fost foarte jenant pentru el.

– Cum, mormăi locotenentul, puştiul era stânjenit că trebuia să lucreze?

– Eu întotdeauna sunt stânjenit când tre' să lucrez, ne informă Dave.

– Nu mai lucrase până atunci, spuse Missy, scuturând din umeri. Bietul de el nu se prea descurca.

– Aoleuuu! se auzi din nou corul pe trei voci.

– Dar a învăţat repede.

– Ce-a făcut?

– S-a dus direct la Tommy Wong.

– Să fiu al naibii! Bowditch scrise ceva în carneţel.

– I-a zis aşa: Ascultă, Tommy, ştiu că suporţi gusturile proaste ale mamei mele ani de zile, şi asta numai

pentru tatăl meu vitreg. Așa-i? Ești foarte inteligent, Gerald, a remarcat Tommy. Când am văzut ce-a făcut cu *Corduroy Terrapin* în Burlingame, am știut că nu era decât o chestiune de minute până când gusturile lui Girly și clădirile mele nu vor mai avea nimic în comun. Așa că Gerald i-a amintit lui Tommy de o pensiune victoriană pe care Girly o decorase foarte frumos cu doi ani înainte. Tommy și-a adus aminte de ea și a recunoscut imediat că era un lucru bine făcut și că Girly se ocupase de ea cu mare grijă. Mă bucur că crezi asta, i-a spus Gerald, pentru că, începând cu biroul Hector Guimard sculptat manual din bibliotecă și terminând cu tiparele florale turnate de la încuietori, *eu* sunt cel care a făcut totul. Sub numele mamei, bineînțeles, pentru că mama era la mereu la dezintoxicare.

Bineînțeles, Tommy era sceptic, dar încântat. Tommy are ochi buni, n-ai ce să spui. Și observase imediat că redecorarea pensiunii victoriene depășise capacitatea lui Girly. La vremea respectivă o suspectase că subcontractase lucrarea pentru că ea nu era în stare să facă așa ceva. S-a convins repede că fusese mâna lui Gerald, nu a mamei lui. Începând din ziua aceea, au început să curgă afacerile dintre Tommy Wong și Gerald Renquist. Nu știu dacă Girly știa ce se petrece. Tommy și Gerald au fost iubiți, pentru scurtă vreme, pentru că au rămas apoi la o relație profesională strictă. Între timp, Girly dădea vina pe fostul ei soț. După ce Harold a murit în urma unui accident cerebral în sauna aia pe Geary, nimeni n-a mai vrut s-o ajute.

– Vă dați seama? A șutit slujba maică-sii, spuse Dave.

– Saună pe Geary, scrise Bowditch în carnețel.

– Sunt siderat, ca de obicei, am spus eu.

– Și asta nu-i nimic, adăugă Missy privind fix în depărtare. Aveți timp?

– E foarte interesant ce spuneţi, doamnă James, spuse Bowditch.

Missy zâmbi triumfătoare:

– Domnişoară.

Locotenentul înclină din cap politicos.

– Tot timpul din lume.

– Asta înseamnă că există o legătură între Renée, Tommy Wong, Gerald Renquist, şi?...

– Bagdad? completă Bowditch. Nu ştiu. Dar sunt convins că bărbatul pe care Haypeak l-a auzit vorbind cel puţin trei limbi străine fără accent şi care i-a vândut manuscrisul era Gerald Renquist.

– Poţi dovedi asta?

– Din cauza interesului lui pentru antichităţile vândute la negru, mai ieftin, are dosar la Ministerul de Finanţe. Ştim sigur că războiul l-a izolat pe Gerald în Irak. Ce ne-aţi spus despre oportunismul lui, domnişoară James, ne arată că era suficient de nesimţit ca să profite de Războiul din Golf. Noi exact asta credem c-a făcut. Dar, desigur, nu putem dovedi.

– Noi?

– Poliţia din San Francisco şi nu-i uitaţi pe irakieni. Neoficial, bineînţeles. Căci oficial nu stăm de vorbă cu ei.

– Ce pot face ei în legătură cu asta?

– Foarte puţine, câtă vreme e în vigoare embargoul. Cu o singură excepţie, trebuie să precizez.

– Care? se interesă Missy nerăbdătoare.

– Vânătorii de recompense. Bowditch se uită ţintă la mine. Restul îi copiară exemplul.

– O, asta-i grozav, am zis. Vânători de recompense. E *grozav*. Ce-aia asta? Un joc video?

– Ai vrea tu. Profesioniştii primesc tot timpul sarcina de a recupera lucrări de artă şi antichităţi furate, ca

să nu mai spun că trebuie să facă rost de componente pentru arme chimice. Dar există mercenari care monitorizează aceste contracte ca să plece singuri în căutarea obiectelor furate.

– Mercenari! am repetat prostește.

– Cine crezi că te-a luat cu mașina, Danny?

– Ăăă... niște mercenari?

– Te întreb.

– Erau cam tăntălăi. Te-ajută cu ceva?

– Profesioniștii fac foarte puține greșeli. Mi-am adus aminte: cât de tare l-ai lovit pe individul ăla?

Toate privirile erau din nou îndreptate spre mine.

– Destul de tare.

Bowditch scoase o fotografie polaroid din servietă și mi-o dădu. Am încercat să nu i-o arăt lui Missy, dar n-am reușit. Se dădu înapoi cu un strigăt.

Fulgerul lovise fără milă. Puținele haine rămase erau amestecate cu resturi de carne. Nu mai avea păr, nici gene, sprâncene și pleoape. Ochii îi ieșiseră din orbite. Urechile, nasul și alte accesorii din piele dispăruseră. Craniul fără chip se holba la fotograf și la noi.

În jurul cadavrului erau resturi de lemn ars, bucăți de scaun, picioarele unei mese. Murise înainte de a-l cuprinde flăcările? Sau fusese conștient? Oricum, Vânzătorul de mașini avusese o moarte oribilă.

– Ei? se arătă Bowditch curios.

– S-ar putea să fie el. I-am întins fotografia. Greu de spus.

– Și-a căutat moartea, zise el cu voce domoală.

– Chestia aia neagră? am întrebat.

Se uită la fotografie fără s-o atingă.

– Care? Aia din colțul din stânga, sus?

– E-un penis artificial.

– Ce? sări Missy și smulse fotografia. Vreau să văd.

- Nu vă reţineţi, vă rog, înclină Bowditch din cap abia perceptibil.

M-am întrebat când fusese luat prin surprindere ultima oară în timpul serviciului.

Missy îi dădu fotografia lui Dave. El se uită la ea, apoi la Missy. Amândoi înclinară din cap. Apoi Dave i-o dădu înapoi lui Bowditch.

- Dacă obţii vreodată o fotografie decentă a tipului, să i-o arăţi lui Dave.

Bowditch nu se eschivă.

- Dacă era mercenar, aş paria că n-a fost prima oară când a pierdut bani.

- Dar a fost ultima, am subliniat.

- Trebuie să fie pe undeva şi fotografia lui din faţă şi din profil.

- Un penis artificial, interveni Dave.

- Sunt de-a dreptul şocată, comentă Missy.

- Sunt de-a dreptul încântat, rosti Bowditch.

PROFITORII

27

Atelierul lui John Plenty era un garaj transformat pe Potrero Hill, căruia i se adăugase o mansardă.

Puteai să intri cu maşina, dacă te lăsa. Dar avea un Ford Explorer 4x4, mare cât apartamentul meu, care de obicei ocupa tot spaţiul. Uneori, noaptea, beat şi stând pe întuneric, John punea faza lungă pe portretul vreunei vagaboande din lumea bună la care lucra. Se aşeza pe locul şoferului cu un litru de whisky şi muzică rock and roll dată la maximum. Timp de o oră sau două se uita cum îl priveşte portretul prin parbriz şi se ura.

John făcea portrete de societate şi o făcea bine. Cerea preţuri mari, de fiecare dată mai mari, şi-şi făcuse obiceiul să se plângă că ceea ce primea era insuficient, că pe el fiecare portret îl costa mai mult decât pe proprietar. Iar Dorian Gray făcea ca modelul atrăgător să nu vrea să se culce cu John, ca nu cumva partea întunecată a artistului să nu-i învăluie portretul ca o boală, ca nu cumva s-o picteze ca şi cum ar fi fost moartă şi să obţină nişte rezultate înfiorătoare. Thanatos, moartea ca noţiune filozofică,

moartea ca alt fel de viață, moartea vie, devenea subiectul portretului, modelul fiind cea mai nouă metaforă care protejează tema. Tocmai în examinarea frustrării lui, pe care lumea o numea turbare, consta talentul lui John Plenty, iar portretele erau apreciate de cei care aveau curajul să recunoască ce a fost el în stare să realizeze prin ele. Majoritatea clientelor sale erau de-a dreptul jignite, deoarece le dezvăluia trăsăturile neplăcute. Uneori îl plăteau numai ca să poată distruge lucrarea. Asta a generat publicitate și prețurile lui John au crescut.

Problema era că lui John, care părea întruchiparea unui geniu renascentist, chiar și minor, care se prostitua pentru papă sau familia de Medici, asemenea femei nu-i rezistau. Minor sau nu, era la fel de aproape ca majoritatea lor de acea forță a naturii numită impuls creator autentic. Ele știau asta și se purtau în singurul fel în care știau: se culcau cu această forță. Fidele, detaliate, gingașe, lucrate sublim, tocmai aceste portrete ale celor care îi cedaseră aproape că-l înnebuneau. Alcoolul, din care consuma cantități industriale, nu-l ajuta. Nici alți factori psihologici. Tatăl lui, de exemplu, ofițer de carieră în Marină, îl disprețuia pentru că era pictor. John, un copil delicat, își petrecuse tinerețea ascultându-l pe tatăl său umilind-o pe mama sa pentru că apăra și chiar încuraja singurul talent evident al copilului. Când un portretist local amabil, care era homosexual, l-a luat pe John sub aripa lui protectoare, dându-i lecții și materiale pentru pictat pe gratis sau nu, distanța dintre părinții lui s-a mărit, ajungându-se la o ruptură totală. Tatăl, extrem de stânjenit de prietenul fiului său, a ajuns să promoveze ideea că băiatul pe care-l crescuse nu putea fi – și nici nu era – sânge din sângele lui.

Efectul secundar al celor petrecute atunci a fost că, cu ajutorul unui regim sever rareori încălcat, John se

străduia, la cincizeci și trei de ani, să-și păstreze aceeași formă bună în care fusese tatăl său la douăzeci de ani, când acesta sărise de pe o navă de desant la Iwo Ima cu douăzeci și cinci de kilograme de echipament. Dar vârsta și băutura își spuneau cuvântul.

Clienții lui John nu știau ce să facă cu un tablou neînrămat. Astfel, o ramă Kestrel ajunsese să fie inclusă în preț: „Portrete de John Plenty", scria pe etichetă, iar cu litere mai mici: „lăcuite, înrămate, livrate, instalate." Ramele variau de la modele foarte simple la cele elaborat gravate. Prețul lor era stabilit de John sau de agenții lui, pe baza celui dat de mine și a aprecierii lui estetice. Era o schemă care ne mulțumea pe amândoi. Dacă clienții nu voiau să-mi viziteze atelierul, nici nu aveam de-a face cu ei. După mine, majoritatea lor erau dificili, răsfățați și neinformați. Pe mine mă deranjau trăsăturile astea, dar lui John îi plăcea la nebunie să le contreze și să le ridiculizeze. Atacurile lui nu mă priveau, după cum nici finanțele mele modeste nu-l priveau pe el. În decursul timpului, printre cecuri generoase și sticle de vin, am ajuns prieteni, într-un fel.

Era destul de târziu când am bătut la poarta de oțel a atelierului său, iar el nu mai era de mult cu mintea limpede.

Mă întâmpină cu un mormăit și un miros puternic de praf de pușcă. Închise ușa și-mi arătă două scaune aruncate în colțul atelierului, apoi se duse după un pahar și gheață. Între scaune se afla o măsuță joasă, iar lângă ea, alături de sticla de Jameson, o cutie cu cartușe și un pistol automat cu țeavă lungă, de calibrul .25. Pe masă și pe jos erau multe cartușe folosite. Unul sărise chiar și în paharul de whisky, sub cuburile de gheață, pierzându-și luciul.

La capătul celălalt al atelierului, un reflector agățat de tavan lumina un portret neînrămat, atârnat pe perete

la înălţimea capului. M-am apropiat să-l văd mai bine. Tabloul se afla la cel puţin cincisprezece metri de locul de unde John trăsese în ea. Probabil urmărise să marcheze conturul feţei pictate şi reuşise să termine trei sferturi dintr-o treabă bine făcută. Portretul era al lui Renée Knowles.

– Gheaţă, spuse John morocănos. Pahar.

Era destul de beat.

– Mersi.

M-am întors la scaune şi John îmi dădu paharul cu whisky şi două cuburi de gheaţă.

– E tare, am zis.

Îşi umplu paharul şi se trânti pe scaun. Sticla era goală pe trei sferturi.

– N-o să ne mai ţină mult. Câteva picături de whisky săriră pe cămaşa italienească, dar nu observă. Numai dacă nu ne aventurăm să mai cumpărăm unul.

– Conduc eu, l-am asigurat vesel şi m-am aşezat pe celălalt scaun.

John sorbi din băutură, puse paharul masă şi luă pistolul. Fără un cuvânt, îl îndreptă spre ţintă şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un pocnet discret, dar nu ieşi nici un glonţ.

– La dracu'!

– Mă enervează când păţesc asta, am zis, amabil.

– Îl reîncărcam când am fost întrerupt atât de nepoliticos, spuse dându-şi ochii peste cap şi scoţând încărcătorul gol.

Începu să scotocească după gloanţe în cutia cu muniţie şi să le introducă în încărcător.

– Cum, fără gloanţe dum-dum? am comentat.

– Cu atât mai rău...

– Se mai găsesc?

– Danny, răspunse John plictisit, găseşti tot ce vrei. N-ai observat?

– Nu, am zis gânditor. N-am observat.

Lovi cu palma încărcătorul și-l băgă în cameră, introduse un cartuș pe țeavă și trase. Din perete căzu puțin praf în spatele tabloului.

– Ăsta-i un .25? am întrebat. Arată ca unul de tras la țintă.

– Este.

– Trage bine?

– Foarte. Trase încă de două ori. După o pauză scurtă goli încărcătorul – cinci sau șase gloanțe – în portret.

– Du-te să te uiți, îmi zise, sorbind din pahar.

– Nu mă interesează.

– Da. Ca să vezi.

M-am uitat prin cameră.

– Pe tine?

Se gândi o clipă.

– E greu să pictezi ceva ce nu mai există.

John nu era capabil să picteze din imaginație, din simplul motiv că imaginația îi fusese dată peste cap de experiența din Vietnam, încă un efect secundar al conflictului cu tatăl său. Deci nu picta decât ce se afla în fața lui. Avea nevoie de timp ca să picteze, iar această necesitate ducea aproape întotdeauna la o relație intimă între el și femeia care-i poza.

– Ai mai pictat-o pe Renée.

– Am mai pictat-o.

– De două sau de trei ori.

– E-adevărat.

– Te plătea Knowles?

– Nu și pentru asta.

– Nu-i terminată.

John puse paharul pe masă și scoase încărcătorul gol.

– Nu încă.

M-am gândit la vorbele lui.

– De ce nu-i tragi un glonţ în frunte?

Mă privi. L-am privit şi eu.

– Termină.

Mă săgetă ameninţător, dar se controlă şi ochii reveniră la placiditatea dinainte.

– Sunt pictor, nu măcelar.

Vorbea serios. Ştia ce spune. Diferenţa marca pragul sănătăţii sale mintale.

Am aşteptat. Când am văzut că n-avea de gând să continue, l-am întrebat:

– Asta-i tot?

Scotoci în cutia cu gloanţe.

– Cine-a omorât-o?

Împinse arcul încărcătorului cu un glonţ.

– Un tip cu un pistol.

– Un tip?

Scutură din umeri.

– Vorbeşte-mi despre ea.

– De ce te interesează?

– N-ai auzit? Cică eu am omorât-o. Aş vrea să ştiu de ce.

– Renée Knowles nu s-ar fi uitat la tine a doua oară, pufni el în râs.

– De ce nu?

– Pentru că n-ai nimic din ce vrea – voia – ea, de-asta.

– Aşa de simplu?

– Da, la naiba, aşa de simplu, Danny, băiete. Împinse încărcătorul cu o lovitură şi-mi aruncă pistolul. E numai bun de tras.

L-am prins şi i l-am aruncat înapoi fără să mă uit la el.

– Al dracului de simplu, zise prinzându-l.

– Unde crezi c-ajungi aşa?

– Mai departe ca tine, Danny.

– Unde-i departele ăsta?

Ţinti tabloul cu pistolul.

– Ai pus o întrebare foarte bună, Danny. Trase. Dar nu e cea potrivită. Mai trase o dată. Ca de obicei, pui întrebări nepotrivite la momentul şi locul nepotrivite. Mai trase două gloanţe. Şi în timp ce-o faci – alt glonţ – la timpul nepotrivit – încă un glonţ – şi la locul nepotrivit – poc – oamenii sunt ucişi. Goli încărcătorul.

– Aoleu, am zis, când se făcu linişte. Ce zic vecinii?

Aruncă pistolul fumegând pe masă cu o înjurătură. Luă sticla şi-i spuse:

– Vecinii se tem de mine ca de dracu'.

– N-ajungem nicăieri aşa, am zis, în timp ce turna. Îmi oferi sticla. L-am refuzat. O întoarse cu fundul în sus deasupra paharului. O picătură de whisky alunecă de pe gâtul sticlei. Era goală. Ce ţi-a făcut Renée, John, de eşti atât de supărat?

Puse sticla pe podea.

– O voiau toţi bărbaţii, Danny. Ştiu c-ai observat şi tu asta.

– Şi ce dacă? De când îţi pasă de femeile pe care le pictezi? Nu te-am auzit decât plângându-te de ele.

– Aşa-i. Morfologic vorbind, sunt toate copii inferioare ale lui Mary.

Mary fusese prima şi singura soţie a lui John şi fusese rănit de multe ori. Ştiam povestea pe de rost.

Plimbă paharul prin aer.

– Casă mare. Maşini mari, multe călătorii. Familie numeroasă, piscină imensă, înc-o casă mare, înc-o călătorie. Încearcă să nu te îmbeţi tun, să trăieşti în stil mare fără să faci valuri, să fii cu ochii pe lovele, să nu le iroseşti, să-ţi laşi nevasta gravidă, să nu fii luat de prost, să n-ai încredere în nimeni şi să nu te salte poliţia. Se uită la mine. Cel mai greu e să nu te faci pulbere. Ai atât timp la dispoziţie, ştii. Şi nimic de făcut. Îţi trebuie

numai o oră sau două să cauţi banii, chiar dacă eşti serios. Cât poţi juca tenis? La câte întâlniri ale Societăţii Cousteau poţi merge? De câte ori poţi merge cu caiacul în insulele Borneo?

– Mi se pare, am zis eu cu subînţeles, că nu-i nevoie de prea mulţi bani să te îmbeţi ca un porc.

Ridică paharul spre mine şi-l goli dintr-o sorbitură.

– Nu, dar ajută. Puse paharul gol pe masă şi luă pistolul. Ce-i nasol e că după ce-o iei razna de la pileală sau îţi distrugi rinichii, banii nu numai c-o să te scape de balamuc, dar o să-ţi şi cumpere o pereche nouă de rinichi pe care să-i distrugi. Cu o investiţie mică, chicoti el distrat, poţi să *bei la nesfârşit.* Deplasă înălţătorul, apăsă pe trăgaci, îl deplasă din nou şi lovi percutorul a doua oară.

– Te-ai îndrăgostit de ea.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

– De cine, mă întrebă cu o voce în care-am sesizat nemulţumirea, de Mary?

– De Renée.

Un minut de tăcere.

– De Renée? Renée...

John se uită în camera goală din butoiaşul pistolului.

– Nu ştiu. Dragostea e cam... Vocea i se stinse. Puse arma pe masă cu grijă şi se frecă pe faţă cu mâna cealaltă. Probabil. Se uită în palmă. Ştii că există o specie de căpuşă a sprâncenelor umane? Se uită la paharul meu. Mai ai băutură?

– În afară de asta, i-am spus, dându-i paharul, a fost cum mi-ai povestit, nu?

Se uită la pahar şi înclină din cap.

– Am primit şaptezeci şi cinci de mii pentru cele două tablouri pe care am reuşit să le livrez. Tu le-ai înrămat.

Am ridicat din umeri:

– Atunci nu ştiam cine era. Mi-am făcut treaba. Bine, de altfel, am adăugat în grabă.

– Exact, aproape că râse el. Ţi-ai făcut treaba. Aplecă marginea paharului spre pistol. Mai erau încă treizeci. Ştii ce?

– Le-ai fi făcut pe gratis?

Păru să se mire de intuiţia mea. Se îndreptă puţin de spate, apoi se lăsă iar în scaun.

– Le-aş fi făcut pe gratis.

– De ce?

Se strâmbă.

– Am început ca şi cum era pur şi simplu un alt tablou, cum zici. Un tip bogat vrea portretul nevestei tinere şi frumoase, nu se uită la bani. Atât avans, atât la final. Scutură din umeri. Nu voia o ramă sofisticată...

– Nu te lăsa deprimat de asta.

– Omule, tu nu te gândeşti niciodată la bani?

– Ba da.

– Atunci de ce nu iei nici o măsură?

– Lucrez.

– Da. Atât. Lucrezi.

Aş fi putut spune ceva de genul: Dacă eşti atât de îngrijorat din cauza banilor, de ce n-ai rămas cu Mary? Dar ştiam deja răspunsul.

– Budist afurisit, mormăi John.

– Deci treaba s-a transformat într-o îndatorire de vis.

– Da. Aşa a fost. Venea aici de două ori pe săptămână şi-mi poza. După un timp a venit de trei ori, apoi de patru. A început să aducă vin şi ceva de mâncare. I-am zis soţului ei... Cum îl cheamă?

– Kramer Knowles.

– Aşa. Kramer. I-am spus că portretul îmi dădea de lucru, dar să nu se îngrijoreze. N-o să-l coste nimic în plus, dar va dura mai mult. M-am oferit să-i arăt schiţele.

I-am sugerat că rezultatele vor merita așteptarea. A mușcat. În curând, Renée își petrecea aici toată ziua. Primea și telefoane aici.

– Telefoane? Ce telefoane?

– De afaceri. Avea tot felul de șmecherii pe rol.

– Șmecherii sau afaceri?

– Care-i diferența? râse el. Cumpără ieftin, dacă tot trebuie să cumperi, și vinde scump indiferent ce. Asta era toată șmecheria. Avea multe legături cu arhitectul ăla.

– Tommy Wong.

– Da. Făceau multe împreună.

– El zice că nu prea.

– Zău? se încruntă el.

– Zău.

– Păi, acuma c-a fost omorâtă...

I-am arătat peretele din față.

– Nu prea ți-a afectat reacțiile.

– Păi, da... Îmi plăcea de ea.

– Și de Wong?

– Nu știu. Nu l-am cunoscut. Dar nu mă interesează ce spune. Amândoi puneau la cale tot felul de înșelătorii.

– De ce spui înșelătorii?

– Înșelătorii, afaceri, răspunse el nerăbdător. Nu *făceau* propriu-zis ceva.

– Artă, vrei să spui?

– Da, artă.

– Bine. Și?

– Și nimic. După o vreme se părea că lucrurile erau prea evidente. Simțeam că trebuie să-i arăt soțului ceva.

– Renée ce-a zis?

– Lui Renée nu-i păsa.

– De când îți pasă de soți?

John se răsuci în scaun.

– Hei, John, doar nu te simţeai vinovat... M-am încruntat. Sau te simţeai?

– Nu-i bine zis vinovat. Am vrut... Am vrut să arăt cuiva, tuturor, cum să zic? Că-mi făceam treaba? Că am lucrat bine pentru o recompensă bună? Nu. Am vrut să pictez un tablou care arăta ce simţeam pentru Renée. Că era adevărat. Că nu era vorba de bani. De înşelăciune şi minciună. Că... Se opri. Omule, recunoscu el într-un sfârşit, eram lovit rău de tot.

Eram deja doi.

– Aşa că te-ai dus la soţul ei...

– Portretul era terminat. I l-am arătat şi i-a plăcut. Apoi i-am propus un târg. Kramer, i-am zis, tabloul ăsta e bun. Dar, dacă nu te superi, soţia ta are ceva ce mă intrigă. Estetic, vreau să spun. Ce-ai zice să mai încerc unul? Îţi reduc preţul la jumătate. Mai mult, dacă n-o să-ţi placă, îl păstrez eu şi nu-ţi iau nici un ban.

– A muşcat din nou?

– Imediat. I-a plăcut târgul. Girly Renquist îi tot şoptea la ureche ce bune investiţii sunt tablourile mele. Avea unul la jumătate de preţ.

– Trebuie să te întreb ceva. Nu ţi s-a părut nimic suspect?

Se uită la mine, apoi întoarse capul.

– Nu atunci.

– Era okay?

– Okay? Era extraordinar, Danny. Eram ca... Ca un copil în preajma ei. Simţeam că putea face orice. Am început chiar să spun că aş vrea să terminăm jocul ăsta cu portretul, să plecăm din oraş, să ne găsim un loc la munte, să pictez ceva *real*... Râse amar. Ceva real...

– Asta dacă ea ar fi renunţat la tot şi-ar fi venit cu tine, bănuiesc.

– Da, bineînţeles. Trebuia s-o am lângă mine. Trebuia să fie cu mine, dulcea mea inspiraţie. N-ar mai fi fost la fel fără dulcea mea inspiraţie.

Gândindu-mă la Wes, cowboy-ul lui Renée, am întrebat:

– Ţi-a râs în faţă, nu?

– Nu, oftă el. M-a amăgit.

– Aha. De ce?

– Asta a fost a doua parte proastă a târgului. N-am aflat niciodată. Adică nu exact.

– Ce s-a întâmplat?

– Am trecut la portretul cu preţ redus. Care a ieşit foarte bine. Problema e că l-am terminat în două săptămâni. Două săptămâni! Nu mai făcusem niciodată aşa ceva. Dar n-a fost rău. Am lucrat la el fie că ea era aici, fie că nu. Rahatul ăla pe care de obicei îl ascund a zburat pe geam.

– Despre ritmul tău? Despre cum cade lumina?

– Da... Toată chestia cu scaunul sau canapeaua care să se potrivească cu perdelele trase într-un anumit fel pentru lumină, lucrul între unsprezece şi jumătate dimineaţa şi două după-amiaza, chiar mai puţin iarna, dar numai cu lumina de la nord – totul. Tabloul era în mintea mea, omule. Îl puteam studia când voiam. Era o minune. Înţelegi, Danny? Se îndreptă de spate. Dacă ar fi venit cu mine la munte... Se opri.

M-am uitat la el. Se propti din nou de spătar. După o clipă începu să bată cu degetele pe marginea paharului.

– Şi mai departe?

Mişcă din cap în faţă şi în spate, de parcă ar fi vrut să-şi alunge oboseala extremă.

– Nici nu i l-am arătat soţului. L-am proptit de perete chiar lângă pat. Arătă spre mansardă. Că era acolo cu mine sau nu, îi vedeam chipul de câte ori mă culcam seara

și de câte ori mă trezeam dimineața. Era tabloul meu preferat. Nu mai pictasem ceva asemănător înainte. Fără să mai pierd vremea, am pus-o pe Renée să-mi pozeze pentru încă un tablou. Arătă spre peretele din față. Ăla. Nu știu dacă i-am spus cât de mulțumit eram. Dar i-am spus, fără îndoială. Îi tot dădeam înainte cu asta. Scoase un cub de gheață din pahar și-l pocni între dinți. Ca acum.

– Renée ce punea la cale între timp?

Dădu din mână.

– La naiba! Ajunsese să-mi pozeze cu celularul în mână. Complet goală, înghețată de frig, păstrând poza, dar și telefonul. I-am făcut o schiță cu telefonul la ureche. Oribilă. A râs când i-am arătat-o. Am râs și eu. Ideea e că nu eram atent la ce făcea. Niciodată. Scroafa.

– Așa s-a terminat?

Se uită la paharul gol.

– Într-o zi, n-a mai venit. Îi arătasem deja al doilea tablou lui Knowles și el îl cumpărase imediat. La lansarea aia de acum câteva zile, când a fost...

– Nu prea e stilul tău, John.

– Ce nu e stilul meu?

– Ai muncit pe brânci la ultimul tablou pe care nu numai că l-ai vândut, dar l-ai dat și la jumătate de preț?

– Da, Danny. Nu mai eram cel dintotdeauna. Aș fi făcut orice pentru Renée. Dar dintr-odată n-am mai fost atent. Simțeam că-i datorez ceva tipului. Sinele meu normal îi era recunoscător pentru că mă lăsase s-o regulez pe nevastă-sa în ultimele luni. Noul meu sine voia să scape de tablou și de tot ce-mi amintea de ea. Măcar atât puteam face, să termin lucrarea promisă. Knowles o fi el ignorant, dar s-a uitat la al doilea tablou și a scos carnetul de cecuri mai rapid decât tai cu cuțitul... Se opri. Beat sau treaz, John nu apela la amintirile din Vietnam. Refuza să le folosească.

– Dar nu atât de rapid cum a plecat Renée.

– Corect. Într-o zi, locuia practic la mine. Se îmbrăca cu hainele spălate și luate de pe uscător și vorbea la telefon cu Wong ăla. În clipa următoare n-am mai găsit-o. Celularul ei fusese deconectat. Am dat foc la desene și i-am ars hainele odată cu ele. Făcu un gest cu capul spre fațada clădirii. Am păstrat numai tabloul ăsta.

– De ce?

Nu-mi răspunse.

– Ai mai văzut-o?

Scutură din cap.

– Ultima oară am văzut-o când erai și tu acolo.

– La vernisajul tău. Ai vorbit cu ea.

– Era beată. Și eu la fel.

– Ți-a spus ceva memorabil?

– Nu. Nu știam la ce să mă aștept. Orice-ar fi spus, nu știam cum să procedez. Pe moment am fost șocat. N-o mai văzusem niciodată atât de beată. Eram convins că avea nevoie de ajutor. Cred că voia să mi-l ceară mie. Bineînțeles, nu mă interesa să i-l ofer. Prima oară mușcat, a doua, masochist, nu? O cunoșteam deja foarte bine. Odată ce m-a părăsit fără nici o explicație, cu al treilea portret abia la jumătate, mi s-a ridicat ceața de pe ochi. Era și cazul. Am văzut în cu totul altă lumină tot ce spunea sau făcea. Numai minciuni, Danny. Numai... Dar s-a întâmplat ceva ciudat.

În seara de care vorbim, era multă lume și aveam multe de făcut. Îmi place să-mi spun c-aș fi zis nu la orice mi-ar fi propus. Dar nu pot nega că eram atras de ea.

Mi-am imaginat că o văd cum se gândește dacă să mă atragă sau nu în cine știe ce avea ea în minte. Îmi spuneam că, dacă avea să încerce, o să i-o fac și eu înainte de-a o refuza. Aș fi trezit-o cumva. Mi-ar fi căzut bine o mică răzbunare, după ce m-a făcut să trec prin ce-am trecut. Dar

tocmai când era gata să se dea la mine, ceva sau cineva a făcut-o să se răzgândească. Mi-am dat seama. I-am citit nesiguranța pe chip. O cunoșteam destul de bine.

– De ce s-a răzgândit? O fi fost cineva din galerie? Ce voia?

– Nu știu. Eram blocați acolo, singuri în mulțime, ca să zic așa, în momentul ăla. Nu cred că era vorba de prezența altei persoane, dar ar fi putut fi și asta. Nu cred că era vorba de a renunța la obiceiul ei de a-i pune pe bărbați să-i rezolve problemele. Nu cred nici că se ferea să nu mă dau la ea.

– Atunci ce-a fost?

Trase prudent aer în piept.

– Cred că știa că intrase într-o încurcătură până peste cap și oricine ar fi fost tras după ea s-ar fi pomenit vârât în aceeași porcărie.

– Oricine?

– Oricine.

M-am gândit la cajun și la gorilele lui.

– Ai fi putut s-o aperi. Fizic, vreau să spun.

Scutură din cap.

– Înainte să aflu ce se petrece, s-a retras.

– Oricum nu voiai să știi ce se întâmplă.

– E-adevărat.

– Dar ținând de cont de circumstanțe, ai fi încercat s-o ajuți?

– Poate.

– Dac-ar fi fost în pericol, pur și simplu?

– Aș fi încercat s-o ajut, pur și simplu.

– Atunci putem trage concluzia, am sugerat eu prudent, că, necerându-ți ajutorul, e posibil ca Renée să-ți fi salvat viața?

– Da, ai dreptate, îmi răspunse fără să mă privească și dând întruna din cap, gânditor. Și și-a pierdut-o pe a ei.

Nu i-am spus că, deşi ar fi fost gata să-i salveze viaţa sau chiar să moară în locul ei, ar fi preferat, poate, să fi murit împreună cu ea.

John ridică ochii, dar nu ca să se uite la mine. Îşi plimbă privirea de la podea la peretele din faţa, apoi la perdeaua de praf şi se opri la portretul neterminat, ciuruit de gloanţe. Numeroasele găuri arătau că John ratase de mai multe ori în încercarea de a-i creiona trăsăturile.

– Danny, mă duci cu maşina la un magazin de băuturi?

28

John îşi cumpără sticla de whisky. L-am lăsat cu ea la atelier şi am luat-o spre nord, traversând oraşul, până am ajuns la plajă. De acolo m-am îndreptat spre vest, am trecut pe lângă Fort Manson şi Gas House Cove, pe lângă căpitănia portului şi clubul de iahting St Francis, pe lângă Crissy Field, spre intrarea în Fort Point. Drumul spre dig era blocat de poarta închisă. Pe afiş scria: „Închis de la amurg până în zori." Oare de ce ar interzice guvernul meditaţia pe timp de noapte?

Sau oare autorităţile nu suportau ideea că locuitorii merg pe plajă pentru un ceas de relaxare privind stelele? Sunt atâtea de văzut: Orion, Betelgeuse, Taurul, Polaris, Carul Mare, Carul Mic, Calea Lactee, uneori o cometă, o dată pe an ploaia de meteoriţi, Perseidele, găurile negre pe care nu le zăreşti, dar vrei să fie acolo şi destui sateliţi care să amintească astronomului amator să arunce tot echipamentul de telecomunicaţii când ajunge acasă.

Nu mai ai posibilitatea să te refugiezi în altă parte decât în mintea ta, ceea ce, trebuie să ţi se spună, te face

să ajungi un sociopat. Ori aşa, ori te trezeşti în Marele refugiu, la care trebuie să apelezi toată viaţa, din cauza căruia nu poţi avea o viaţă normală, iar rezultatul e acelaşi. Ai creierul înceţoşat de alcool? Trage adânc aer în piept. Vezi prea mulţi sateliţi? Închide ochii. Bucură-te de sunetul cornului de ceaţă răsunând în aerul sărat al mării. Asta este disonanţa cognitivă?

Bariera sări. Am mers pe lângă lanţurile de ancoră vechi de-a lungul digului. Verigile erau atât de ruginite încât se crăpaseră ca lemnul petrificat.

Era trecut de miezul nopţii. Aşa cum scria pe semn, am străbătut nestingherit cam jumătate de kilometru pe Marine Drive. Lumina de la Alcatraz pâlpâia. Sus, în depărtare, pe Podul Golden Gate, treceau foarte puţine maşini; oceanul gemea, dar numai câteva fuioare de ceaţă se întrepătrundeau cu nuanţele gălbui ale luminilor de deasupra. În întuneric, de la un capăt la altul al podului, apa sărată agitată, inexorabilă, ameninţa cu valuri înspumate, nesfârşite, cenuşii, imbatabile, adamantine.

Pentru a străbate o trecătoare îngustă în acelaşi timp în care era obişnuită să treacă neconstrânsă printr-un spaţiu larg, apa călătoare, ca o mantie planetară, trebuie să aibă viteză mai mare. Acesta este efectul *venturi*. Dar tocmai în gâtlejul acestui Carburator de Aur întâlneşte Atlanticul apele proaspete ale lui San Joaquin şi Sacramento. Ciocnirea celor trei forţe într-o cascadă îngrădită creează adesea condiţii nemaipomenite pentru amatorii de surfing.

Aşa era şi în noaptea respectivă. Valurile parcă explodau. Fosforescenţa, înălţimea, torentele de stropi, crestele ondulate, toate îşi manifestau la maximum puterea. Talazurile înspumate se spărgeau de dig, azvârlind spirale sărate de apă sus de tot, până deasupra capului meu. Din cauza asta era închis drumul. Autorităţilor nu le

păsa dacă ești o fire meditativă sau nu. Răspunderea învârte roțile birocrației, nu sănătatea mintală. Nici vorbă de meditație.

Nu știu să fie pe pământ alt remediu care să facă omul să uite de necazuri atât de repede ca priveliștea și zgomotele Oceanului Pacific. De data asta însă, nu m-au ajutat.

Auzisem foarte multe despre Renée Knowles în ultimele două săptămâni. Dacă și moartă reușise să-i trezească lui John Plenty amintiri romantice, se părea că și el, la fel ca toată lumea, voia să mă pună în fața faptului că Renée Knowles a fost o persoană în care n-aș fi putut avea încredere și care nu mi-ar fi plăcut, că fusese o femeie foarte ambițioasă, dar cu foarte puțin talent. Dacă până și omenia poate fi considerată un semn de talent vag, atunci omenirea întreagă se naște numai din lăcomie?

Era oare atitudinea asta morală simplistă? Era ea pur și simplu pretențioasă? Nu știam sigur. Dacă, teoretic, e greu să stai la o parte când urâtul învinge, în practică e destul de greu să procedezi așa. La fel, pretențiile de tip Bartleby pot fi și ele testate. Anii petrecuți în Vietnam sunt un exemplu excelent. Nefiind indiferent la manifestările războiului, dar având cu siguranță un comportament de tip Bartleby față de politica prin care era susținut, mă trezisem pur și simplu recrutat. Nu numai că am fost martorul *de facto* al celui mai mare fiasco militar de la prima lună a Primului Război Mondial, dar aveam și bilet garantat la spectacolul morții sigure.

Și acum iată-mă prins într-un microclimat al sinecdocelor, dacă mi se permite să inventez o categorie chiar aici pe plajă pentru lumea lui Renée Knowles; un sistem ecologic dezagreabil, locuit în special de oameni cu care aș fi preferat să nu am de-a face. Dar era clar că, dacă nu

mi-aş recunoaşte implicarea într-un context din care nu am înţeles nimic din prima clipă când am cunoscut-o pe această femeie, ar fi ca şi cum aş încerca să traversez o autostradă ignorând maşinile care trec pe ea, adică aş fi omorât cu siguranţă.

O piatră căzu de pe faţa întunecată a digului din spatele meu, pe partea cealaltă a drumului.

Poate că plimbatul în jurul unei plaje pustii şi îngrădite la unu noaptea nu fusese cea mai bună idee. M-am întors cu spatele la talazurile mânioase şi am cercetat cât am putut întunericul. Dacă diavolul pândeşte pe schiuri nautice, aşa să fie.

Nu era nimeni în jur. Era adevărat că nu puteam auzi nimic din cauza tumultului oceanului, în afară de susurul chiparoşilor în bătaia vântului, pe care l-am ascultat în mod special. Parcă spuneau că motivul pentru care eram singuri în acel loc era că restul locuitorilor din San Francisco era prea ocupaţi cu căutarea *Manuscrisului de la Siracuza* ca să ni se alăture.

Nici nu mi-am încheiat bine gândul acesta reconfortant, că am şi sesizat mişcare la câţiva metri mai jos pe dig şi am surprins o umbră cu coada ochiului.

M-am trântit pe asfalt, lovindu-mă.

Umbra alunecă încet deasupra mea, se ridică în zbor şi se cocoţă pe un stâlp aflat la vreo treizeci de metri depărtare pe drum.

Un stârc nocturn.

Păsări deştepte, ar fi zis tata.

M-am ridicat şi m-am curăţat de nisipul cu iz de apă sărată. Mai bine cu eczemă de şosea decât ucis, dar era momentul să recunosc că, oricare-ar fi fost situaţia, îşi punea amprenta pe nervii mei. Nu obişnuiam să m-arunc la pământ când vedeam un stârc.

Căutându-mi cheile, mi-am adus aminte de ale ei.

Imediat ideea îmi păru evidentă. Însă prima părere era că tot ceea ce păruse natural în seara aceea la galeria Renquist – absolut totul – se dovedise cu totul altfel.

Discuția despre sinucidere, starea de beție, mângâierile, săruturile, orele acelea prea scurte din cabina camionului – uită-le. Exact. În orice caz, îmi distrăgeau atenția. Trebuia să mă rezum la lucruri simple, să stabilesc adevărul unui detaliu simplu, dar esențial. Așa că trebuia să rezolv problema cheilor de la mașină și pe urmă să trec la teorii mai elaborate.

Ca toți bețivii cărora nu le place să recunoască faptul că sunt prea beți ca să conducă, Renée îi dăduse cheile lui Gerald fără nici o tragere de inimă.

Dar dacă ea chiar *nu* voise să i le dea?

Dacă avea un alt motiv, mai serios decât aburii beției?

Dacă tot veni vorba, chiar era beată?

Fusese oare și starea ei de ebrietate o păcăleală?

Dacă a fost vorba de o situație pe viață și pe moarte? Nu că ea n-ar fi condus beată, ci că n-ar fi condus deloc?

Dacă Gerald știa asta?

Dacă numai *credea* că știe?

Au murit Renée și Gerald din cauza acelor chei? Sau în ciuda existenței lor?

În orice caz, ele erau acum la Bowditch. Dar unde se afla mașina?

Evenimentele din noaptea morții lui Renée se aliniau în jurul acestei întrebări. Simplul gând că schimbul de chei dintre cei doi avea la bază altceva decât simpla politețe punea o seamă de detalii în altă lumină. De exemplu, acum că știam că se gândise la ajutorul lui John Plenty, înainte de a se răzgândi, înainte de a-l elibera de răspundere – cel puțin așa vedea el lucrurile – și înainte de a se îmbăta prea tare – sau de a se preface că e foarte beată – a luat decizii care să merite osteneala... În contextul

respectiv, se pare că Renée a avut un motiv mult mai serios să meargă la vernisaj decât pentru a revedea cele două tablouri comandate de soțul ei și pictate de fostul ei iubit; două nuduri care de obicei atârnau în casa ei și un fost iubit pe care nu-l mai văzuse de când pusese capăt relației.

M-am așezat pe lanțul de ancoră umed și m-am gândit la lucrurile astea.

La cincizeci de metri spre vest, un talaz umflat își azvârli spuma albicioasă și se retrase în ocean.

Stârcul de noapte își luă zborul cu un țipăt și alunecă spre locul din care venise.

M-am îndreptat spre camion.

Pe la două mă învârteam prin parcarea din spatele galeriei Renquist. Nu mai erau decât trei sau patru mașini pe două șiruri paralele de locuri goale care flancau un strat de mușcate. Ce noroc pentru cartier, nu se vedea nici un BMW.

În regulă. Fusese doar o verificare.

Gerald fusese găsit la Candlestick Point, cam la aceeași distanță de la Steiner și Greenwich fără să ieși din oraș. Dar nici urmă de BMW-ul lui Renée. Bowditch intrase în posesia cheilor lui în dimineața următoare serii când a fost ucisă ea.

Fusese Gerald omorât pentru că nu avea cheile?

Am cotit pe Steiner, spre Union.

Dacă polițiștii ar fi găsit BMW-ul, acum ar fi zăcut închis în garajul de la Eleventh and Mission, păzit de câini ciobănești germani. Clarence Ing l-ar fi scotocit de păr pubian și nasturi de cămașă. Și, cu siguranță, Bowditch mi-ar fi spus toate astea. Oare?

Am cotit la dreapta pe Union, am trecut de o stradă și apoi am luat-o spre sud, pe Fillmore.

Polițiștii găsiseră numărul meu de telefon în mâna lui Renée și mă săltaseră imediat. A doua zi dimineață

îl interogaseră pe Gerald Renquist, ca să verifice că mă văzuse plecând de la vernisaj cu Renée și, întâmplător, să-l întrebe de cheile mașinii ei. Gerald le-a dat imediat. De ce n-ar fi făcut-o? Din punctul ăsta de vedere, putea proceda și altfel? Dar nu asta era problema, ci ce anume făcuse el înainte. Sau, mai important, ce anume nu făcuse?

Era oare posibil ca el să nu fi făcut ce-ar fi trebuit pentru că nu mai avusese timp? Dacă da, oare pentru că Renée îl trăsese în piept?

Dar dacă (a) Renée i-a dat inițial cheile lui Gerald la modul insidios? Dacă (b) într-un fel sau altul, Gerald trebuia să obțină cheile pentru că (c) avea nevoie de mașină să facă ceva, dar (d) n-o găsea pentru că (e) Renée îl mințise în legătură cu locul de parcare, așa că (f) Gerald, incapabil să-și îndeplinească misiunea, (g) a fost omorât, (h) iar Renée la fel?

Deci Gerald n-a mințit când i-a spus lui Bowditch că nu știe unde e mașina. Dar probabil că s-a stăpânit foarte bine, dacă n-a recunoscut că era înspăimântat.

Am brodat pe marginea scenariului meu paranoic și l-am dezvoltat cu ușurință.

Gerald intenționase tot timpul să obțină cheile, chiar dacă Renée voia sau nu să i le dea. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea mai probabil că, fie că ea s-ar fi împotrivit, fie că nu, obținerea lor fusese premeditată.

Poate că Gerald era un tip care confisca mașinile clienților pentru neplata ratelor.

Așa mai merge, Danny.

După ce-am traversat Filbert și am trecut de jumătatea lui Greenwich, am ajuns Pixley, marginea de sud a parcării. M-am întors și am mers de-a lungul parcării, spre capătul ei, o stradă mai jos. Nimic.

Am făcut o întoarcere completă și am mers înapoi la Pixley pe același drum, ca să mai verific o dată. Drumul se continua încă două străzi după Fillmore, spre est. L-am urmat. Tot nimic. Adică opt BMW-uri, reflectând mai bine demografia cartierului, și tot timpul din lume pentru a mă asigura că nici unul nu era cel pe care-l căutam.

Când devii paranoic în legătură cu un lucru, hârâi ca un radio vechi. Am hârâit și eu hotărât, am mers în forma unui pătrat cu galeria Renquist în mijloc. Am luat-o înapoi pe Pixley spre galerie, am făcut la dreapta pe Steiner, am mers o stradă pe lângă Union spre Greenwich, am cotit la dreapta, m-am întors pe Fillmore spre Filbert, am făcut dreapta pe lângă Steiner spre Pierce, iar la dreapta, am mers spre Filbert, apoi pe strada înapoi spre Steiner, dreapta pe Steiner și am traversat Union spre Green, am făcut stânga... Mă ascundeam perfect. Păream un nenorocos locuitor al zonei, amețit după o sesiune nocturnă, incapabil să găsească un loc de parcare. Aparențele înseamnă totul.

Peste patruzeci și cinci de minute eram pe drumul spre Laguna, trei străzi mai jos la est de Fillmore și trecând de Harris Place.

Pe hartă, Harris arată ca o extensie discontinuă spre est a lui Pixley. Pixley se oprește pe partea de vest a Webster Street și nu ajunge la Laguna. La încă o stradă spre est, vizavi de Laguna, se află fundătura numită Harris Place.

Acolo, în partea de nord, ascuns de trei mașini între două intrări de garaje, parcat perfect legal, se afla un BMW negru nou-nouț, cu geamuri fumurii.

Avea un mic abțibild albastru, dreptunghiular, exact pe mijlocul barei de protecție, pe care scria, cu litere mici și negre:

Uită-te la mine când te lovesc

Poate că Renée îl parcase acolo. Sau poate că nu.
Poate că Gerald îl parcase acolo. Sau poate că nu.
Gerald și Renée erau morți.
În afară de mine, nimeni nu știa unde se află mașina.

29

Ca nu cumva să uit că nu eram în afara pericolului, am parcat exact în fața BMW-ului, lovindu-i bara din față cu bara din spate a camionetei mele. BMW-ul începu să urle.

Mașinile astea au niște alarme cel puțin la fel de enervante ca alea folosite de firma Mercedes. Țipă de parcă li se face o operație pe șira spinării fără anestezie. Luminile mașinii pâlpâiau în ritmul țipetelor regulate, ca și cum cineva îi tatua pe pielea lăcuită alte păcate decât ale ei, cu acele coloniei de deportați. Ce reacționar. N-am vrut decât să-l deschid. Un hoț ar fi folosit un cuțit.

Numai pentru că un BMW e zgâlțâit puțin, tot cartierul trebuie să sufere de necroză auriculară. Ca să nu mai spun că toți proprietarii de BMW care dorm își pun perna pe cap și așteaptă să se oprească zgomotul. Nimeni nu cheamă poliția. Toți pentru nimeni și nimeni pentru toți.

M-aș fi simțit extrem de penibil să fiu prima persoană din istorie care sparge o mașină pentru că nu i se mai aude alarma.

Am pornit camioneta și am dat înapoi din Harris Place spre colțul cu Laguna. Acolo am așteptat, gândind.

După șaizeci de secunde, BMW-ul încetă să mai urle și reveni la starea de obiect de paradă, cu alarma gata să pornească din nou.

În apropiere, pe Lombard Street, este o gogoșerie deschisă toată noaptea. Cumperi o cutie și un termos pe care ți-l umplu gratis cu cafea amară. Și bine faceți dacă vă întrebați de ce ar bea cineva cafea *ordinaire* în San Francisco, un oraș în a cărui alcătuire simplă se găsesc cafenele la fiecare metru, oferind cafea suficient de tare ca să-l zgâlțâie pe consumator din toate mădularele și să elibereze demonii insomniei. Răspunsul e următorul: deoarece pot să ceară trei sau patru dolari pentru o ceașcă de cafea cu gust de combustibil de rachetă, cafenelele care servesc espresso nu trebuie să fie deschise toată noaptea. În vreme ce, dacă vinzi gogoși cu ciocolată cu un dolar douăsprezece bucăți, trebuie să lucrezi douăzeci și patru de ore. Asta-i legea. Așa-ți amorțește capitalismul simțurile temporar.

După trei sferturi de oră am parcat din nou în fața atelierului lui John Plenty. Acum însă era cinci dimineața și nici un pic de lumină.

Două sticle de whisky reprezintă o cantitate foarte mare de alcool, așa că am început să lovesc cu pumnii în ușă ca să-i atrag atenția. Dar ușa se deschise după prima lovitură.

Nu fusese încuiată, nici măcar închisă.

Numai balamalele scârțâiră.

M-am gândit că John ieșise probabil din faza melancolică și-și chemase vreuna din nenumăratele prietene să-i alunge tristețea, așa că lăsase deschisă ușa pentru ea, în timp ce el făcea injecții cu camfor și făcea un duș rece ca să se trezească. Simplu, nu?

Nu.

Avusese loc o luptă serioasă. După, cineva scotocise atelierul cu meticulozitate, lăsând în urmă un dezastru.

Ar fi greu de stabilit ce i se furase lui John, dar nu atât de greu de spus ce i se întâmplase.

Zăcea întins acolo unde căzuse, atârnând pe jumătate pe scaunul în care-l văzusem ultima oară și pe jumătate pe podea. Sângele de pe articulațiile degetelor lucea umed în lumina slabă. El și smocul de păr din pumnul lui stâng o să-i ofere lui Clarence Ing un prilej de încântare sadică.

John Plenty era unul dintre cei care vruseseră să lupte în Vietnam. Spre deosebire de alți puști din alte vremuri, crezuse că o face pentru o cauză bună. Se înrolase voluntar în Marină, pentru că și tatăl său fusese tot acolo. Apoi se oferise voluntar să ia parte la misiuni periculoase; o vreme se specializase în misiuni de recunoaștere pe distanță mare. Arunca grenade, ucidea oameni, vedea cum mor alții. Pentru el, politica era ceva ce se întâmpla în altă parte. Orice era o datorie pentru superiorii lui era o datorie și pentru el. Dăduse ce avea mai bun în el, și asta nu însemnase deloc puțin.

Pe la jumătatea celei de-a doua recrutări se petrecuseră în el niște schimbări. S-ar putea spune că de vină fuseseră ecourile publicității făcute în Statele Unite, unde protestele antirăzboi se prezentau la știri. Soldații întorși din permisie le sugerau colegilor că s-ar putea să vrea să meargă în alte parte decât acasă când le venea și lor vremea. Marijuana și heroina începuseră să apară în locuri în care nimeni nu credea că era potrivit să apară, în tranșee, de exemplu. Oamenilor nu le mai păsa ce se întâmplă cu ei și cu cei din jur.

John începu să facă foarte multe schițe. Portrete rapide ale prietenilor sau sătenilor, tancuri arse, clădiri în ruină, dar cel mai adesea oameni. Copii și femei, bătrâni, soldați și civili. A făcut câteva și prizonierilor. Dacă auzea că unul din cei cărora le făcuse portretul murise, îl

căuta printre schițe, punea încă o dată pe ele și lângă ea semnul crucii. Inițial desena cruci simple, două linii. Când i se termină perioada de recrutare, deveniseră mult mai elaborate: cruci malteze cu serife exagerate, cum văzuse în revistele de benzi desenate *Stukas* și *Folkerwulfs* în copilărie; cruci celtice cu un cerc pe ele, desenate cu atenție, ca să pară din piatră alterată.

Într-o zi, John desena un infanterist pe care-l convinsese să-i pozeze. Desenul după model și găsirea poziției celei mai bune a acestuia erau ceva nou. Puștiul urma să trimită portretul familiei. Făcuseră câteva încercări, dar John nu era mulțumit de rezultate. Puștiul era pregătit să stea nemișcat câte-o oră pe ședință în junglă, pentru că, ce naiba, oricum era drogat. Măiestria lui John era cunoscută acum regimentului. Schițele lui decorau popota și primea acolo bere pe gratis. Publicase câteva în *Stars and Stripes*.

Până la urmă găsiră poziția și obținură schița care le plăcu amândurora. Încă una sau două ședințe de lucru și portretul avea să fie gata. Mai avea puțin de lucru la frunziș, să-l redea cu exactitate. Era atât de concentrat că nici nu auzi grenada. Ea însă căzu și-i rase subiectul portretului. Pur și simplu îl rase de pe fața pământului. O lovitură directă.

Explozia îl ridică și-l aruncă la pământ pe John, la câțiva metri distanță. Se alese cu o contuzie și surzenie temporară. Îi curgea sânge din urechi, era dezorientat, uniforma era ruptă, dar în rest scăpase teafăr.

Până când veni elicopterul să-l transporte la infirmeria din spatele frontului, era deja conștient și desena. Cineva îi pusese caietul de schițe lângă echipament. Renunță la detaliile florei din fundal și se concentră asupra crucii.

Curățat, nu avea urme de răni grave. Toată lumea știa cine era, așa că n-a trebuit să facă prea mult tam-tam

ca să-și păstreze caietul de schițe. Mutat printre cei care nu necesitau îngrijiri medicale imediate, John rătăci prin spatele frontului, întrebând pe unul și pe altul în ce dată erau. Află data de la mai mulți, dar nu se putu convinge s-o treacă lângă cruce. Imediat ce apropia cărbunele de hârtie, mintea i se bloca. Nu-și mai amintea nimic. Când își reveni, nu mai știu decât că era timpul să treacă a doua dată lângă crucea puștiului. Așa că o retușă din câteva trăsături și întrebă prima persoană care trecu pe lângă el ce dată era. Și ciclul începu din nou.

După o săptămână-două își reveni complet. I se făceau calmante și era internat la psihiatrie. Într-o zi veni la el un tip și-i spuse să se pregătească să se întoarcă pe front. Deveni violent și vru să ucidă mesagerul. Un alt locotenent trimise un alt tip să-l anunțe. Oricine altcineva ar fi știut cum să procedeze. Așa că la baza de la Fayetteville John învăță suficient despre arta de a face portrete în ulei, dar și de a sparge orice fel de mașină, inclusiv BMW-uri.

O chestie care mi-ar fi folosit și mie acum.

Primise ceea ce dăduse - mai rău, cred, dacă socoteam că fusese ucis făcând-o. Avea o mulțime de urme de lovituri pe față, pe cap. Avea cămașa ferfeniță, îi lipsea un pantof, fusese împușcat în piciorul stâng, dar murise de la glonțul din piept. Expertiza balistică va arăta dacă era unul din gloanțele cu care se jucase înainte.

Deci câți morți erau acum? Renée, Vânzătorul de mașini, Gerald Renquist, adică trei. Patru, cu John Plenty.

Și nu știam de ce.

Dar cei doi jurnaliști? Sau tipul din Sea Cliff? Cu ei se făceau șapte.

Iar eu tot nu știam de ce.

Stăteam și mă uitam la cadavrul lui John și meditam. Ar fi trebuit să mă întorc să-i vin de hac ticălosului

de cajun. Lui și slugii ăleia care nu-și lua degetul de pe trăgaci. Bineînțeles, nu eram sigur că ei erau criminalii; numai că ei erau cei doi nemernici care trăseseră în mine în ajun. Asta și faptul că atelierul lui John era un dezastru. Fusese răscolit neglijent. John fusese bătut și ucis cu sălbăticie. Ecstasy și cajunul erau primii suspecți. Le cunoșteam stângăcia și prostia din proprie experiență.

Dar concluzia la care ajunsesem nu-mi dădea pace. Tipii nu păreau deloc profesioniști. În orice caz, rămânea problema celui care i-a angajat. Cine ar fi angajat niște mutilatori nepricepuți și ar fi aprobat pe urmă rezultatul muncii lor? Nu erau decât niște gangsteri de duzină, implicați până peste cap în relații cu alți indivizi care-i trimiteau să le rezolve treburile murdare. Omorul presupunea necazuri. Atrăgea atenția. În chestiuni atât de delicate, un profesionist angajează profesioniști, maeștri. Cine ar fi trimis niște clovni să facă o treabă de gherilă?

Alt clovn?

Cu nici două ore în urmă eram acolo, cu John. Împreună le-am fi putut face față cajunului și lui Ecstasy, cu sau fără arme; după cum arăta locul, John, mort de beat, încercase să se bată cu ei singur.

Poate că așteptaseră să plec?

Scaunul în care stătuse era răsturnat, la fel și masa de lângă el. Podeaua era plină de tuburi de cartușe. Era și o baltă de whisky.

Se furișaseră până la el sau încercaseră să facă asta: era greu de spus, căci tot atelierul, aproximativ cinci sute de metri pătrați, era un dezastru. Probabil că-l surprinseseră aproape adormit pe scaun, cu spatele la ușa pe care nu se mai deranjase s-o încuie.

Și, totuși, orb de beat și după treizeci de ani de la războiul din junglă, instinctele care-l menținuseră pe John în viață în cele două perioade de recrutare nu-l trădaseră. Pe

ici, pe colo, erau cioburi de sticlă de whisky. Gâtul sticlei ajunsese sub un șevalet mare. L-am ridicat cu coada unei pensule. Pe marginile ascuțite și tăioase, lungi de câțiva centimetri, am văzut urme de sânge.

Umbrele tăcute care răzbăteau din mansardă mă ajutară să conturez un scenariu. Speriat, furios, luptând din nou, după ani întregi de autocontrol și, ca să spun adevărul, fără să-i facă nici o plăcere, John Plenty ar fi acționat pe baza instinctelor lui ascuțite ca un dușman de temut care ucide în stânga și-n dreapta.

Numai un adversar neobișnuit i-ar fi făcut față singur. Mai mult ca sigur c-au fost doi, dacă nu chiar trei sau patru. Răsturnat în scaun, ținea probabil sticla în mână. Arcuindu-și brațul în timp ce se ridica, răsucindu-se cel puțin o sută optzeci de grade cu rapiditate, lovise ceva cu sticla care se făcuse țăndări. Un cap? Un umăr? O țeavă de pistol?

Dar nu se terminase aici. John se folosise de gâtul sticlei înainte de a cădea. Reacția lui i-a obligat pe atacanți să se apere. Tăiase în carne un cerc cu diametrul de cinci centimetri, gâtul sticlei lovise și se răsucise ca o cheie într-un lacăt. La capăt era plin de sânge și resturi de carne. Cel care fusese tăiat va rămâne cu o cicatrice toată viața. Un bun specialist în medicină legală, precum Clarence Ing, avea ce studia. Va reface scena cu precizie milimetrică. Avusese mult de lucru în ultima vreme.

Țipătul trebuie să fi fost răscolitor. Cu adrenalina la cote maxime, John l-a recunoscut imediat, dacă l-a auzit: succesul. Probabil că s-a luptat atunci cu și mai multă forță.

Uciderea lui John nu făcea parte din plan și, din punctul ăsta de vedere, el câștigase bătălia. Trebuiseră să-l omoare ca să-i poată cerceta atelierul. Comiseseră o crimă, încă una, fără să găsească ce căutau.

Mai mult ca sigur că viteza de reacție a lui John îi grăbise moartea. Speram că instinctele lui îngreunaseră misiunea cajunului. Faptul că știa ce face îl determinase să zâmbească. Pe fața lui se vedea și acum zâmbetul, înghețat. Poate că, înainte de a muri, știa că măcar unul din adversari era grav rănit.

Şevaletul mare, pe roți, care stătuse în stânga mea și a lui John, era tot în picioare, dar răsucit. Lângă el, pe podea, am găsit încărcătorul plin al unui pistol de calibrul 0.25. Am ridicat scaunul răsturnat și am găsit cutia de cartușe, goală și zdrobită. Tuburi de cartușe, tuburi de vopsea strivite, haine, schițe și cioburi de sticlă erau împrăștiate peste tot pe podea. Și eu lăsam o grămadă de urme: contururi de tălpi în bălțile de sânge, fibre în whisky, amprente peste tot. Clarence va trebui să le separe. Dar când Bowditch mă va prinde, n-o să mai conteze. Până atunci lucrurile vor fi rezolvate, într-un fel sau altul.

Sub scaunul pe care stătusem eu, rămas pe loc, am găsit pistolul. Încărcătorul era gol. L-am înlocuit cu cel plin și am tras un rând. Nu un tir, căci tirurile sunt pentru cei care nu nimeresc ținta. Am pus pistolul la centură. Spuneți-mi cum vreți, dar m-a făcut să mă simt mai bine. Pe urmă am mai dat o raită în jurul încăperii, dar în alt scop.

Distruseseră totul. În mansardă, hainele fuseseră trase din dulap, biroul fusese golit, salteaua fusese tăiată, iar arcurile scoase. Pe podea zăcea toată colecția de CD-uri a lui John, iar ecranul televizorului era spart. Perdeaua de la duș fusese trasă de pe garnișă și suportul de săpun scos din perete. Bucăți din capacul de toaletă erau împrăștiate pe podea. Toate găurile din planșeele de fibră fuseseră lovite cu piciorul.

La parter, lumina de la frigiderul devalizat arăta că merseseră atât de departe încât rupseseră masca de la

chiuveta din bucătărie. Cutiile cu praf de vase și detergenți era întoarse cu susu-n jos pe podea. Spatele cuptorului cu microunde fusese detașat. Două grătare din sârmă zăceau pe podea, în fața ușii deschise a cuptorului de prăjit. Toate sertarele erau deschise, iar pe podea se aflau împrăștiate argintăria și vasele sparte. Peste tot era plin de sânge. Cineva cu o gaură de cinci centimetri în corp își împrăștiase sângele cu generozitate.

În atelierul propriu-zis, tipii răscoliseră portofoliile, instrumentele, vopselele, seturile de diapozitive, care erau foarte multe la număr. Pernele decorative erau sfâșiate, la fel și tapițeria, chiar și roata de rezervă de la mașina lui John.

Dacă nu l-ar fi omorât, poate că le-ar fi spus unde să caute.

Sau poate că nu.

Buzele lui John se ridicaseră deasupra dinților.

Nu, am înțeles din rictus, nu găsiseră ceea ce căutau. Îi mai și rănise pe deasupra. Nu era rău deloc pentru un bețivan între două vârste, nu, Danny?

Nu?

Nu, Danny?

30

Rummy Nation era ancorată numai la vreo douăzeci de străzi distanță de atelierul lui John, dar era o lume îndepărtată. La șase fără un sfert dimineața, atelierul zăcea în întuneric, pe panta vestică a Potrero Hill. Dar cele cinci debarcadere prăpădite de la șantierul lui Mike erau îndreptate direct spre Oakland Hills, la cincisprezece kilometri de partea cealaltă a golfului. Deasupra întinderii

de apă liniştită, soarele de-abia răsărit îşi trimitea intermitent razele pe o firmă de placaj scorojită, ca un ricoşeu pe sticlă:

S-a aşezat praful pe carena navei?
Apelaţi la
serviciile lui Mike!
Ne scufundăm
şi răzuim!
Ieftin!
Elice, carene, scurgeri,
Remorcări, piese de schimb, reparaţii
Sunaţi la 1-800-WET-BUTT
EVALUARE GRATUITĂ!

Desenul arăta doi peşti care urmăreau un scafandru cu mască şi tub de oxigen ciupind de fund o sirenă speriată.

Sprijinite şi demontate, abandonate în diverse stadii de restaurare sau reparaţie, fără catarg, fără motor, găurite, sparte, peticite, consolidate cu fier şi ciment sau fibre de sticlă sau pur şi simplu scufundate, la Mike găseai remorcate oricând vreo douăzeci de bărci, unele pentru o săptămână, altele pentru totdeauna. De nişte funii galbene şi portocalii atârnau scări şi schele care se încrucişau peste găurile din macadam. La celălalt capăt al lor se aflau un disc de plumb şi nisipare, o foreză, o găleată cu unelte mânjită cu vopsea şi trei sau patru sticle de bere cu gât lung, două goale şi una plină cu mucuri de ţigară.

Era şase dimineaţa, dar Dave, la umbra macaralei de bord, se apucase deja să demonteze un obiect pe o tablă ruginită. Se bucură când văzu cafeaua şi cutia cu gogoşi. „Hă“, făcu el când le-am pus pe masă. Scoase două ceşti,

ştergându-le buza cu poala cămăşii. Fără prea multă ceremonie, turnă cafeaua din termos în ele, având grijă să lase loc pentru un strop de rom.

Am sorbit amândoi din cafea. Carcasa de fier prinsă în fălcile menghinei era proaspăt vopsită în roşu.

– Pompa de injecţie, fir-ar să fie! Dave arătă spre lumină. De pe chestia aia de colo.

Mi-am pus mâna la ochi ca să mă feresc de soare. Erau mai multe „chestii“ afară, care săltau pe valurile umflate ale dimineţii. Mi se păru că toate arătau de parc-ar fi avut nevoie cel puţin de o pompă de injecţie.

Dave luă un pachet de Camel şi o brichetă de pe platforma macaralei care-i ajungea până la înălţimea umărului.

– Afurisită chestie! Sorbi zgomotos din cafea.

– De ce-i afurisită?

– E-o ruină afurisită. Nu se mai fac din 1948.

Am stat pe gânduri o clipă.

– Asta-i reconstruită?

– Trebuie să refac manual fiecare piesă, îmi răspunse el dând din cap.

– Cam multă muncă pentru un singur om.

– Şi o schimbare pentru Dave, hă, hă, hă.

– De ce-ţi baţi capul cu ele?

– Restaurare. Trebuie să fie exact la fel. Altfel nu-i *concourse d'elegance*, îmi zise dând pe spate mâna cu ţigara. Hă, hă, hă.

Deasupra valurilor răsună anemic sirena navei sanitare remorcate în acelaşi loc. La pupa stăteau nişte bărbaţi mici cu căşti pe cap care se holbau la lanţurile agăţate în diferite unghiuri de una din cele două elice masive.

– Elicea aia trebuie să aibă treizeci de metri de la un capăt la altul, am remarcat eu.

– La dimensiunile alea, elicea-i foarte mare. Făcu un cerc cu ambele mâini. Dacă nu te referi la avioane. O s-o dea jos până trecem noi la bere.

– Da, am zis eu, neştiind cât însemna asta. Întotdeauna trag elicele?

Dave scoase fumul de ţigară pe lângă gogoaşa cu jeleu din care mânca.

– Numai când au fost la vreun recif.

– Cine a dus chestia aia la un recif?

– Fostul căpitan, confirmă Dave. Hă, hă, hă.

– E îndoit arborele?

De unde ne aflam, arborele arăta ca o bucată rotundă de oţel cu diametrul de aproximativ şase metri.

– Ar trebui să fie. L-au lovit pe căpitan în cur cu el. Râsul lui Dave se transformă într-un acces de tuse.

Ne-am uitat la muncitorii de pe şantier care urmăreau felul în care erau manipulate lanţurile. După o vreme, mi-a venit cheful de bere. David întinse mâna sub capacul unui răcitor de plastic de sub bancul de sudură şi scoase o sticlă cu gât lung, rece. Când îi scoase dopul, ieşi un fum ca un şarpe dintr-un coş.

Berea era mult mai bună decât cafeaua. După câteva sorbituri, soarele lumina Piedmont Hills, iar eu am atacat subiectul:

– Ai încercat vreodată să spargi un BMW fără să-i sune alarma?

– E dintr-un lot? mă întrebă el, fără să ezite.

– Nu ştiu. Nu-s toate echipate cu alarmă?

– De obicei. Ce model?

– Unul aproape nou. De fapt, am pocnit din degete, ştii maşina. Aia pe care-ai văzut-o la Debarcaderul 70.

– Sfârşitul anilor nouăzeci. Alarma, zici? Stătu pe gânduri. Cât de tare vrei s-o sparg?

– Adică?

– Te deranjează dacă o stric?

– Deloc. Vreau să nu urle câtă vreme mă uit prin ea.

Dave își văzu de ale lui.

– Unde e?

I-am descris Harris Place.

– Vrei să-l demontezi?

– Nu știu. Nici măcar nu știu ce caut.

– Aleea aia nu pare un loc prea sigur.

– Nici cartierul nu e.

– Ar trebui să muți mai întâi mașina.

– Din partea mea, se poate muta.

Dave făcu un semn cu degetul mare peste umăr.

– Șantierul are aer curat, soare, unelte, bere rece... Lovi partea laterală a macaralei vechi. ...ai chiar și-o macara. Începu să tușească. Mulți își repară mașina aici.

– Zău? Și ce crezi c-o să zică Mike dacă o mașină furată este adusă pe șantierul lui?

Lui Dave i se păru amuzant. Îmi ignoră mustrările de conștiință fluturând din mână și, înainte ca râsul lui să se transforme într-un nou acces de tuse, reuși să-mi spună că putem duce oricând mașina înapoi, după ce terminăm cu ea. Se proptea de banc și ținea într-o mână cafeaua și în cealaltă țigara. Tuși de două-trei ori, parcă din străfunduri. Suna de parcă trăgea un lanț printr-o încuietoare, un metru, un metru și jumătate, doi, apoi doi metri și jumătate dintr-odată. Apoi scuipă lung, o chestie vâscoasă de dimensiunea și culoarea unui mâner de șurubelniță, verde-albăstruie, cu picățele de cafea. Am văzut-o cum alunecă de pe bancul de fier și cade în apa golfului, se ridică și coboară odată cu curenții și dispare printre stâlpi. Tocmai când fascinația noastră începu să scadă, un pește măsliniu sări deasupra apei sărate, se arcui într-o direcție, apoi în cea opusă și căzu înapoi în apă cu un plescăit. Apoi dispăru, luând cu el scuipatul.

M-am uitat cum dispar micile valuri sărate, apoi la Dave.

Îi luceau ochii.

– Hă, hă, hă, ador apa. Niciodată nu mă plictisesc. Arătă spre locul unde fusese scuipatul. De-asta nu fac niciodată baie în ea.

– Niciodată?

Făcu o strâmbătură.

– Uite-aici. Scormoni printre uneltele de pe banc și scoase un cleşte-crocodil de douăzeci de centimetri.

– Ce-i ăla?

– Un cleşte de două sute de amperi.

– Şi ce-i cu el?

– Fii atent. Strânse instrumentul cu ambele mâini, deschizându-i fălcile. Între ele am zărit un vârf metalic, ca un dinte deplasat. Ştii la ce foloseşte?

– Păi, cred că vârful ăla străpunge orice prinzi între fălcile cleştelui. Un deget, de exemplu.

– Exact. Şi dacă prinzi un cablu electric?

– La fel.

Când îşi eliberă o mână, fălcile se închiseră cu un pocnet. Dave arătă spre mânere.

– Dac-ar fi o sârmă aici?

– Ai putea trece curentul prin cablul înţepat sau poţi lua curent din el.

– Aşa-i. Un tip de la filmări mi l-a dat. Îşi zicea maistru de lumini.

– Unde-ai dat peste el?

Flutură cleştele.

– Pe-aici se fac filme tot timpul. Regizorii cred că cloaca asta-i un şantier naval adevărat, hă, hă, hă. Ridică un deget ca şi cum ar fi vrut să-mi dea un sfat. Întotdeauna-i bine să te împrieteneşti cu tipi practici. Au tot felul de scule grozave.

– Cum ar fi cleştii-crocodil de două sute de amperi?

– Îi folosesc ca să fure curent. Îţi trebuie putere ca să funcţioneze luminile. Dacă bagi un ventilator mai puternic într-o priză de cincisprezece amperi, întrerupătorul face bum. Aşa că maistrul de lumini face o derivaţie între pol şi întrerupător. Ocoleşte contorul. Aşa au toţi amperii de care e nevoie. I-am văzut cum au luminat tot şantierul ăsta cu un singur cleşte-crocodil. Aparate de făcut espresso, cabine de machiaj, toate. Şi e şi gratis.

– În regulă, am spus încet. Acuma că ştim la ce foloseşte, noi la ce-o să-l folosim?

Dave îmi făcu cu ochiul.

– Unde ziceai că-i BMW-ul ăla?

Peste jumătate de oră, Dave îşi parcă maşina pe alee, în faţa BMW-ului negru, fără să-l atingă. Apoi puse un con portocaliu pe stradă în spatele lui şi altul în faţa camionului.

– Pare de-a dreptul oficial, am remarcat.

– E asigurarea noastră.

Un geam dublu se deschise la câţiva metri deasupra.

– Alo, domnule, se auzi o voce de femeie. Asta-i o alee particulară.

Ne-am uitat în sus. O femeie îmbrăcată fistichiu, cu telefonul fără fir în mână, ne privea. Era aşezată clar pe ceva.

– Proprietate particulară, repetă ea. Nu ştii să citeşti?

De uşa garajului atârna un anunţ:

Nici să nu te GÂNDEŞTI să parchezi aici.

– Iertaţi-ne, doamnă, am intervenit, arătând spre BMW. Nu pot să pornesc maşina. Prietenul meu încearcă s-o mişte. Dacă nu reuşeşte, o s-o remorcheze până la

dealer. E-a treia oară de când am cumpărat-o, să știți. Dac-ar fi plătit, nici măcar nu mi-ar răspunde la telefon.

– Țeapă. Se uită cu ochi mijiți la boarfele din camionul lui Dave. E scump, zise ea plină de îndoială.

– Cinci sute pe lună, i-am zis. Numai de-asta mi-l repară.

– Nasol, rosti ea pe un ton compătimitor.

– Da, am spus eu, cât se poate de convingător. Oricum, n-o să dureze decât câteva minute.

– Sunt pensionară. Pot să mă uit?

M-am uitat spre Dave. Desfășurase sârma de sudură și o întinsese pe trotuar până la ușa mașinii.

– Întotdeauna mi-a plăcut să am spectatori, răspunse el, întinzându-se pe jos lângă mașină. Oamenii sunt cei care fac omenirea să meargă înainte, adăugă el, adresându-se planșeului.

– Asta fac și eu. Bine-ați venit în clubul nostru.

– Poftim? întrebă femeia absentă.

– Uitați-vă la noi, i-am spus, întrebându-mă dacă pornise vreodată mașina luând curent de la bateria alteia și imaginându-mi că ea și soțul ei decedat avuseseră o firmă de remorcări auto treizeci și cinci de ani. Ca să nu spun mai multe, treaba asta cu luatul curentului nu se face de obicei cu sârmă de sudură. Dar pe moment femeia păru să se mulțumească să privească fără să mai comenteze.

După ce atașă polul negativ pe tabla șasiului, sub portiera șoferului, Dave se întoarse la camion după cablul bornei pozitive. Deșurubă clema bateriei și înșurubă mânerul de cupru al cleștelui-crocodil. Fluierând, desfășură suficientă sârmă ca să ajungă până la scaunul pasagerului BMW-ului, pe care doamna curioasă de sus nu-l vedea prea bine.

– Unde se duce?

Se aplecă puțin pe fereastră.

– Nu știu, doamnă. Cei de la Triple-A au spus că-i cel mai bun și că mai e și amuzant pe deasupra.

– O! exclamă ea interesată. Mai nou serviciul de remorcări are și comedianți? Ca la școala de șoferi cu comedianți?

– Hă, hă, hă, tuși Dave de sub mașină.

– Probabil, am răspuns eu evaziv.

Cu fața la trotuar, Dave vârî o mână sub aripa din față, sub roată, înjurând cu foc. Femeia de la geam se uita la el ca la un film la televizor.

În aproape orice mașină, bateria e legată la motor cu un cablu. Dave găsi cablul și-l prinse între fălcile zimțate ale cleștelui. Scoase o clemă cu șurub din buzunarul de sus al salopetei. Cu ajutorul ei, înșurubă până când vârful cleștelui-crocodil penetră cablul. O puse la loc în buzunar și se ridică, se curăță de praf și se întoarse la camionul său, fluierând. Eu făceam ture înainte și înapoi, încercând să semăn cât mai bine cu proprietarul nerăbdător al unui BMW.

– Să-i spun și de întâlnirea cu brokerul meu?

– Numai dacă vrei să mă nenorocești.

Am dat din umeri neputincios.

Telefonul din mâna femeii sună tocmai când Dave se pregătea să apese butonul de contact al aparatului de sudură. Îl lăsă să sune, nevrând să fie distrasă de la ceea ce urmărea, dar în cele din urmă o făcu. Cu mâna liberă, Dave îi făcu semn să închidă fereastra. Femeia îl văzu cu siguranță, dar îl ignoră. Dave își lăsă capul pe-o parte și făcu semn din sprâncene spre eșapamentul de deasupra aparatului de sudură, care era la treizeci de centimetri de pervaz. Ea îl ignoră în continuare. Trase șocul și apăsă butonul de contact, dar nu răsuci aprinderea. Motorul tuși, dar nu porni și am simțit imediat un miros de gaz.

- Frumoasă zi, spuse el.

- Tu nu ești proprietarul unui BMW, am mormăit eu.

- E-adevărat. Dar am două bărci.

Lăsă șocul, răsuci aprinderea și încercă demarorul. Motorul porni imediat. Eșapamentul râgâi și trimise o dâră de fum negru-albăstrui exact pe fereastra deschisă. Femeia țipă și închise geamul cu partea de jos a telefonului.

- Ce zici? îmi strigă Dave ca să acopere zgomotul motorului. Puse mâna pe cadranul de reglare a amperajului. Două sute? Două și un sfert? La maximum?

- Dă-i cât poate.

- Sunt puțin îngrijorat din cauza rezervorului de benzină.

- Ce?

- Rezervorul de benzină!

Am ridicat arătătorul, ținându-l drept în sus și l-am învârtit în aer.

Dave dădu din umeri, răsuci cadranul până la două sute de amperi și cuplă ambreiajul. Turația scăzu, fiind apoi compensată de regulator, mărind considerabil sarcina.

- Uite că merge! strigă el.

Alarma țipă o dată și crescu în intensitate, dar apoi amuți. Zgomotul, care semăna cu cel făcut de patru copii care jucau fotbal de masă, era, de fapt, produs de încuietorile care se ridicau și coborau în locașuri într-un ritm drăcesc. Până la urmă se opriră și ele. Se aprinseră toate luminile mașinii, în interior și în exterior: de semnalizare, de parcare, de ceață, plafonierele, lămpile de hartă și farurile. Sclipiră pe rând și luminară incandescent, strălucind orbitor în ciuda luminii naturale. Aparatul de sudură pulsa sute de amperi prin fiecare circuit, bec, cip, instrument, servomotor și senzor. Apoi se

evaporară într-un nor de cupru, ca o siguranță de șaptezeci de mii de dolari suprasolicitată.

Motorul aparatului își mări brusc turația, eliberat de sarcină. Regulatorul cuplă din nou și turația reveni la normal. Capacul racordului de evacuare pocni fericit. Misiunea era îndeplinită. Dave îl opri.

O clipă am stat pe loc amândoi, oarecum mirați de fumul albăstrui înțepător care ieșea de sub capota BMW-ului.

– Uită-te la încuietori, îmi șopti Dave.

Ne-am apropiat precauți. În mașină se vedeau butoanele portocalii ale mânerelor. Dave încercă mânerul exterior de la ușa pasagerului. O deschise fără să pornească alarma. O închise la loc.

– Hă, hă, hă.

Când Dave se întinse sub planșeu ca să desfacă cleștele-crocodil, geamul dublu se deschise cu zgomot.

– Stai puțin, Shirley. Tinere, să știi că sufăr de astm, spuse femeia și tuși teatral, fără să acopere receptorul telefonului.

– Am încercat să vă atrag atenția, doamnă, îi spuse el, strângând cablul de sudură. Dar să știți că motorul ăsta merge numai cu ulei de soia. Ecologic sută la sută. Fumul ăla nu v-a făcut mai mult rău decât dac-ați trage o pipă cu opiu. Azvârli cablul pe suportul de pe locul pasagerului, în camion. Da' nu-i așa distractiv.

– Zice că-i ecologic, spuse femeia la telefon.

– Dac-aș avea timp, aș bea din el, ca să v-arăt, îi mai spuse Dave peste umăr. Când trase cablul de sub locul șoferului, îmi arătă ostentativ un mănunchi mare de chei.

– Încearcă să pornești bestia asta recalcitrantă.

Femeia acoperi receptorul telefonului și strigă:

– Tinere, la ce firmă lucrezi?

Am deschis uşa şi m-am aşezat la volan. Interiorul mirosea puternic a echipament electronic prăjit. M-am făcut că introduc cheia în contact şi c-o răsucesc.

– Nimic, am strigat, deşi Dave era lângă mine.

– E mort? strigă şi el.

– Mort, i-am răspuns.

Se dădu înapoi pe trotuar, învârtind cablul.

– Deschide capota. Am găsit maneta sub aripă şi-am tras-o.

– Tinere!

Dave se uită la ea.

– Nu-s tânăr, îi spuse cu o voce gravă.

Femeia se opri din tuşit.

– Dar nici foarte bătrân ca să nu-i fac cinste unei femei c-un pahar, chiar dacă-i prea bolnavă să fumeze. Şi nu mă refer acuma la uleiul de motor.

Femeia îşi mângâie instinctiv părul.

– Păi...

– Mă cheamă Bob. După ce agăţă de suport câţiva metri de cablu, reveni la BMW şi trase capota.

– Fui, se dădu el la o parte. Nu-i prea bine...

– Dar nici prea tare, am zis.

– Cred că-i dusă bateria. Hă, hă, hă.

– Dumnezeule, am spus, uitându-mă la ea.

– Nu ţi-e de nici un folos acum, mă lămuri Dave. Apoi, pe ton ridicat: O să trebuiască s-o ducem la garaj.

– La dracu'! m-am prefăcut supărat.

În câteva minute, partea din faţă a BMW-ului atârna de dispozitivul de agăţare al camionului, cu bara de protecţie legată de oblon cu un cauciuc uzat. Am aruncat conurile portocalii în camion şi am plecat fără să scot o vorbă, în timp ce prietenul meu muta de pe alee ciudatul ansamblu de vehicule cu o uşurinţă demnă de invidiat, de parcă ar fi făcut asta toată viaţa. Când a ajuns pe

Steiner, m-am urcat lângă el. Dave claxonă şi-i făcu cu mâna femeii de la geam.

– Mă-ntorc să te cinstesc cu cocktailul ăla, îi strigă.

Femeia ne făcu cu mâna în timp ce ne îndepărtam.

Peste patruzeci şi cinci de minute, cele două vehicule erau parcate în şantierul naval, la aproximativ şase metri de bancul de lucru al lui Dave. Un container de gunoi, zece bărci şi un gard din lanţ ne separau de stradă. Nu era nimeni în jur.

– Unde-i Mike?

– Vine pe la prânz, dacă nu-i prea mahmur.

N-am detaşat maşina de cârlig. Am scos banchetele, am tăiat tapiţeria şi am aruncat resturile în container. Am rupt covoraşul şi l-am aruncat şi pe el. Dave scoase radioul, instalaţia de aer condiţionat, compartimentul pentru mănuşi, consola centrală. Ne-am uitat în filtrul de aer, sub bateria explodată şi în spatele bordului ars. Dave îşi vârî degetele în fiecare crăpătură a transmisiei sub maşină. Eu am luat masca de pe cele patru difuzoare şi am scos membranele din ele. Dave deşurubă panourile din interior ale uşilor. În portbagaj era o roată de rezervă. Am tăiat cauciucul pe lungime şi mi-am băgat mâna în el adânc, în ambele sensuri. Apoi l-am aruncat în container. Veni rândul covoraşului din portbagaj, aruncat şi el. Sub el era un compartiment cu capac, pe care l-am deschis.

Era acolo.

– Hei.

Dave apăru din spatele maşinii, cu sudoarea scurgându-i-se de pe vârful nasului.

– Aici ar fi trebuit să ne uităm mai întâi.

Nu se făcuse nici o încercare de a-l ascunde, dar se luaseră măsuri pentru a se păstra bine. Era o casetă lată de treizeci şi cinci de centimetri, lungă de şaizeci şi înaltă

de şapte şi jumătate, făcută dintr-un material colorat tare, mai bun ca plexiglasul. În partea de sus, marginile, groase de un centimetru, erau din epoxid sau silicon, ca să poată fi înşurubate. Pe marginea capacului erau şuruburi negre plasate tot la şapte centimetri şi jumătate, care strângeau un fel de garnitură aflată pe partea inferioară a capacului şi marginile cutiei. Pe spate era o etichetă cu coduri de bare şi încă două etichete cu serii sau numere de inventar. Pe părţile laterale mai lungi se aflau trei etichete duplicat în arabă, greacă şi engleză. Pe cea în engleză scria:

Prinde legăturile treptat, în diagonală,
numai prin răsucire,
crescând forţa cu două unităţi la fiecare pas,
dar fără să depăşeşti douăzeci şi patru de unităţi.
Pune întotdeauna la loc garnitura.

Dintr-o parte a cutiei ieşea niplul a ceea ce semăna cu o valvă de cauciuc. Prins în unghiuri drepte de tija valvei şi de marginea cutiei, un instrument de măsură rotund, alb, cu demarcaţii negre, măsura două sute de nu ştiu ce, aşa cum indica săgeata cu vârf fin, ascuţit.

– În cutia asta nu intră aer?

– Vidată. *Mic* vine de la microni. Bătu cu degetul în instrumentul de măsură. Acul se mişcă un grad sau două, dar nu prea mult. Foloseşti valva ca să scoţi aerul din cutie cu o pompă de vid. Materialul era colorat, dar se vedea prin el. Dave şterse capacul cu o cârpă. Ce naiba o fi?

Semăna cu un teanc de hârtii şifonate, fiecare atât de groasă, încât părea a fi din pânză. Cea de deasupra avea sigilii cu însemne, două semnături şi multe litere greceşti scrise de mână cu cerneală; câteva rânduri erau aranjate simetric. Nu cunosc limba greacă. Dar eram perfect convins că găsiserăm *Codex Siracuza*.

PRIETENI LA CATARAMĂ

31

Era suficient de devreme ca să-l mai prind acasă pe Tommy Wong, aşa că l-am căutat în cartea de telefon. Nu m-am mirat când nu l-am găsit.

Pe jumătate adormită, Missy ridică receptorul numai când îmi auzi vocea pe robot. Deşi de-abia se dezmeticea, refuză să-mi dea adresa lui Tommy Wong până când nu i-am spus de ce vreau să-l văd. I-am zis că nu-i treaba ei.

– Trebuie să stăm de vorbă, insistă ea.

Am capitulat. Am pus receptorul în furcă, zicându-mi că trebuia să facem şi asta.

Ne-am întâlnit într-o ceainărie rusească, deloc convenţională, pe Clement Street, lângă muzeul Legiunii de Onoare. Ajuns primul, am comandat cafea, am ales o masă mai retrasă şi am adormit. M-am trezit descoperind-o pe Missy privindu-mă de sus, ca întotdeauna, îngrijorată.

– Pari bolnav.

Aşa mă şi simţeam. De două zile nu dormisem, nu mă bărbierisem, nu făcusem baie şi nu mâncasem altceva

decât whisky, cafea şi gogoşi. Missy arăta însă extraordinar. Blugi cu o croială excelentă, o bluză de mătase sub o jachetă de lână, o eşarfă şi o beretă. Era întruchiparea sănătăţii perfecte a minţii şi trupului, şi i-am spus-o.

– Mersi. Acum ştiu că e Wong la mijloc. Vreau să spun că e ceva în neregulă.

– Foarte amuzant.

– Nu-i nimic amuzant la Tommy. E arhitect, ai uitat?

– E şi criminal?

– Cine-i amuzant acuma? Se aşeză. Ce naiba se petrece?

I-am arătat trei degete. Renée Knowles. Tipul din depozit. Gerald Renquist.

– Da?

– Adaugă-l şi pe John Plenty pe listă, i-am spus, ridicând al patrulea deget.

Missy se făcu suficient de palidă pentru ca faţa ei să trădeze cei douăzeci de mii de dolari daţi chirurgului plastician, ca şi cum ar fi fost aşezaţi pe o hartă. Ştiam de legătura lor, bineînţeles. Doar eu înrămasem tablourile alea afurisite.

– E mică lumea sau pur şi simplu devine foarte densă? am întrebat-o.

Mă întrebă posacă dacă ştiam cine-l omorâse pe John, dar nu se uită la mine şi nici nu aşteptă un răspuns. Aşa că nu m-am deranjat să-i răspund. După o vreme, mă întrebă:

– Au fost ăia care l-au omorât şi pe Gerald?

– Nuuu, ăia care-au omorât-o pe Karen Silkwood.

Missy se uită în jur.

– Cum se serveşte aici?

– Ce-ai păţit, Missy? N-ai chef de tachinări? Tocmai făceam o listă cu cei ucişi în ultima vreme. Nu-ţi face griji – am bătut-o uşor pe mână – nu trebuie să fie una lungă. Hai să-i numim pe cei ucişi în ultimii doi sau trei

ani, să zicem. Îşi trase mâna. Am rezistat tentaţiei de-a o trage înapoi, ca s-o strâng până-mi spune cum îl cheamă pe plastician. Ai fost implicată de la început, dinainte de-a fi şi eu vârât în treaba asta. Cât a trecut de la... noi? Cincisprezece ani? Şi deodată apari la uşa mea, pentru că mi-ai văzut numele în ziare şi ţi-ai amintit că tocmai n-ai nici un soţ?

Scutură din cap.

– Danny...

– Nu încerca să mă prosteşti. Încă o întrebare. Atât de mult vrea Wong *Manuscrisul de la Siracuza* că omoară pentru el?

Rareori o văzusem pe Missy în încurcătură, dar acum chiar nu ştia ce să spună, nu-i venea nici măcar o minciună.

– Ştiu că ştii ce nu ştiu eu, draga mea. Am pişcat-o blând cu degetul mare şi cel mijlociu de bărbia remodelată. Poate că vrei s-o auzi în felul ăsta. Eşti pregătită? Eu urmez. OK? Eu, Danny Kestrel, camaradul tău de odinioară, bătrânul gravor de rame. Oricine-ar fi ucigaşii, dacă nu sunt deja pe urmele mele, o să mă găsească până la sfârşitul zilei. La naiba, sunt singurul rămas. Mai devreme sau mai târziu, creierii mei o să fie împrăştiaţi pe bancul de lucru pe care te-ai cocoţat fericită cândva, uitându-te cum lucrez. Nu-s atât de prost să cred că ţi-ar păsa dacă mă omoară, Missy. Dar, dragoste – am atins-o cu arătătorul pe vârful nasului – nici tu să nu fii atât de proastă încât să crezi că mie mi-ar păsa.

Îmi dădu mâna la o parte chiar când apăru chelneriţa. Comandă ceai de verbină – pentru nervi, îmi explică.

Eu am mai cerut o cafea.

– Adresa lui Wong, Missy. Pe urmă te duci acasă şi urmăreşti ştirile de seară. La ce oră pleacă la serviciu? Şi, dacă nu ştii, scuteşte-mă de tromboane.

Aşa că, în loc să-mi tragă o minciună, îmi spuse, ezitând, adevărul:

– Stă la capătul lui 29th Avenue, în spatele lui El Camino del Mar, în Sea Cliff.

– Sea Cliff? Asta-i o simplă coincidenţă, nu?

– Nu ştiu, Danny. Tu eşti ăla cu răspunsurile în dimineaţa asta. O vilă mare, sienna, cu uşi, jaluzele şi ornamente verde-închis. N-ai cum s-o ratezi. Pleacă la serviciu şase zile pe săptămână la opt şi jumătate fix, ca o raţă de jucărie trasă cu cheia. Astăzi însă întâmplarea face să ştiu că stă pe-acasă.

– Mersi. Acum spune-mi de ce.

Chelneriţa ne aduse comanda. Missy se uită la ceai, gânditoare, dar nu se atinse de el. Ceasul de pe perete arăta zece fără un sfert. I-am cerut fetei un pateu ca să scap de aciditate. Mi-ar fi prins bine o gură de rom de-al lui Dave. Aş fi vrut să-mi fie cald. Aş fi vrut să-l recitesc pe Cehov. Aş fi vrut să fiu un furnicar care lucrează pentru un exterminator din Bolivia.

La zece fără cinci, Missy începu să vorbească:

– Povestea începe cu al doilea soţ al meu, pe care l-ai cunoscut.

– Da, mi-aduc aminte de el. Carnes. Părea cumsecade.

– Nu încerca să emiţi judecăţi. Kevin avea o groază de probleme.

– Nevastă-sa fiind una dintre ele.

– Nu s-a mai căsătorit niciodată. Zâmbi uşor. Ne-am simţit bine, dar Kevin nu-mi putea face faţă. Trăia în umbra tatălui său, şi n-a reuşit să treacă de faptul c-a moştenit douăzeci de milioane de dolari la douăzeci şi unu de ani. Banii ăia i-au bântuit tinereţea.

– Iisuse Hristoase, am zis eu, scuturând din cap.

– Nu, serios. Îi fusese frică să se însoare până când m-a cunoscut pe mine. Avea de unde să aleagă, bineînţeles.

Dar cu averea aia şi cu, să zicem, permeabilitatea contractelor prenupţiale, nu fusese în stare să se lanseze într-un angajament serios. Lăsând la o parte că ştia să-şi administreze banii. Trăia pe picior mare, dar i-a înmulţit.

– Cât de mulţi avea când l-ai lăsat baltă? Sau ne abatem de la subiect?

Ridică din umeri.

– N-am fost lacomă. Nu cum au fost – sunt – alţii. Am ajuns la o înţelegere mulţumitoare şi atât. A fost o despărţire amiabilă. Şi, în ciuda divorţului, Kevin a rămas cu mai mulţi bani decât a avut la început.

– Mai mult de douăzeci de milioane?

Înclină din cap.

– Şi tu, dacă-mi permiţi să întreb?

– Am rămas cu o situaţie mulţumitoare şi fără soţ, zâmbi ea cu amărăciune.

– Asta-i Missy a noastră. Întotdeauna imparţială. Întotdeauna cu puncte de vedere echilibrate. Care-i ideea?

– Ideea e că Kevin şi-a jucat foarte bine cărţile pe care i le-a dat Dumnezeu.

– Mai întâi Kevin, acum Dumnezeu. Câte personaje apar în povestea asta?

– Povestea pe care vrei s-o auzi, replică Missy calmă, e următoarea. Ai habar cum şi-a sporit Kevin averea?

N-aveam. Kevin Carnes era una din persoanele care apărea prin ziare când nu pleca din oraş. Întotdeauna în frac, la braţ cu o tânără ingenuă, întotdeauna pendulând între Londra şi Sydney sau între Hong Kong şi Paris.

– Habar n-am ce învârte. De fapt, presupun că nu face nimic. În plus, nu ştiu de ce, eram convins că-i homosexual. Nu locuieşte la New York?

– La Bangkok, pentru moment. Şi nu-i homosexual. Am zis asta într-un interviu când eram furioasă pe el. Parc-aş fi gravat vorbele în piatră, le ştie toată lumea.

– Mai rău decât să-ţi verşi băutura.

– Poftim?

I-am făcut semn să mă ignore.

– Îmi spuneai cum şi-a sporit el averea.

– Ai auzit vreodată de cultul celebrităţii?

– Cât de sordidă e povestea asta?

– Sunt oameni care întreţin altare. De obicei, la ei acasă. Dar uneori o colecţie devine atât de scumpă, încât colecţionarii au nevoie de o clădire specială pentru ea, pe care o umplu cu lucruri care ţin de obiectul adoraţiei lor. Sunt sigură că şi tu, Danny, ai remarcat ce populare sunt articolele efemere în amintirea lui Elvis Presley, de exemplu. Graceland a un altar naţional. Toţi vor postere şi fotografii cu el. Dar există cineva care deţine chitara mică şi neagră care se vede în mâna lui Elvis în poze şi a dat o grămadă de bani pe ea. Şi lucrurile mărunte sunt costisitoare. Hai să vedem. Ce zici de un obiect ezoteric, un fluturaş care face reclamă la prima emisiune de radio, Louisiana Hayride, în care a cântat Elvis? Costă o sumă frumuşică. Costume, bilete de amor scrise de mână, o reţetă pentru calmante pătată de lacrimi, contractul de vânzare-cumpărare a Cadillacului său blindat, chiar maşina în sine... Înţelegi?

– De ce-mi spui toate astea?

– Kevin, care a vrut întotdeauna să depăşească aşteptările umile ale tatălui său în ce-l privea, a investit mult din moştenire pe piaţa acestor articole efemere. Dar a făcut mai mult decât să cumpere nişte discuri. A căutat colecţionari redutabili şi a achiziţionat discografia completă. Ştia să negocieze, ştia destule pentru a le depozita undeva şi a uita de ele după aceea. Peste doi, trei sau cinci ani le vindea cu un preţ de zece sau cincisprezece ori mai mare decât cel dat de ele. Asta se numeşte o rată eficientă a profitului.

În scurt timp a ajuns să învârtă el roţile şi negocierile. Avea un inventar de obiecte impresionant. A intrat o vreme în lumea instrumentelor muzicale ale celebrităţilor, mai ales chitări electrice, dar a descoperit curând că era o piaţă superfluă şi afectată de inflaţie. Aşa că a ieşit. Şi aşa, şi tot a făcut bani.

Missy sorbi din ceai.

- A avut bani cu care să pornească, asta l-a ajutat mult. Dar i-a investit inteligent. În lumea suvenirelor efemere, banii gheaţă sunt foarte importanţi. Oriunde mergea, apăreau oameni care-i ofereau o gamă largă de articole de primă clasă. Pentru cunoscători. Şi n-a trecut mult până a ieşit din universul muzicii pop şi a intrat în cel ezoteric.

- Detectez o pistă relevantă... În sfârşit.

- Să vedem. Există obiecte foarte căutate, dar obscure. De exemplu, unul din fuzelajele hidrodinamice ale lui Bob Simmons.

- Primele plăci de schi nautic?

- Lucrate manual în 1948.

- Mai există?

- Una sau două.

- Sunt scumpe?

Ridică mâna deasupra mesei şi o flutură spre dreapta.

- Ieftine?

- Nu, dar nici sume neglijabile. Şi pe urmă, stai să văd. Ai auzit de steaua aia de cinema care nu de mult a dat bani frumoşi pe un articol denumit „Impermeabilul lui Jack Kerouac"?

- Nu.

- Probabil citeai Proust pe un asteroid la vremea aia. Dar de regizorul de film care a plătit douăzeci şi cinci de mii de dolari pe una dintre cele trei sănii Rosebud folosite în *Cetăţeanul Kane*?

– S-a dat la ştiri.

– Dar Porsche-ul ruginit al lui James Dean?

– Nu prea... Vorbeşti serios?

– Dar de... Missy se juca cu linguriţa. ...pantoful lui John Lennon?

– Poftim?

– Când a fost omorât, John Lennon a aruncat un pantof.

Am văzut o mulţime de pantofi aruncaţi. Probabil că pe figura mea nu se citea nimic.

– E o pată de sânge pe el.

– Aşa deci, am spus eu, cu răceală. Şi ai văzut obiectul ăsta... înspăimântător?

Nu-mi răspunse.

– În regulă. Ca să ne apropiem de subiect, totuşi. Cu cât s-a dat?

– Regula de bază e că dublezi preţul pentru cumpărătorul următor sau nu vinzi. Zâmbi, afectând timiditatea. În cazul anumitor articole, dragul meu, nu există nici o limită.

– Se pare că nici factorul depravare nu are limite. Draga mea.

– Depinde cum priveşti lucrurile.

– Tu cum le priveşti?

– Păi... Eu... le consideram afacerea rentabilă şi de mare succes a soţului meu inteligent.

– Şi el cum le privea?

– La fel.

– Nu se ataşa sentimental de obiecte?

– De nici unul.

– Dar clienţii?

– Pentru unii, era vorba strict de afaceri. Alţii erau, cum zicea Kevin, *utilizatori finali*.

– Cumpărau de dragul contemplării.

– Tipul care-a cumpărat cada lui Jim Morrison, de exemplu, spuse Missy înclinând din cap.

– Poftim?

– Cada lui Jim Morrison.

– Jim Morrison? Iar am ajuns la rock'n roll. Vorbești de Jim Morrison, a cărui carieră cu The Doors a durat trei ani?

– Patru, mă corectă ea. El e. Știi sigur că a murit în baie, la Paris?

– Știu că-i îngropat la Père Lachaise, dar nu și motivul.

– Vezi? Îndreptă lingurița spre fruntea mea. Celebritatea pătrunde și în cele mai *obtuze cranii*. Zâmbi. Adică în cele mai multe. Nu pot să cred că n-ai auzit de impermeabilul lui Kerouac. E ceva atât de literar. În orice caz, te asigur, cada aia îl face pe *utilizatorul final* să se simtă foarte special, Danny.

– Câtă vreme nu se ia de mine, n-are decât să se simtă cât de special vrea.

– Vai, Danny, nu înțelegi? Oamenii vor cu disperare să se distreze. Ține de identitate. Ei...

– Termină. Cada lui Jim Morrison mă afectează tot atât cât reducerea impozitelor de către republicani. De unde naiba a apărut? Ce șanse sunt să fie într-adevăr cada în care a murit Jim Morrison?

– Păi, a venit de la Paris, normal. Poate-ți amintești, poate nu, dragul meu prieten privat de cultură, că, indiferent dacă a luat o supradoză, s-a înecat sau l-a omorât Lee Harvey Oswald, toată lumea e de acord cel puțin că Morrison a murit în cadă, la hotel. Kevin cumpăra hașiș – numai pentru consum personal, înțelegi – de la un individ care-l cunoscuse pe altul într-un bar algerian din Montmartre, care-l cunoștea pe instalatorul angajat să restaureze *tout de suite* baia din apartamentul de la hotel, ca să fie închiriată din nou, minus rușinea.

– Măcar atât puteau să facă. Să elimine ruşinea, vreau să spun.

– Asta dovedeşte lipsă clară de imaginaţie, dacă vrei să ştii. Ruşinea aia înseamnă infamie. Infamia se vinde. E statică şi poţi obţine bani gheaţă pentru infamia statică, pentru că încape într-o cutiuţă care nu-i sperie pe oameni, neavând potenţial dinamic. Adică se pot holba la ea cât vor, că n-o să sară la ei.

– Eşti sigură? am întrebat-o, privind-o lung.

– E ca şi senzaţiile pe care le au părinţii care-şi duc copiii la muzeul figurilor de ceară Madame Tussaud şi-i văd cum se uită la Edward Teach, Jack Spintecătorul, Gilles de Rais sau Andrew Lloyd Webber...

– Bine, bine, cada e o infamie statică, m-ai convins.

– Imediat ce poliţia a terminat ancheta, instalatorul a şutit cada peste noapte. A dus-o cu camionul în atelierul lui din *banlieue* şi a stat pe ea zece ani.

– Te pregăteşti cumva să-mi spui că tu şi fostul tău soţ aţi trăit o experienţă personală cu sau în cada aia inutilă?

Missy zâmbi.

– N-am avut timp. Inutilă? Când Kevin i-a dat pe ea cincizeci de mii de franci, te-asigur că instalatorul nostru era absolut convins că era *extrem* de utilă.

– Cincizeci de mii de franci? am întrebat, neîncrezător.

– Pe atunci erau cinci franci la un dolar, făcu ea transformarea cu mândrie.

– Zece mii de dolari? Nu mi-am putut reţine un fluierat. Şi Kevin a vândut-o cu un preţ dublu?

Missy se dădu înapoi.

– Ai început să înveţi, Danny, dar tot codaş ai rămas. A vândut-o cu cincizeci de mii de dolari *peste trei luni.*

– Nu-s de nasul meu astea, am spus eu, clipind.

– Ba cum să nu, dragule. Nici măcar n-a trebuit s-o ridice. Instalatorul a fost foarte fericit să mai câştige două

sute de franci ca s-o bage într-un container și s-o expedieze în America.

– A asigurat-o?

Missy zâmbi și înclină din cap.

– Poți să fii convins.

– Dar cum putea fi clientul sigur că era chiar cada în care-a murit Morrison?

– Tocmai aici e frumusețea acestei afaceri necuviincioase, cum ai zice tu.

– Așa i-aș zice, fără îndoială. Tu i-ai zice struguri acri.

– Da. Evident, am primit o scrisoare și o chitanță de la instalator. Dar când s-a întâmplat tragedia, toate ziarele din lume au publicat fotografii cu cada cu pricina. Media e fertilă, dar și aridă, știu din experiență. În circumstanțe favorabile, e ca și cum ai avea firma ta de publicitate, numai că nu te costă nimic.

– La fel ca și cu pantoful lui John Lennon, presupun.

– Fotografiile erau excelente. Luate din toate unghiurile posibile. Exhaustive.

– Impermeabilul lui Kerouac. Sigur există poze și cu el purtându-l.

– Da, exact. E una specială, făcută de Allen Ginsberg.

– Ușor de ghicit. De-asta impermeabilul e mai valoros, ceea ce face fotografia mai valoroasă, ceea ce face impermeabilul mai valoros...

– Te-ai prins, Danny. E un proces de asociere între mai multe obiecte între care există o buclă de feedback.

– Unul validează valoarea umflată a celuilalt.

– Colecționarilor de cărți le place să aibă o carte semnată de autorul ei. Dar ceea ce le place cu adevărat e o carte cu dedicația autorului pentru alt autor, pictor sau muzician celebru, sau pentru aristocrata ruinată care l-a împușcat pe împăratul arivist.

– Întotdeauna rămâne speranța Restaurației, nu, Missy?

– Așa ceva, omida mea bolșevică.

– Deci obiectele astea devin din ce în ce mai valoroase.

– În ce privește rata profitului, zâmbi Missy dulce, e mai bună decât un frigider plin de monede de aur din Africa de Sud. Zâmbetul i se stinse. Asta-mi amintește de altceva. Își luă poșeta. Uită-te. Puse pe masă un plic. Cam douăzeci de centimetri pe treizeci, din hârtie groasă, fină la atingere, galben-deschis, cu agrafă de metal, plicul nu era adresat nimănui, nu avea timbru, urme de pahar de vin sau de așchii de lemn. Era inofensiv. Înăuntru era o singură fotografie.

Am studiat-o câteva momente. Când am ridicat privirea, Missy se uita la mine.

În stânga și-n dreapta ei, Ecstasy și cajunul mă priveau și ei. Cu mâinile împreunate în față, arătau ca doi serafimi nebărbieriți cu aripile deschise, o avanscenă pentru Magdalena lor urbană. Apăruseră în decorul ceainăriei ca hologramele unor păduchi preistorici gigantici, la fel de silențios ca imaginea trimisă de un proiector ascuns în diorama locală.

De data asta, erau amândoi înarmați.

Missy bătu cu degetul în fotografie.

– Unde e, Danny?

32

– Bună, băieți. V-ați rătăcit în drum spre frontieră?

Nu-mi răspunseră. Dar eu eram bucuros că-i vedeam. Mi-ar fi plăcut numai să am la mine ceva cu care să-i împușc. Poate că reușeam să-l fac pe unul din ei să

fugă la camionetă şi să-mi aducă arma lui John? Necazul cu pistoalele e că nu-s niciodată la-ndemână când ai nevoie de ele. Apar numai când au alţii nevoie de ele.

Cajunul avea şi el armă, probabil pentru a-şi alunga sentimentul de nesiguranţă dat de cele două urme galben-roşiatice de arsură de pe obrazul stâng. Ecstasy se străduise să arate bine. Nu mai ţinea pistolul în buzunarul jachetei, care avea o despicătură suspectă deasupra fermoarului, ci era agăţat de mâneca stângă de un fel de inel cu arc. Îl impresionase probabil trucul văzut pe o casetă video; mâneca dreaptă era umflată ca un şarpe care tocmai a înghiţit un şobolan.

– Missy, unde-ai găsit marionetele astea? La magazinul de jucării?

Memoria cajunului funcţiona bine, aşa că rămase pe loc respectuos. Ecstasy însă nu era obişnuit cu politeţurile şi încercă să blufeze.

– Ultimul tip care-a-ncercat să se joace cu mine...

– Gura, se răsti la el cajunul.

– Corect, am spus. Linişteа şi meditaţia ar putea să te scoată basma curată. Cum în dimineaţa asta nici unul din voi nu pare să fie tăiat la bot şi mai pocit ca de obicei, pot oare să presupun că ţevile pistoalelor voastre sunt curate? Era adevărat. Nici unul nu se ciocnise de gâtul spart al unei sticle. Dezamăgirea mea îl încurcă pe Ecstasy aproape la fel ca şi pe mine.

– Despre ce dracu' vorbeşte ăsta?

Missy vru să intervină.

– Aşteaptă, i-am spus. Putem scăpa toţi de griji dacă spunem unde-am fost pe la două şi jumătate în dimineaţa asta. Separat, împreună, nu contează. Dacă spunem adevărul, n-o să fie nevoie să ne înfuriem unii pe alţii.

Ecstasy se încruntă de parcă nu şi-ar fi amintit ce se întâmplase acum cinci minute. Cajunul zâmbi visător, ca şi cum nu-şi amintea absolut nimic.

– Ei sunt cei care pun întrebările, rosti Missy iritată.

– Sunt prea ocupaţi să fie ucişi ca să mai pună întrebări.

– Da... se încruntă iar Ecstasy.

– Acum mai e un tip mort, sus pe Potrero Hill, i-am informat eu.

– Unde naiba-i Potrero Hill? Învăţat să-şi transforme nesiguranţa într-o atitudine bătăioasă demnă de pagina editorialelor din *Wall Street Journal*, Ecstasy îşi ridică umflătura de sub jachetă. Parcă era braţul unei catapulte. Unul din primele sensuri ale cuvântului „catapultă“ a fost „a flutura ameninţător“. Etimologia mă face adesea să zâmbesc. Dar zâmbetul meu răutăcios îl făcu pe Ecstasy să mârâie.

Cajunul însă, inteligent, nu era obişnuit cu muştruluiala. Îl prinse pe Ecstasy de mână şi spuse:

– Două şi jumătate dimineaţa. Am tras ceva marfă pe nas cu o gagică la Hotel Chambourg, Eddy at Taylor, camera 605, la etaj, în faţa scărilor. Pe la opt şi jumătate, s-a dus naibii distracţia, că s-a gătat marfa, numa' că primesc un telefon să vin pe Clement Street, în localul ăsta. Deci tot ce ştiu e că, cu puţini bani, o să mai fac rost de ceva praf. Vrei să vorbeşti cu ea? Vorbeşte cu ea. Nu-i la fel de distractiv ca şi când vorbeşti cu Einstein, că ei îi curge nasul *întruna*. Făcu semn cu degetul spre Ecstasy şi roti ochii spre Missy. Despre ăştia doi habar n-am.

– Mulţumesc, prietene, e mai mult decât trebuie să ştim. Dar tu?

Ecstasy se smuci din mâna cajunului şi-şi netezi mâneca peste pistol, ca şi cum ar fi frământat o umflătură canceroasă.

– Nu c-aş crede că ţi-ai da drumul la gură fără să ţi se spună.

– Hai, dă-i drumul, îl îndemnă cajunul.

Ecstasy se încruntă.

– Am stat de unul singur şi m-am uitat la meciul cu echipa mea de fotbal preferată. În camera mea, nu destul de departe de a lui. Mişcă din muşchiul obrazului din partea cajunului. Aceeaşi clădire, acelaşi etaj, altă cameră. Cu căştile pe urechi, din cauză că pereţii-s subţiri, m-am uitat cum Fortyniners a câştigat cupa din nou, cel puţin până mi-am terminat o parte din porţia de pudră. N-am dormit nici o secundă.

– Ce dracu' tot vorbeşti acolo? întrebă cajunul. Mai ai?

– Nici o şansă, căscă Ecstasy. Pe urmă a trebuit să plec imediat la muncă. Acu' vreo oră.

M-am uitat de la unul la altul.

– Haznaua aia de la Eddy şi Taylor are video în camere? Unde, mă, sudate de calorifer?

Ecstasy deveni arţăgos.

– Întotdeauna-mi car videoul cu mine. Desenă un dreptunghi în aer cu mâinile. Ecran cu rezoluţie mare, căşti stereo, pui caseta în el. L-am şutit ultima...

– Cine-a câştigat? întrebă subit cajunul.

– Hă? Niners, normal.

– Iar? Aşa-i că-i grozav când se-ntâmplă aşa?

Ecstasy ridică din umeri.

– Asta-i mişto la casete. Plus că după meci mai vine o oră de porneciuri.

– Cred c-ai scăpat de pedeapsă.

– Ce pedeapsă? se încruntă el, nedumerit. N-am fost pedepsiţi. Tu eşti ăla în pericol.

– Cine, eu? De ce?

Nerăbdătoare să intervină în conversaţie, Missy bătu cu degetul în fotografie.

– De-asta.

M-am uitat la poză, apoi la ea.

– Ce-ai de gând să faci, Missy? Să-mi tragi un glonţ în cap? Aici, în faţa samovarului? Ca tipului din Potrero Hill?

Missy clipi.

– Cine-a băgat-o pe mânecă? vru Ecstasy să ştie. Unde-i Potrero Hill?

– Noi n-am împuşcat pe nimeni, spuse cajunul.

– Noi, mă, insistă Ecstasy, noi am băgat-o pe mânecă. Am fost puşi pe liber.

Cei doi se întoarseră spre Missy. Se făcuse palidă.

– E-adevărat, domnişoară James? V-aţi găsit pe alţii?

Missy nu-şi găsea cuvintele. Dar se vedea că i se-nvârt rotiţele din creier.

– Missy, am spus eu.

Scutură din cap, distantă.

Missy făcuse întotdeauna parte dintre persoanele bogate care, nu atât de rar cum am vrea să credem, nu se îndoise niciodată de locul lor în lume. Nici o clipă nu dusese lipsa peţitorilor, soţilor, şoferilor şi maşinilor personale, restaurantelor şi hotelurilor, caselor, locurilor de pe stadionul de fotbal, sejururilor de trei luni în Europa. Renunţa la ele numai dacă le considera sub standarde sau cu lipsuri.

Acum însă îşi punea la îndoială judecata. Era cazul. Bănuisem că John Plenty murise din cauza pasiunii nebune pentru Renée. Dar era clar că Missy făcea parte din ecuaţie. Diferenţa era că Renée, deşi moartă, ştia mai multe decât Missy despre ceea ce păţise John. Missy realiză dintr-odată că, asemenea celeilalte femei, era băgată

până peste cap în afacerea asta. Ceva îi scăpase de sub control.

De ce i-a trebuit atât de mult să înțeleagă? Dacă povestea cu cada lui Jim Morrison era adevărată, oare Carnes nu se gândise să poarte armă când îl însoțise pe străinul ăla în suburbiile Parisului, în toiul nopții, cu cincizeci de mii de franci în buzunar? Ascunsese oare arma de Missy? Fusese atât de prost încât s-o ia cu el? Sau nu fusese decât o aventură norocoasă din care scăpaseră amândoi printr-un noroc chior?

În orice caz, nici unul din cei prezenți în dimineața asta la ceainăria rusească de pe Clement Street nu fusese tăiat cu gâtul unei sticle de whisky în timp ce-l ucidea pe John Plenty. Judecând după dezastrul din atelier, John se luptase până în ultima clipă. Așa cum stăteau lucrurile, nici unul din noi nu știa exact regulile jocului.

Am citit în ochii lui Missy că ajunsese la o concluzie. Voia să-i spună cineva ce să facă.

– Spune-le ăstora s-o taie, i-am zis eu.

După părerea mea, cajunul își relaxă maxilarul prea repede pentru cineva care voia să scape basma curată dintr-o crimă. Dar era gata s-o șteargă.

Missy ezită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, plătește-le bufonilor ăstora ce le datorezi, dă-le și-un bacșiș și zi-le să-și vadă de treabă.

Se uită la mine.

– Hai, repejor, c-avem o întâlnire, am adăugat.

Se uită la cei doi, care o priviră amândoi deodată, ca doi câini așteptându-și biscuiții.

– S-a terminat, am rostit cu răbdare. Cineva omoară oameni. Tipii ăștia n-au ce le trebuie pentru așa ceva.

Ecstasy și cajunul nici măcar nu se simțiră jigniți. Missy cedă. Scoase un portofel din piele de ied din poșetă

şi numără cinci bancnote de o sută de dolari. Cajunul luă banii şi-i mai numără o dată. Ecstasy se uita la el frecându-şi picioarele.

– Am stat de vorbă cu prietenul meu, locotenentul Bowditch, am meditat eu cu glas tare, de la poliţia criminală. Acum vreo... staţi să văd... Nu, ieri după-masă, înainte de-a trage-un pui de somn. Mi-a spus că laboratorul lui a descoperit nenumărate amprente în urma incendiului de la Debarcaderul 70. Transparente cred că le-a spus. Amprente transparente. Părea foarte mulţumit de rezultate. Şi computerul ăla mare pe care-l au acolo era bucuros. Bowditch se aşteaptă să interogheze suspecţii chiar mâine. Poate-ar trebui să precizez, mai ales pentru voi, băieţi, că mâine e deja azi?

– Nu poate să ne pună nouă în cârcă rahatul ăla, izbucni Ecstasy. Tu eşti ăla care-a...

– Taci dracului din gură, îl sfătui cajunul calm, azvârlind spre el cu două bancnote. Numără-ţi răsplata.

Ecstasy le numără şi zâmbi leneş.

Cajunul îl târî după el.

– Să vă ţină până la postul Paştelui, am strigat după ei.

Când împinse uşa, Ecstasy se întoarse spre mine şi-mi arătă organele cu care spera să-şi facă o familie. Cajunul îl împinse în stradă.

– Al cui era Humvee-ul? am întrebat, când uşa se închise în spatele lor.

– Al lui Tommy, îmi răspunse Missy, tot cu mintea în altă parte. Era atât de hidos încât şi-a imaginat că n-o să creadă nimeni că-i al lui.

Chelneriţa apăru să ne-ntrebe dacă vrem nota, aruncând priviri nervoase spre stradă. Am făcut altă comandă, iar ea plecă înapoi, dezamăgită.

M-am uitat la fotografie. Era alb-negru, prost făcută, posibil după altă fotografie.

– De unde face rost o fată de doi, inițial trei, idioți perfecți?

Missy își mușcă buza.

– Ce-ai pățit, dragă? Nu mai are efect Prozacul?

Încercă să zâmbească.

– Mă tem că nu mai are efect de multă vreme, Danny.

– Sunt convins. Deci și slugile astea le ai de la Tommy?

– Da, tot de la el.

– Se-ngroașă gluma. Cât de legată ești de Wong ăsta?

– Nu mai știu.

– Știe că suntem aici?

Nu-mi răspunse.

– Ticălosul. M-am uitat spre ieșire. Tipii ăia doi...

– Nu. Habar n-au ce se întâmplă. Tommy m-a pus în legătură cu ei printr-unul din maiștrii lui. De-atunci nu mai știe nimic.

– Nu știu de ce, dar nu te cred.

– Partea cu Hotelul Tenderloin e-adevărată, spuse ea repede. Începea să-i tremure vocea. L-am sunat pe Emil imediat ce m-ai sunat tu pe mine.

– Emil? Ăsta-i cajunul?

– Da.

– Lui Tommy când i-ai dat telefon?

– După ce-am vorbit cu Emil.

– Ce i-ai spus?

– Că mă întâlnesc cu tine și că ai întrebat de el.

– Fir-ar să fie, m-am enervat, lovind cu pumnul în masă.

– E totul în regulă, domnule?

Chelnerița ne privea consternată de după colțul tejghelei.

– Totul e perfect. Adu-ne nota.

– Nu-ţi face griji, zise Missy cu voce joasă, mă aşteaptă pe mine.

– Acasă?

– Da.

– Să faci ce?

– Să te duc la el.

– Aveai de gând să faci asta?

Mă imploră din priviri.

– N-are decât un singur interes...

– *Bine*, am zis eu. Ţi-a spus ceva neobişnuit? De genul nimeni nu va păţi nimic? N-ai auzit ce ţi-am spus când ai venit? John Plenty a fost omorât. Şi ăsta – am bătut cu degetul în fotografie – e motivul. Ştii de ce?

– Ăăă... Ce? mă întrebă cu tremur în glas.

– Pentru că n-o avea, de-aia. Nici nu ştia ce e. Nici eu nu ştiam. N-am ştiut până n-a venit Bowditch cu povestea aia incredibilă auzită de la sergentul lui. Cum o cheamă?

– Maysle, îmi răspunse Missy nenorocită. E renumită.

– Domnişoara sergent Maysle e renumită? Pentru ce?

– Pentru c-a tradus *Manuscrisul de la Siracuza*, mă lămuri, puţin mirată. A fost citată foarte des în anticiparea ediţiei Bollingen.

– *Ce?*

– Nu te mint. Te rog, crede-mă.

– Niciodată. Linişteşte-te. O să rezolvăm noi problema, într-un fel sau altul. Lăsând la o parte faptul că savanta asta e sergent în cadrul poliţiei din San Francisco şi-a fost exilată la Park Station pentru c-avut curajul să-l acuze pe şeful ei de hărţuire sexuală, ceea ce nu pare să fi afectat ediţia Bollingen a traducerii ei... De unde naiba ştii tu toate astea? E clar că le-ai ştiut tot timpul, chiar şi când erai lângă mine în pat şi-l ascultai pe Bowditch explicând lucruri pe care deja le cunoşteai. Şi de ce dracu'

e Tommy Wong atât de interesat de ele că s-a apucat să omoare oameni?

- Nu el e ucigaşul, declară Missy fără ezitare. Tommy n-ar face rău nimănui.

- Asta le pune capac la toate. Te pune în legătură cu nişte bătăuşi de doi bani sau ce-or fi, care poartă arme şi răpesc oameni, şi tu nu crezi că ar face rău cuiva. Adevărata problemă e cum îi convinge el să *nu* facă rău nimănui.

- Nu Tommy, se încăpăţână ea. E colecţionar şi e un gentleman, atât.

- Ce colecţionează?

Făcu un semn cu bărbia spre fotografie.

- A fost mai demult în proprietatea lui.

- A fost a lui? Am azvârlit fotografia peste masă. Bine, Poate că acum îmi spui şi ce e.

Missy se uită la poză, apoi la mine, apoi iar la poză, apoi iar la mine, sincer mirată.

- Chiar nu ştii?

Am scuturat din cap.

- Chiar nu ştiu.

- E-un prim-plan cu un granat.

În minte mi-a sunat un clopoţel.

- E bijuteria de pe inelul lui Teodosus.

33

- Nu mai spune! M-am uitat atent la poză, studiind-o dintr-o nouă perspectivă interesantă.

Missy mă scrută cu privirea. Acum că discutam unul din subiectele ei preferate, îşi mai reveni.

- Danny, îmi spui adevărul? Chiar nu ştii nimic despre asta? Serios? Serios?

Am aruncat fotografia pe masă.

– N-am văzut inelul în viața mea. Sunt total derutat. M-am lăsat pe spate în scaun. Cine știe, dacă nu mă luminezi, poate mă coc la minte, cum scria odată poetul Philip Whalen.

Își țuguie buzele.

– Dacă nu te luminez, poate ajungi la șaptezeci de ani.

– Nu vezi logica evenimentelor. Dacă nu mă lămurești, șaptezeci de ani nu-s suficienți. Și nu numai atât – am bătut cu degetul în fotografie. Toată lumea spune că afurisitul ăla de manuscris a dispărut după incendiul de la Mill Valley, dar nimeni nu l-a văzut, de fapt. Între timp, prezentatoarea de la știri colecționa bijuterii. Inelul ăsta făcea parte din colecția ei? El stă la baza tevaturii ăsteia periculoase?

– Bine, bine, oftă Missy. Ridică fotografia perpendicular pe masă, o privi scurt și-o lăsă să cadă.

– *Manuscrisul de la Siracuza* a dispărut din Bibliothèque Nationale de aproximativ o sută șaptezeci de ani.

– Din 1830.

– Asta-i sigur. Dar lumea interlopă a artei știe unde se află de cel puțin cincizeci de ani. De când a dispărut dintr-o vilă de pe litoralul grecesc, în al Doilea Război Mondial.

– Un muzeu grecesc?

– Am zis eu că era muzeu?

– Dar am crezut că jurnalistul ăla...

– Ken Haypeak.

– Da. Doamne, ce nume!

– E inventat, nu-ți face probleme.

– Prezentatorii de știri își iau pseudonime?

– Danny, bietul de tine, tu chiar trăiești într-un mic univers unic.

– Dacă până şi prezentatorii de ştiri îşi iau un nume de scenă, am repetat eu prosteşte, n-a mai rămas nimic sfânt?

– Sigur nu ştirile, punctă Missy.

– În orice caz, am crezut că el a furat...

– A cumpărat, mă corectă ea.

– A cumpărat, apoi a furat manuscrisul de la Gerald Renquist. Când a intrat Gerald pe fir?

– E-o chestiune de sens. Uită-l pe Haypeak. Povestea lui e-adevărată, dar e şi menită să distragă atenţia.

– Să distragă atenţia? Tipul şi prietena lui au ars de vii în...

– Ascultă-mă. Lui Haypeak i s-a arătat manuscrisul într-un muzeu *particular*. Nu municipal, nu de stat, nu naţional, ci *particular*. Era o colecţie particulară.

– Ca Getty? Guggenheim? Ce diferenţă...

– Nu, Danny, nu. O colecţie particulară. Una deosebită, care nu e deschisă pentru nimeni, mai ales pentru public. O colecţie deţinută de un individ, special pentru distracţia lui.

– Nu se supune regulamentelor, inspecţiilor, impozitelor?

– Nu.

– Deci nici *protecţiei legale*.

– Exact.

– Ceea ce e tot una cu a spune că piraţii şi colecţionarii hoţi cumpărau şi vindeau manuscrisul de la unul la altul...

– De nenumărate ori.

– De la furtul iniţial? Din Bibliothèque Nationale?

– Se pune la îndoială autenticitatea achiziţiei făcute de biblioteca pariziană. Dar măcar a fost o achiziţie publică.

– Oricum, manuscrisul e în actualitate de o sută şaizeci de ani.

– Exact.
Am luat fotografia.
– Cum ai ajuns aici, Missy?
– Știam c-o să mă întrebi asta.
– De unde dracu' știi atâtea?
– Știam c-o să mă întrebi și asta.
Eram pe cale să ghicesc un răspuns.
– A deținut vreodată Kevin manuscrisul?
– Aproape, răspunse ea tristă.
– Aproape?
– L-a pierdut la o licitație.
– În favoarea cui?
– Tipul din Bagdad, bănuiesc.
– Și asta a fost când? Acum zece sau doisprezece ani?
– Mai eram măritată cu el.
– Cincisprezece sau douăzeci?
– Danny, te rog.
– Nu-i vorba de vârsta ta, am zis eu, exasperat, dar e aproape la fel de important.
– Mă bucur c-ai înțeles. Odată ce Kevin devenea cunoscut pe-o anumită piață, se lovea de tot felul de lucruri. Unul îl conducea la celălalt.
– Cât a costat manuscrisul?
– Kevin a licitat șapte milioane și jumătate.
– De franci?
Missy zâmbi îngăduitoare.
– De dolari. Era o licitație internațională. S-a căzut de acord asupra monedei înainte de a începe: dolari americani, bani gheață.
– Bani gheață? Iisuse!
– Șapte milioane și jumătate era o sumă care ne depășea bugetul. Ca să fiu sinceră, când era vorba de articole stupide ca pantofi și căzi, lui Kevin i se părea amuzant. Credea că oamenii merită să li se ia banii, dacă așa

știu ei să-i risipească. Era ca și cum ar fi fost proprietarul unui local cu jocuri de noroc. Știa multe, dar avea și sânge rece. Un afacerist bun într-o afacere ciudată. Cu manuscrisul, lucrurile au stat altfel.

– De ce?

– Din mai multe motive. Unu: prea mulți bani. Doi: cei implicați treceau de la distracție la dezagreabil, fără compromisuri. Aristocrații și excentricii, colecționarii izolați și magnați software de mare succes, care colecționează suvenire de la evenimente rock and roll, s-au transformat în dealeri de cocaină, negustori de arme, politicieni din lumea a treia cu mâinile pătate de sânge, cămătari ticăloșiți – indivizi dubioși, beligeranți, vulgari. Aveau bani cu lopata, toți în numerar. Dar ce lucruri am văzut la petrecerile lor... Se cutremură. Brr! Nu ne-a mai plăcut nici mie, nici lui. Colac peste pupăză, cercetările lui Kevin l-au făcut să fie îngrijorat din cauza... a ceea ce el numea *karma* manuscrisului.

– Karma, am observat eu, e cuvântul sanscrit pentru faptă, acțiune.

– Da? Acuma, ca să mă întorc la Teodosus, mai mulți din cei asociați cu manuscrisul au murit în circumstanțe ciudate, prematur sau ambele. Există o întreagă istorie apocrifă... Dar nu ăsta a fost adevăratul motiv, ci că acest manuscris era ilegal, fir-ar să fie; o escrocherie desăvârșită, cum îi plăcea lui Kevin să spună când miza nu era prea mare, o hoție internațională absolută, cum sunt contrabanda și evaziunea fiscală, încât nu vedea de ce trebuie să facem și noi parte din ea.

– Și-atunci de ce v-ați băgat?

– În cele din urmă, continuă ea, ignorându-mi întrebarea, a trebuit să luăm o hotărâre. Aveam niște prieteni foarte apropiați, soț și soție. Ea se trăgea dintr-o familie bogată. El era un avocat renumit care își câștigase

reputația apărând traficanți pe gratis în anii șaizeci. După ce s-au căsătorit, și-au întemeiat o familie și, deși ea avea bani, el a vrut să fie pe picioarele lui. Întrucât era specializat în apărarea celor implicați în afaceri cu droguri, a făcut tot asta, dar pentru clienții care-și permiteau să-l plătească. La început au fost traficanți și producători de LSD cunoscuți, pe urmă s-au adăugat cocainomani, mai întâi transportatorii de droguri, apoi furnizorii, apoi greii. La sfârșit, s-a pomenit că apără traficanți despre care știa că omorâseră oameni sau puseseră să fie omorâți, sau amândouă. Indivizi puternici și foarte periculoși. Era foarte bun. Dar a ajuns să-i disprețuiască și, în cele din urmă, a ajuns să se urască pe sine. Și-a pus la îndoială întreaga existență. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, dar nu înțeleg care-i legătura cu manuscrisul.

– Într-o zi, avocatul ăsta a hotărât că era destul. Și-a încheiat cazurile pe rol și s-a retras. Pur și simplu s-a lăsat. Și-a mutat soția și copiii în Tahoe. A proiectat și a construit o casă. Peste vreo doi ani l-a căutat unul din foștii lui clienți, mare dealer de heroină. Un om foarte rău. DEA îl prinsese asupra faptului: posesie, transport și livrare de sute de kilograme de heroină; spălare de bani, omor la comandă, evaziune fiscală – tot tacâmul. Avea nevoie de ajutor specializat. Prietenul meu l-a refuzat. Individul i-a zis, stai puțin, pe banii mei ți-ai făcut casa. Da, dar am muncit pentru ei, i-a replicat avocatul. Acum m-am retras. Am pus punct. Nu te mai pot ajuta. Ești sigur? Da. Individul i-a spus că înțelege și și-au dat mâna. Și-a luat alt avocat, care a făcut tot ce-a putut, dar tipul tot a primit douăzeci și cinci de ani de închisoare fără drept de eliberare condiționată. Cam la un an de la sentință, prietenul meu și soția lui au dispărut pentru totdeauna.

– Nu s-a găsit nici o urmă?

– Nici una.

– Odată închis, vechiul client s-a pus pe clocit crime.

– Toți au zis așa.

– Văd că a face bani nu-i chiar floare la ureche, cum se zice.

– În ce privește manuscrisul, Kevin și cu mine nu știam ce să facem. Am discutat la nesfârșit toate variantele. Când ziceam că asta-i ultima noastră mare lovitură, hai s-o facem și să ne retragem, când ziceam că suntem plini de bani. Tatăl lui Kevin murise, deci nu mai avea ce să demonstreze și nici cui. Aproape că dublase averea lăsată de bunicul lui, iar tatăl său apucase s-o vadă cum crește înainte să-l lovească boala Alzheimer, când n-a mai contat. Kevin a mers până la dublarea moștenirii ca să atingă o cifră rotundă. Era un scop personal, deși până la realizarea lui, tatăl său murise. Nu te gândi la asta. Am încercat și eu să nu mă gândesc. Kevin își dovedise bărbăția, nu mai avea ce face. De ce să se mai agite?

– Pentru că nu era vorba de bani, i-am spus eu.

Missy îmi anulă remarca cu un gest.

– A venit și ultima zi când mai puteam lua o hotărâre. Și noi tot nu știam ce să facem. Ocazii din astea nu apar în fiecare zi, poate nu te mai întâlnești cu ele toată viața. *Manuscrisul de la Siracuza* e neprețuit. Dar într-un fel primitiv și karmic, era ciudat să-l obții. Aparținea umanității, era o comoară a tuturor. N-ar trebui să aparțină nici unui individ anume. Dacă ăsta e adevărul, atunci n-aveam de ce să încercăm să-l obținem pentru bani.

– Admirabil. De ce nu l-ați cumpărat ca să-l donați Bibliothèque Nationale și să-l apărați de alți doritori?

– Ăsta-i un sentiment grozav pentru cineva care nu deține un Lalique în care să facă pipi, comentă Missy, uitându-se la mine.

– Scăpat de grija asta, am timp suficient pentru gânduri ciudate.

– Am avut şi noi un astfel de gând, spuse ea declarativ, dar preţul era exorbitant.

– Şi ce v-a determinat să luaţi parte la licitaţie? Şapte milioane şi jumătate? Sfinte Sisoe! Nici nu-mi vine să rostesc suma asta.

– Sunt mulţi bani, fu ea de acord. Dar ne-am răzgândit când am auzit de inel.

– Inelul, am spus prosteşte.

Bătu cu unghia lăcuită în fotografie.

– Mai ţii minte povestea?

– Erau două inele...

– Nu, erau trei. Perechea comandată de Manar...

– Manar, Manar...

– Tatăl? Tatăl lui Teodosus?

– Tatăl lui Teodosus a comandat cele două inele. Exact. De la negustorul din India.

– Foarte bine. Unul pentru Teodora, unul pentru el.

– Inelul lui Manar a ajuns la Teodosus, în cele din urmă.

– Da. Şi Teodosus ce-a făcut?

– A, da. A făcut o copie, al treilea inel, pe care l-a dus la Constantinopol.

– Mai ţii minte din ce l-a făcut?

– Nu, nu mai ştiu nici din ce erau făcute primele două. Eram în pat, cu hipotermie când am auzit povestea, ai uitat?

– Piatra primelor două era un ametist. A treia era granat. Toate trei erau caboşonate, nişte mici sfere. Termenul provine din franceza veche, şi înseamnă cap sau varză. Pricepi chestia cu căpăţâna de varză, nu, Danny? Tot timpul te-a pasionat etimologia.

Am zâmbit cu subtilitate.

– Toate trei erau făcute de același bijutier, iar monturile erau identice, primele din aur, a treia din aramă.

–Bine, am stabilit asta. Ce-i cu ele?

– Tocmai când dezbăteam dacă să participăm sau nu la licitație, a apărut pe piață al treilea inel, Danny. Cel cu granat.

Am fost complet luat prin surprindere.

– Cineva a găsit inelul? Sigur?

– Garantat. S-au descoperit schițe în India, inclusiv, ascultă bine, schița originală făcută de bijutier, semnată de el și contrasemnată de cumpărător, Manar însuși. Semnăturile aveau o dată lunară vedică.

– Schița aia trebuie să valoreze o avere.

– Începi să te prinzi, Danny, zise Missy scuturând din cap.

– Nu-mi vine să cred.

– Nici nouă nu ne-a venit. Dar – bătu cu degetul pe plic – am primit o fotografie.

– Iar fotografiile alea blestemate? Asta e?

– Nu, bineînțeles. Alta.

– Păi atunci, de unde...

– De la un agent din ăla care încasează zece la sută, unul care mergea la ciupeală și pe care-l cunoșteam doar după nume. Nu era nici o îndoială că inelul era autentic.

– Și pe urmă?

– Kevin, numai el, avea șansa să-l cumpere – fii atent – înainte de a ajunge pe piața liberă.

– Vrei să zici pe liberă *liberă?*

– Nu. Mă refer la piața neagră liberă.

– Cum ați ajuns să vă bucurați de tratamentul ăsta preferențial?

– Din două motive. Primul: Kevin avea reputație de om cinstit care plătește cu banii jos.

– Considerații primare, evident. Al doilea?

– Inelul era, ca să zic aşa, *proaspăt*.

– Proaspăt?

– Foarte proaspăt.

– Adică era conservat în sânge cald într-un borcan de maioneză?

Missy se strâmbă.

– Adică era atât proaspăt încât fostul proprietar credea că încă mai e al lui.

– Asta chiar înseamnă proaspăt. Nu mi-am putut reţine un zâmbet.

– Eram la Paris pe vremea aia. Între timp, manuscrisul trecuse foarte repede prin Marsilia. Lucrurile s-au petrecut de aşa natură că am fost obligaţi să licităm pentru manuscris înainte de a încerca să cumpărăm inelul. Maşinaţiunile din spatele inelului erau complicate. Existau intermediari în diferite ţări. Trebuia să ştii două sau trei limbi.

– Deci aţi ales manuscrisul.

– Ne-am hotărât să le luăm pe ambele.

– Ambele?

Missy aprobă.

– Potul cel mare, am presupus eu.

– Toate s-au petrecut în două zile. Nici n-am avut timp să dormim. Ne-am hotărât să blocăm afacerea cu inelul cât alergam după manuscris. Dacă nu-l obţineam, ne mai rămânea inelul. Dac-am fi obţinut manuscrisul, inelul ar fi valorat milioane. Dacă ne alegeam cu amândouă... În fine. Şi acum, gândul că aş fi putut avea şi *Manuscrisul de la Siracuza* şi inelul cu granat anulează efectul Prozacului.

– Cred că ştiu cam ce simţi.

– Îmi trebuie un minut să mă adun. Sorbi din ceai şi se strâmbă. S-a răcit.

– Spune mai departe. Ştim deja că ai pierdut licitaţia.

– Aveam o linie directă din camera de hotel din Paris cu licitația din Marsilia. Bineînțeles, procedurile erau exclusive.

– Pentru o adunătură de escroci de talie mondială.

– Fără îndoială. În orice caz, aveam un anumit buget. Ca să luăm și manuscrisul, și inelul, nu trebuia să dăm mai mult de șapte milioane și jumătate pe primul. N-am să uit niciodată ziua aia. Țineam o sticlă de șampanie lângă telefon. Kevin nu voia s-o deschidă până după licitație, ca să fie cu capul limpede. Sumele au urcat peste așteptările noastre foarte repede. Știi, făcu ea o remarcă auxiliară, e uimitor câți bani circulă în lume.

– Se poate.

– Nu mă crezi, oftă ea. Majoritatea oamenilor nu cred. La sfârșitul licitației, nici *nouă* nu ne-a venit să credem. S-a pornit de la cinci milioane – cinci milioane! A crescut cu jumătate de milion la fiecare strigare, la interval de treizeci de secunde. Tot mai mult. În trei minute am ieșit din joc. Trei minute!

– Mi se rupe inima. Cine l-a luat?

– Hai, Danny, nu fi atât de crud. Nu poți să trăiești și tu puțin experiența mea?

– Nu mai avem timp.

– Stăteam cu telefonul între noi, reluă ea dezamăgită, uitându-ne la sticla de șampanie nedeschisă, în timp ce suma creștea. Până la urmă s-a oprit.

– La cât?

– Ți-am spus. Zece milioane.

Am scuturat din cap, neîncrezător.

– Zece milioane pentru o bucată de piele de vițel.

– Pergament.

– Ați mai băut șampania?

– Poftim? Missy clipi. Ciudată întrebare. Da, am băut-o. Îmi aruncă o privire stranie. A doua zi.

– Aţi aşteptat să cumpăraţi inelul?

– La început am crezut că exact asta o să facem. „Nu-i nimic, o să luăm doar inelul“, a spus Kevin. „O să cheltuim mult mai puţin şi o să avem un profit mai mare.“ Am fost de acord, bineînţeles. Dar în seara aceea ne-am dus la culcare cu presimţiri rele.

– De ce?

– E greu de explicat. Exista un element *raţional*, care ţinea de faptul că inelul cu granat era o antichitate *mai* ilegală decât manuscrisul, măcar pentru că era furat mai recent. Istoria manuscrisului o cunoşteam în linii mari. Dar despre inel nu ştiam decât că era autentic, se putea verifica, şi disponibil.

Elementul iraţional era că amândoi simţeam că era ceva în neregulă cu el. Pierderea manuscrisului era semn că trebuia să uităm cu totul de Teodosus. Dar nu era decât o senzaţie. Kevin a alungat-o şi a dat un telefon ca să anunţe că suntem interesaţi. Pe urmă am trecut la treaba cea mai grea. Am aşteptat.

– În cel mai frumos apartament de hotel din centrul Parisului, aţi aşteptat.

– În centrul arondismentului şase, preciză Missy. Dar aşteptarea e grea. În cele din urmă, poliţia a pus capăt întregii afaceri.

– Poliţia?

– În după-amiaza următoare au apărut la noi în apartament cinci sau şase poliţişti. Şi ce veşti aveau pentru noi! „Asociatul“ nostru era mort. Fusese ucis într-un mod spectaculos. „Ca să atragă atenţia“, cum a zis inspectorul ăla francez scârbos: cu alte cuvinte, moartea lui era o avertizare. Nu mai avea nici o picătură de sânge în corp. Amprenta degetului mare, singurul rămas, a ajutat poliţia să-i afle identitatea. Celălalt indiciu util era o bucată de hârtie cu pătrăţele pătată de sânge, din aceea de care

folosesc copiii în Franța. Inspectorul ne-a arătat-o. Missy se scutură înfiorată. Pe ea erau trecute numele lui Kevin, adresa hotelului nostru și numărul apartamentului.

– Începe să semene cu cazul ăla din Sea Cliff, am observat eu meditativ.

– Kevin a fost extraordinar. A declarat poliției că victima era evident un gangster. Dacă n-ar fi murit el primul, atunci am fi murit noi. Dumnezeu să mă ierte că vorbesc așa despre un mort, a adăugat el, și și-a făcut cruce. I-a convins pe polițiști că mortul fusese, fără îndoială, un ticălos care ne urmărea ca să ne jefuiască sau, mai rău, să ne răpească. Refuza să vadă lucrurile altfel. Nu exista altă explicație pentru el. Într-adevăr, spre întristarea noastră, s-a dovedit că victima avea cazier: fusese acuzat de tâlhărie, furt de automobile, tentativă de omor și câte și mai câte, dar nu de contrabandă sau tăinuire de bunuri furate, de exemplu. Așadar, după ce și-a delectat ochii cu luxul opulent din apartamentul nostru și s-a tratat cu un pahar de coniac excelent, și după ce directorul hotelului, prieten cu noi, a calmat lucrurile cu tact și ne-a caracterizat drept niște persoane de cea mai bună credință, inspectorul francez a aranjat ca la miezul nopții să ne urcăm în trenul spre Londra. Păziți de un polițist. Șeful de tren a fost foarte amabil și ne-a adus o frapieră. Da, am terminat sticla de șampanie când trenul intra în Calais. I-am oferit un pahar și polițistului, copleșindu-l cu recunoștința noastră. Kevin și cu mine eram niște diletanți și eram convinși că scăpasem dintr-o situație oribilă. Așa. Missy împinse ceașca de ceai. Kevin nu s-a mai ocupat niciodată de suvenire și antichități. Iar eu nu m-am mai gândit la *Manuscrisul de la Siracuza* sau la inel timp de șaisprezece sau șaptesprezece ani. Trebuie să mă crezi, mă imploră ea, însoțindu-și vorbele cu o privire intensă.

– Întotdeauna mi-au plăcut poveştile tale, fie că erau adevărate, fie că nu. Vrei să spui că ceea ce avem noi aici e un *déjà vu*, că se repetă povestea de la început?

– Da. Nu. Adică nu chiar

– Ce s-a schimbat?

Ridică fotografia cu unghia ca s-o văd şi eu.

– Anul trecut, Tommy Wong a venit la mine cu o propunere. Lăsă fotografia să alunece înapoi pe masă, cu faţa în sus. Mi-a spus că Renée Knowles a descoperit unde se află *Manuscrisul de la Siracuza*.

– Renée a găsit manuscrisul? Renée a noastră? Unde? Cum?

– Nu asta contează, ci că îl avea.

– Şi?

– Şi apoi Tommy mi-a pus în palmă inelul cu granat al lui Teodosus.

34

– Missy, e unsprezece şi jumătate.

Răsuci brăţara scânteietoare de pe încheietura mâinii şi se uită la ceas.

– Da, aşa e.

– Crezi că poţi să rezolvi problema?

– E minoră. Zâmbi mulţumită.

– Wong a plecat, am spus, oftând.

– Nu-ţi face griji. Crezând că ştie cu cine o să vin, o s-aştepte.

– Şi cu cine anume crede c-o să apari?

– Cu tine, zâmbi ea dulce.

– Missy, cum ai putut să-mi faci asta, nici nu ştiu exact ce?

– Hai, Danny, ştim că inelul e la tine.

Am rămas mască.

– Inelul? Am râs. Al lui Teodosus? *Eu* am inelul?

– Sigur că da.

– Tocmai ţi-ai încheiat povestea spunând că este la Tommy Wong.

– Îl avea. La trecut.

– Ce s-a întâmplat?

– A dispărut.

– A *dispărut?* Ce-a făcut? A chemat un taxi?

– N-are nici o importanţă. Dar n-a ajuns prea departe.

– Bine, o să renunţ la acest detaliu până mă pui la punct cu rolul meu în afacerea asta încâlcită. Spune-mi, de la cine l-am furat?

– Prostuţule, de la Renée. Mă bătu prieteneşte pe mână. După ce-ai omorât-o.

– Curios. Credeam că intuiţia ţi-a spus că n-am omorât-o eu.

– Asta a fost înainte să aflu că a fost ultima persoană în posesia căreia s-a aflat inelul.

– Cine ţi-a spus asta?

– Tommy. El a ştiut întotdeauna unde s-a aflat.

– Poate c-a omorât-o el.

– El zice c-ai fost tu.

– Minunat. Dar ce zici de asta: ea mi-a dat inelul ca o măsură de siguranţă şi pe urmă *tu* ai omorât-o.

– Danny, nu fi ridicol, făcu ea pe supărata.

– Nu fi tu ridicolă, Missy. Nu ştiam nimic despre inelul ăsta blestemat până nu ne-a pus Bowditch caseta, la o săptămână după moartea lui Renée. Erai acolo, mai ţii minte? Şi nici atunci n-aveam cum să ştiu că apăruse în diferite părţi ale lumii timp de cinci sute de ani. Bowditch n-a spus-o. Eu aflu câte ceva doar atunci când

tu sau el hotărăşte să mi le spună. Tot timpul am crezut că toată tevatura asta e din cauza manuscrisului. Cât de prost am putut fi!

– Nu fi atât de dur cu tine, Danny.

Am ridicat mâinile.

– Aşa mi-e soarta, să par ridicol...

– După cum arăţi, nici să nu te aştepţi la altceva...

– Înseamnă că sigur am pornit-o devreme.

– Nu-i chiar atât de rău, dragule. Poate că te descurci cu ştirile de seară. Treaba ta e să sperii, nu să distrezi.

Am atins una din verighetele ei.

– Care soţ ţi-a dat-o?

– Primul.

– Chirurgul ortoped?

– Putea face orice cu mâinile, oftă ea. Aşa m-a sedus. Făcea trucuri cu cărţile de joc, cânta la saxofon, îşi făcea singur până şi pantofii. Fiecare pantof avea degetul lui. Îşi mişcă degetele mâinii libere. Ca Bugatti?

– Ăsta-i cel mai înfiorător lucru pe care mi l-ai spus despre unul din soţii tăi.

– Numai după ce m-am măritat cu el am aflat că face *totul* cu mâinile. Se înfioră şi-şi mută privirea de la mine. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Destul. Ascultă-mă. Încă mai porţi verigheta de la el.

Îşi întinse palma pe masă, ca să admir mai bine inelul.

– Nu m-am îndurat să-l amanetez.

– Missy, tu n-ai călcat în viaţa ta într-un magazin de amanet.

– Normal că nu. Sunt chiar atât de groaznice cum se spune?

– Ideea e dacă inelul ăsta mai înseamnă ceva pentru tine.

– E un diamant. Sigur că înseamnă ceva.

– Nu ţi l-a cerut înapoi după divorţ?

– M-a *implorat* să-l păstrez.

– Ca să nu-l uiţi?

Se strâmbă.

– Nu-i mai ţin minte decât mâinile alea care făceau ceva mereu. Se lumină la faţă. Şi locul ăla din Ketchum. Era frumos. Şi avea un prieten care...

– Missy, uită-te la mine.

Îşi întoarse privirea.

– De ce?

– Jur pe prima ta verighetă, care înseamnă atât de mult pentru tine, că n-am văzut în viaţa mea inelul cu granat.

– Se numeşte inelul lui Teodosus.

– Pe bună dreptate. Dar nu l-am văzut, nu l-am atins, nu i-am simţit mirosul şi nu am auzit de el până la prezentarea sergentului Maysle, acum două zile. Mai semnificativ, poate: nu mă interesează. Acum nu vreau decât să-l găsesc pe asasinul lui John Plenty. Pe urmă să dorm bine o noapte întreagă. M-ai înţeles?

– Dacă l-ai fi văzut, ai fi avut alte gânduri.

Am scuturat din cap.

– Nu toţi oamenii sunt dominaţi de lăcomie, ca tine. Pricepi?

– Într-un cuvânt? Nu.

– Atunci să-ncerc altceva. Inelul cu granat e un duplicat. Cât poate să valoreze?

– E un inel superb. Este legendar. Valoarea lui asociată este incalculabilă. Inelul face o avere, iar tu eşti un idiot.

– Din cauza lui a murit Teodosus. Oare numai el?

– Da. Din cauza lui. În Anchialos, între Sozopolis şi Mesembria. Missy zâmbi frumos şi-şi retrase mâna. Ali a dat toate detaliile.

– Ştii foarte bine povestea.

– Pe toate părţile. De la cap la coadă şi invers. Pe întuneric, ca mâinile... Se opri.

– Soţului tău, am completat eu.

– Numai ale primului.

– De ce-i atât de fascinant duplicatul?

Missy începu să numere pe degete.

– Unu: e asociat cu o poveste nemuritoare. Doi: diminuează vina aruncată pe umerii împărătesei implicate în uciderea propriului său fiu.

– Despre ce vorbeşti? Oricum avea de gând să-l ucidă.

– Danny, îmi explică Missy răbdătoare. *Fiecare* are un susţinător. Ridică al treilea deget: şi mai e şi manuscrisul. Cele două sunt complementare. Se completează unul pe altul. Fiecare a dispărut şi a reapărut din când în când, în toată lumea, aşa că ai şi poveşti de amor. Plus, ca şi manuscrisul – numără arătătorul a doua oară – inelul are o mare valoare istorică. Să continui? Continuă. A reieşit că bijutierul din Madras era renumit şi că giuvaierurile lui erau de colecţie. Aşa a apărut documentaţia schiţei prima oară.

– Bowditch nu mai ştia cum îl cheamă.

– Ramahandras, spuse Missy promptă.

Am privit-o mirat.

– Danny, sunt oameni care caută aşa ceva.

– Cât valorează inelul?

– Kevin ar fi ştiut să obţină un preţ bun.

– Un milion?

– Nu face pe prostul! strigă ea. Apoi se calmă. Nu ţi se potriveşte.

– Zece milioane?

Îmi aruncă o privire scrutătoare.

– Cu sau fără manuscris?

– Mă doare capul, am spus, oftând.

– Danny, mă exasperezi. Mai ții minte prețul la care – tocmai ți-am spus – am ieșit eu și Kevin din licitația pentru manuscris?

– Șapte milioane și jumătate.

– Bun. S-a vândut cu zece, acum șaptesprezece ani. Deci gândește-te. Care-ar fi prețul corect?

– Cât duce piața, am spus eu, ca un papagal plictisit.

– Așa te vreau. Dacă cele două obiecte ar fi în Texas și Texasul în iad, tot ar rămâne cele mai căutate. Le vor muzeele. Colecționarii...

– Le vrea Bowditch, i-am reamintit eu. Le vor oameni înarmați. Oprește-te. Au murit oameni. S-au trecut granițe. S-a făcut evaziune fiscală. S-a furat din instituții. Polițiști și agenți și hoți plătiți și vânători de recompense și agenți ticăloșiți care iau zece la sută caută și manuscrisul, și inelul în toată lumea. Ce-i de făcut? Cel mai sigur e să le păstrezi. Singura cale de scăpare s-ar putea să fie taxa unei firme de tranzacționare sau recompensa de la o firmă de asigurări, care să te protejeze. Dar n-au fost asigurate niciodată. Am dreptate?

M-am oprit. Pe urmă am concluzionat rapid:

– Portița asta a găsit-o Renée. Așa s-a implicat. Greșesc? Fără asigurare, fără protecția legii.

– Sigur, Danny, confirmă Missy, sarcastică. Asta și zece milioane de dolari.

– Din ce cauză a murit Renée? A manuscrisului sau a inelului? Știi? Îți pasă?

– De Renée Knowles?

Își țuguie buzele neîncrezătoare.

– Dar de ce altceva?

N-am primit nici un răspuns.

– Missy, am șoptit. Nu tu...

Se îndreptă de spate.

– Danny Kestrel, cum îndrăzneşti să sugerezi... Se uită în altă parte, apoi la mine, apoi îmi trase o palmă. Bineînţeles că nu!

De când o ştiu, foarte rar am văzut-o serioasă. Nu putea înţelege motivele pentru care să se îngrijoreze sau să se enerveze din cauza... Să zicem, distrugerea Beirutului. Şi întotdeauna mă determina şi pe mine cu mare uşurinţă să fac apel la persiflări. Acum însă era serioasă cum nu fusese niciodată.

– Danny, îţi scapă ceva, un *element fundamental.*

– Da? Am dat cu degetul pe obraz şi m-am uitat la el. Nici urmă de sânge. I l-am arătat. Ce-mi scapă?

Îmi dădu mâna la o parte.

– Numai pe Renée Knowles o interesau *Manuscrisul de la Siracuza* şi inelul lui Teodosus sau orice alt obiect pentru bani. Nouă, celorlalţi, ne pasă de ce *înseamnă* ele.

– Credeam c-o să vorbim despre crimă. Dar, în regulă, să vorbim despre cultură. Sau, cum zici tu, despre ce înseamnă ele. Şi ce naiba înseamnă? Zece milioane? Douăzeci? Exact asta, pentru cineva, undeva anume.

Missy negă:

– Banii sunt pe planul al doilea. Uită-te la oamenii implicaţi în mizeria asta. Începu iar să numere pe degete. Teodora...

– Teodora e moartă de o mie şase sute de ani!

– Longevitatea e foarte importantă, insistă Missy. Compar-o pe împărăteasă cu Marilyn Monroe, de exemplu. Gândeşte-te la inel ca la o scrisoare de dragoste pentru ea de la Jack Kennedy. Acum pricepi? Cugetă o clipă. Ai ascultat radioul de dimineaţă?

Ultimele ei cuvinte mi-au amintit de mansarda întunecoasă a lui John Plenty. Am simţit miros de whisky şi

praf de pușcă și am revăzut, în minte, strălucirea sticlei sparte și pantoful ăla blestemat.

– Nu, am spus încet. N-am ascultat radioul în dimineața asta.

– Un tip a anunțat că deține *White Album* al formației Beatles, semnat de John Lennon pentru John David Chapman, cu două minute înainte de a fi ucis de acesta.

– O nu, am suspinat. Îți spun tot. Mărturisesc orice. Fac orice, dar nu mă mai asasina cu cultura pop și oamenii care au murit din cauza păcatelor ei sau nu se mai satură să câștige de pe urma ei.

– Un milion și jumătate, Danny.

– Missy, te rog. Mi se face greață.

– Caut o analogie care să te facă să pricepi. Încearcă să iei în considerare lucrurile care ție ți se par neimportante, dar pentru alții sunt ca aerul. Gândește-te că Marilyn Monroe, John Lennon și chiar John F. Kennedy, al treizeci și cincelea președinte al Statelor Unite, pot fi uitați cu totul într-o sută de ani. Peste două sau trei sute de ani, ca să nu mai zic o mie cinci sute, e foarte posibil ca și Statele Unite să fie uitate; asta dacă, într-adevăr, va mai exista cineva care să le uite. Și dacă va mai exista, care-i singurul lucru pe care-o să și-l amintească despre noi?

– Că am inventat televizorul? am sugerat prompt.

Zâmbi condescendent.

– *Manuscrisul de la Siracuza* și inelul lui Teodosus reprezintă mai mult decât cultura *Zeitgeist*, Danny. Sunt istorie. Artefacte dintr-o poveste atemporală. În jurul lor au apărut istorii apocrife. În rest, a dispărut totul. E-adevărat că sunt foarte valoroase. Ai dreptate să crezi că, în momentul ăsta, ca realități ale pieței, au un preț imens. Îndrăznesc să spun că, dacă ai încerca să donezi inelul unui muzeu, de exemplu, vei vedea că directorii

instituției și firmele de asigurare – ca să nu mai vorbesc de guvernul actual al Turciei – ar găsi o cale să te ruineze. În cel mai bun caz, ai primi un comision de nimic. L-ai cheltui pe tot pe avocați, ca să te apere de acuzațiile care arată în detaliu cum ai furat inelul în decurs de zece ani, înșelând și violând, fapte de care nu-ți mai aduci aminte din cauza tulburărilor de personalitate, dar pentru care n-ai fost pedepsit grație înclinației tale pentru hainele sexului opus. Muzeul și firma de asigurări și-au unit forțele ca să te arunce în stradă, în spiritul unei cooperări civice fără precedent în analele achizițiilor de obiecte bizantine. *Et caetera ad nauseum*. Auzi ce-ți spun sau nu?

– Tu vrei să spui că dacă și un deținător legal ar încerca să-mi fure o antichitate atât de valoroasă ca inelul lui Teodosus, ar trebui să-ți dau ție inelul, pentru că știi ce să faci cu el. Așa-i?

– Ce perspicace ești, Danny Kestrel.

– Sunt măgulit să fiu pus la curent cu toate detaliile. Dar nu am inelul ăla blestemat, Missy. Astăzi e prima oară când aud c-a rezistat vremurilor. Înțelegi? Acum ce mai e?

– Acum trebuie să-i spui povestea asta lui Tommy Wong, îmi răspunse ea, fără ezitare.

35

În ciuda tachinării, care devenea periculoasă și se apropia de trădare, prelegerea lui Missy conținea un element care-mi scăpase: numai anumitor persoane din gașca de tâlhari le păsa de bani. Descoperirea m-a zguduit. Canibalii veneau la ospăț pentru că erau flămânzi, dar ce căutau acolo fanaticii?

Renée era duplicitară şi zgârcită şi-şi întindea tentaculele peste tot ca să profite de şansă; era gata să sacrifice orice ca să meargă înainte; opunea averea nenorocirii, armele împotriva adversarilor, succesul împotriva sărăciei, scurte accese de mizantropie împotriva celor ce ezitau să-i recunoască existenţa. Ambiţioasă până la sociopatie, îşi crease o viziune asupra succesului neînţeleasă de nimeni, o viziune pe care o luase cu ea în mormânt, dacă se mai poate folosi cuvântul în acest caz. Sacrificase totul, inclusiv viaţa ei, urmărind un scop care se putea dovedi oricum, dar nu de neatins.

Teodora? Avea tot ce-şi dorea, şi tot a fost doborâtă de un „cancer" destul de tânără, poate pe la patruzeci de ani. Da, gândiţi-vă la Teodora. Avusese absolut totul...

Renée nu era proastă. Asemenea lui Missy, probabil cunoştea povestea Teodorei la fel de bine ca sergentul Maysle. Aflase ea ceva? Descoperise cumva în Teodora un model cu care să-şi compare aspiraţiile? O piatră de hotar, cum ar fi, de exemplu, să deţină *Manuscrisul de la Siracuza*? Sau inelul lui Teodosus? Sau pe amândouă?

O nouă teorie îmi muşca mintea ca un şarpe despre care crezi că e o hologramă până când te atacă. Renée se identificase cu Teodora, prostituata orfană care, prin eforturi uriaşe, neobosite, a reuşit să se ridice la rangul de împărăteasă a Romei. Îşi vânduse corpul oricui. Torturase şi ucisese zeci de oameni. Pusese la cale uciderea propriului copil. Şi pentru ce? E adevărat că făcuse şi unele fapte bune. Era adevărat că putea fi considerată un despot, dar unul de succes, iar succesul acesta justifica măsurile extreme luate pentru a-şi păstra tronul – „între ruină şi tron, nici un compromis". Mai mulţi scriitori o consideră o protofeministă.

Dar de ce? Pentru ca, în ciuda celor patru mii de servitori, a pomenilor împrăştiate pretutindeni, a înzestrării

templelor, şcolilor şi orfelinatelor, s-o răpună cancerul, cum spune Homer, şi s-o bage în mormânt?

Nu-i o idee rea, pentru o persoană paranoică şi singuratică. Dar părea prea sentimental pentru Renée Knowles. Teodora, care trecuse prin această experienţă, ar fi acceptat, fără îndoială, moartea ca următoarea lovitură a sorţii. Ar fi suportat-o mai degrabă înconjurată de onoruri şi de pompă imperială decât să trăiască fără griji într-o cocioabă de lângă groapa de gunoi a oraşului. Renée ar fi simţit la fel. Ar fi preferat să moară singură în Pacific Heights, printre colecţiile care-o reprezentau, în timp ce la soţul ei veneau şi plecau târfe, decât s-o facă printre lalele şi nepoţi, pe prispa fermei cowboy-ului ei.

Altceva trebuie să fi fost la mijloc. Renée găsise ceva care a făcut-o să calce în picioare principiile pe care ajunsese să le înţeleagă, să arunce instrumentele nesimţitoare cu ajutorul cărora îşi croise drumul spre vârful unei lumi de relaţii precare, înşelăciuni şi negocieri secrete cu bani gheaţă. Într-o lume în care conta numai să-şi ţină promisiunile, iar promisiunile ei erau la fel de serioase ca ultima afacere care-i aduse câştig, Renée înşelase pe cineva care, fără să ezite nici o clipă, o ucisese.

Renée judecase greşit. Se întinsese mai mult decât îi era plapuma.

Oare ce anume îi întunecase judecata? Manuscrisul era suficient de valoros ca să-i determine pe alţii să-i vrea moartea şi să i-l ia, dacă din cauza asta a murit; în cazul ăsta, ucigaşul scăpase basma curată. Până aici, lucrurile erau clare. Dar de ce nu-şi ţinuse Renée cuvântul? Şi faţă de cine? De ce fusese omorât John Plenty? Da, vorbiseră între ei în seara în care a murit ea. I-am văzut. L-am crezut pe John când mi-a explicat că Renée realizase că e în pericol, că fusese tentată să-i ceară ajutorul şi că se răzgândise. Se flatase considerând că asta fusese singura faptă

bună din viața ei. John însă a murit, oricum. De ce? Oare din cauza a zece milioane de dolari? Zece milioane...

Evident, Renée nu dispunea de suma asta. Manuscrisul era mult prea prețios, interesant și scump ca să-l poată controla de una singură. Ce căuta ea printre celelalte persoane implicate? Primea comision? De ce nu? Dac-ar fi să-l cred pe Tommy Wong, comisionul primit în raport cu cele zece milioane era mai mult decât câștigase Renée până atunci. Dar cine ar fi avut atâta încredere în ea?

Dar dacă era un intermediar?

Îmi plăcea ideea.

Renée Knowles nu se implicase niciodată financiar, pentru că nu avea cu ce. Asta însemna că lucra pentru altcineva. Pentru cine? Gerald Renquist? Și el era implicat. Dar suma de bani necesară ca să iei parte la joc îl arunca și pe el pe tușă. Ca și pe mama lui.

Și iarăși rămânea numai Tommy Wong. Iar acum reieșea că Wong deținuse, de fapt, inelul lui Teodosus, nu la Bagdad, Paris sau Polul Sud, ci în San Francisco, și nu cu multă vreme în urmă.

Dacă era s-o cred pe Missy, Wong era convins că inelul era acum la mine. Asta pentru că, după el, îl luasem de la Renée chiar înainte de a fi ucisă. În schimb, m-am pomenit cu *Manuscrisul de la Siracuza.*

De ce nu se legau lucrurile? Oare lui Dave și mie ne scăpase inelul când răscolisem BMW-ul? Puteam oare presupune asta? Fusese Renée Knowles prima persoană care, după o mie cinci sute de ani, deținea și inelul lui Teodosus și *Manuscrisul de la Siracuza?*

Probabil că șansa i s-a părut lui Renée atât de importantă, încât a considerat-o mai mult decât o ocazie oferită de soartă, un imperativ istoric de o gravitate care putea da peste cap judecata oricui. Și tocmai aici se află

răspunsul. Așa s-ar putea explica de ce se îndepărtase Renée de la calea ei ambițioasă sacră, încălcând contracte și riscându-și viața. Deținerea celor două antichități neprețuite ar fi însemnat o realizare care depășea imaginația unei fetițe călare pe un Pegas fără aripi în drum spre casă, în lumina rece a unei după-amiezi de toamnă. Accederea la putere a Teodorei, similară cu succesul ei, nu făcea decât să amplifice bucuria victoriei în ochii lui Renée.

Renée n-a făcut față unui joc care era sinucidere curată. Prețul nu fusese numai viața ei, ci și a altora.

Ar fi fost interesant de aflat ce avea de spus Tommy Wong despre asta.

Dar...

Aleea era circulară, peisajul purta amprenta meticulozității, iar casa și împrejurimile extinse trădau bun-gust. Lumina soarelui, reflectată de apele Pacificului, cădea pe cărarea de-a lungul casei, aducând cu ea gustul sărat al aerului oceanic. Pescărușii se roteau în curentul de aer cald deasupra China Beach, chiar în spatele casei. Doi cintezoi sporovăiau pe horn. Ușa din față era deschisă, ca și cum în grădina din spate s-ar fi dat o petrecere, ca și cum eram așteptați.

Ecstasy zăcea pe prag, cu membrele răsfirate, plin de sânge și mort, cu capul, pieptul și spatele ciuruite.

Missy trecu peste cadavru, se dădu puțin înapoi ca să se convingă de soarta lui Ecstasy și leșină.

Ecstasy încasase gloanțele în timp ce fugea de ele. Unul îi străpunsese ceafa și ieșise prin gât. L-am răsucit. Pistolul lui de 0.25 rămăsese agățat de mâneca jachetei. Nu trăsese cu el. Sutura care-i unea cele două oase parietale dispăruse.

Am trecut peste el și-am pătruns în liniștea casei.

Pe dalele de marmură din holul de la intrare, cajunul zăcea lângă scara de tec în spirală. Un braț îi intrase între coloana din centrul scării și stâlpul balustradei, răsucit în mod nenatural. Tamagotchiul țiuia slab lângă mâna lui. Cajunul avea și el două găuri suplimentare în piept, una lângă alta. Pistolul de 0.32 îi căzuse la picioare. Îl scosese din buzunar, dar nu apucase să tragă.

Cu excepția mirosului insidios de cordită, era o casă superbă, cu multe planșee de lemn, tablouri, cornișe aurite, draperii somptuoase și carpete orientale. Pe unul din șirurile de trepte ale scării de mahon se ridicau ușor fuioare de fum, vizibile în lumina care pătrundea printr-o fereastră imensă, orientată spre nord, prin care, probabil, puteai vedea Bolinas.

Ușa din peretele vestic al holului ducea într-o bibliotecă frumoasă. Acolo l-am găsit pe Tommy Wong, dar nu citind. N-avea să mai citească niciodată. Cineva îi scursese sângele din corp într-o găleată de gunoi.

Îl legaseră de scaun și îi tăiaseră venele de la o încheietură. Pentru că nu vorbise, îi tăiaseră și venele de la cealaltă încheietură. Sau poate că i le tăiaseră după ce vorbise.

Era dificil de spus, dar Clarence Ing va rezolva dilema. Deși nu mai avea nici o relevanță pentru Tommy.

De un narcisism delicat și ostentativ, Missy ar fi avut puterea să se uite la o casetă video cu înregistrarea operației ei estetice. Dar o gaură în capul cuiva? Sigur ar fi leșinat văzând-o. Am acoperit-o și-am întins-o pe trei scaune în sufrageria a cărei ușă principală se deschidea în partea de est a holului, vizavi de bibliotecă. Apoi am închis ușa casei, cum se cuvenea, și m-am întors să-l studiez pe Tommy Wong.

Sângele scurs prin tăietura de la o încheietură fusese adunat într-un coș de gunoi din cauciuc. Restul, de la mâna cealaltă, într-un bol de cristal pentru punci. Coșul

era mai înalt și sângele nu făcuse atâta mizerie, dar conținea mai mult sânge, așa că probabil fusese folosit primul. Prosopul de baie de pe genunchii lui Wong era plin de sânge. Detaliile astea grotești presupuneau scrupulozitate. Vruseseră să-l tortureze fără să murdărească covorul?

Îl așezaseră într-un scaun cu spătar care semăna cu un Renny Mackintosh, cu excepția suporturilor pentru mâini, de care erau legate antebrațele crestate ale lui Tommy, cu încheieturile în sus. Incizia de pe încheietura dreaptă fusese suficientă ca să deschidă venele, dar nu foarte adâncă. Cea de-a doua incizie, de pe încheietura stângă, ajunsese până la os.

Mânecile cămășii și ale jachetei fuseseră spintecate pentru ușurarea operațiunii. Un braț era legat cu o cravată, celălalt cu o curea, articole smulse din ansamblul vestimentar impecabil al proprietarului: cămașa galben-pal, proaspăt călcată, costum închis la culoare și pantofi din piele moale. Corpul și brațele îi erau fixate de spătarul scaunului cu o panglică roșie lungă, brodată cu aur, de la un chimonou de mătase atârnat pe perete, deasupra căminului. Wong stătea cu spatele la șemineu; decorul fusese astfel aranjat pentru ca actorii să stea confortabil pe canapea și să-l vadă chinuindu-se, în timp ce ei se delectau cu un pahar de Chardonnay de la gheață.

Examinând locul, mi-a trecut prin minte, din senin, că cintezoii pe care-i auzisem afară se cocoțaseră exact pe hornul de deasupra șemineului.

Pe măsuța de lângă canapea se aflau sticla de vin și un pahar pe jumătate gol. Între ele se afla un tirbușon de tipul celui cu care deschizi un butoi de lemn cu filet. Dopul, rămas în tirbușon, era umed. Se folosise un singur pahar, din care nu se consumase toată băutura. Și sticla, și paharul erau aburite. Mi se părea incredibil ca agresorul să nu fi purtat mănuși.

Panglica lată fusese la îndemână, nici prea strânsă peste brațe pentru ca sângele să nu mai circule cum trebuie prin vene, nici prea largă, pentru ca spectatorul să nu aibă parte de spectacol.

Numai că, în măsura în care Tommy Wong oscilase între preferința de a muri încet sau rapid, scenariul nu includea nici un sentiment omenesc. Cineva băuse vin în timp ce viața lui Wong se scurgea din el odată cu fiecare picătură de sânge. Roșul-aprins din bolul de sticlă se asorta, în mod dezagreabil, cu chimonoul și panglica stacojie, în contrast cu tonurile calde ale încăperii.

În jurul acestui decor trona o bibliotecă de-a dreptul impresionantă. Am descoperit, printre numeroasele volume, o serie de titluri ca *Teodora: un portret din peisajul bizantin*, *Teodora, împărăteasa Bizanțului*, *Iustinian și Teodora* și *Teodora și împăratul*. Georg Frederick Händel a compus un oratoriu, *Teodora;* am găsit o partitură foarte veche, cu notițele în creion ale dirijorului, și mai multe discuri. Neobișnuit, dar nu neașteptat, în bibliotecă se aflau aproape exclusiv ediții princeps. Seria de volume despre Imperiul Roman postcreștin era foarte vastă. Am zărit o ediție în mai multe volume a cărții lui Gibbon, *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman*, legate în pergament subțire, o ediție de lux din *Bibliografia operei lui Edward Gibbon*, o colecție a scrisorilor lui, *Istoria creștinismului*, scrisă tot de el, și prima lui *Autobiografie*, alături de primele lui lucrări, în limba franceză. Procopius avea rezervat și el un sector. Se aflau acolo volumele *Istoriei* lui, inclusiv un facsimil al originalului, *Ανεκδωτα*, pe lângă inventarul servil al lucrărilor publice ale lui Iustinian, *Clădiri*. Oare această lucrare de sfârșit, atipică și foarte plictisitoare, a lui Procopius îl inițiase involuntar pe Tommy Wong, arhitectul, în cultul Teodorei?

În cameră nu se mai aflau alte obiecte cu excepția cărților. Nu se vedea nici un inel cu piatră caboșonată. Biroul lui Wong era ordonat și curat. Mai erau o lampă Prairie și un telefon; un set de stilouri de aur, un carnet de notițe nou, cu pagini crem, cu sigla cărămizie a Pachinko Hotel Group, și o sculptură de gresie, reprezentând doi crapi răsuciți unul în jurul celuilalt; unul înota spre interior, celălalt spre exterior.

Am contemplat sculptura, o alegorie evidentă a principiilor yin și yang. Masculin și feminin, activ și pasiv, o forță crește, cealaltă scade, un pește pleacă, altul vine, viața hrănește moartea și viceversa. M-am uitat la cadavrul lui Wong, legat de un scaun de colecție, cu spatele la șemineul de furnir, țeapăn, lângă un coș de alamă vechi de două sute de ani, plin de plante aromatice. Un pește se întărea cu fiecare strop de Chardonnay; din altul se scurgea sângele, picătură cu picătură.

În barul construit în perete se aflau carafe de sticlă șlefuită cu coniac și bourbon, o chiuvetă cu robinete de aur, o sticlă de Old Overholt. Sticle de apă minerală, bere Kirin și o rădăcină de hrean se aflau în frigiderul de sub tejghea, plus încă o sticlă de Chardonnay. Nu era nici o farfurioară de aur pe care să troneze un inel cu granat.

Pielea lui Wong era prea deschisă la culoare pentru un băutor serios de peste șaizeci de ani, trupul lui prea îngrijit și subțire. Când l-am cunoscut, părea în cea mai bună formă. Fie că povestea despre mica fraudă a lui Renée și cufărul chinezesc era adevărată, fie că nu, declarase cel puțin că era o greșeală să bei când faci afaceri. Acum însă, bineînțeles, toate vorbele lui trebuiau reevaluate sau ignorate. Pe de-o parte, făcând multe afaceri, se putea presupune că nu prea avea timp de băut. Pe de alta, îmi spusese că îi plăcea cocktailul Manhattan. În bar erau

sticle de Old Overholt, vermut şi bitter. Wong fusese o gazdă primitoare, am concluzionat eu.

Până la capăt.

36

Nu mai văzusem o asemenea scenă de treizeci de ani. Cu prima încheietură tăiată, Wong putuse vorbi cam o jumătate de oră, dacă suportase şocul. De obicei, simpla vedere a cuţitului sau a lamei era suficientă să te facă să vorbeşti, dacă aveai ce. Oricum, numai un tip deosebit suporta un astfel de tratament.

Paharul pe jumătate gol îmi aminti de ceva. M-am dus la rafturi şi am luat o ediţie modernă necartonată a capodoperei lui Gibbon. La cuprins am găsit *Portretul unei împărătese*, fragmentul despre Teodora pe care ni-l citise Bowditch.

> Dar cruzimea care i s-a reproşat, mai respingătoare decât viciile ei nu atât de grave, a lăsat o pată imposibil de şters pe amintirea ei. Numeroasele ei iscoade spionau şi-i raportau orice fapt sau vorbă sau privire ameninţătoare la adresa stăpânei lor imperiale. Cei acuzaţi erau azvârliţi în închisori speciale, la care justiţia nu avea acces; se zvonea că erau torturaţi cu roata sau biciuiţi în faţa femeii tiranice, care era surdă la rugăminţile lor. Câteva din aceste nefericite victime au pierit în temniţe adânci, pestilenţiale; altora, după ce şi-au pierdut membrele sau minţile, li s-a dat voie să circule printre oameni ca monumente vii ale răzbunării ei...

De pe brațele scaunului încă mai picura sânge. „...surdă la rugămințile lor". Am pus volumul la loc pe raft. Poate că Tommy se rugase. Dar oare și implorase să fie lăsat în viață?

Căci îl cunoștea pe agresor. Cărarea morții ducea direct la el, dar nu se vedeau semne de luptă. Mafioții lui incapabili fuseseră doborâți de gloanțe trase cu precizie. Dacă el nici nu auzise împușcăturile? Poate că Ecstasy și cajunul apăruseră numai după moartea lui și nu întrerupseseră procesul inchizitorial. Era foarte probabil. Speriat de moarte, Ecstasy nu putuse decât să-și accepte moartea; cajunul însă cel puțin făcuse un efort s-o împiedice. Dacă Wong își așteptase agresorul care, sosit punctual la întâlnirea cu el, ordonase să fie torturat până la moarte?

Poate că Wong însuși lucrase pentru asasinul lui. Dacă ratase cumva și plătise prețul final, tortura meticuloasă?

Sau poate își găsise sfârșitul sordid nevrând să divulge o informație vitală? Dacă nu-și salvase propria viață, măcar dejucase planurile altcuiva?

Ecstasy și cajunul nu fuseseră capabili să-și îndeplinească misiunea. Mici Wong. Wong și... cine altcineva? Renée, Gerald, John...

Și Missy. Nici Missy nu-și îndeplinise misiunea.

Am fugit spre ușa de la bibliotecă. Când am ajuns la jumătatea holului, am văzut că nu mai era nimeni pe cele trei scaune.

Aplecându-mă după arma cajunului, am văzut că ușa de la intrare era deschisă.

Nici nu m-am mai deranjat să iau pistolul. M-am dus la ușă, am trecut peste rămășițele pământești ale lui Ecstasy și m-am uitat afară.

Jaguarul dispăruse. Am blestemat motorul silențios al mașinii și pe mine, pentru că o lăsasem pe Missy s-o șteargă.

Probabil că simţise pericolul. Nu-i de mirare c-a leşinat. Când s-a trezit, a fugit. Dacă vederea cadavrului a dat-o peste cap, atunci imaginea propriei ei morţi trebuie să fi anulat total efectele Prozacului.

Am rămas în picioare lângă Ecstasy şi m-am gândit. Nu prea ajutasem pe nimeni în ultima vreme, dar mă deranja foarte tare faptul că Missy considerase că-i era mai bine singură decât cu mine.

Missy a mea. Prietena mea din înalta societate. Practic, singura persoană pe care o cunoşteam şi care nu era săracă, iar acum se purta ca un infractor de rând.

Prietenia noastră se redusese la o simplă amiciţie măsurabilă în bani. Mă trădase pentru ceva mai bun. Se lăsase târâtă din nou în afacerea manuscris/inel care, ţinând cont de experienţa ei din Paris, era cel puţin nerecomandabilă.

Ecstasy mă aprobă, cu ochii lui nemişcaţi.

Având în vedere felul în care dăduseră ortul popii diferiţii jucători, indivizi rapace ca Wong, Renée Knowles şi Gerald Renquist, Missy în ce situaţie se afla?

Cine mai rămăsese?

Kramer Knowles sigur nu dădea doi bani pe antichităţi. Lui nu-i păsa decât de târfe şi de echipa locală de fotbal. Chiar dacă i-ar fi păsat, chiar dacă magnatul săpunurilor pentru moteluri avea bani să joace în Liga Manuscrisului, ar fi făcut-o?

Nu, Knowles nu intra pe lista jucătorilor. Nu era atât de mare cererea de săpun pentru o şedere de-o noapte la hotel, ca să-şi permită o antichitate de zece milioane de dolari, darămite două. N-avea mai mult de câteva milioane. Târfele de câteva mii de dolari, scotchul şi un joc de fotbal după-amiaza, fără să trebuiască să mergi la serviciu – asta însemna pentru el trai pe picior mare. Să fi avut cele zece milioane, să fi putut obţine cumva un

preț de achiziție rezonabil, tot n-ar fi intrat în joc. În orice caz, împreună sau separat, *Manuscrisul de la Siracuza* și inelul lui Teodosus nu erau de nasul lui. Nu era pregătit pentru lăcomia nemiloasă manifestată de jucătorii din Liga Manuscrisului. Tăiatul venelor? Nu era capabil de așa ceva. În nici un caz.

Am patrulat între cadavrul lui Ecstasy și cel al cajunului, vorbind cu mine însumi. O voce interioară profită de ocazie să-mi aducă aminte că, lacom sau nu, *eu* eram cel care dețineam acum *Manuscrisul de la Siracuza*. Și ce ușor îl obținusem! N-a trebuit decât să mă las regulat, răpit, pocnit, lovit de hipotermie, interogat și deziluzionat. Cel mai greu a fost să-mi petrec timpul cu oameni cărora nu le păsa de altceva decât de bani. Dar, cum reprezentau singurul gen de persoane cu care mă întâlnisem în ultima vreme, poate că învățasem ceva de la ei, prin osmoză? Cât de greu mi-ar fi să ajung la inel, după ce obținusem manuscrisul? De ce să nu joc totul pe-o carte? Poate că nu trebuia decât să donez puțin sânge într-un coș de gunoi ca să mă pomenesc privind chiar inelul.

Dar nu era stilul meu să urmăresc astfel de realizări. N-am visat niciodată decât nesfârșita junglă umedă și plăci mari din lemn de arțar așteptând să fie gravate. O avere pe care să n-o fi dorit? De ce? Idealurile mele erau modeste. N-aveam nevoie de bani ca să mă joc cu ele. Mi le sponsoriza guvernul.

Cumpără-ți un set nou de unelte, îmi spuse vocea interioară, și petrece-ți restul vieții sculptând bastoane de cioban pentru papă, pentru gloria lui Dumnezeu. Iisuse Hristoase, am răspuns dezgustat, pot să-mi păstrez pantofii? Însă vocea insistă. Lemnul de arțar foarte rar pe care îl vrei... Gândește-te la el. Ai putea grava mottouri latinești în spirale pe bastoane. Pricepi? Bastoane.

Cu banii ăia, m-am agitat eu, deloc amuzat, aş putea merge la Stanford să-mi gravez latina direct pe spiralele ADN-ului. Eşti nebun, replică vocea. Aşa cum zicea Picasso, arta vine din curaj. De ce să n-o las acolo?

În cele din urmă, iată şi un gând coerent: fie că înţelegeam motivele lui Missy, fie că nu, fie că şi le înţelegea singură, fie că nu, ea nu putea spune că nu ştiuse de ce intrase în joc. Adică ar putea, dar n-ar crede-o nimeni. Mai ales poliţaii.

Dar cum rămâne cu Dave? Bătrânul lucra şi acum pe şantierul naval cu spatele la stradă, nepăsător ca un tablou. Când o să vină să-l atace, n-o să aibă nici o şansă. Ascunsese manuscrisul undeva, nu prea departe, nu ştiam exact locul, nici dacă a făcut-o temeinic. Chiar acum premiul strălucea pe detectorul de manuscrise al cine ştie cărui ucigaş, meseriaş la ciupeală. Nu orice meseriaş, ci unul care umbla prin oraş şi storcea sângele din oameni, îi împuşca dau le dădea foc, le scotea maţele sau le tăia venele, numai de dragul unei bucăţi subţiri de pergament. Pe individ nu-l oprea nimic, nici politeţea, nici inocenţa, nici vârsta, nici civilizaţia, nici respiraţia cu iz de motorină, în căutarea manuscrisului. L-am băgat şi pe Dave în beleaua asta. O să fie şi el omorât?

Da, băiete, mi se adresă vocea, prinzând ocazia pe care o aşteptase nerăbdătoare, l-ai amestecat şi pe Dave. Ca şi pe John Plenty. Ca şi pe...

Hei, am întrerupt-o eu, John s-a vârât singur în belea. Era îndrăgostit de Renée Knowles cu mult înainte de a-mi face eu intrarea. Ai uitat?

Nu te mai amăgi, rosti vocea. Renée l-a salvat. Aşa a spus John. Tu i-ai condus *înapoi* la *el*. Eşti cel puţin paranoic, nu crezi?

John a fost iubitul ei...

Iubitul ei? Se folosea de el.

În ce scop?

Cine știe? Pentru transport?

M-am oprit.

Am trecut peste cadavrul cajunului. Jucăria lui rămăsese fără baterie. Zăcea mută pe covor, fără să mai afișeze nici un scor pe ecran. Adio, Zou-Zou. Deși în mișcare, cajunul prevăzuse gloanțele. Poate că Ecstasy îl văzuse cum încearcă să scoată pistolul ca să se apere, dar căzuse, doborât de două gloanțe bine plasate, trase atât de repede, ca unul singur, și atât de precis, încât să atingă ținta la câțiva centimetri unul de altul. Nu erau găuri în pereți, deci nu se trăsese aiurea. Văzând precizia trăgătorului, Ecstasy căutase ieșirea. În fugă, glonțul îl nimerise în spate. A treia lovitură excelentă.

Transbordare...

Ești pe-aproape, tâmpitule, mă apostrofă vocea. Sapă după informații. Tu nu prea faci ambalaje. Mai ții minte?

Da. Când am înrămat tablourile cu nudurile lui Renée pentru John, m-a rugat să fac un ambalaj. Arta asta e o specialitate; i-am oferit numărul de telefon al unei firme care se ocupa cu așa ceva. „Da, Girly lucrează cu ei tot timpul." „Păi, lucrează și tu cu ei." „Nu, ea nu-i în..." Se opri, apoi spuse: „Fă-mi un serviciu, Danny, și fă ambalajul. Ce mare lucru?"

Nu știu, mi-am zis, holbându-mă la cămașa plină de sânge a cajunului. Ce mare lucru?

„Sigur, i-am spus atunci lui John, mă descurc eu cumva. Dar n-am decât placajul ăsta de măr și e scump, costă de zece ori mai mult decât materialul folosit de obicei." „Nu-i nimic, adaugă la suma finală, eu plătesc."

Dar pe urmă adăugă: „Înțelegerea noastră e că tu faci o deschizătură pentru ambalaj." „Cunosc destul de bine regulile ambalajelor, i-am spus, ca să le încalc." John mă ignoră și-mi sugeră, pe un ton tensionat – incapabil

să ascundă o minciună, cred eu acum – să fac două, în loc de una. „Bine, i-am spus, de aceleași dimensiuni?"

Se strâmbă. „Nu", îmi răspunse, gânditor. Scoase un bilețel împăturit din buzunarul pantalonilor. „Dacă judecăm invers față de pânza teoretică", începu el școlărește... „Cum adică, n-am înrămat-o încă?" am întrebat, nedumerit. „Nu, n-ai înrămat-o." Mai făcu o grimasă. „Ți-ai găsit alt meșter", i-am reproșat. „A, nu, nu-ți face griji, mă liniști el repede. Fă tu deschizătura de 23 pe 76." „Inclusiv ambalajul?" „Da." Pictura pe care o înrămasem pentru el înainte avea 76 pe 127; dacă adăugam stratul de protecție spongios, deschizătura ar fi trebuit să aibă cam 10 pe 91 pe 142. I-am atras atenția. „A, păi o să fie un simplu desen. Poți să termini până vineri?" Asta era peste două zile și în continuare am discutat despre asta.

Luni de zile m-am gândit după aceea că John lucrase cu alt meseriaș și mi-am scormonit creierii să-mi dau seama de ce. Era nemulțumit de munca mea?

Ei bine, nu, apelase la același meșter bătrân. De fiecare dată.

Odată ce-ai găsit un fraier de încredere, de ce să-l schimbi?

Până la urmă, am văzut „tabloul" lui John, în portbagajul BMW-ului lui Renée. Nu trebuise să-l picteze, pentru că exista de o mie cinci sute de ani. Caseta măsura cam 7 pe 35 pe 60. Cu tot cu materialul de ambalare obișnuit – Sonex de șapte centimetri și jumătate și folie cu bule de aer în jurul învelișului de plastic – se potrivea cu ce voia John. Lui îi trebuia atunci numai o unealtă sau două să cresteze ambalajul pentru supapa de vid.

Ar fi fost suficienți dinții lui Renée.

Deci și el fusese absorbit în vârtejul nebun al *Manuscrisului de la Siracuza*. Nu-l considerasem niciodată un

prieten apropiat, dar ce motiv a avut să mă păcălească? Seamănă cu Missy, ciripi vocea interioară, numai că ea nu fusese în Marină. Ținând cont de serviciul nostru militar, fusesem colegi, într-un fel. Colegi de experiență. Dar artistul din el se închisese întotdeauna într-o fortăreață specială la care eu, un simplu meseriaș, nu aveam acces; era o piesă din puzzle căreia nu-i găseam locul.

Se prefăcea că ți-e prieten, declară fățiș vocea. Reevaluează tot ce ți-a spus până acum.

Din dragoste pentru Renée, am decis eu, John a transportat *Manuscrisul de la Siracuza* undeva, cumva și la cineva.

Cum a făcut-o am aflat. Danny Kestrel a făcut ambalajul. Bun băiat. Fost soldat. Mi-au trebuit doi ani să înțeleg.

Vocea nu mă lăsa în pace. „Ea, îmi spusese John, nu trebuia..." Nu trebuia să ce? La Renée se referea, nu? Renée nu „trebuia" s-o implice pe Girly în tranzacție, mai ales firma de ambalaje la care apela. Asta era? John venise direct la mine. Nu fusese decât ambalajul cu pricina. Aveam o lucrare înrămată în atelier. De ce să nu facă Danny ambalajul? Să ia și el niște bani. Ce dacă e mai scump lemnul ăla? Diferența e nesemnificativă. Ca să nu mai zic că firmele ar fi refuzat să termine ambalajul până vineri...

Deviezi, Danny, îmi atrase atenția vocea. Vrei să ajungi paranoic?

M-am uitat în jur. Din pragul ușii de la bibliotecă, vedeam toate cele trei cadavre.

Cine, eu? Paranoic?

Numai de dragul argumentației, se încăpățână vocea, dacă pronumele acela, *ea*, nu se referea la Renée? Sau la Missy? Sau la oricare altă *ea* pe care-ai cunoscut-o în ultima vreme?

ESCROCII, OCEANUL
ŞI BEŢIVANUL

37

În timp ce mă îndreptam pe jos de la vila lui Tommy Wong spre camionetă, m-am bucurat de lumina caldă a soarelui atoatevăzător, în contrast cu răcoarea bibliotecii rămase în urma mea. Razele îmi iritau pupilele bolnave ca firele de nisip ridicate de vânt. Se strecurau cu forța pe sub pleoapele mele ca prin crăpăturile unei case vechi, unde se cuibăreau în unghere mucegăite, printre scânduri și stâlpi putreziți, stropi mici, insignifianți, când mai mulți, când mai puțini, care nu fac nici bine, nici rău...

Lumea a fost cândva atât de simplă...

Mă bântuia sentimentul sfârșitului. Ziua se derula atârnată de cer, iar pământul se învârtea sub ea. Amiezile soseau și plecau, poștașul îți aducea corespondența, telenovelele se urmăreau și se uitau, la fel ca vocea persoanei care voia să-ți vândă ceva prin telefon, la fel ca meciul de fotbal sau chiar cecul primit înainte de lăsarea întunericului și, la sfârșit, două-trei crime.

Mai rămăseseră puțini jucători. Dacă i-ș fi atras atenția lui Bowditch asupra lor, s-ar fi ocupat el de ei și

m-ar fi scutit pe mine de necazuri. Dar aveam ceva de pus la punct și nu aveam timp de el. Eram sigur că Missy era gata să cadă în prăpastie. Deși mă lăsase să lupt cu forțe pe care de-abia începusem să le cuprind cu mintea – ca să nu mai spun că depășeau orice imaginație – din motive pe care nu le înțelegeam, în afară de cel al lăcomiei, Missy rămânea prietena mea. Făcuse o greșeală fugind, dar eram convins că era pe cale să facă una și mai periculoasă. Chiar atunci, în timp ce eu mergeam pe jos spre camionetă, ea se îndrepta cu mașina spre miezul lucrurilor. Precauția fusese uitată. Pretenția de comportament civilizat, oricât de precar stabilită, dispăruse. De ceva vreme încoace, cineva ucidea din cauza *Manuscrisului de la Siracuza* și a inelului lui Teodosus, dar acum lucrurile se derulau accelerat. Ucigașii își dădeau seama că erau suficient de bine ascunși ca să dea lovitura și să plece din oraș, din țară, dacă nu și din emisferă, înainte ca autoritățile să-i prindă, deci nu mai contau câteva vieți luate. Singurul motiv pentru care ar fi contat era legea care guvernează relațiile dintre client și furnizor. Dacă semnai contracte și le onorai, dacă completai cecuri și erau acceptate, dacă promiteai că faci o livrare și te țineai de cuvânt, legea te apăra. Dacă nu, îl proteja pe client. Dar ce poate face un om care respectă legea, când furnizorii și clienții se omoară între ei?

Să zacă, pur și simplu, dacă e mort.

Soarele strălucea puternic pe Avenues, nestingherit de nori sau ceață. De pe Clement Street se vedea capitelul în stil Art Déco al turnului sudic al Podului Golden Gate. Parcă era în spatele acoperișurilor de pe strada următoare, foarte aproape, deși se afla la cel puțin trei kilometri depărtare. Părinții împingeau cărucioarele cu umbreluțe care apărau pielea copiilor de săgețile fierbinți ale soarelui, atrase de automobilul lor sport.

Dinspre vest se simţea miros de pui cu usturoi. Pietonii strâmbau din nas la mirosul de tetraclorură de carbon şi poliester ars, ieşind prin gura de aerisire a unei curăţătorii chimice, un jet toxic de aer comprimat din podeaua care se răsuceşte în timp ce calci pe ea, ca la parcul de distracţii.

Se făcuse ora unu când am ajuns la numărul 35, pe Anza. Am pornit camioneta. Sub banchetă se afla pistolul lui John Plenty. Mi-a trecut prin minte că, trăgând la întâmplare de pe geam, aveai toate şansele să nimereşti pe cineva interesat de *Manuscrisul de la Siracuza*, dar era prea uşor. În schimb, ca individul ăla aruncat de cal, m-am dus înapoi pe 25th Avenue. La El Camino del Mar am făcut dreapta pe Lincoln Boulevard şi m-am îndreptat spre Marina.

Nu aveam la dispoziţie decât o singură încercare. Apoi Bowditch era invitat să încerce şi el. Dar mai întâi, îi eram dator lui Missy cu bănuiala mea.

Ştiu că pare o prostie. S-ar putea să credeţi că, fiind genul de persoană căreia nu i s-a întâmplat nimic rău cu adevărat niciodată, Missy ar fi exact persoana cu care nu m-aş înţelege. Nu că aş avea predilecţie pentru zăpăciţii deplorabili. Dar oamenii ca Missy nu iau în serios decât foarte puţine lucruri, şi acelea neobişnuite, în opinia mea. Renée vedea în fiinţele ca Missy nişte ţinte care nu meritau nici o consideraţie, hrană pentru ambiţiile ei, în nici un caz oameni. Căci Renée nu avea deloc nevoie de oameni. Îi ţinea la distanţă şi-i trăda pe toţi, străini sau apropiaţi. Fosta doamnă Knowles l-a scos din viaţa ei pe cowboy-ul care o iubea fără nici o ezitare. Singura excepţie a şirului lung de exemple similare a fost, din câte mi-am dat seama, John Plenty. E posibil să-l fi iubit. Dar, în contextul relaţiei lor, excepţia s-a dovedit o aberaţie de moment. S-a folosit de el cât i-a fost util, apoi

l-a părăsit. A făcut o excepție numai în ultima clipă, la Galeria Renquist, în fața unei situații fără ieșire. Singurul motiv pentru care l-ar fi târât pe John după ea ar fi fost acela că nu voia să moară singură.

Renée știa că era urmărită în seara aceea, la Galeria Renquist. Cine-o urmărea știa ceea ce eu de-abia aflasem, și anume că John Plenty fusese implicat marginal, cel puțin o dată, în planurile lui Renée legate de manuscris și de inel. La momentul potrivit, Renée înțelesese că, dacă i-ar cere ajutorul, ar pecetlui și soarta lui, odată cu a ei. Persoana care-o urmărea, oricine-ar fi fost, i-ar fi ucis pe amândoi fără scrupule. Și, din câte știam eu, amândoi aveau s-o pățească. Așa stând lucrurile, dacă ar fi plecat împreună de la galerie, ar fi fost mult mai ușor de ucis. Iată care era situația. John Plenty a murit, bietul de el, crezând că Renée îi făcuse un bine, măcar la sfârșit.

Un necunoscut a salvat-o pe Renée, cel puțin temporar. Prezența mea a ajutat-o să mai câștige puțin timp. A fost suficient? Evident că nu.

Pentru Renée, n-am fost decât un străin a cărui prezență s-a dovedit oportună. Eram doritor, eram o garanție, eram bărbat. Restul evenimentelor din noaptea aceea – vânătăile, efectul asupra nervilor, oftaturile – aveau să dureze cât amprentele pe aluminiu. Vremea și vremurile le vor șterge.

Missy. Greu de explicat. M-a abandonat, crezând că a dat peste o ocazie unică în viața ei. Dar n-am simțit c-ar vrea să pună pe cineva să mă omoare, cel puțin nu încă.

Cum am spus, e greu de explicat...

Nu, nu este. Mie mi se părea că Missy era cea care urma să fie ucisă. Așa că, înainte de a-l chema pe Bowditch ca să-i arăt atelierul lui John Plenty – pe care probabil că nu-l descoperise nimeni până la ora asta – și a-i explica situația mea, m-am gândit să-ncerc s-o scot pe

Missy la liman. Mai târziu o să considere tentativa mea drept o liposucţie karmică şi-o să-mi mulţumească.

Mult mai târziu, când o să se liniştească apele, Missy şi cu mine puteam vinde manuscrisul cu şapte sau opt milioane şi puteau împărţi câştigul.

Vedeţi? Cred că asta se numeşte egoism în cunoştinţă de cauză.

Am parcat lângă biroul căpităniei portului din Marina Green, lângă ultimul bloc de pe Scott Street. De la una din cele trei cabine telefonice am sunat la informaţii şi am aflat adresa căutată. Încă un telefon pentru Bowditch i-ar da ceva de făcut. Ca de obicei, am dat peste robot. I-am lăsat două adrese, a lui Wong şi a lui Plenty, şi am închis.

Jaguarul verde era parcat pe un hidrant la Jackson şi Steiner, la colţul nord-estic al Alta Plaza, un parc dreptunghiular în inima Pacific Heights. Nu putea fi acolo de mai mult de o oră, dar sub ştergătorul din faţa şoferului era deja strecurată amenda pentru parcare. În San Francisco, amenda e de două sute cincizeci de dolari. Unul din riscurile afacerilor.

Casa de vizavi de Jackson era imensă. Arhitectul ignorase complet stilul victorian. Înaltă până la nori, parcă se ridica mai sus de ei, extinsă la fiecare colţ şi ungher care puteau fi construite. Avea un garaj cu trei intrări, o intrare de serviciu, o platformă cu copaci, un portic orientat spre sud pe care creştea boungavillea, frontoane, un foişor, paratrăsnete, spaliere, garduri vii, chiparoşi tunşi sub forma unui vârf de burghiu, o farfurie de satelit – şi tot părea locuită de o singură familie.

Uşa din faţă era rezervată ocaziilor formale, dar exista o intrare laterală, pentru cei care ştiau de ea. Dar în ce parte era? Ce uşă să deschid şi de pe care parte? Pus în încurcătură de etichetă, m-am dus la uşa din faţă şi am

sunat la sonerie. Mi-a deschis un bărbat. I-am pus sub nas patul pistolului lui John Plenty și l-am împins înapoi, pe unde venise. Dacă nimeni nu mai ținea la etichetă, de ce-aș fi ținut eu?

Am închis ușa cu piciorul în spatele meu. Eram singuri într-un vestibul larg, în care puteai pune vreo două cărucioare, opt sau nouă paltoane, câteva perechi de cizme de cauciuc și tot mai rămânea loc pentru pendulă și suportul de umbrele. Ușierul era însă un tip remarcabil. Arma nu-l deranja deloc. Își ținea mâinile la vedere și se mișca lent, distant ca un castravete care nu se teme să fie murat. Purta o vestă de cașmir brodată, din Afghanistan sau Guatemala, cu nasturi negri, în formă de dinți de rechin. Hamul de piele de pe umăr, peste vestă, susținea țeava unei arme automate mari cât o dală de pavaj să nu-i alunece de sub braț. Purta pantaloni de lână și sandale – nu glumesc. Semăna cu Meher Baba, numai că avea o față ca o lună plină, iar mustața nu acoperea cicatricea care se întindea de deasupra urechii stângi și până la mărul lui Adam. Dacă era valetul, atunci îl aveam în față pe Junipero Serra.

Cu toate acestea, m-am bucurat că l-am cunoscut. Iată, mi-am zis, valetul care i-a făcut felul lui John Plenty, a dat foc la mașini, a tăiat venele altor victime. Iată valetul care, știam sigur, era capabil să-i ciuruiască pe cei doi abonați ai barurilor care zăceau pe covorul lui Tommy Wong.

– Ia zi, amice, l-am întrebat, împingându-l în cameră. N-am văzut eu oare semne ale măiestriei tale prin oraș în ultima vreme?

Mustăcilă nu-mi răspunse. Unii sunt modești. M-am uitat în spatele lui. N-am văzut pe nimeni.

Am făcut o nouă încercare.

– Ce calibru are pușcociul?

Nu făcea decât să mă privească. În sfârşit, mă confruntam cu un profesionist.

– Ai tras cu el azi? De trei sau patru ori?

Mi-am văzut reflecţia în ochii lui.

– Unde-i femeia cu Jaguarul?

Cicatricea lui Mustăcilă tresări scurt, parcă din proprie iniţiativă, ca un fir păr pe lentila unui proiector. În rest, rămase complet nemişcat.

– Ce-aştepţi? Am rotit pistolul, aducând patul paralel cu podeaua, scobindu-i nările cu viziera. Buletinul meteo?

M-a lăsat să-l pocnesc o dată între ochi cu patul armei, ca să-mi arate că se putea descurca. Apoi, când m-am dat înapoi să-l lovesc din nou, îmi luă pistolul.

Ştiu cum s-a întâmplat. Se mişca rapid şi era cu cincisprezece ani mai tânăr, da?

Ne-am bătut mai mult de formă. Am dat mai puţin decât am primit. Aşa cum un câine de casă – nu mai zic de un lup sau un coiot – ştie unde e poneiul orb dintr-o turmă, şi tipul ştia instinctiv că aveam probleme cu picioarele. Îmi trase un călcâi în rana de glonţ din gambă, făcându-mă să casc ochii în sensul propriu al expresiei. Se ocupă şi de restul corpului meu cu multă atenţie şi, când termină, îmi curgea sânge din amândoi genunchii. El se alesese cu o rană belită şi, din păcate, cu ambele arme.

Mustăcilă era bine antrenat. Mă lovi atât cât să preia controlul situaţiei, dar nu-mi luă piuitul. Mă lăsă conştient. După acest preambul blând, făcu un pic de spectacol ca să-mi arate subsolul.

Fiind aşezată pe panta orientată spre nord a Pacific Heights, casa nu avea un subsol ca toate subsolurile. Al ei oferea priveliştea sublimă a podului Golden Gate, Sausalito, Belvedere, Angel Island, Alcatraz, o parte din podul Richmond şi o fâşie lungă din însoritul Berkeley, până la El Cerrito, la vreo douăzeci de kilometri. Tocmai

admiram peisajul când Mustăcilă mă așeză pe scaun cu spatele la el. Scaunul era din lemn de tec finisat, foarte greu, cu brațe late și spătar drept. Mustăcilă trase draperiile, lăsând încăperea în beznă. Apoi aprinse câteva lumânări, umplând locul de miros de tămâie și petrol lampant. Am auzit zgomot de zăvor și scârțâit de balamale. Șoapte, foșnet de haine, pași. Parcă mă aflam într-o sacristie, înainte de cuminecătură, dar până la mântuire mai aveam de parcurs un drum lung.

Cu excepția draperiilor, pereții erau acoperiți de rafturi încărcate de lucruri fără valoare. Peste tot erau scaune pline de obiecte și teancuri de cărți pe mese. Dar cel mai impresionant obiect de mobilier stătea pe un postament mochetat chiar în fața mea, acoperit cu o stofă brodată cu argint și aur. Un vultur sculptat și vopsit ținea în gheare unul din cele două globuri aurite de pe stâlpii de susținere ai spătarului.

Măi, măi, un tron într-o democrație.

Mustăcilă îmi ajustă brusc scaunul, aliniindu-l cu tronul. Un fâșâit de haine și un miros de plută mucegăită precedară apariția doamnei Renquist, cu mișcări parcă îndrumate de artrită reumatoidă.

N-aveam de ce să fiu surprins. Doar mă aflam în casa ei. Totuși, dacă n-aș fi știut câte știam, n-aș fi recunoscut-o.

Girly Renquist purta veșminte purpurii, atât de grele și țepene, de parc-ar fi fost sculptate în piatră. În picioare avea conduri de aur. Pe pieptul ei amplu trona un colier cu mai multe șiruri de pietre. Cerceii, asortați, îi atârnau până la umăr. Ochii nu priveau drept înainte. Mi-am dat seama că avea pupilele miotice: de dimensiuni reduse, scânteiau ca două luminițe într-un cabinet stereo.

Buza de jos mi se umflase în jurul crăpăturii pe care mi-o făcuse Mustăcilă, așa că am rostit *Mwrenqwiss*, în loc de Renquist. Îmi ignoră salutul și se așeză pe tron.

După o vreme, am spus:

– Bănuiesc că aştepţi să mărturisesc ceva.

Treptat, catadicsi să mă bage în seamă.

– Ce-ai zice să-i spui lui Mustăcilă să te ducă cu maşina la Coit Tower? i-am sugerat. La jumătatea distanţei dintre capul treptelor Filbert şi semnul de parcare interzisă e o grămadă de rahat de câine. Te laşi în genunchi şi mănânci...

Valetul mă pocni peste ureche cu patul pistolului său, mult mai greu decât al lui John şi al lui Ecstasy. Mi-a sunat la urechi un cor de clopoţei.

Doamna Renquist îşi propti bărbia de degete şi mă studie. Poate e prea mult spus că mă studie. Mă privea ca şi cum tocmai turnase un litru de benzină pe un muşuroi de furnici şi aprinsese un chibrit. Acum se pregătea să-l vadă cum arde.

Nici nu se terminase bine melodia corului de clopoţei, că mi se adresă, plictisită de moarte:

– Ce se-ntâmplă cu tine, Danny?

Am scuturat din cap să alung nişte muşte iluzorii.

– Ce-ai avea tu de oferit care să ne intereseze atât de mult? De unde siguranţa pe care-o afişezi? Îşi examină palma şi-o scărpină, scuturându-şi zgomotos brăţările. Chiar crezi că ştii ceva ce noi nu ştim?

Am încercat să râd. Buza umflată tremură, dezvelindu-mi dinţii.

– Dimpotrivă. Sunt convins că ştii mai multe decât mine, doamnă Renquist. Eu sunt singurul tip din oraş despre care poţi fi sigură că nu ştie nimic. Un veritabil vas gol. Nu ţi-a spus nimeni că persoana întâi plural te face să suni la fel de preţioasă ca Richard Nixon?

Iradie de încântare.

– Flatatul, Danny, n-o să te ducă mai departe decât pretinsa ta ignoranţă neghioabă.

– Văd, am spus, încă ameţit de ţiuitul din urechi. Dar unde încercăm să ajungem?

– Hai, Daniel. Nu unde, ci la *ce anume* încercăm să ajungem. Scoase un oftat din străfundurile sufletului. Putem să trecem peste preliminariile astea plictisitoare? Putem să cădem de acord că ştii ce căutăm şi unde se află?

Am scuturat din cap.

– De ce nu? Dar n-o să te-ajute cu nimic. Pentru că, după cum mă tot chinui să explic oricui vrea să mă asculte, adică nimănui, nu ştiu şi nici n-am ştiut vreodată ce se întâmplă.

Zâmbetul îi dispăru de pe figură şi-şi mişcă scurt mâna stângă. Mustăcilă mă pocni pe partea cealaltă a capului.

Nu mişcase mâna decât foarte puţin, dar am văzut stele verzi şi ţiuitul din urechi a crescut în intensitate.

– Iisuse, am bolborosit, e bun tipul. De unde-l ai?

Nu-mi răspunse.

– Din Bagdad, oare?

Se încruntă precaută.

– Danny, câtă perspicacitate. Aproape c-ai ghicit. De fapt, e kurd. Natural, Kurdistanul e o altă lume decât Bagdadul. Dar te-ai apropiat mult. Ai fost acolo şi i-ai cunoscut locuitorii?

În ciuda tonului interogativ, nu sunase a întrebare, ci a bârfă la un pahar, aşa c-am ignorat-o. Prostul de mine. Mişcă iar din mână. Am mai primit o lovitură.

– Era o întrebare, sublinie ea.

– Nu, am rostit. N-am fost în Kurdistan, cum n-am mâncat nici iaurt de capră.

Zâmbi.

– E bine că Attik nu înţelege ce spui. Dac-ar înţelege, s-ar putea să te lovească... din proprie iniţiativă.

- De ce?

- L-ai insultat.

- Eu l-am insultat pe Attik? Cum? De când insultă muștele măgarii?

Încă o lovitură.

Lichidul care-mi curgea din urechea de lângă Attik nu era ulei de transmisie, dar am încercat să râd:

- Vai de mine, doamnă Renquist, Attik n-ar trebui să mai ia lecții de engleză, altfel poate să facă rău cuiva.

Nemulțumită de informația care-i scăpase, doamna Renquist se lăsă pe pernele tronului și se înfurie.

- El e tipul, nu-i așa?

- Zău, domnule Kestrel, dacă insiști să...

- Clovnul ăsta de-aici...

- Stai! comandă ea, oprind o altă lovitură.

- Pe el l-ai pus să-l tragă pe sfoară pe jurnalist? Am scuturat din cap ca un câine ud. Nu mai știu cum dracu-l cheamă. N-a fost Gerald? Sau a fost și el pe-acolo?

Se uită la mine. Bila îmi îngreuna dicția.

- Attik a fost cel care, la ordinele tale, a făcut vânzarea falsă către Haypeak în timpul Războiului din Golf. Nu fiul tău.

Girly tăcea.

- Mă-nșel?

Scoase un clopoțel de alamă din partea laterală, în umbră, a tronului. Dar eu nu terminasem:

- Attik l-a omorât și pe Gerald, doamnă Renquist, când a ratat schimbul cu Renée?

Strânse clopotul cu ambele mâini și duse în deget în interiorul lui. Mă privea în continuare.

- A fost nevoit s-o ucidă și pe fata de la buletinul meteo? Nu mai știu cum o chema...

- Carrington, spuse ea calmă. Cine-a spus că el a omorât-o?

– Eu. Era un martor-surpriză? I s-a spus s-o omoare, sau a făcut-o *din proprie inițiativă?*

Dădu drumul la clopoțel și mă studie, lăsându-l să atârne în mâna cu care-l ținea de mânerul de lemn sculptat. Apoi își răsuci delicat încheietura, până când clopoțelul scoase un clinchet discret, ca și cum ar fi vrut să vadă cât de încet poate suna.

În stânga tronului se deschise imediat o ușă. Apăru o persoană acoperită cu glugă. Doamna Renquist arătă cu două degete leneșe în direcția mea. Cu capul în jos, persoana se apropie de mine, aducând cu ea un miros greu de paciuli.

Se apleca lângă scaun ca să-mi pună ușor brațul pe suport, cu palma în sus. M-am opus. Înainte ca baza palmei lui Attik să mă lovească asupra urechii, ridică privirea. Am văzut că gluga ascundea un chip mutilat.

Rana, rotundă și recentă, nu se închisese. Fusese unsă din belșug și supura. Obrazul și sutura sagitală fuseseră tăiate până la os. Fața arăta ca un recif expus valurilor.

– El e Teddy, îmi spuse doamna Renquist. Nu de mult, a fost rănit foarte grav.

– Cu o sticlă spartă, din câte văd.

– Da, rosti ea prudentă. Mânuită de un prieten de-al tău. Auzi, Teddy, i se adresă ea, ca unui copil. Bărbatul cu sticla îl iubea pe bărbatul de pe scaun. Se aveau ca frații.

Apucându-se de treabă, Teddy întoarse spre mine craterul din orbita ochilor. Un colț al gurii se ridică într-un rânjet hidos, dar celălalt rămase atârnat în jos.

– I-au fost distruși nervii, explică doamna Renquist. Consecințele sunt... nefericite.

– Da... I-am oferit lui Teddy un zâmbet larg. Se vede că John a lovit bine.

Rânjetul îi pieri, chipul i se contorsionă și strânse chinga cu răutate.

– John Plenty, foarte nerecunoscător, a furat de la noi, spuse doamna Renquist. Când era un nimeni, l-am cules din zona aia infectă de ateliere de artă comunală, pe șantierele de la Hunter's Point. Studia corpul uman pe ascuns, în timp ce pentru public picta la normă abstracțiuni imense, fără nici o noimă. Numai că n-avea public. O singură privire la studiile lui și l-am calificat imediat drept prost. Își irosea talentul cu suprarealismul și expresionismul, așa-numita pictură intelectuală. Prostii. I-am oferit șansa să facă un portret, o provocare, pentru zece mii de dolari, mai mulți bani decât văzuse el în viața lui. A terminat lucrarea într-o lună. O capodoperă. A ajuns imediat să aibă propriul atelier, bani în bancă și toate femeile pe care le putea... picta. La sfârșit a ajuns la șaptezeci și cinci de mii de dolari pentru un tablou. Pufni dezgustată. Dacă nu eram noi, John Plenty ar fi pictat cu degetele în vreun salon de veterani.

– Și ar fi fost în viață, am subliniat eu.

– Asta-i o sumă mare, răcni ea. Din ea, îți dădea ție șase sau șapte mii, pe una din ramele alea mizerabile.

– Bine, asta înseamnă că John dubla prețul meu în spatele tău.

Doamna Renquist scoase un fluierat, apoi tăcu.

După ce-mi fixă antebrațul drept de suportul scaunului cu două benzi solide, Teddy trecu la stângul. Deși era atent să nu stea în fața doamnei Renquist, deși era rănit, Teddy lucra cu grijă. Cu cât repeți mai des un lucru, cu atât îl faci mai bine.

Doamna Renquist spuse disprețuitor:

– John Plenty beneficia de cea mai renumită galerie din oraș – Galeria Renquist – bani în bancă și nici o grijă pe cap. Dar a trebuit să se îmbârlige cu... cu...

– Golanca aia, i-am sugerat. Cu haimanaua.

– Haimanaua, repetă ea, ca să vadă cum sună. Nu ni se pare suficientă jignirea, dar dezvăluie o parte din adevăr. Ca prostul, John s-a îndrăgostit de ea şi a fost mai uşor de păcălit. Renée l-a făcut să *încerce* să ne păcălească. Apucă brusc clopoţelul cu mâinile. Sună ca strangulat. Să ne păcălească pe noi, mentorul lui, murmură ea.

Odată ce-mi legă ambele braţe, Teddy se retrase cu mişcări iuţi şi se evaporă în umbra din spatele tronului. Se deplasa cu uşurinţa unei plase de plastic goale, azvârlită de vânt pe trotuar.

– Regina lui? am întrebat încet.

Înclină din cap afirmativ, cu demnitatea unei împărătese.

– John Plenty, Renée Knowles, Tommy Wong... Au sfidat-o pe Împărăteasa lor? Am vorbit atât de încet, încât nu mi-am dat seama dacă m-a auzit.

Teddy reapăru cu două boluri de cristal pentru punci şi trei prosoape de culoare roşu-închis. Aşeză câte un prosop pe podea, sub cele două suporturi pentru braţe, apoi puse bolurile peste ele. Al treilea prosop mi-l aşeză în poală, fixându-mi-l bine sub coapse.

Privirea doamnei Renquist arăta că revenise numai pe jumătate în prezent din locurile pe unde-i umblaseră gândurile.

– Ne-au sfidat, rosti ea simplu.

38

Instrumentul era un obiect îndoit, care funcţiona şmechereşte. Prin îndepărtarea unui singur şurub, mânerul se desfăcea pe lungime, ca să facă loc unei lame albastre

înlocuibile, de dimensiunea unui brici cu tăiş dublu. Teddy se distra cu el de parcă s-ar fi antrenat pentru aruncarea cu briceagul. Ţinând mâna dreaptă întinsă, cu palma în jos, puse cuţitul pe partea opusă. Apoi trase mâna de sub el şi-l prinse de mâner în cădere, cu palma îndreptată tot în jos. Imediat îl aruncă în spate, peste umărul stâng, ca să-l prindă cu stânga. Dac-ar fi alunecat, tăietura ar fi fost urâtă. Nu ca rana de pe faţă, dar urâtă.

– Frumos, am remarcat eu. Parcă vezi prin crustă.

Dinţii stricaţi şi îngălbeniţi de fum ai lui Teddy îi transformară grimasa mutilată în imaginea radiografiei unui cap de piranha.

Măiestria lui sugera însă că nici eu nu eram prea departe de-a face grimase. Scoase o şurubelniţă mică şi groasă şi începu să schimbe lama. La gunoi cu cea veche, pătată de sânge şi uzată, punem una nouă, care luceşte ca un buchet de violete africane. Teddy aruncă lama folosită într-un bol; alunecă repede pe panta de sticlă, se plimbă pe cea opusă şi căzu pe fund, ca un păianjen captiv.

– Un cuţit de tăiat covoare, explică doamna Renquist deschizând o cutie cu ţigări. Teddy ne-a atras atenţia asupra lui. E un instrument pe care-l considerăm superior altora. Luă o ţigară şi o plimbă pe sub nări. Obişnuia să taie covoare.

Teddy ridică privirea spre mine. O să treacă o vreme până ce ochii lui trişti se vor acomoda cu sluţenia.

– Te-ai depărtat mult de meserie, băiete, am remarcat cu tristeţe.

„Băiatul“ îşi împinse mandibula în faţă, aruncându-mi priviri furioase.

Doamna Renquist zâmbi deasupra ţigării.

– Taie cel mai gros covor dintr-o singură mişcare, dar meseriaşii deseori îşi taie palma sau coapsa din greşeală. De aceea îi spun, cu afecţiune, *Bloody Mary*,

instrumentului înşelător, dar util. Apropie vârful ţigării de flacăra unei lumânări. Cu puţină teamă în glas, am observat noi, ca atunci când vorbeşti despre animalul tău de casă, care e un şarpe cu clopoţei.

– Ai crede că gloata asta exotică lucrează cu fetişuri.

– O, am încercat tot felul de brizbrizuri. Attik, de exemplu, are un cuţit splendid. Ţi l-a arătat?

– Nu, mi-a arătat numai *yubi-waza*.

– Se foloseşte la castrat berbeci. Doamna Renquist îşi ţuguie buzele şi inspiră fumul în exces din aerul din jur. Problema e, spuse ţinându-şi respiraţia, că lamele se tocesc mult prea repede când tranşezi carnea.

Când tranşezi carnea. Am auzit de asta.

Expiră fumul cu zgomot.

– Carnea de om e surprinzător de tare. Întreabă chirurgii. Şi hârtia e la fel. N-ai zice că hârtia şi carnea distrug lama, dar o fac.

În ciuda mirosului sufocant de paciuli şi tămâie, l-am simţit şi pe cel al ţigării ei, un amestec de tutun şi heroină. La fel ca un chinez care-şi duce repede la gură, cu beţişoarele, trei-patru îmbucături înainte de mesteca, şi doamna Renquist inhală adânc de trei-patru ori din ţigară, aspirând fumul adânc în plămâni, apoi îşi ţinu respiraţia îndelung. Când expiră, nu scoase decât foarte puţin fum.

Teddy strânse şurubul pe mânerul lui Bloody Mary.

– Problema era, reluă brusc doamna Renquist, că trebuia să ascuţi tot timpul cuţitul. De câte ori aveam nevoie de el, trebuia ascuţit. Attik a fost cel care-a insistat să pregătim cuţitul *in situ*. Asta încetinea lucrurile. Dar avantajul era efectul negativ asupra victimei sacrificate.

Sacrificiu. Am auzit de asta.

– În caz că nu leşina, vreau să spun. Nu se pune la îndoială că trebuie să ascuţi cuţitul înainte. Attik crede

că și dacă stă în teacă, tot se tocește. Ascuțitul însă e plictisitor. Începe mai întâi cu o piatră tare, folosind nu ulei, ci propriul scuipat, și continuă cu una mai fină numai când e deja prelucrat.

M-am gândit la asemănarea dintre felul în care ne câștigam traiul eu și Attik – frați în *hwettan* – dar mi-am ținut gura.

– Câtă vreme cei sacrificați trebuiau să urmărească procesul, există o anumită valoare psihologică intrinsecă. Dar, în general, am considerat că e o pierdere de timp și, ca să fiu sinceră – surâse discret – deloc convenabil. Deci. Surâsul se transformă în strâmbătură și dispăru când își schimbă poziția pe tron. Am făcut un compromis și-am ajuns la Bloody Mary. Schimbarea lamei se apropie destul de mult de tradiția la care ține Attik și e un procedeu suficient de rapid ca să fim eficienți. Lui Teddy îi place să schimbe lama; șurubul ăla îi dă satisfacție. Iar până acum clienții lui Bloody Mary nu s-au plâns. Umorul împărătesc aduse un rânjet stupid pe chipul diform al slugii ei lingușitoare. Ne vei spune, nu-i așa, domnule Kestrel, dacă spre sfârșit te vei simți cumva neconfortabil?

Teddy îi arătă lui Attik cuțitul pentru a-l inspecta, cu mânerul spre el. Attik îl luă și privi lama în lumina slabă, o încercă cu degetul mare și-și tăie câteva fire de păr de pe mână.

– Doamnă Renquist, am zis eu cu glas subțire, pot să vorbesc?

Ca întreruptă din visare, așteptă câteva secunde înainte de a-mi răspunde, ca să-mi arate că e plictisită.

– Da, domnule Kestrel?

– Înainte de a... începe, nu vreți să aflați câte ceva despre inel?

– Inel, domnule Kestrel? Își dădu capul pe spate. Ce inel?

– Păi cum, inelul lui Teodosus, desigur. M-am uitat pe rând la ea, la Teddy și la Attik. Cel din urmă era ocupat să-și taie o pieliță de pe degetul mare. Inelul cu granat. Mi-am îndreptat din nou privirea spre ea. Nu despre asta e vorba?

Își mângâie bărbia cu degetul arătător.

– Despre asta, domnule Kestrel?

– Păi despre ce naiba... Au fost uciși mulți în ultima vreme. Am presupus că...

– A, a, a! zise ea, făcând semn cu arătătorul spre mine.

– Ce...

– Oamenii sunt uciși când n-o ascultă pe Regina lor, mă lămuri ea, ca și cum ar fi făcut morală unui copil.

– Ești... ești Regina mea?

Pentru prima oară de când venisem, am sesizat o privire de nemulțumire clară pe chipul ei. Nu se uita la mine în momentul respectiv. Un spasm provocat de o arsură la stomac întrerupsese o ocazie socială importantă. Un inconvenient care va trece, trebuie să treacă.

– Domnule Kestrel... Se opri pentru a-și controla nerăbdarea. Inelul nu e la tine, domnule Kestrel. Nu l-ai avut niciodată.

Probabil că din cauza lui îl omorâseră pe Wong. S-a dus și cartea asta. Se descotorosiseră și de Missy, probabil. Faptul că mașina ei era afară nu spunea nimic. Poate că parcase pe un hidrant din fața casei lui Girly Renquist ca să ia un taxi până în centru. Poate că făcea cumpărături în timp ce eu mă pregăteam să mor. Poate că prezența mașinii ei nu era decât o coincidență. Dar dacă ei nu ziceau nimic de Missy, nici eu n-aveam de gând s-o fac. Care era deci situația mea? Nu vedeam nici o ieșire. La manuscris, mai ales la el, nu puteam apela. În momentul în care l-aș fi pomenit, Dave ar fi fost mort. Îmi salvase viața, cum

să-l răsplătesc făcându-i pe alții să-l omoare? Fie că pomeneam de manuscris, fie că nu, tot mort eram, ultima victimă din șirul lung de vieți distruse.

În fine, mi-am zis. Poate că Dave va găsi o cale de-a-l transforma în suficient combustibil ca să ajungă cu *Rummy Nation* în Mexico.

– Știi, se auzi o voce, chiar dacă Danny nu te ia în serios, nu înseamnă că vrea să moară.

De-abia *acum* apare.

– Ura! am strigat atât de brusc, încât l-am făcut pe Teddy să tresară. Dacă umorul s-a dovedit suficient în ofensiva Tet din Vietnam, trebuie să fie bun și pentru *Bizanț*. Ticăloși de demult, nemernici din prezent, că râdeți sau plângeți, o să murim cu toții!

Attik îmi închise gura cu o lovitură în moalele capului, cea mai puternică de până acum. Comportamentul meu nebunesc poate că-l nedumerise pe cajun, dar nu ținea în fața șefului operațiunii, consumator de „iarbă".

– Vezi? insistă Missy. Pe lângă asta, cum ai zis chiar tu, Danny habar n-are unde e inelul.

– Încercam să blufez, răspunse doamna Renquist calmă, până m-ai întrerupt tu.

Stând exact în locul întunecat de unde se ivise Teddy cel hidos, Missy repetă calm, dar cu încăpățânare:

– Cu tot respectul cuvenit, Maiestate, Danny nici măcar n-a văzut inelul.

Maiestatea Sa nu se arătă deranjată de insistențele lui Missy. Dimpotrivă, se părea ele două se cunoșteau, și încă foarte bine.

– Și, adăugă prietena mea, dacă tot nu-ți e de nici un folos, pot să te rog să-l lași în viață?

Mie îmi căzu falca. Attik mormăi ceva. Teddy se arătă profund dezamăgit.

– Explică-te, îi recomandă doamna Renquist lui Missy, dar fixându-mă cu privirea.

N-aş fi crezut-o pe Missy capabilă de servilism. Acum însă ieşi din zona umbrelor, manifestându-şi-l făţiş. Aparent neobişnuită cu aşa-zisa cameră a tronului, era şi ea speriată. Ca şi cum călca pe gheaţă. Gheaţă bizantină, subţire, care se spărgea nu numai când patina pe ea, ci era deja plină de fisuri.

– Inelul e la Tommy Wong, spuse ea.

Doamna Renquist nu zâmbi la cele auzite, dar îşi arătă satisfacţia prin vorbe:

– Nu, copila mea. Nu e la el.

Missy, ce naiba faci, îmi venea să-i spun. Inelul e la *ea*.

– Ai vorbit cu Tommy azi?

Teddy nu se abţinu şi râse scurt.

– Linişte! urlă Împărăteasa lui, speriindu-ne pe toţi.

Se lăsă imediat în genunchi, cu capul plecat până pe covor, la picioarele postamentului. Am văzut cum îi tremura tivul djellabei.

– Da, am vorbit cu el, răspunse ea calmă. Chiar în dimineaţa asta, de fapt. Nu-l mai avea... Se corectă: nu-l mai are.

Missy aruncă o privire prin cameră, apoi o fixă pe doamna Renquist.

– Ce s-a-ntâmplat cu Tommy?

Nimeni nu spuse nimic.

Dintr-un anumit motiv, doamna Renquist nu-şi lua ochii de la mine.

Nu înţelegeam ce joc făcea Missy, nici măcar pe ce planetă credea că joacă. Aş fi susţinut în orice clipă că Girly Renquist nu era în toate minţile, dar, în acelaşi timp, ştiam că nebunia se însoţeşte adesea cu ticăloşia insidioasă. Înainte ca Girly să tragă vreo concluzie periculoasă, am lansat vestea şocantă:

– Tommy e mort, Missy.

Prietena mea tresări, vizibil marcată de cele auzite. N-am apucat să adaug că văzusem cadavrul lui Wong cu nici două ore în urmă, că Attik îmi arse o lovitură sănătoasă peste cap, mai puternică decât ultima, cu atâta forță că îmi plesni o vertebră la ceafă și-am văzut stele verzi. Eram aproape inconștient și scuipam fiere pe prosopul din poală.

– Ce dezgustător, spuse doamna Renquist. Teddy!

Teddy sări de pe podea și înlocui prosopul din poala mea cu o familiaritate malițioasă. În cap îmi sunau scrâșnete de frână și zbierete de fazani la împerechere. Din câte-am înțeles, Teddy voia să mă castreze, dar ar fi trebuit să știe că nu se fac mișcări bruște în fața unui veteran dezorientat. L-am izbit în perineu cu fluierul piciorului și l-am răsturnat. Se lovi cu capul de-un colț al postamentului, zgândărindu-și rana, și scoase un geamăt de agonie.

Am tușit și-am mai scuipat puțină fiere.

– Asta-i pentru John Plenty, nemernic hidos.

Înainte ca Attik să-mi spargă capul, Teddy se replie. Se ridică în genunchi și, cu un miorlăit de motan opărit, sparse un bol de genunchii mei.

Missy și doamna Renquist țipară deodată, iar eu am scos un răcnet. L-am pocnit în ceafă pe Teddy cu vârful bocancului, iar călcâiul celuilalt l-am răsucit exact în rana de pe fața lui, ca și cum orbita ar fi fost un muc de țigară arzând. Teddy nu rămase tăcut la atacul meu. Dar se vede că doamna Renquist țipă mai tare, căci Attik, cu urechea ciulită la ordinele ei, îl pocni peste cap cu patul armei pe Teddy, nu pe mine. Somn ușor, Teddy. Așa cum din încheietura mâinii ridici și cobori o funie centimetru cu centimetru, țeava puștii lui Attik îl lovi neobosit pe Teddy pe tot corpul. Se întinse pe covor ca să tragă

un pui de somn lung, lung, suflând bule de aer prin sângele scurs din nasul spart, ca un câine în călduri.

Când termină de horcăit, am luat toți o pauză.

În afară de Missy. Deloc proastă, trecu iar pe poziție.

– Dacă Tommy Wong e mort, vorbi ea printre lacrimi, cu dinții încleștați, atunci știu unde e inelul ăla blestemat.

Doamna Renquist, care-și mutase privirea scârbită de la Teddy la mine, o fixă acum pe Missy, plină de interes.

– Continuă, dragă, o încurajă ea, îngăduitoare până la plăcere. Te ascultăm.

– Știi unde e cadavrul lui? întrebă Missy cu voce tremurândă.

Doamna Renquist se uită la Attik, care înclină ușor din cap.

– Știm. Se răzgândi și se uită la mine. Sau știam.

Foarte frumos, Missy, mi-am zis.

– Încă mai știi, deși inspectorul Bowditch o să-l descopere cât de curând, am spus eu amenințător, dar totuși prudent. Din clipă în clipă, mortul de la Debarcaderul 70 îl va conduce pe Bowditch la maistrul lui Tommy.

– Debarcaderul 70? Doamna Renquist se uită întrebătoare la Missy.

Prietena mea, pare-se neinformată, se întoarse spre ea și spuse:

– N-avem timp de pierdut. Trase aer adânc în piept. Am o rugăminte, Maiestate.

Maiestatea Sa își îndreptă postura.

– Nu-i cine știe ce, adăugă Missy repede. O chestiune de dreptate, serios.

Știam toți ce rugăminte avea. Sau credeam că știm. Dar doamna Renquist voia s-o audă din gura ei.

– O să-ți spun oricum unde e inelul, se lansă Missy. Știi asta. Dar Danny... Îmi aruncă o privire pe sub gene, ca

o școlăriță care recunoaște că e îndrăgostită în fața clasei și, trebuie să mărturisesc, era foarte convingătoare. Danny e... un prieten special. În trecut, așa cum știi, a lucrat bine pentru amândouă. Am ținut strâns legătura cu el în ultima vreme și am discutat mult despre situația actuală. Te asigur că nu știe nimic. A ajuns în această ipostază din pură întâmplare. Dacă Gerald n-ar fi panicat-o pe Renée...

– Nu rostim numele oportunistului ăla trădător și hoț, declară doamna Renquist ferm.

În loc să remarce că așchia nu sare departe de trunchi, Missy dădu din cap a înțelegere și-și reluă pledoaria.

– Da, desigur. Dar tot nu știe nimic, te asigur. Numai prostia noastră e de vină – te rog, lasă-mă să termin. I-am permis să comită greșeală după greșeală, până când, în cele din urmă, a ajuns aici. De ce să plătească pentru greșelile noastre? Dacă Tommy nu i-ar fi trimis pe idioții ăia trei după el...

– Da... aprobă doamna Renquist precaută. Erau niște nesuferiți. Total incompetenți.

– Sunt de acord, spuse Missy, docilă. Dar era foarte greu de știut ce să faci, Tommy intervenea la fiecare pas...

– Da, da, o întrerupse doamna Renquist nerăbdătoare. Observă că țigara i se stinsese și apropie capătul ars spre flacăra lumânării.

– Maiestate, își forță Missy norocul, dacă ai vedea lucrurile în așa fel încât să-l eliberezi pe prietenul meu, o să-ți ofer, ca de obicei, asigurările mele că o să... se poarte frumos.

Asigurările mele, ca de obicei? Depistam oare o înscenare? Dar de data asta mi-am ținut gura.

În liniștea coborâtă peste noi, doamna Renquist fuma. Apoi, cu o voce care se voia maternă, mi se adresă:

– Daniel, înțelegi că Marissa garantează viața ta cu a ei? Că și tu te găsești în aceeași poziție, de a garanta

viaţa ei cu a ta? Că aceste asigurări reciproce nu sunt altceva decât *promisiuni de logodnă* semnate cu sânge?

Probabil că am ezitat. Încă mai simţeam gustul sângelui în gât. Dar când am deschis gura, n-aş fi putut vorbi mai reverenţios nici dacă m-aş fi adresat chiar Herei. Ce altceva puteam face? S-o refuz pe biata femeie?

– Înţeleg, am spus aşadar, cu glas solemn.

Doamna Renquist trase de trei ori din ţigară şi se propti de spătarul tronului.

– Sunt de acord, spuse ea scurt, fără să-i iasă din gură nici o dâră de fum. După o pauză în care părea că se acomodează cu ideea că e conştientă, stinse delicat ţigara într-o scrumieră de aur de forma unei Himere cu gura deschisă într-un răget mut.

– Şi acum, copila mea, zise ea, punând jumătatea de ţigară nefumată în cutia de metal, spune-ne unde e inelul.

Missy vorbi pe cel mai neutru ton posibil, ca şi cum ar fi recitat o lecţie învăţată pe de rost.

– Gerald a făcut un pact nu cu Renée, ci cu Tommy. Dacă oricare dintre ei era prins, grav compromis sau nu putea pune inelul undeva în siguranţă... Missy ezită, iar tonul ei îşi pierdu neutralitatea. Trebuia, ştii... să-l înghită.

În cameră se făcu o linişte desăvârşită.

– Tommy se antrena.

Tăcere desăvârşită.

– Îl înghiţea, îl elimina. Îl înghiţea, îl elimina. Îl înghiţea...

Nici un sunet nu întrerupse liniştea.

– Acum ştii unde... să cauţi, adăugă Missy cu glas scăzut, de-abia terminând fraza.

Doamna Renquist se uită la Attik. Reci ca două portaluri gemene pe un deşert de sticlă vulcanică, în ochii lui Attik nu se citea nimic.

La mine nu se uita nimeni. De ce s-ar fi uitat? Ca de obicei, habar n-aveam despre ce vorbeau.

– E-adevărat că Tommy avea o mină cam ciudată când Attik... l-a interogat. Dar, drăguța mea, noi am crezut că ea făcuse o înțelegere cu... *creatura* aia.

– Gerald...

Doamna Renquist o săgetă pe Missy cu priviri de oțel, dar ea își împinse bărbia în față și continuă:

– Gerald făcea parte din înțelegere, dar n-a avut niciodată inelul. Deci nici Renée nu l-a avut. Tommy voia numai manuscrisul, după cum știi, dar n-a scăpat de sub ochi inelul nici o secundă.

Judecând după totala lipsă de interes a mamei față de moartea fiului ei, Missy ar fi putut la fel de bine să vorbească despre porturi COM întrerupte în Windows 95. Femeia pur și simplu nu era deloc afectată. Mama lui Gerald Renquist nu voia să se gândească decât la inelul lui Tommy Wong.

– S-a uitat la Bloody Mary de-a dreptul fascinat, spuse ea, gânditoare. Am observat asta atunci, dar nu i-am dat atenție. Tocmai bea un pahar cu vin când ne-am făcut intrarea spectaculoasă. Era cam devreme pentru vin, chiar și alb. Nu-i de mirare...

Ce-ar fi de mirare, mi-am zis, uitându-mă la încheietura mea. Era albă, pistruiată, străbătută de trei cute care separau palma de antebraț, marcată de o venă principală și alte câteva mai mici, paralele cu ea. Gândiți-vă la un zbor spre Burbank într-o noapte de toamnă caldă. În spatele luminilor de pe pistă, în spatele suburbiilor scânteietoare cățărate pe coastă, lumea a luat foc și strălucește precum gurile iadului printre fuioare dense de fum. Cine nu s-ar uita? E sfârșitul lumii, și e fascinant.

Tommy probabil că s-a concentrat, în timp ce privea atent cum i se taie venele, să elimine, metaforic vorbind,

posibilitatea de a voma inelul lui Teodosus chiar în mâinile dușmanului. Dacă așa au stat lucrurile, un asemenea curaj îl situa pe Tommy printre cei dintâi războinici ai avariției.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, doamna Renquist reflectă:

– Un client deosebit, nu? Va trebui să mergem să verificăm personal.

– Of, spuse Missy obosită, nu putem rămâne aici, să ne uităm la televizor?

Doamna Renquist o ignoră.

– Adu mașina.

Fără o vorbă, Attik mă eliberă cu două mișcări iuți din Bloody Mary. Mă ajută amabil să calc peste mormanul de mizerie care era Teddy. Am auzit trosnind sub tălpi cioburile de bol.

Am puține standarde după care judec lucrurile, dar „mașina", un Bentley imaculat, părea nou-nouță. Nu costă lucrurile astea un sfert de milion de dolari? Attik se îmbrăcă cu jacheta elegantă de tweed agățată în cuierul de lângă ușa garajului. Cu o curea la spate, nasturi de piele și petice în coate, aducea cu domnii rafinați din sălile de bal ale hotelurilor în căutare de văduve rușinoase. Jacheta era astfel croită încât la subraț să încapă un pistol israelian cu douăsprezece gloanțe.

Missy se așeză în spate cu doamna Renquist, eu în față, lângă Attik. Am luat-o pe Steiner pentru a coborî de pe panta nordică a Pacific Heights, spre Lombard. Am trecut prin fața galeriei, la care doamna Renquist nici nu s-a uitat. Attik o luă pe Doyle Drive și ieși la Park Presidio. Nimeni nu vorbea. Era o zi excelentă. Soarele greu al după-amiezii lumina grațios eucalipții din parc, lăsând pe capota Bentley-ului pete aprinse, asemenea

celor văzute de un epileptic care visează cu ochii deschiși. După mirosul greu de paciuli din camera morții, aerul proaspăt era foarte plăcut. Am fost obligat să-mi reprim dorința de a sări din mașină când Attik reduse viteza sub șaizeci de kilometri.

– Eu aș fi făcut altfel, l-am certat, când coti spre vest, pe California Street. Poți să ieși de pe Doyle la Presidio, chiar înainte de piața cu taxă. De acolo fie o iei spre nord, pe lângă statuia lui Strauss și pe sub piață, fie spre nord, prin parcare, și înapoi pe sub Doyle. Orice drum alegi, treci pe deasupra Baker Beach pe Lincoln și ajungi exact pe 25th Avenue și El Camino de Mar, ocolind cele trei semne de oprire. Înțelegi?

Bineînțeles, Attik mă ignoră și păstră tăcerea și ruta aleasă de el. Am ajuns la locuința lui Tommy Wong destul de repede. Vila arăta așa cum o lăsasem cu numai câteva ore în urmă. Aleea circulară era goală. Nici o frunză nu fusese smulsă din peisaj. Am urcat treptele și am găsit ușa de la intrare tot întredeschisă.

Deci Bowditch nu-mi ascultase mesajele.

Deschizându-și un nasture de la jachetă, Attik intră. Noi am rămas pe terasă. Cei doi cintezoi își mutaseră locul de conversație de pe horn pe o linie de tensiune care marca granița proprietății. Ziua rămase frumoasă, cel puțin pentru încă un minut.

Attik reveni ca să ne cheme în casă.

Mutase cadavrul lui Ecstasy lângă peretele de lângă ușa sufrageriei. Ecstasy eram cam țeapăn, poziția nouă nepermițându-i să se relaxeze complet. Pentru că nu stătea în drum, cajunul fusese lăsat la baza scării în spirală. În hol era suficientă liniște ca să se-audă musca.

Missy se opri la ușa bibliotecii.

– Pe mine vă rog să mă iertați. Nu...

Mai bine n-ar fi spus ce-a spus. Inima mea o luă razna. Dar în zelul de care era cuprinsă, doamna Renquist omise cu totul faptul că Missy nu avea de unde să știe ce spectacol de groază ne aștepta în spatele ușii. Așa că o apucă zdravăn pe braț.

– Curaj, copila mea.

Tommy Wong era tot legat de scaun și nu înviase între timp. Buzele începuseră să i se lase și i se vedea puțin gingia. Pielea lui avea culoarea gri a cimentului. Ochii, pe jumătate deschiși, încă mai luceau, ca și cum ar fi fost vii. Nici un fir de păr de pe cap nu era deranjat.

Attik nu stătu pe gânduri. O scoase pe Bloody Mary, îi tăie legăturile lui Tommy, apoi panglica roșie și rostogoli cadavrul pe podea. Numai datorită forței sale uriașe, însoțite de bufnituri suspecte, care se aud de obicei în momentele de suspans în liniștea de mormânt dintr-un cinematograf, reuși să îndrepte cadavrul ca să-l culce pe spate.

– Maiestate, murmură Missy, plescăind din buze, nu cred că pot să...

– Taci, drăguță, o liniști doamna Renquist. O să aflăm totul într-o clipă.

Cu toții eram de acord că Bloody Mary era bine ascuțită. Îl despică pe Tommy Wong din două tăieturi, de la abdomen la stern și de la apendice la glanda pituitară, alunecând ușor prin pereții stomacului ca prin materialul subțire al cămășii lui, ca și cum ar fi tăiat plicul cu nota de plată de la compania furnizoare de electricitate.

Nu prea mai era sânge care să se scurgă. Totuși, Missy începu să respire scurt și sacadat.

Attik scobi în stomacul lui Tommy cu o mână, cu ochii la chimonoul de deasupra șemineului, de parcă se gândea la ceva.

Missy gemu.

Attik scoase un mormăit şi-şi retrase mâna plină de resturile lucioase de grâu de la un mic dejun cu cereale.

Missy trase coşul de gunoi de plastic care conţinea jumătate din sângele lui Tommy, se lăsă în genunchi şi vomită în el.

Attik şterse trofeul de cămaşa lui Wong şi i-l arătă stăpânei sale. Doamna Renquist îşi puse o pereche de ochelari de citit ca să-l cerceteze îndeaproape.

– Dumnezeule mare, rosti ea aprobator, inelul lui Teodosus. În sfârşit!

39

– Ce-mi place la bijuterii e că o femeie poate să treacă cu ele de orice vamă fără să fie prinsă. Missy zâmbi şi-şi mângâie părul mulţumită. Mai ales dacă e frumoasă.

Mergeam pe 25th Avenue spre Geary Street, unde aveam şansa să găsim un taxi.

– Dacă mai vin şi a treia oră pe strada asta afurisită, am mormăit, o să-mi cumpăr nişte pantaloni scurţi şi un pedometru pe gambă.

În jurul nostru, oamenii normali îşi vedeau de treburile serii. Cuplurile împingeau cărucioare spre alimentară, câinii îşi târau stăpânii spre parc. Un tip cu cravata pe braţ trecu pe lângă noi în grabă, cu servieta într-o mână şi un buchet de flori în cealaltă.

– Câtă vreme nu-i Steaua Indiei, adăugă Missy.

– Da... Steaua Indiei. Nu mă interesa conversaţia. Nu mai dormisem ca lumea de când zăcusem sub Debarcaderul 70. Pe sub blugi îmi curgea sânge din genunchi, îmi sângera o ureche, îmi ţiuiau amândouă şi capul mă durea la fel de tare ca pe Raskolnikov. Îmi ciobisem

cumva şi un dinte. Dar trăiam, şi asta era o realizare. Seara era minunată. Ultimele raze de soare atingeau vag bancul de ceaţă, din unghiul cel mai plan posibil, groase şi palpabile, învăluind lumea într-o puritate numai a lor.

Numai a lor...

Am mângâiat în trecere un gard viu.

– Care-i locul inelului lui Teodosus printre celelalte pietre preţioase valoroase?

– Destul de nesemnificativ. Dar nu l-a văzut nimeni, deci e o legendă.

Am mers în linişte, căzuţi pe gânduri. Când Missy rosti ceva, am ridicat ochii. Ne aflam în mijlocul unei intersecţii în care nu-mi aminteam să fi intrat. O maşină era oprită la câţiva centimetri de trecere. Când am surprins privirea şoferului, acesta întoarse capul.

– Girly îl vânează de multă vreme.

– Poate că-l merită.

– Dumnezeu să-i ferească pe cei care au altă părere.

– Nu cred c-au mai rămas prea mulţi dintr-ăştia.

– O, dar întotdeauna există cineva, mă corectă Missy.

– Nu-i nevoie decât de un megaloman şi vreo două gorile ca să înceapă războiul, e-adevărat.

– Ce-i aia megaloman? Mai spune-mi o dată.

– Un psihopat mânat de iluzia bogăţiei, puterii, stăpânirii. Adică un sociopat. Dacă Girly reuşeşte să le impună şi altora iluziile ei, ajunge la rangul de împărăteasă.

– Ai făcut ceva cercetări, spuse Missy.

– În plus, poate deveni obsedată de grandios. Inelul lui Teodosus e grandios?

– Odată ce se va afla ce s-a întâmplat în San Francisco, inelul va fi considerat grandios.

– Nu peste mult timp, cred eu.

– De ce?

– Bowditch, Missy. Îl mai ţii minte pe inspectorul Bowditch? Lucrează la Serviciul Omoruri al poliţiei şi nu are de gând să renunţe. E foarte posibil ca el să fie următoarea persoană pe care-o s-o întâlnim. Când presa o să întrebe ce e cu seria de crime care pătează reputaţia oraşului San Francisco, o să aibă el ce să le spună ziariştilor. Şi atunci o să vedem noi ce înseamnă grandios.

– Am uitat complet de el.

– Posibil. Dar el n-a uitat de tine.

Apăru un taxi. Missy îi făcu semn cu mâna. Şoferul opri, se uită bine la noi, apoi demară brusc.

– Îi iau autorizaţia, declară ea.

– Poate că se grăbeşte la cenaclul de poezie.

– Numai de-aş avea celularul...

– Bună idee. Ai putea comanda pizza până găsim un taxi.

Pocni din degete.

– Când vine pizza, furăm maşina cu care-a fost livrată.

– Patru sau cinci oameni de ştiinţă refuză să le folosească?

– De pizza vorbeşti?

– De celulare.

– De ce sunt atât de recalcitranţi?

– Telefon aici. Am bătut cu degetul în cap. Satelit aici. Am arătat spre cer. Dacă microundele fac să bolborosească brânza de pe pizza, gândeşte-te ce-i fac creierului tău.

– Celularul e cea mai mare invenţie de la sutienul cu sârmă, se încăpăţână Missy. Nu s-ar produce dac-ar fi dăunător.

Mi-am dus degetul la tâmplă. Îmi curgea sânge.

– Tu o să-l iei pe-al tău cu tine şi-n mormânt.

– Nu-i nimic de râs.

– În anii ciumei, se lega un clopoțel de degetul mic al celor îngropați în grabă. Gândește-te la asta ca la un progres.

– Asta-i de-a dreptul grav.

M-am șters de sânge pe blugi.

– Missy, ce te necăjește? De obicei, râzi când e vorba de moarte.

Se prefăcu uimită:

– Am pierdut o afacere de un milion de dolari și tu te-ntrebi ce mă *necăjește?*

– Missy, i-am spus calm, tu n-ai nevoie de un milion de dolari.

– De unde știi?

– Știu. Primești bani din toate părțile, întotdeauna ai primit și întotdeauna o să-i primești. De ce te legi la cap cu un rahat de un milion de dolari?

Își mușcă buza.

– N-am realizat nimic. Adică nimic esențial.

Era foarte adevărat, dar nu i-am spus-o.

– Da, am călătorit. Fac parte din comisiile muzeelor. Am mâncat stridii alături de oameni de stat și paste făinoase cu mari cântărețe de operă. M-am culcat cu singurii miliardari interesanți de pe ambele coaste...

– Și te-ai măritat cu trei sau patru dintre ei. E viața ta. Obișnuiește-te cu ea. Pe noi, ceilalți, lasă-ne în pace.

– Nu vreau să mă obișnuiesc cu ea, obiectă ea, arțăgoasă. Nu vreau. Am pierdut optsprezece ani vânând afacerea asta și n-am de gând s-o pierd acum.

– Missy, ești nebună? Am avut noroc c-am scăpat vii de-acolo. De fapt, când ai încheiat cu părerile de rău legate de persoana ta, poate-mi explici și mie cum ai reușit să ne scoți pe amândoi teferi din ghearele lui Girly. Individul ăla cu cuțitul de covoare... Nu-i de glumit cu el. Și mai e ceva. Nu vreau să aud că viața trece pe lângă

tine ca un taxi. Pe lângă mine tocmai a trecut moartea, nu viaţa.

Missy întrebă concentrată:

– Nu John Lennon a spus că moartea nu înseamnă decât să cobori dintr-un taxi ca să te urci în altul?

– Spune-i asta pantofului său stâng.

– Lasă prostiile.

– Vorbeşte pentru tine.

– Exact cu mine vorbesc.

– Ascultă, am zis, uşor enervat. În ce mă priveşte, sunt foarte mulţumit să merg pe dalele astea, cu sau fără taxi, şi nu vreau să mă opresc. Indiferent la ce te gândeşti, nu mă pune la socoteală. Gata. Am încheiat-o. Kaputt. Hai să ne ducem pe Clement sau Geary sau oriunde, să luăm un taxi sau un autobuz sau o trăsură, tu în direcţia ta, eu, acasă. Vreau să mă spăl, să-mi ung rănile, să iau ibuprofen pentru durerea de spate, să-mi torn gheaţă în cap şi să beau un whisky pentru sufletul meu. Pe urmă vreau să merg la Original Joe's şi să mănânc cea mai groasă friptură newyorkeză, în sânge, cu mâinile. După aceea... Aha, mi-am amintit. M-am bătut cu mâna peste buzunare, semnificativ. Ai bani?

– Nu prea o să mai am, spuse Missy, privindu-mă.

– Asta-i bine. Că eu... Stai puţin, ce vrei să spui?

– Mă bucur că vrei să ieşi din afacerea asta, Danny.

– Şi tu nu? Mai vrei să ai parte de rahat? Să mai vezi un tip cu maţele scoase ca să vomiţi într-un coş de gunoi plin cu sânge? N-ai decât. Ia primul taxi care-ţi iese în cale spre prima crimă peste care dai. Eu mă duc pe jos acasă.

– N-o să fie chiar atât de uşor, Danny.

– Atunci uită-te la mine cum fac, deşi e greu. O să mă târăsc până pe Folsom Street, la nevoie.

Nu-şi luă privirea de la mine.

– Ce-i? Ce n-o să fie chiar așa de ușor?
– Îmi ești dator.
– Eu îți sunt dator? Cu ce?
– Cu o favoare.
– *Eu* îți sunt dator *ție o favoare?*

Ajunsesem la altă intersecție. Soarele cobora pe cer de la vest la est, luminând pielea ciopârțită chirurgical a lui Missy ca o emulsie iradiantă. Era obosită și-și arăta vârsta. Machiajul ei obișnuit – prea mult, prea temeinic aplicat, în încercarea copilărească de a stăvili setea acidă a timpului, în timp ce bătrânețea, de care se temea cel mai tare, își trimitea umbrele pe chipul ei frumos – dispăruse. Se temea atât de tare încât se autoiluziona că banii o pot ajuta să scape de ea. În razele soarelui atotcuprinzător, operațiile estetice de pe față se vedeau foarte bine. Dar Missy nu era obosită de vorbit.

– Daniel Kestrel, ce repede uiți. Nu erai legat de un scaun acum două ore, gata să ți se scurgă sângele într-un bol de punci, ca un coniac ieftin?

– Coniac ieftin? Missy, nu te-am mai auzit folosind o comparație atât de colorată și originală de când primul tău soț a fost prins la orgia aia cu...

– Nu schimba subiectul, se răsti ea. Am intervenit sau nu în favoarea ta?

– De ce dracu' crezi că m-am băgat în beleaua aia în primul rând? M-am dus la reședința Renquist ca să-ți salvez pielea. Am împuns-o cu degetul în umăr. Pielea ta. A ta.

– Mersi, sunt convinsă. Odată legat de scaun, însă, motivele tale cavalerești au devenit discutabile, nu?

– Discutabile? am strigat eu. Motivele mele cavalerești, cum zici tu, izvorau direct din considerația mea adâncă, personală, pentru creatura mizerabilă din înalta societate care ești tu.

O femeie bătrână apăru de nicăieri şi-mi scutură umbrela în faţă.

- Când aveţi de gând să învăţaţi voi, ăştia fără casă, că n-aveţi voie să vă certaţi între voi? Trebuie să fiţi uniţi. Pe lângă asta, sunteţi o pereche foarte drăguţă.

Missy adoptă o poză arogantă:

- Fără casă? Cucoană, te-anunţ că am cinci case pe trei continente.

Femeia se uită la mine.

- Vai de mine, rosti compătimitor.

- Am eu grijă de ea, am asigurat-o, luând-o pe Missy de braţ. O ia razna când se apropie iarna. Se teme de frig. N-aveţi nişte bănuţi?

- Nu uitaţi, îmi spuse femeia, dându-mi o bancnotă de douăzeci de dolari, trebuie să fiţi uniţi.

- San Francisco, am rostit eu mândru, când femeia se îndepărtă repede. Dacă nouă nu ne pasă unul de altul, cui dracu' să-i pese?

- Exact. Missy se repezi la bancnotă, dar am fost mai iute de mână şi-am băgat-o în buzunar. Îşi retrase braţul dintr-al meu. Ţi-am salvat viaţa, da sau nu?

M-am dat bătut.

- Absolut, Missy. Da, mi-ai salvat viaţa. Îţi voi fi veşnic recunoscător. Pe veci îndatorat. Fără intervenţia ta, aş fi fost deja o victimă. Vrei să-ţi car eu cărţile la şcoală?

- Nu, replică imediat. Vreau să-mi dai *Manuscrisul de la Siracuza.*

M-am holbat la ea, prostit.

- Atunci o să fim chit, adăugă ea dulce. Iar binefăcătoarea ta are dreptate. Nu trebuie să ne certăm. Şi n-o să ne mai certăm, pentru că, după ce-mi dai manuscrisul, n-o să ne mai vedem niciodată.

- O să fim chit, am repetat. Şi cu asta, basta.

– Terminat. Încheiat. Kaputt.

– Dar... o să rămânem prieteni?

– Poţi să fii convins, îmi spuse ea cu un zâmbet larg.

40

Am mai mers puţin şi-am întrebat-o de unde ştie.

– Simplu. N-ai mai spus nimic despre el din ziua în care ai auzit de el.

– De când am ascultat caseta cu prezentarea sergentului Maysle, pusă de Bowditch?

– Da.

– Tu ai ştiut tot timpul, desigur.

– Şi, desigur, am vorbit întruna despre el.

– Dar ştii mult mai multe. De exemplu, că Renée Knowles şi Maiestatea Sa Renquist colaborau ca să pună mâna şi pe inelul lui Teodosus, şi pe *Manuscrisul de la Siracuza*.

Missy negă, scuturând din cap.

– Renée lucra pentru Tommy. Eu lucram pentru Girly.

– Lucrai?

– La trecut.

– Aha, am zis eu sceptic, deci şi tu eşti moartă?

– Ea nu voia decât inelul, Danny. A mers foarte departe, dar acum îl are. Au murit mulţi, inclusiv fiul ei. Girly crede că asta face parte din caracterul inevitabil al istoriei şi, odată ce eşti de acord cu ce-a fost în trecut, nu mai ai limite. Aşa cum stau lucrurile acum, Girly o să ducă un trai prosper şi-o s-o şteargă cu inelul ei demult pierdut din oraş înainte ca prietenul tău Bowditch s-o prindă.

– Inelul demult pierdut...

– Vrei să înţelegi situaţia, Danny? Nu apela la raţiune. Gândeşte-te la povestea Teodorei. Nu trebuie să citeşti toate cărţile alea, deşi ştiu că te-ai informat asupra subiectului în timp ce te dezgheţai.

– Da, am zâmbit, am făcut o baie caldă de istorie.

– Tratatul lui Gibbon e suficient. Găseşti în el tot ce face Girly, în stilul ei, bineînţeles. Oricine a stat în calea Teodorei, oricine i-a fost necredincios, oricine i-a greşit l-a eliminat rapid. La fel procedează şi Girly. Asta-i logica pe care trebuie s-o aplici. Pe lângă asta, trebuie să reduci sfera de cuprindere a trofeului ei de la întreg Imperiul Roman la calitatea de antichitate. Când a apărut fiul Teodorei, l-a ucis imediat. Ce dacă băiatul a reuşit să-şi amâne sfârşitul cu câteva zile? În ce-l priveşte pe Gerald, a ajuns să înveţe la Stanford în fabuloşii ani şaizeci şi apoi s-a bucurat de viaţă. Girly l-a omorât numai *după aceea*. Pentru ea, a fost încă o etapă în atingerea scopului.

– Dar de ce? Ce imperiu ameninţa el?

– Ţine cont că roata se-nvârteşte şi istoria suferă mutaţii. Gerald ameninţa moştenirea vieţii trecute a lui Girly. Manuscrisul era ceva secundar, ei nu-i păsa de el. Nu era decât un mijloc de a obţine inelul, adevăratul simbol al sufletului ei, sau aşa ceva. Manuscrisul nu era altceva decât un produs secundar apocrif al evoluţiei ei, la fel de relevant pentru ea ca şi tratatul lui Gibbon. Sau al lui Procopius, tot aia. Momeala, ca să zic aşa. Gerald putea avea manuscrisul, din partea ei. Dar când s-a apropiat de inel, şi-a trădat mama, care a aflat imediat, bineînţeles. De fapt, Girly susţine că istoria şi astrologul ei au prevăzut evenimentele.

– Dar Gerald n-a avut niciodată inelul.

Missy scutură din cap.

– Asta n-a fost vina lui Girly, după cum nu se poate spune că n-a încercat să-l aibă. În esență, Girly i-a venit de hac tipului care trebuia, dar din alt motiv decât cel bun. Adevărata șmecherie era că Gerald se implicase în trădare mai mult decât știa ea. Și nu numai atât, nu era singurul trădător.

– Mie mi se pare că Girly era singura care nu trăda pe nimeni.

– Știi ceva? Ai perfectă dreptate. Gândește-te la Renée, de exemplu. Odată ce i-a luat manuscrisul lui Girly de sub nas, nu avea nici o intenție să-l dea – dar știi asta, adăugă cu glas dulce.

– Stai puțin. Girly negocia manuscrisul... prin intermediul lui Renée... cu Tommy... pentru inel... prin intermediul lui Gerald?

– Te descurci foarte bine, Danny. Asta a făcut. Ideea era ca două slugi mai mult sau mai puțin nevinovate să se întâlnească în circumstanțe neutre – vernisajul lui John Plenty...

– Neutre? am întrebat, neîncrezător.

– Nevinovate? întrebă ea pe același ton, și apoi râse. Trebuia să se facă schimbul, atâta tot. Dar Tommy nu avea deloc încredere în Girly, și pe bună dreptate.

– Știa că ea avea niște crime la activ?

Missy scoase problema din discuție.

– Avea manuscrisul, și cu asta l-a tras pe sfoară pe Tommy.

– Tommy a obținut inelul în mod legal?

Nici asta nu intra în discuție.

– L-a plătit, dacă la asta te referi.

– Nu la asta mă refer.

Missy ridică din umeri nerăbdătoare.

– Și ce naiba s-a întâmplat? Ce n-a mers?

– În primul rând, Tommy n-ar fi trebuit să încerce să facă afaceri cu Girly. Trebuia să învețe din experiența cuplului din Mill Valley. Când vine vorba de afaceri cu Girly și Attik, ești vârât în ele până peste cap.

– Evident. Și-atunci de ce-a-ncercat?

– Girly știa că are inelul și amenința că va dezvălui informația. Dacă lumea afla că Tommy avea inelul, l-ar fi obligat să renunțe la el.

– Dar și el avea mijloace de constrângere, nu?

– Nu era suficient de crud ca să le aplice. În plus, Tommy era întreg la minte. Știa că oricine pornea la drum avea să piardă.

– Un impas periculos.

– Nu chiar. Girly i-a spus lui Tommy că, dacă nu punea ea mâna pe inel, orice s-ar fi întâmplat, Attik l-ar fi omorât. Așa i-a spus, cu vorbele astea, pe tonul cel mai cald pe care l-ai auzit vreodată, în timp ce luau prânzul la un local scump.

Mi-am mutat privirea de la intersecția de care ne apropiam la automobilele aliniate pe trotuarul de vizavi, apoi la Missy.

– Ai fost de față. Ai luat masa cu ei.

Nu mă privi în ochi.

– Da.

Una din legăturile misterioase care ne apropia se rupse încet.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Tommy s-a speriat și i-a angajat din nou pe ticăloșii ăia trei, făcând o încercare deplorabilă de a se apăra de Girly. Mai târziu, asta s-a transformat în încercarea penibilă de a te intimida și a te face să renunți la manuscris.

– Pe care nu-l aveam, am subliniat.

– Nu încă, sublinie și Missy, la rândul ei.

M-am încruntat.

– I-a angajat din nou?

Nu-mi răspunse la întrebare.

– Ce s-a întâmplat la galerie?

– Greu de spus. E posibil ca Renée să-l fi văzut pe Attik când a intrat. Oricum, a simțit că ceva era în neregulă. Missy zâmbi. Nu era foarte beată, să știi.

– Nu voia decât să trăiască, i-am spus calm.

– Nu voia decât să trăiască cu *Manuscrisul de la Siracuza,* mă corectă ea dur.

– Atunci nu prea i-a mers.

– Nu. Gerald avea oricum părerile lui despre ce se petrecea. Dar, vezi tu, noi credem că...

– Noi?

– Noi credeam, se corectă ea, că Gerald și Renée aveau de gând s-o șteargă cu manuscrisul și cu inelul în barca lor, ca să spun așa. Dar lucrurile au luat-o razna.

– Lucrurile au luat-o razna, am repetat mohorât, dând din cap.

– În seara aceea, Gerald s-a dus la Tommy să ia inelul. Tommy a refuzat să i-l dea. Nu avea încredere în Girly, iar Gerald nu l-a convins să aibă încredere în ea nici măcar în seara respectivă.

– Între timp, Renée s-a dus pe Jackson Street să ia manuscrisul.

– Da. Gerald a fost obligat să apară la vernisaj cu mâna goală și intenționa să-i spună lui Renée să ducă manuscrisul înapoi la Girly. Dar ceva a speriat-o.

– Ziceai că l-a văzut pe Attik.

– Da, poate că l-a văzut. Știi că lucra la bucătărie în seara aia?

Probabil că mi-a căzut maxilarul. Missy zâmbi.

– În jachetă și pantaloni. Deci Renée a băut vreo două pahare, ca să treacă timpul.

– Poate c-a băut ca să-şi calmeze nervii, pentru că deja încurcase lucrurile, ascunzându-şi maşina.

– A fost o simplă măsură de precauţie, bănuiesc, care s-a transformat într-un dezastru. În orice caz, legătura deja slăbită dintre ea şi Gerald s-a rupt complet când şi-a dat seama că el nu are inelul. Speriat, Gerald a obligat-o să-i dea oricum cheile. I-a spus că Tommy nu va da inelul până nu ţine manuscrisul în mână şi că se putea avea încredere în el.

– Aşa că Renée s-a trezit într-o situaţie dificilă.

– Şi în imposibilitatea de a se apăra. Nu putea renunţa la manuscris şi nu se putea duce la Girly cu mâna goală. Probabil că nu s-ar fi putut întoarce la ea nici dacă avea manuscrisul, dar nu şi inelul. În realitate, ea şi Gerald voiau s-o şteargă din oraş şi cu manuscrisul, şi cu inelul.

– Ce tablou frumos! Aşa că şi-a găsit o escortă şi a aruncat mizeria în poala lui Gerald.

– Da. Aşa a crezut toată lumea. Numai că a apărut o problemă.

– Nu se poate! O problemă? De exemplu, manuscrisul se afla în maşina ei, dar cheile erau la Gerald?

– Nu crezi că avea chei de rezervă acasă?

– Ăăă, eu n-am chei de rezervă acasă.

– Îţi aduci aminte că în bucătărie a dat peste cap un pahar de şampanie? mă întrebă Missy cu voce plăcută.

M-am încruntat.

– Sau de Chardonnay?

Am înclinat din cap, poate repede, poate încet. Poate că aveam gura deschisă. A fost, oricum, un gest prostesc.

Missy reluă prudentă:

– Cineva i-a raportat imediat lui Girly, care a presupus că...

– Renée a înghițit inelul, am continuat eu.

– Nimeni nu i-a putut scoate asta din cap. Din clipa aceea, soarta lui Renée a fost pecetluită.

– Bestia. Nici măcar nu avea inelul.

– Fata potrivită, motivul greșit.

– Dar, am protestat eu, Tommy a fost cel care...

– A, acceptă Missy cu indiferență, Tommy a suferit din cauza nefericitei întorsături a evenimentelor.

– Sunt convins, am spus cu amărăciune. Dar tot nu avea manuscrisul.

– Tot nu-l avea. Gerald, agitat, îi dădea înainte cu șarada cu cheile de la mașină. Colac peste pupăză, după ce că Tommy n-a vrut să-i dea inelul, prezența ta l-a iritat la maximum. Trebuia să pună inelul în poșeta lui Renée în timp ce-i lua cheile. Dacă n-ar fi făcut mișcarea, poate că ar fi scăpat cu viață amândoi. Dar el a luat cheile. Iar Girly a crezut că s-a făcut schimbul și că Renée nu mai era utilă.

– Gerald știa unde-și parcase ea mașina?

– Nu avea nici o importanță.

– Attik a urmărit-o pe Renée, conform ordinelor.

– Și când ea n-a avut ce inel să-i dea...

Missy tăcu.

– Pe mine de ce nu m-a omorât?

– A încercat să fie discret.

I-am râs în față.

– Și la scurtă vreme s-a dus după Gerald. Discret, bineînțeles.

Missy mișcă din mână nerăbdătoare. Încerci să te prinzi, parcă voia să spună.

– Girly n-a mai apucat să-l trimită la tine pe Attik pentru că te-a ridicat inspectorul Bowditch. Dar era cât pe ce s-o facă. Până când ai ajuns acasă, Girly a înțeles

ce se petrecea și știa că ai fost întotdeauna fermecător, dar *naïf*.

– Gerald avea și el mâna goală, am insistat eu. Sau să zic că lucra pe stomacul gol?

– *Voilà*.

– Ce încurcătură afurisită!

Mai aveam câteva străzi până la Clement Street, unde puteam găsi un mijloc de transport.

– Dar Djector? Pare capabil de minciună, înșelăciune, furt și chiar omor, dacă vrea să obțină ceva.

– Asta am vrut noi să crezi.

– Asta ați vrut voi...

– Încercam să te apăr, Danny. Înțelegi, Girly voia să-ți facă felul imediat.

– Mie?

– Dar n-am lăsat-o. I-am spus: Girly, Danny e un băiat inteligent. Hai să-l lăsăm în pace o vreme, cât avem noi treabă. Poate apare el cu ceva. Și uite ce s-a întâmplat. Zâmbi. Sunt atât de mândră de tine, Danny.

– Djector n-a fost deloc implicat?

– De fapt, a fost, dar numai până anul trecut. Când a văzut ce întorsătură violentă luaseră lucrurile, a renunțat. Cum a făcut și Kevin Carnes. Au fost deștepți. Sau lași, adăugă ea. Oricum, Manny a ieșit din combinație.

– Bănuiesc că lașitatea depinde de punctul tău de vedere, am remarcat acid.

Missy făcu o grimasă.

– Tommy Wong nu s-a lăsat descurajat.

– Cazul lui se explică de la sine, am observat cu amărăciune. Dacă toate lucrurile sunt egale și nu transcendente, ai prefera să mori cu venele tăiate sau cu mațele pe-afară?

– N-am de gând să mor în nici un fel, îmi răspunse Missy, strâmbându-se din nou.

41

În față se vedea California Street. Era pustie, fapt cu totul inexplicabil. Dar mie-mi convenea. Mai aveam de pus un milion de întrebări.

– Au fost toate astea o repetare a fiascoului de la Mill Valley?

– Da, în măsura în care Tommy dorea să aibă manuscrisul suficient de tare pentru a da inelul pentru el. În acest scop, i-a făcut o vizită Moirei Carrington la Mill Valley. Mai ții minte că era pasionată de bijuterii?

Am înclinat din cap, apoi am spus repede:

– Stai puțin. *Moira Carrington* avea inelul lui Teodosus?

– Îți explic lucrurile în ordine inversă. Nu mă grăbi. Surâse discret. Era foarte interesată de bijuterii, dar nu orbită de ele.

– Tommy luase pe cineva cu el? Ca șofer sau mai știu eu pentru ce?

– Pe Gerald. Ca șofer sau mai știu eu pentru ce.

– Dumnezeule mare! Și păreau niște oameni atât de simpatici.

– Erau simpatici. Când au vizitat-o pe doamna Carrington la Mill Valley, Haypeak nu se întorsese din Irak. Asta nu înseamnă că Moira nu voia să păstreze inelul. Chiar asta avea de gând. Tommy și Gerald au încercat s-o convingă să renunțe. Ea n-a cedat, iar ei l-au chemat pe cajun și pe cei doi prieteni idioți al lui.

– Atunci i-a angajat prima oară, mi-am dat eu seama.

– Dar Moira Carrington nu era Danny Kestrel. Missy mă strânse afectuos de braț. Și nici Renée Knowles. Gorilele alea second-hand n-au trebuit decât să...

– Gorile second-hand? am spus cu glas tare, înțelegând dintr-odată că, dacă până atunci considerasem argoul lui Missy o simplă poză, mă înșelasem profund.

– N-au trebuit decât să intre în livingul ei și gata treaba. Tommy i-a făcut o ofertă foarte rezonabilă: banii înapoi și încă o dată pe-atât, în total douăzeci de mii. Moira era atât de speriată, încât a fost nevoit să-i explice de două ori. Când a înțeles ce scăpare delicată îi punea Tommy la dispoziție, a acceptat. Recunoscătoare. Și știi ceva?

– Ăăă... ce?

– Haypeak n-a aflat niciodată.

– Îți bați joc de mine.

– Moira nu i-a spus o vorbă. Era o situație prea gravă. Din experiența ei, el ar fi putut învăța câte ceva despre cum să se poarte. Faptul că ea cocheta cu piața neagră i-ar fi putut ruina cariera, ca să nu mai spun că putea s-o omoare. Ultima oară când i-a văzut pe cei cinci nebuni, a jurat că se lasă de contrabandă cu bijuterii și n-a spus un cuvânt nimănui despre mica ei aventură. Fac pariu că nu mai avea un somn liniștit.

Missy se opri din mers, dar continuă să vorbească:

– Haypeak, însă... Danny, pot să folosesc alt pronume?

M-am oprit și eu.

– Poftim?

– Da, spuse ea hotărât, ți-o datorez.

Începu să pășească din nou. Mă luă de braț fără să se uite în ochii mei. Am simțit gustul groazei. Parcă era gust de sânge.

– Noi ne-am folosit de Carrington cum ne-am folosit și de Haypeak.

– Noi, am repetat încet pronumele. Și totuși, nu gust de sânge simțeam, ci de groază. Era inevitabilul.

– Ea era la Londra, într-un hotel de lux, așteptând să vină Haypeak de la Bagdad. Moira Carrington a căzut în capcana escrocheriei puse la cale de moștenitoarea ruinată ca acul barometrului prevestind un uragan.

Escrocherie?

– Missy...

– Nu mă întrerupe. Am jucat bine, să știi.

M-am oprit și-am măsurat-o.

– În rolul moștenitoarei ruinate?

– Impecabil.

– Sunt convins.

– Hai, hai, zise ea, trăgându-mă de braț. Am plecat din hotelul londonez cu zece mii de dolari – atât avea Moira la ea – după ce ne-am strâns mâna. Am promis să-i dau înapoi cincisprezece mii, adică o dobândă de cincisprezece la sută într-un an de zile. Moira s-a ales cu inelul lui Teodosus drept garanție.

– De unde dracu' l-ai luat? m-am stropșit eu. Știa ce era?

– S-a prefăcut că nu știe. Missy îmi oferi un zâmbet larg. Avea de gând să mă înșele, bineînțeles.

– Vrei să spui că le-ați întins amândurora aceeași capcană?

Missy dădu din cap cu entuziasm, aproape râzând.

– Nu ți s-a părut deloc ciudat, dacă nu chiar o coincidență, să dai peste doi vulturi zgârciți – Carrington și Haypeak – atât de asemănători în același cuib? Nu te-ai gândit că puteau fi polițiști sau informatori sau prea proști?

– Dimpotrivă, dragul meu. M-am gândit că doi vulturi în același cuib, ca să mă exprim la fel de neobișnuit ca tine, era cel mai normal lucru din lume. Gândește-te la Kevin și la mine, la Girly și la Gerald. Cât privește prostia lor... Făcu un gest semnificativ. Zgârcenia eclipsează totul, chiar și zgârcenia, spuse ea și râse.

– Bine, dar de ce toate subterfugiile?

– Simplu? Tommy și Djector erau atât de cunoscuți că-i recunoșteai și pe întuneric. Bântuiseră toată Europa

ani la rând, încercând să facă o afacere împreună. Operațiunile cu antichități aranjate de Renée n-au fost decât acoperirea sub care Tommy vâna manuscrisul. Nu mă înțelege greșit. Colecțiile lui Kevin, calitatea de manager a lui Djector, ciupeala lui Renée, afacerile cu cărți ale lui Tommy – toate erau legale. Însă întreprinderea manuscris/inel gemea de piste false, legături mincinoase și cheltuieli mari. Alianțele noastre se destrămau așa cum se formau. Ne certam, ne împăcam, renunțam, ne luam vacanță, reveneam. Am rămas faliți și ne-am retras un an, doi, trei. O pistă se evapora numai ca să facă loc alteia. Eram un grup de naivi, avântați, nevinovați – chiar cinstiți – dar și vicleni care se apărau, neprofesioniști și cu bani din când în când. Multă lume care nu trebuia știa cine suntem, și nu mă refer la autorități.

La un moment dat, Tommy și Djector au reușit să descopere inelul undeva în Europa. Asta după ani de zile de la moartea individului care ne contactase pe Kevin și pe mine în Paris. S-a întâmplat să mă aflu la Londra și eram dornică să dau o mână de ajutor; dar n-aveam de gând să fiu arestată pentru faptul stupid de a nu declara la vama aeroportului o antichitate furată. Mai ții minte ce ți-am spus de dimineață, că Tommy mi-a pus inelul în mână? E-adevărat, dar nu ți-am spus unde a făcut-o. La Londra.

Ochii lui Missy străluciră la amintirea clipei. Continuă:

– Știam că eram în siguranță dacă aduceam inelul în Statele Unite. Odată ajunși pe teritoriul nostru, aveam să punem la punct micile detalii enervante, cum ar fi cine să-l dețină. Missy rânji. Ne venise o idee nebunească, să-l deținem pe rând, ca și cum ar fi fost un condominiu pe Coasta de Azur. Râse batjocoritor. O lună Tommy, o lună eu, o lună Manny...

– În familie...

– Danny, ești o pacoste. Câștigasem controlul și asupra inelului, și a manuscrisului, declară Missy fără ocolișuri. Dar inelul era în Anglia, o țară cu control vamal strict, iar manuscrisul în Irak, unde războiul a izbucnit peste noapte.

– Și cum ați reușit?

– Foarte ușor, mulțumesc frumos. Dar până la urmă... S-a întâmplat ca în geografia politică. Întâmplarea a făcut ca Girly și Gerald să depisteze manuscrisulîn Irak, iar Tommy, Djector și eu să descoperim inelul în Anglia, deci dintr-odată s-au format două coaliții dintr-una singură. Ca și cum s-ar fi ridicat un șir de munți între noi.

– Vă redefineau experiența, averea, soarta – recolta voastră, ca să zic așa.

– Da, surâse Missy, recolta noastră. Între timp, Carrington poate că era foarte îngrijorată din cauza prietenului ei, dar n-a uitat să-l pună pe agentul ei de publicitate să aștepte avionul pe aeroportul Heathrow cu vreo doi reporteri după el, ca să apară în direct la CNN.

– Jurnaliștii au agenți de publicitate?

– Din întâmplare, Djector era de cealaltă parte a Canalului, la Deauville; cumpăra un cal. Pe atunci, el și Tommy se gândeau serios să ducă inelul în Statele Unite în stomacul unui mânz de un milion de dolari.

– Missy, am întrerupt-o eu, mitomania ta îmi depășește naivitatea.

– Dar, continuă ea imediat, se știa că DEA scana animalele importate chiar cu riscul ca ele să dea în cancer. Totuși, Tommy și cu mine eram gata să ne asumăm riscul de a muta inelul de la Harwich la Deauville. La un moment dat, Djector intrase într-o afacere cu cineva care pomenise de pasiunea doamnei Carrington pentru bijuterii. Manny era la un bar lângă hipodrom și a

văzut-o la televizor, coborând din avion la Londra. Găsise modalitatea de a scoate inelul din Anglia. Gândește-te la asta, Danny.

– Oho, sigur că mă gândesc.

Lui Missy îi făcea evident plăcere să-și amintească.

– Am contactat-o la hotelul unde stătea. Restul a fost floare la ureche. În consecință, o întreagă rețea media era cu ochii pe porumbeii noștri călători. Îți dai seama? A fost foarte distractiv. Dacă voiam să știm unde se află unul din ei, nu trebuia decât să deschidem televizorul! Râse cu o poftă nebună, din toată inima; un râs de prădător. Bineînțeles, adăugă ea, când s-a ajuns în Mill Valley, unul din cei doi jurnaliști n-a înțeles logica inexorabilă a finalului de partidă.

– Final de partidă. Da. Așa că i-ați... reglat imaginea.

– Am făcut-o cu finețe.

– Tâlhărie, incendiere, crimă...

– Haypeak și-a căutat-o cu lumânarea.

– Halal finețe...

– Dac-ar fi fost implicat Tommy, rezultatul ar fi fost cu totul altul. Cu siguranță altul. El nu era în stare să apese pe trăgaci.

– Și nici să pună pe altul s-o facă în locul lui.

– Absolut.

– În schimb, cineva antrenat un pic...

Ea aprobă.

– Treabă de o zi... am constatat cu amărăciune.

Missy rămase imperturbabilă.

– Carrington și-a găsit sfârșitul prin Tommy, și a mers. Din păcate, Haypeak și l-a găsit prin Girly. Dar și-a căutat-o cu lumânarea. În ce-o privește pe Carrington, întâmplarea nefericită a făcut să fie acolo când a apărut partenerul de afaceri al prietenului ei... Ca și cum soarta... Pe de altă parte, până când lumea și-a dat seama ce anume

se furase, de ce fuseseră omorâți și de cine, inelul nu fusese pomenit. Vrei mai multă finețe?

– Ai dreptate. Probabil îmi scade capacitatea de percepție. Ești sigură că nu și-au dat seama? Au mers lucrurile chiar atât de departe?

Missy tuși.

– Girly consideră astfel de explicații nedemne de ea. În orice caz, Djector a auzit de cele întâmplate, ca toată lumea. Și atunci s-a retras. Dar știi ce?

– Ce?

– Atunci a decis Gerald că maică-sa a depășit măsura.

Am așteptat la semafor. Un scuter la fel de zgomotos ca un gater dădu colțul și o luă în sus pe California Street, spre vest. Era singurul vehicul de pe stradă.

– Hai să ne gândim la asta, Missy. Tu personal de când vânezi *Manuscrisul de la Siracuza* și/sau inelul lui Teodosus? De când erai căsătorită cu Kevin Carnes?

Îmi confirmă înclinând din cap.

Mă străfulgeră un gând.

– Kevin te-a părăsit din cauza...

– Eu l-am părăsit pe Kevin, mă corectă ea brutal.

– Sigur. În regulă. Câți oameni au murit de când ai început să te interesezi de ele?

– Nouă, îmi răspunse prompt.

– L-ai socotit și pe bărbatul necunoscut din Franța?

– Bine, bine. Zece.

– Când o să pui mânuțele tale reci pe manuscris, ce-o să faci cu el? Unde-o să te duci? Cine sau ce-o să te ferească să fii și tu omorâtă?

– Răspunsul e simplu, Danny. Nu intenționez să-l păstrez. Vreau să-l vând pentru o avere. Odată ieșit din mâinile mele, o să fiu în siguranță.

– Nu te îngrijorează Maiestatea Sa Renquist și Attik, sluga ei?

– Dimpotrivă. Chiar în timp ce vorbim noi acum, poliția și alte autorități sunt pe urmele lor în drum spre Afghanistan sau alte locuri la fel de îndepărtate. Iar mie, o bătrânică, nu-mi vor strica șase luni într-o suburbie anonimă din Albuquerque sau Tucson.

– Bătrânică? Atât de sinceră. Atât de ștearsă. Atât de comună. Atât de banală. O să dai Jaguarul pentru un Buick?

– Bineînțeles că nu. O să-i prindă bine un strat nou de vopsea. Totdeauna ajungi la extreme, Danny.

– Bowditch nu-i prost, Missy. O să miroasă el ceva.

Pentru prima oară de cinci străzi încoace, Missy se uită în ochii mei.

– Cum o să miroasă el ceva?

Am dat din umeri.

– ADN-ul din voma din coșul de gunoi al lui Tommy Wong?

Un zâmbet subtil îi coloră fața.

– Singurul mod în care poate mirosi ceva e dacă-i spui tu. Și dacă-i spui ceva o să se prindă imediat că manuscrisul a trecut și prin mâinile tale. Crezi c-o să-i placă? Crezi c-o să-ți placă?

Am țuguiat buzele.

– Doamne-ajută! strigă Missy. Taxi! Și sări de pe bordură, direct în fața unui taxi.

Ca să n-o omoare, șoferul călcă frâna și se opri cu un scrâșnet. Din roți ieși un fum cu miros înțepător.

– Nu iau nebuni în mașină, fir-ar să fie!

– E-adevărat că prietenul meu nu-i întreg la cap, rosti Missy, deschizând portiera, dar nu se manifestă decât dacă citește poezii și chestii asemănătoare. Urcă, mă invită ea calmă.

– Serios? Eu scriu poezie, zise taximetristul, renunțând la război.

– Clay and Scott, spuse Missy.

Aş fi putut să enumăr câţiva poeţi, ca să-l verific, dar ea îmi închise gura luându-mă de braţ şi maşina porni în linişte.

Şoferul făcu o întoarcere completă şi porni spre est, pe California Street, până la Divisadero, unde o luă spre nord. Pe drum, înserarea îl îndemnă să aprindă farurile. Coti la dreapta pe Clay şi se opri la Scott, o stradă mai jos.

– Dă-i bancnota, spuse Missy. Restul, vă rog, îi spuse şoferului, când i-am întins banii.

Am coborât şi mi-am întins picioarele. Un exerciţiu neplăcut, pentru că trosneau şi le simţeam amorţite. Aşa şi arătau.

Ne-am îndreptat spre dealul din Alta Plaza, în diagonală, spre colţul nord-estic, unde Jaguarul lui Missy aştepta pe hidrant.

– Pot să-ţi pun o întrebare?

– Sigur.

– Mi se pare că ne îndreptăm spre vehiculul tău absolut imposibil de ignorat. De ce?

– Pentru că sub oglinda parasolarului de pe locul pasagerului am ascuns o carte de credit şi bani. În portbagaj am un calculator cu fax şi e-mail; nu mai zic de baza mea de date, un celular şi o valiză frumos împachetată.

– Aha!

Jumătatea sudică a Alta Plaza se ridica abruptă în faţa noastră. La poalele dealului erau două terenuri de tenis şi un loc de joacă. Din vârful dealului se vedea aproape în întregime golful San Francisco. În depărtare, soarele apusese deja. Amurgul cobora treptat peste capetele noastre pe câţiva nori cu tentă portocalie, schimbându-şi culoarea împrumutată de la albăstrele într-un albastru-ultramarin. Luna nouă, însoţită de Luceafăr, răsărea

în partea unde culoarea era mai deschisă. Lumina de deasupra Alcatrazului, rotită de cinci ori pe minut, scânteia din mijlocul golfului.

Era un loc minunat pentru a medita asupra crimelor. Ne-am așezat pe o bancă de lângă o cabină telefonică, să ne tragem sufletul. Se făcuse răcoare bine. Era ora cinei și nu treceau decât câteva mașini prin cartierul rezidențial. Școala de vizavi de Scott era întunecată și pustie. În spatele nostru trona, la fel de întunecată, locuința grandioasă a lui Girly Renquist.

– Nici o lumină, am remarcat.

– A plecat de mult, spuse Missy.

– Atunci de ce atâtea precauții?

Se uită la mine prin întuneric.

– Am reușit să te-aduc până aici, nu-i așa?

N-aveam ce face, trebuia să fiu de acord cu ea.

– Danny?

– Ce-i?

– O să respecți înțelegerea noastră?

– Dacă zici tu. Am făcut un semn spre cabina telefonică. N-ai prefera să-l sunăm pe Bowditch?

– Mi-ai promis, zise ea, ignorându-mi întrebarea.

– Ți-am promis.

Mă mângâie tandru pe obraz, deși barba de două-trei zile îi zgârie pielea.

– Serios?

Am dat din cap.

– N-o să mă mai vezi.

Nu știam ce să-i spun. Missy a știut să mi se vâre în suflet de când am cunoscut-o, cine știe cu câtă vreme în urmă. Îmi dădeam seama că mi se părea normal s-o văd apărând peste tot, că maimuțărelile ei mă fac să râd și dacă n-o văd, ci doar citesc despre ea în ziarele de scandal. Indiferent de sentimentele mele, i-am acceptat sărutul

nemişcat. N-a fost un sărut de soră, dar nici unul pasional. A fost un sărut de la Missy, femeia pe care n-am înţeles-o niciodată. Poate tocmai în asta consta farmecul ei.

Missy nu se deranjă să ia amenda de două sute cincizeci de dolari de sub ştergător. Jaguarul torcea atât de silenţios încât mi-era greu să spun dacă motorul se ambala sau nu. Maşina porni la comenzile lui Missy şi ne-am înapoiat în oraş, pentru ultima oară.

Şantierul era pustiu. Farurile Jaguarului luminau catarge căzute de-a curmezişul peste capre de lemn, coca navelor remorcate, pânze adunate grămadă şi nervurile vaselor, un butoi ruginit plin-ochi de cutii de ulei şi sticle de bere goale. Missy parcă sub firmă ca să poată ieşi uşor. Ne-am îndreptat pe jos printre umbrele şantierului până când l-am găsit pe Dave exact unde-l lăsasem, rotunjind bandajul de roată a macaralei de remorcare. Două reflectoare luminau bancul de lucru din fier, pe care un radio stropit cu vopsea cânta muzică de jazz printre diverse unelte. O cutie de bere Olympia stătea pe un buştean, lângă un pachet de Camel şi o brichetă.

Nu ne auzi venind. Anii petrecuţi în sala motoarelor îi afectaseră auzul şi, cum era aproape gata cu asamblarea pompei de injecţie, era concentrat la maximum. Piciorul coloanei de catarg era prins în menghină într-o poziţie ciudată, proaspăt vopsit în roşu şi cu armături noi.

Dave se întoarse să aleagă dintr-o cutie plină de chei una cu mâner dreptunghiular şi ne văzu pe deasupra ochelarilor. Observă cu siguranţă starea în care eram, dar şi că eram însoţit. Scoase însă cheia şi o potrivi pe capul unui şurub.

– nă' seara, ne salută el. Aţi ieşit la plimbare?

Pe partea opusă a golfului, în luminile şantierului naval îndepărtat, aburii scoşi de un furtun sub presiune

înveleau carena navei sanitare de pe docurile de uscat. Pe apă aluneca bârâind motorul unui bac.

– Dave, i-am spus, e timpul să scoatem la iveală *Manuscrisul de la Siracuza.*

42

Ne-am dus cu șlepul lui Dave la *Rummy Nation* și-am pornit-o. La trei sute de turații pe minut, motorul tuși astmatic, ca un bondar într-un mușuroi de furnici. Nava pufăi supărată și ne îndepărtă de geamandura de acostare scufundată, lăsând surorilor ei suficient spațiu pentru voltă. Nici nu se așeză bine pe un șezlong în cabina înghesuită a timonei, că Missy începu să strănute fără oprire, din cauza sporilor de mucegai de la tambuchi. Dave îi oferi sticla plin de solicitudine. Missy trase un gât și imediat începu să strănute mai vârtos.

Dave râse și scoase o cârpă roz, murdară de ulei.

– Sfinte Sisoe, spuse ea, văzând-o, dar își suflă delicat nasul în ea.

Lui Dave îi luceau ochii. Întors pe mare, chiar dacă numai pentru a străbate doi sau trei kilometri în golf, își luase deja un aer sever. Rotindu-se larg în jurul pontonului estic cel mai îndepărtat al șantierului, *Rummy Nation* era o biată gânganie pe lângă giganții industriali – schele de oțel, cadre, lămpi cu halogen, cabluri, lanțuri și conducte de abur.

– Valurile sunt mari, remarcă Dave, scrutând depărtarea cu ochi mijiți. S-ar putea să miroasă a iarnă peste vreo două-trei zile. Răsuci timona ca să trecem peste un val lucios de pe suprafața înșelător de liniștită a apei. Etrava despică valul cu un plescăit domol și se

scufundă în albia de sub el. Un tub de aerosol cu eter alunecă pe treptele tambuchiului, alăturându-se dezordinii create de alte obiecte căzute. Apa sărată se scurse pe puntea de la prova, alunecând în jurul timoneriei spre pupa, cu o viteză neașteptată. Missy țipă și-și ridică picioarele. Ne-am clătinat odată cu valul, iar apa se scurse prin orificiile punții.

Peste douăzeci de minute, cam la un kilometru la est și sud de docul de uscat, Dave orientă șlepul lângă o geamandură care sălta în sus și în jos. Numărul de pe ea, scris cu vopsea cu multă vreme în urmă, dispăruse din cauza coroziunii.

Dave scoase verga de doi metri și agăță de ea lanțul geamandurii pentru a regla poziția șlepului. Pe urmă căută stâlpul din spatele geamandurii, răsuci pe după el o sfoară de nailon și-l trase la bord. Încolăci de trei ori sfoara în jurul vinciului de ancoră și acționă solenoidul cu vârful pantofului. Motorul hurui deasupra vinciului și în jos spre o cuvă galvanizată de la baza gruiei. Câțiva stropi de apă căzură de pe sfoara trasă la bord pe marginea cilindrului de semnalizare.

Dave mormăi ceva pentru sine, mulțumit că lucrurile mergeau bine în haosul mecanic care-i umplea viața. Anularea eficientă a alarmei BMW-ului, restaurarea migăloasă a unei pompe cu injecție antice, huruitul ritmic al motorului, vinciul înfășurat cu ușurință – toate acestea îi alinau orele de somn agitat din cauza alcoolului și-i luminau diminețile.

Missy tremura și se cuprinse cu brațele ca să se apere de aerul rece. Am luat o jachetă de flanelă căptușită de pe șezlong și i-am pus-o pe umeri. Îmi mulțumi absentă. Ochii îi luceau în întuneric, absorbiți de suprafața apei, urmărind cum sfoara de nailon tremură și dispare în mijlocul crestelor de val concentrice, întunecate. Dave slăbi

vinciul, fixând de el capătul din barcă al funiei cu o mână și ținându-l strâns pe cel din apă cu cealaltă, până când o întinse la maximum. Apa sări peste bord, împinsă de vasul cu crabi care se ridica.

– M-am întrebat dacă l-ai văzut vreodată, Missy.

– Da, răspunse fără să se gândească. L-am văzut când... Se opri.

– L-ai văzut la Mill Valley.

Nu-și luă ochii de la sfoara de nailon.

– Avem o înțelegere, Danny?

Mai de mult, poate-aș fi mustrat-o cu blândețe. Dar nu mă simțeam blând, ci bolnav. Ne aflam pe un șlep; ruliul și duhoarea de mucegai, motorină și pește putred ar fi provocat greață oricui. Nici dacă ar fi trebuit să tragem din apă o creatură mucilaginoasă, cu dinți ascuțiți, antene fosforescente și aripioare-iatagan nu m-aș fi simțit mai zguduit. Știam că n-o s-o mai văd niciodată pe Missy după seara asta; m-am întrebat însă de ce m-am deranjat s-o văd vreodată.

Vasul sparse suprafața apei și vinciul cedă. Dave așteptă suficient ca apa să se scurgă din vas, apoi roti cu abilitate gruia până desfășură suficientă sfoară ca să ușureze sarcina pe punte.

Vasul ateriză cu zgomot. Missy se ridică brusc. Din gură îi ieșiră aburi subțiri, vizibili în întunericul cabinei.

– Ce-a fost asta?

– Lanțul, îi explică prietenul meu. Altfel ar pluti.

Dave îngenunche deasupra vasului ca să desfacă două noduri imposibile de la gura lui. Cât stătuse pe fundul apei, acesta nu se desfăcuse ca de obicei, ca să se umple de crabi. Iar ca să nu fie deschis nici de vreun prădător uman curios de conținutul lui, nu fusese marcat după geamandură.

Bucla se desfăcu, dezvăluind exteriorul a patru sau cinci saci de gunoi mari din polietilenă, sigilați cu bandă

din fibră de sticlă. Dave își scoase briceagul din teaca de la curea și desfăcu atent sacii, unul câte unul. Era un moment bizar. La vederea lamei, mi-am amintit de panglica înfășurată în jurul antebrațelor mele.

– Ne-am folosit de o pagină din el când l-am ascuns.

– Te rog, povestește-mi, murmură Missy, nepăsându-i de altceva decât de ceea ce făcea Dave.

– Îți povestesc. Dave ți-a ascuns comoara după ce l-am văzut ultima oră. Eu habar n-am avut unde. Seamănă cu povestea lui Ali care l-a dublat pe Teodosus fără ca el să știe, nu crezi? Inelul s-a aflat la Ali câtă vreme băiatul și-a vizitat mama, dacă-ți amintești.

– Îmi amintesc, spuse Missy, plictisită și nerăbdătoare.

Dave ajunse la ultimul sac. O rază de lumină căzu pe conținutul lui.

Am ridică din umeri.

– Nu poți juca decât cărțile care ți se împart.

Dave înfipse cuțitul în puntea de lemn și-l lăsă acolo vibrând.

– Hă, râse el încet, când ridică cutia.

Tija valvei de cauciuc se prinsese de conținutul vasului. Dave îl ținu deasupra apei până am eliberat-o. Când m-am ridicat, Dave îmi dădu cutia. Am îndreptat-o în așa fel încât să fie cu fața în sus când i-am dat-o lui Missy.

– Poftim, draga mea.

Când o luă, jacheta de flanelă căzu pe punte. În prima clipă, Missy se uită ca și când ar fi fost mioapă la cutie, la prima pagină a manuscrisului, vizibilă prin capacul transparent, în ciuda luminii slabe. Pe urmă se lăsă pe șezlong parcă leșinată, perplexă, strângând la piept cutia ca pe propriul copil.

– *Codex Siracuza,* șopti ea.

Rummy Nation se lovi de geamandură. Dave ridică verga pentru a ne echilibra.

– Şi acum?

– Depinde de Missy.

Prietena mea mângâia cutia de plastic ca pe-o mobilă de lux. Îşi mişca buzele, de parcă recita un text. Poate că ştia pe de rost conţinutul manuscrisului. Motorul tuşi cu treizeci de turaţii pe minut. Dave studiase care era cea mai mică turaţie la care motorul se învârte.

– În ce parte-o luăm, Missy? Ce zici de piaţa Jack London? Am arătat cu degetul partea cealaltă a golfului. Poţi lua un taxi până la aeroportul Oakland.

Îşi ridică privirea dintr-odată, părând surprinsă de prezenţa noastră, dar nu-mi răspunse. Parcă încolţită, nu-şi dorea nimic altceva pe lume decât încă un minut, ca să se bucure de trofeu.

Nu mi-am imaginat c-o s-o văd pe Missy incapabilă să rostească o vorbă.

– Vrei să mergi la maşină?

Înclină din cap, distantă.

– Da, spuse cu jumătate de gură. Te rog să mă duci la maşină.

Dave lăsă verga pe punte, lângă cabina timonei, acţionă transmisia cu o lovitură de picior şi roti cârma. Şlepul amărât porni cu trosnete şi scuturături. Îl struni scurt. Vasul alunecă spre pupa, ca un mânz în urma iepei. Geamandura se făcu tot mai mică, de parcă ea s-ar fi depărtat, şi în curând dispăru în întuneric.

În ciuda zgomotelor scoase de motorul şlepului, liniştea care coborâse peste pasagerii lui era apăsătoare. Missy arunca priviri bruşte spre ţărm, spre partea sudică a golfului San Francisco, spre luminile din Oakland. Dave şi cu mine priveam drept în faţă, fiecare cu gândurile lui.

Încet-încet, ne-am apropiat de capătul docului de uscat, cârmind între pontoanele exterioare şi epava

Stripéd-Ass Bass. Dave arătă cu degetul în direcția navei sanitare, a cărei siluetă se ghicea în depărtare.

– N-au chef să le pice manglieru' din gaura de nară când curăță puțul lanțului de ancoră, hă, hă, hă. L-ar zdrobi pe culegătorul de crabi ca pe-o căpușă.

Lăsând gaura de nară și alte pericole la pupa, ne-am îndreptat spre șantier.

– Trage chiar lângă doc, i-am sugerat eu.

Dave încuviință. Putea trage ancora și pluti înapoi în timp ce eu o conduceam pe Missy sau mă putea aștepta. Indiferent ce făcea, după aceea puteam începe amândoi să bem tot ce ne cădea în mână, scăpați pe viață de blestemata de cutie de plastic și de suporterii ei fanatici.

– Nu uita să te oprești la stația de vid tot la șapte mii cinci sute de kilometri, am sfătuit-o pe Missy când Dave opri motorul. Atomii trebuie feriți de insectele care i-ar putea face să intre în putrefacție.

Nici nu zâmbi, dar nici nu vorbi. Nici măcar nu întoarse capul. Se uita la doc ca la o placă tectonică pe care urma s-o vedem aproape nu se știe peste câtă vreme.

Prova alunecă de-a lungul stâlpului celui mai îndepărtat. Dave plecă de la timonă și aruncă abil bucla împletită a unei funii groase în jurul bușteanului fixat cu bolțuri de marginea docului. Celălalt capăt al funiei era deja legat la pupa lui *Rummy Nation*. Șlepul continuă să alunece de-a lungul docului. Funia începu să se întindă cu zgomot.

– Ești deja plecată, nu? am întrebat-o încet. Dac-aș fi fost un străin care voia s-o agațe în stația de autobuz, nu m-ar fi ignorat atât de evident. Nu mai avea nevoie de mine. Dar când puse piciorul pe copastia din partea debarcaderului, gata să pășească pe țărm, îmi spuse:

– Adio, Danny.

Ne așteptaseră ascunși în întuneric și acum se iviră aproape la timp. Pupa era ancorată. Prova nu se mai

mişca decât foarte puţin. Mergând în faţă, Dave se apleacă să ridice verga de sub picioare.

– Frumoasă acostare, şefu'. Acuma funia la prova, te rog.

Era aproape la fix. Dacă Dave ar fi fost la prova, dacă prova ar fi fost ancorată, dacă Missy ar fi fost pe doc, atunci sincronizarea ar fi fost desăvârşită. Viaţa înseamnă sincronizare, băiete, spunea sergentul de instrucţie, înfigându-ţi bastonul de antrenament în stomac.

Nu-l mai auzisem pe Teddy vorbind. Avea accent londonez. Fără să ezite o secundă, descurcându-se excelent pentru un beţivan bătrân, Dave aruncă verga direct spre el.

Teddy, cu piciorul pe copastia de la prova, gata să sară în barcă, imaginea în oglindă a lui Missy, fu nevoit să se lase pe spate pe doc ca să nu fie străpuns.

Verga îşi făcuse datoria, ba chiar mai mult. Trecând razant de nasul lui Teddy ca un şarpe de aluminiu ţeapăn, verga îi distrase atenţia lui Attik, care ne ochea. La zece-doisprezece metri de Teddy, ascuns la umbra unor bărci de închiriat legate cu un odgon de debarcader, Attik nu avu timp să tragă decât un singur glonţ spre Dave înainte de a abate de la curs verga cu ţeava armei.

Pocnetul armei automate israeliene răsună puternic deasupra apei, de parcă cineva ar fi lovit un container de gunoi cu un ciocan greu. Glonţul dum-dum spulberă colţul din partea superioară a timoneriei, mult deasupra lui Dave, care, aruncând verga, îşi pierduse echilibrul şi căzuse pe spate, în spaţiul îngust dintre arbore şi copastia de la tribord.

– Ai grijă cum tragi! urlă o femeie cu voce groasă, *contralto*, de cântăreaţă de operă care în clipa de faţă credea că deţine acel *raison d'être* mult aşteptat. Al doilea glonţ al asasinului trecu numai la câţiva centimetri de

capul norocos al lui Teddy, săpând un şanţ în scândurile debarcaderului, în spatele lui, şi împrăştiind aşchii din stâlpii îmbibaţi cu creozot de care era ancorat docul plutitor, chiar în apropierea mea.

Văzând că începuseră împuşcăturile şi neştiind altceva despre navigarea cu motor decât ce observasem la Dave în ultima jumătate de oră, am lovit cu piciorul mânerul cutiei de viteze, dându-l în marşarier, apoi m-am azvârlit cu capul înainte, spre pupa. Motoraşul se înecă, dar continuă să huruie şi, treptat, elicea îşi luă avânt.

Sărind înapoi, Missy căzuse deja din nou în barcă, în spatele timoneriei, aterizând, din nefericire, în cada plină cu sfoara pentru vasul cu crabi. Se lovi tare la şira spinării şi o clipă pierdu controlul asupra inestimabilei cutii de plastic, care căzu pe punte. Cu mâna stângă am smuls cuţitul din punte. I-am rupt vârful, care a rămas înfipt în lemn, şi m-am rostogolit peste cutie. Se vede că mi-a luat ceva timp; eram toţi expuşi unui nou atac, indiferent de ce tip.

Simţind că pierde controlul bărcii, Dave se ridică instinctiv în spatele timoneriei. În felul ăsta ne acoperi pe mine şi pe Missy, dar deveni el ţinta lui Attik. Arma răsună a treia oară şi glonţul cât un degetar îl aruncă doi metri în spate, peste Missy şi exact deasupra mea.

Din cauza impactului, lama cuţitului îmi străpunse pielea dintre degetul mare şi arătător de la mâna dreaptă. Barca se depărtă de doc, dar se lovi cu prova de el şi se răsuci în sensul invers acelor de ceasornic în jurul pupei ancorate, clătinându-se oblic, spre golf. Mişcarea aceasta lentă avea să ne aducă repede cu flancul exact pe linia de tragere a lui Attik şi să încâlcească barbeta de elice. Barca se învârtea în cerc în jurul pupei, spre babord, deşi era încă legată de *Rummy Nation*.

– Scârbavnicul, grohăi Dave, ticălosul...

Mi-am apropiat gura de urechea lui şi l-am întrebat:

– Ai vreo armă pe-aici?

– Căcat de peşte... înjură el cu greu, înecându-se. Jagardeaua... Pederast afurisit...

– O armă, am insistat eu, dar n-am auzit decât un câh, câh, câh nedumerit şi gânditor, ceea ce nu era bine pentru Dave. Am lovit reglatorul cu piciorul şi m-am rostogolit în partea cealaltă, ca să tai barbeta. Parâma alunecă din rodanţa de la pupa, în partea opusă docului.

Începură iar împuşcăturile. Probabil că nu mi-a luat decât un moment până să-mi dau seama că se trăgea cu altă armă decât cea israeliană, dar atunci mi s-a părut o veşnicie. Nici un glonţ nu era îndreptat spre punte. Teddy scoase un urlet care-mi era cunoscut şi muri.

– Ticăloşii dracului! strigă un bărbat şi noua armă răpăi încă o dată, mult mai puternic decât pistolul israelian. Mi-aţi omorât soţia!

Se auzi un ţipăt de femeie.

Automatul israelian ripostă.

– Mâncător de iaurt ticălos! Cealaltă armă trase de patru ori. Cartuşele cădeau pe bărcile cu vâsle, armăturile galvanizate şi catargele de aluminiu, alunecând pe debarcader ca o avalanşă de rulmenţi. Dar nici unul nu ţintea spre *Rummy Nation*.

Brusc, împuşcăturile încetară.

În întuneric, sângele care se scurgea din colţul gurii lui Dave părea negru. „Hă, hă“, respiră el tot mai greu.

– Dă-i înainte şi râzi, i-am şuierat, privind peste copastie.

Docul era plin de fum. Cele două reflectoare de deasupra bancului de lucru al lui Dave luminau ca două epicentre pe o pânză de lumini. Am zărit braţul răsucit al lui Teddy pe doc. El nu mai conta. În spatele şirului de bărci se purta o discuţie pe care n-o puteam auzi. Vocile

erau slabe, cuvintele scurte. Dintr-odată, trei împușcături cu alice mari răsunară în bărcile așezate cu fundul în sus. Așchiile de lemn se răsuciră și căzură pe doc și în apă. Cineva trăsese de la bancul lui Dave. Am văzut un bărbat care ochea cu o pușcă de vânătoare, a cărei țeavă era proptită deasupra uneltelor și instrumentelor. O cutie de alice cu capacul fluturând în vânt stătea pe pompa de injecție roșie.

– Kramer! strigă doamna Renquist. Hai să stăm de vorbă.

Kramer Knowles?

Din bărcile cu vâsle săreau așchii lungi. Knowles scoase cartușul folosit cu gesturi precise, fără să-și compromită ținta.

– Nu mai ai ce vorbi, curvă trădătoare!

Trase până când goli încărcătorul în doc și în bărci.

Doamna Renquist scoase un urlet, o tânguire isterică acoperită de răpăitul armei. Dar era suficient de sonoră și elocventă ca să-mi dau seama că nu mai avea mult și înnebunea. Sau înnebunea mai tare, s-ar putea spune.

– Ce-ai pățit, târfă bătrână? strigă Knowles, încărcând din nou arma, calm. N-a mai tras nimeni în tine? Încă un tir. Trei alice ratate. Bărcile alea n-o să mai plutească niciodată.

M-am târât de sub Dave spre cârmă, cu cuțitul în mână. În aceeași clipă, arma israeliană începu să latre de la adăpostul bărcilor. Attik trăgea însă numai ca să tragă, în spatele macaralei, dar nu în ceva anume. Din uneltele lui Dave săreau scântei și pe banc se adunară fragmente metalice. Bucăți de cauciuc de la macara îl loviră pe Kramer în obraz. Se rostogoli de pe banc cu arma strânsă la piept, ca un soldat din infanteria marină bine instruit. Următoarele alice pe care le trase sparseră cele două reflectoare.

Cârma era la tribord. Am răsucit-o spre babord şi-am blocat reglatorul. Deşi departe de doc, *Rummy Nation* încerca să se îndrepte cu pupa spre el. Rămasă singură, ar fi putut da înapoi în jurul lui şi ajunge pe partea cealaltă. Voiam să ţin cârma spre est, ca să mă îndepărtez de doc şi să ajung la Sacramento, mărind pe cât posibil distanţa dintre noi şi arme. Şi mi-a reuşit manevra, căci am lăsat patruzeci-cincizeci de metri între prova şi capătul docului. Dar aşa am descoperit poziţia lui Missy.

Deşi grav rănită, reuşise să se târască în faţa timonei şi să cadă peste babordul lui *Rummy Nation* în şlep, luând manuscrisul cu ea. Aflată pe jumătate sub Dave şi din cauza împuşcăturilor, nici n-o observasem.

Ameţită din cauza şocului, curând în imposibilitatea de a mai simţi ceva sau de a merge, Missy se ridică în şlep. Era dezorientată şi confuză, dar strângea la piept *Manuscrisul de la Siracuza*. Cât am corectat eu cârma, se agăţase cu o mână de babordul lui *Rummy Nation*, ferindu-se de împuşcături la adăpostul ambarcaţiunii mai mari.

Manevra mea o descoperise complet. Nu se mai putu ţine de babord şi rămase în urmă, la nici douăzeci de metri de doc – o ţintă perfectă. Faţa îi era scăldată de lumina şantierului. Se uită spre noi, apoi spre docuri. În cele din urmă, aşeză nepreţuitul trofeu, obţinut după o căutare atât de lungă, între ea şi armele de pe ţărm, ca un scut. Cred că a fost una din cele mai grele decizii din viaţa ei. Întinzându-se peste el, copleşită de durere, luă vâsla şi o afundă în apă, lângă şlep. N-ar fi vâslit mai prost nici dac-ar fi avut un singur braţ. Vâsla lovea apa doar la suprafaţă.

Deşi era şi ea atacată, doamna Renquist văzu ce face şi începu să urle ca un câine călcat încet de o maşină. Attik, desigur enervat, fără teamă, adică nesăbuit, dar devotat indiferent de situaţie, îşi abandonă poziţia şi renunţă

imediat la prudență. Sări de pe îndiguire pe bărcile de vâslit, iar de acolo pe docul plutitor. Se ridică și o luă la fugă, trăgând peste umăr în Knowles. Acesta ripostă, blestemând, de parcă așa ar fi fost imun în fața gloanțelor. Săreau scântei din toate părțile, dar nu-i păsa. Alicele lui rupeau așchii din doc în fața și în spatele lui Attik și răsunau în armăturile de metal. Pe jacheta de tweed apărură pete de sânge închis la culoare. Knowles trăgea întruna. Nu rata nici o lovitură; tirul ținu mai multe tururi, câte nouă alice la un tur. Când Attik se apropie de cadavrul lui Teddy, întoarse pistolul din direcția lui Knowles, chiar în timp ce alicele îi făceau jacheta ferfeniță.

Apoi Knowles rămase fără muniție. În liniștea bruscă, la șaizeci sau șaptezeci de metri distanță de ei, mi s-a părut că aud clinchetul metalic al percutorului în camera goală. Era imposibil, bineînțeles. Motorul horcăia la un metru de urechea mea. Dar l-am văzut pe Knowles uitându-se în jur, dezorientat pe moment. Apoi privirea îi căzu pe cutia cu alice, la nici un metru în fața lui.

Attik îi aruncă lui Missy priviri pline de ură, ca o zeitate mânioasă. Rănit mortal, corpul i se contorsiona sub gloanțele primite. Din colțurile gurii îi curgea sânge.

– Danny! țipă Missy. Danny!

În cădere, Attik ridică pistolul ucigașului său și goli încărcătorul, glonț cu glonț, direct în Missy James, care încerca zadarnic să vâslească la vreo zece metri distanță de el. Înainte să cadă cu fața pe doc, și el și Missy erau morți.

N-am putut face altceva decât să privesc.

O nimeriseră jumătate din gloanțe. La impact, gloanțele dum-dum s-au turtit, formând o cărare lungă cât tacul de biliard. Au ciuruit trupul lui Missy. Și, în aceeași măsură, au distrus și *Manuscrisul de la Siracuza.* Câteva gloanțe au lovit cutia înainte de a o nimeri pe ea; pielea ei, întreținută cu bani mulți, fusese străpunsă de bucățile

fierbinți de plumb, de așchii de plastic, și zgâriată de foile de papirus.

Și șlepul încasase câteva gloanțe. Ar fi fost suficient unul singur la linia apei, dar îl atinseseră mai multe. Moartă, strângând la piept doar cioburile rămase din idealul ei, Missy James se scufundă în golf odată cu șlepul și ce mai rămăsese din *Manuscrisul de la Siracuza*. La suprafața apei apărură pete de cerneală și sânge, rămășițele disipate ale unui vis care, în cele din urmă, s-a dovedit a nu fi nemuritor.

43

Rummy Nation pluti înapoi printre geamanduri, exact în gabierul epavei *Stripéd-Ass Bass*. Elicea se învârti tot mai încet, palele se încâlciră exact deasupra distribuitorului și se opri, la fel ca și motorul.

Aproape inconștient, Dave sesiză totuși că ceva nu era în regulă. Buzele i se mișcară foarte încet, dar corpul îi rămase nemișcat.

Ne clătinam pe valuri. Eram cam la șaizeci de metri de debarcader. Nu se auzea decât murmurul apei. Datorită lămpilor cu vapori de mercur aflate sus de tot, deasupra navei sanitare, vizibilitatea era foarte bună. Liniștea era atât de profundă, încât am crezut că nu mai lucra nimeni pe docurile de uscat. Aveam spectatori? Se duseseră muncitorii după ajutor? Credeau că se face un film și gloanțele sunt de manevră?

Când m-am aplecat peste pupa ca să văd cât de gravă era situația, am auzit niște voci. M-am întors și l-am văzut pe Knowles în fața bărcilor distruse. N-am auzit ce se vorbea, dar am distins clar două pocnituri, ca două

artificii. Knowles răcni și trase cu arma de la șold. Liniște. Încărcă arma. Coborî țeava. Trase din nou. Apoi se lăsă ușor în genunchi.

M-am uitat la răsărit, spre șantierul vast, aflat la două sute de metri de mine. Deasupra platformelor de schele se ridicau aburi vizibili în lumina reflectoarelor, la șaizeci de metri în sus. Vinciurile huruiau, se opreau și huruiau din nou. O încărcătură de grinzi de oțel cu tălpi cobora pe o punte de fier; peste doar o secundă am auzit bubuitura. Pe docul de uscat, oamenii munceau netulburați. Oare chiar nici unul nu observase că nu se mai trăgea?

M-am uitat peste lambriul timoneriei, prin geamul de protecție.

Knowles se clătina pe doc, mergând cu pași nesiguri pe scândurile purtate de apă. Se înclina ca împins de un vânt puternic. Când trecea dintr-o parte în alta, cu mișcări de marinar nepriceput, se auzea scârțâitul balamalelor. Scândurile noduroase care susțineau structura șubredă pârâiră, întinse la maximum de un val. Knowles fu gata să cadă. O fungă se lovea ritmic de un catarg de aluminiu, apoi se opri.

Knowles păși lateral peste cadavrul lui Teddy și ajunse la cel al lui Attik, care zăcea pe doc cu un picior în apă. Împunse cu vârful puștii un ochi, dar cadavrul, tocmai pentru că era cadavru, nu se sinchisi.

Knowles se uită la ce mai rămăsese din Missy.

Șlepul găurit și inundat se mișcase de sub ea, lăsând în urmă un dezastru. Valurile începuseră să împrăștie bucăți mai mari sau mai mici din Missy James și *Manuscrisul de la Siracuza*, alături de un bidon de benzină, un răcitor de plastic, câteva sticle de bere și o cizmă de cauciuc.

Knowles se așteptase cu siguranță la trădarea unui delir susținut; dar, gândindu-se numai cum să-și împartă răzbunarea, nu se lăsase distras de faimă și bogăție.

Examina dezastrul cu aere de stăpân. Stătea în picioare legănându-se, cu arma proptită pe brațul îndoit, nonșalant ca un vânător de rațe sălbatice în stare de ebrietate, complet nepăsător la resturile ude și irecuperabile ale manuscrisului. Unele pluteau, sclipind vag în lumina slabă. Altele formaseră un fel de sandvici, în echilibrul precar al tensiunii de la suprafață și presiunii din adâncuri. Iar altele, pierzând bătălia cu inevitabilul, dispăreau de la suprafața apei, continuându-și drumul spre adâncuri. Până la urmă, se vor duce toate la fund, retrase pentru eternitate din zona legitimității sau a valorii.

Pe Knowles îl durea-n cot de *Manuscrisul de la Siracuza*. Nu îi păsase niciodată de el.

Căzu din nou în genunchi. Schimbarea posturii îl luă prin surprindere. Patul armei lovi docul când o întinse să se sprijine de ea.

Își întoarse privirea spre bărci. Pe suprafața acestora, locul în care se trăseseră cele mai multe gloanțe, se vedeau găuri largi. Puțin probabil ca vreuna din ele să mai poată pluti. Knowles era grav rănit. Pocnetele ca de artificii pe care le auzisem fuseseră scoase de pistolul de tras la țintă al lui John Plenty, pe care Attik i-l lăsase doamnei Renquist. Când Knowles se aplecase deasupra ei, ea trăsese două gloanțe care-i străpunseseră abdomenul. Atunci a omorât-o. Dar nu din cauza asta.

Knowles propti patul armei de doc și ridică butoiul cam la treizeci de grade. Trase o dată în direcția lui *Rummy Nation* și râse. Câteva secunde mai târziu, alicele căzură pe cabina timonei și în apa din jurul vasului.

Nu era ca și cum ar fi tras direct în mine. Mă îndepărtasem și ieșisem din raza oricărei arme. Knowles știa. Și eu știam. Cu toate astea, l-am târât pe Dave la adăpost, după timonerie. Scoase un sunet ca și cum ar fi supt ceva, dar de fapt încerca să respire.

– Mi-au ucis soția! strigă Knowles, dar cu glas scăzut. Se strădui să-și încarce din nou arma și mai trase un glonț în direcția noastră.

N-avea cum să ne rănească decât dacă nimerea direct în ochi. O alice crăpă unul din cele două geamuri, dar nu-l sparse. Mingile de foc ricoșară de pe acoperiș, loviră puțul vasului și cada galvanizată de la pupa, apoi căzură în apă, într-o jerbă de stropi.

– Au ucis-o pe Renée a mea! Agonia lui își găsi ecou în valurile care ne separau.

Se mișca cu dificultate. Ca și cum ar fi fost conectat la o priză, aruncă o privire exasperată spre dreapta, unde corpul lui Missy plutea printre resturile manuscrisului. Oare pentru că își pierduse soția și, evident, și mințile, intenționa să distrugă și restul lumii, ca răzbunare?

Părea destul de corect.

Ridică arma la umăr, îndreptând-o spre *Rummy Nation*, se clătină și se prăbuși într-o parte.

Atunci se auziră un țipăt și o portavoce.

– Serviciul Strategic al Poliției din San Francisco, spuse o voce calmă. Aruncă arma și ridică mâinile deasupra capului. Repet...

Amplificată, vocea lui Bowditch părea măsurată și plăcută, ca aceea auzită la interfon spunându-i unui vânzător de mașini uzate să meargă la linia patru.

Șantierul fu luminat de reflectoare.

– Aruncă arma, Knowles, lătră vocea electronică, iritată, obosită, de neevitat. Sunt toți morți. Ai câștigat. Mâinile deasupra capului, fața la reflectoare.

Knowles nu răspunse. Îl vedeam cum mișcă mâna zadarnic, încercând să apese pe trăgaci. Până la urmă reuși s-o ridice. Se auzi o singură împușcătură. Câteva așchii săriră din scândurile docului, foarte aproape de umărul lui.

– N-ai nimerit-o, domnule, spuse Bowditch.

Barca se întorcea. Veneau zgomote ciudate de la pupa, unde cârma, elicea și greementul, încâlcite, se opuneau schimbării. Dave zăcea pe punte, între cârmă și peretele din față al timonei, chircit în poziție fetală. Respira sacadat și barba i se păta de o spumă închisă la culoare. M-am uitat peste copastie.

– Knowles! am strigat. Sunt toți morți. Oprește-te! Bowditch! E rănit! Nu trage!

Tăcere. Knowles nu răspunse. Se lăsă o liniște înfricoșătoare și, treptat, în aerul nopții se conturară docurile, se auzi scârțâit de balamale, frânghiile ridicau catarge, valurile loveau carene și stâlpi.

Trei polițiști în uniformă se acoperiră unul pe altul pe rând în timp, ghemuindu-se și apropiindu-se cu pași mărunți și repezi de cele trei siluete, întinse de-a lungul docului. Doi dintre ei se opriră lângă cadavre, al treilea în dreptul lui Knowles. Lovi cu piciorul patul armei care zbură din mâna lui Knowles și căzu apă. Ofițerul îngenunche, verificând pulsul lui Knowles. Apoi se uită prudent în sus, spre *Rummy Nation*. L-am recunoscut pe sergentul Maysle. Se ridică încet de lângă Knowles, cu pistolul încă îndreptat spre el, și spuse ceva la microfonul de la umăr, care pârâi în semn de răspuns.

Knowles era mort sau agoniza. Sergentul Maysle ținea însă pistolul spre el, acum cu ambele mâini. Dar nu se uita la el. Nici la mine.

Se uita la ceea ce mai rămăsese din *Manuscrisul de la Siracuza*, la resturile ridicate și coborâte de valuri.

MOȘTENIREA BIZANTINĂ

44

Când ajunse la mine, Bowditch era mai nervos decât Moby Dick.

Aveam multe de explicat. BMW-ul dispărut al lui Renée era un prim exemplu, şi încă unul minor. Dar nu putea vorbi despre el, pentru că nu fusese găsit oficial. Abandonat în China Basin, în curând i s-au furat aripile, capota, motorul, transmisia, diferenţialul... În ciuda componentelor lipsă şi a sistemului electric ars, era totuşi o maşină nou-nouţă, aşa că cineva a şutit şi şasiul. Nici una din piesele furate n-a mai fost recuperată.

Clarence Ing a găsit inelul lui Teodosus. Era la morgă, pe inelarul lui Girly Renquist.

Cu toate astea, Bowditch voia să mă facă afiş şi să mă înrămeze. Nu avea suficiente dovezi ca să mă acuze de furtul maşinii, iar eu am venit cu un argument coerent când i-am spus că am văzut inelul o singură dată, la Tommy Wong. Însă inspectorul credea că mă avea la mână pentru posesia unui bun furat, *Manuscrisul de la Siracuza*. Bineînţeles, am profitat de toate ocaziile ca să-i

amintesc că, având în vedere cele douăsprezece sau paisprezece cadavre, asta era o infracţiune minoră. Apoi, încă o dată, a intervenit Clarence Ing. A găsit o singură mărgea de aur în două grame de rahat de câine în striurile speciale din talpa pantofilor lui Teddy, din aceia cu şireturi legate sus, pe gleznă. Aceasta se potrivea perfect cu cea rămasă din cercelul pierdut al lui Renée Knowles, găsit zdrobit pe covorul din holul de la intrare. Proba asta rezolva cazul.

Fără să se dea bătut, Bowditch îmi mai servi una şi-l acuză pe Dave de complicitate. Apropo, când am citit mandatul am aflat că adevăratul nume al lui Dave era Absalom D. Peptol.

Dave nu dădea doi bani pe Bowditch, şi nici pe mandat. Era bucuros că trăieşte. A stat în spital patru luni, cu o gaură uriaşă de glonţ, care a generat o groază de complicaţii. Chirurgii i-au tăiat o parte dintr-un plămân şi i-au scos vezica biliară, interzicându-i să-şi mai ruineze organismul cu ţigări şi alcool. Răscolindu-i interiorul, aceiaşi doctori i-au considerat ficatul drept o minune încă necunoscută ştiinţei. L-au cusut la loc şi l-au prezentat de mai multe ori specialiştilor şi studenţilor, ca pe-o curiozitate medicală.

Între timp, eu am terminat de sculptat rama de arţar pentru Michelle Canton, câştigând nişte bănişori care mi-au prins foarte bine. Am mai primit o comandă şi uite-aşa a trecut timpul.

Bowditch însă a rămas tot supărat din cauza manuscrisului. Am refuzat să-i spun ceva despre el şi, în curând, obstrucţionarea justiţiei s-a adăugat deţinerii de bunuri furate. Mă vâna în continuare, deşi îi vândusem toate ponturile legate de moartea lui John Plenty şi a lui Tommy Wong, ca să nu mai spun de Ecstasy şi cajun, în total două scene ale crimei şi patru cadavre. Aşa că după

ce am terminat de sculptat rama am dat banii unui avocat. Un tip care avea o firmă pusă deasupra ușii vizavi de închisoarea orașului mi-a luat banii, mi-a spus să nu-mi fac griji și nu mi-a mai răspuns la telefon.

În mijlocul acestor evenimente, care s-au derulat pe parcursul mai multor luni de zile, am avut inspirația s-o invit la masă pe sergentul Maysle. Bowditch s-a purtat frumos cu ea. Mă gândisem s-o rog să pună o vorbă bună pentru mine, să-ncerce să-i spună inspectorului cum stăteau de fapt lucrurile. Nu vă mai spun că sergentul Maysle era o femeie frumoasă și deșteaptă, și că i-am propus să discutăm problema mai pe larg.

Nici o șansă. Traducerea și comentariile ei la *Manuscrisul de la Siracuza* – un titlu foarte potrivit – fuseseră publicate deja. Completată de evenimentele spectaculoase din San Francisco, publicitatea care a urmat i-a permis sergentului să-și ia un concediu fără plată prelungit. A călătorit în Statele Unite și în Europa ca să-și prezinte cartea și, desigur, a făcut furori în Turcia. A demisionat din poliție. Cei de la Smithsonian i-au cerut să redacteze catalogul unei expoziții de antichități bizantine, prezentând cu mare fast inelul lui Teodosus, care intrase în custodia instituției până la elucidarea provenienței lui misterioase. Și această poveste a fost transformată de sergentul Maysle într-o serie de articole și ulterior într-o carte. Expoziția a adus muzeului atât de mulți bani, încât sergentul a continuat să călătorească. La un an după ce Dave a ieșit din spital, când am deschis revista *Examiner* într-o după-amiază, am aflat că sergentul Maysle câștigase o „bursă pentru genii“ de trei sute cincizeci de mii de dolari de la o organizație filantropică respectată în toată lumea. Articolul fusese scris în mare grabă, căci era însoțit de fotografia ei de la absolvirea academiei de poliție. Următoarea fotografie i-am văzut-o în *National*

Geographic. Își schimbase coafura și nu mai purta uniformă. Ținea prelegeri despre mozaicurile bizantine din bisericile San Vitale și San Apollinare Nuove, din Ravenna, care îi înfățișau, printre alții, pe Iustinian, Teodora și, se pare, pe șeful lui Procopius, generalul Belisarie. Articolul spunea că banii obținuți din vânzarea cărților ei și bursa pentru genii îi permiseseră să deschidă Fundația pentru Cercetare Caboșon, cu sediul la Paris, lucru pentru care era „profund recunoscătoare". Numai cei mai vechi din poliția din San Francisco îi mai spun sergent. Dar a trecut multă vreme de când dr. Maysle n-a mai venit la San Francisco.

Cam la trei luni după cele întâmplate pe șantierul lui Mike, Clarence Ing a primit rezultatul unor teste de laborator. Băiat deștept, le ceruse pentru că avea unele suspiciuni și, încă o dată, se dovedise că avusese dreptate. Aceste teste au stabilit, fără urmă de îndoială, că *Manuscrisul de la Siracuza* era un fals.

Peste trei zile, la o ședință în biroul procurorului general, Bowditch suferi un atac cerebral.

A ajuns în același spital ca Dave. Altă aripă, altă clădire, aceeași instituție. Am trecut să-l salut și am dat peste cu totul alt om decât buldogul obosit și arțăgos pe care l-am cunoscut. Într-o lună, slăbise cincisprezece kilograme și îmbătrânise cu zece ani. Nu mai avea tenul rozaliu, ci pământiu. Îl țineau în viață patru aparate. Am fost atât de șocat de schimbare că nici n-am putut vorbi. Doamna Bowditch, o femeie bună, grijulie, amabilă, nici ea prea sănătoasă, a stat lângă patul lui tot timpul cât am fost acolo. A refuzat să ne lase să discutăm subiecte legate de serviciu, în special rezultatele testelor lui Clarence Ing. Ne-a rămas numai subiectul afecțiunii pulmonare obstructive cronice de care suferea Bowditch, despre care nimeni nu voia să vorbească, iar vizita care începuse

stânjenitor a devenit în curând inutilă. La urma urmei, nici nu-l cunoşteam prea bine. Vizita mea l-a enervat în mod clar, fără să ştie de ce, iar acest lucru, la rândul lui, m-a indispus pe mine. Eram obişnuit să mă ia peste picior. Afară, pe hol, soţia lui mi-a explicat că soţul ei trebuia să uite orice chestiune legată de serviciu ca să se facă bine, iar dacă voiam să-l ajut atunci era mai bine să nu-l mai vizitez. Am înţeles-o.

Fără tenacitatea lui Bowditch, investigaţia s-a dus pe apa sâmbetei. Nimeni nu dădea doi bani pe un manuscris fals, aşa că scăpasem de acuzaţia de deţinere de bunuri furate. Experţii au declarat că scriitura era simplistă, atât cât au putut citi. Principalul indiciu a fost hârtia liniată manual a manuscrisului fals, dată lui Fabriano, venerabilul producător italian ai cărui experţi i-au stabilit vechimea la douăzeci şi cinci de ani sau chiar mai puţin. Întrucât acest material se putea cumpăra oricând şi de oriunde în lume, în afară de vechime şi marcă nu s-a mai aflat nimic. Cu cerneala, Clarence a fost şi mai ghinionist, căci, după imersia în apă sărată, puţinul care mai rămăsese nu mai putea fi analizat în vederea obţinerii unor rezultate concludente. Faptul că numai hârtia de deasupra din cutie avea ceva scris pe ea n-a ajutat nici el. Plexiglasul din care era făcută cutia se producea pe scară largă şi se distribuia în toată lumea: iarăşi o fundătură. Ca o consolare, oarecum, faptul că era din plexiglas explica de ce cutia nu oprise sau nu deviase gloanţele lui Attik. Şi instrumentul de măsură era fals. Recuperat de un scafandru, s-a dovedit că provenea de la o banală pompă de bicicletă.

Toate pistele se înfundau. Nu existau probe pentru a dovedi, într-un fel sau altul, că manuscrisul atât de râvnit fusese vreodată cel autentic. Îndoiala mergea până la înţelegerea clandestină din Irak. Dacă nu fusese

niciodată cel autentic, atunci o grămadă de oameni muriseră degeaba. Subiectul era o mană cerească pentru presă.

„Cel puțin zece morți", citi Dave într-o zi subtitlul unui articol dintr-o ediție de duminică. Acesta era însoțit de citate din cartea dr. Maysle și de fotografia ei. „Și pentru ce?" Dave putea deja să stea în capul oaselor și se dovedea foarte priceput în a înfrunta personalul spitalului. Chiar și acum, punând deoparte numărul din *Chronicle*, scoase o sticluță de rom de sub pernă.

– Și sunt paișpe, nu? Dacă Bowditch dă colțul, se fac cinșpe.

– Și cu tine, dac-o mierlești, șaișpe.

Râsul lui se transformă într-o tuse prelungită, din adâncul plămânilor.

– Iisuse, spuse el când putu să vorbească din nou. Vreau o țigară.

Am refuzat să mai beau rom

– I-au dat drumul acasă ieri.

– Se-ntoarce la muncă?

Am scuturat din cap.

– E în scaun cu rotile. Un an de tratament, mi-a spus nevastă-sa, și s-ar putea să meargă cu bastonul.

– Nasol, zise Dave cu căldură. Tocmai lua încă o gură de rom când apăru un asistent.

– Fir-ar să fie, domnule *Peptol*, îl certă el. Încercăm să te scoatem pe ușa asta în două picioare, nu la orizontală, pe cea din spate. Dați-mi sticla imediat. Întinse mâna. Hai, dați-o-ncoace.

Dave i-o dădu bucuros, dar îl întrebă pe un ton foarte rezonabil:

– Cum crezi c-o să mă fac bine fără medicația mea?

Asistentul goli sticla în chiuvetă. Nu mai rămăseseră decât câteva picături.

– Ideea e să renunțați la genul ăsta de medicație. Aruncă sticla la gunoi. Îi potrivi perna, făcu ordine și începu să citească de pe un aparat în formă de pistol, al cărui vârf i-l introduse în ureche.

– Te șochează să auzi că un om ca Bowditch trece de pragul pensionării în cărucior, spuse Dave, supunându-se cuminte examinării.

– Nevastă-sa mi-a zis că au o mică fermă pe versantul sudic al muntelui Lassen. Spatele ei dă exact în rezervația națională. Câțiva cai, o sută de pomi fructiferi, un hamac pe prispă, televiziune prin satelit... Dave se strâmbă. Eu am ridicat din umeri. De-abia așteaptă să se ducă acolo. Bowditch a luat în calcul că singurul mod prin care-și putea permite să iasă la pensie era un handicap care să-i rotunjească pensia și asigurarea socială. Nu știa cum să-l obțină fără să fie împușcat.

– Un atac cerebral de un milion de dolari. Picat la țanc.

– A meritat fiecare bănuț. N-a trebuit să oprească un glonț.

– Și ce dacă nu poate merge? întrebă Dave retoric.

Stăteam cu spatele la ușă.

– A plecat asistentul?

Dave înclină din cap.

I-am strecurat o altă sticlă.

Am pornit odată cu fluxul ieri dimineață.

A trecut un an de când am fost ultima oară la Puerto Angel. Aeroportul pentru avioanele cu reacție a fost reconstruit după uragan, iar serviciile sunt mai bune, așa că văd mai mulți *gringo*, plus că e sezon de croaziere și portul e sufocat de bărci. Un tip de la aprovizionare și-a amintit de Dave și ne-a asigurat acostarea particulară două săptămâni.

Dave, bineînțeles, zice c-ar fi trebuit să văd locul acum treizeci, patruzeci de ani. La fel spune și de America Centrală și de Sud. E-adevărat că acum treizeci și cinci de ani, lua sute de baloturi cu marijuana dintr-un sătuc ceva mai la nord, chiar de pe docul țestoaselor, în centrul orașului. Un balot avea cincizeci de kilograme de drog. I se spunea docul țestoaselor pentru că era plin de țestoase întoarse cu fundul în sus și murind în soare. Asta nu s-a schimbat. Mexicanii tot mai fac supă și o loțiune de plajă foarte apreciată din ele.

Dave a navigat până când a dus sutele de baloturi la Juneau, unde un tip care vindea echipajelor a cumpărat tot drogul cu banii jos. Marijuana era legală în Alaska, bla, bla, bla. Și unde-s banii, Dave, întreabă cineva întotdeauna. Iar Dave râde din toată inima, odată cu ceilalți.

Astăzi poți să cumperi aproape patru mii de litri de motorină în Puerto Angel. Poți să cumperi și altceva de băut, în afară de *pulque* sau tequilla. Au tot ce vrei de mâncare la bord, proaspăt, la conservă sau congelat. Au lacuri, mânere pentru vinciuri, furtunuri, curele, filtre, agățătoare, momeli, aparat de făcut apă – magazinul ăla preferat al lui Dave e clasa-ntâi. Este și o librărie cu cărți în engleză, deși acum citim amândoi spaniola la fel de bine cum o vorbim. Găsești balsam de rufe, baterii, ziare franțuzești – chiar și o cyber-café; ca să nu mai spun de taburetul înalt, cu umbrelă de la marginea bazinului, de pe care Dave își poate comanda un Bombay cu tonic pe cinste, cu gheață făcută din apă distilată.

Consuelo e plecată în larg cu Dave astăzi; m-a lăsat pe bancă, sub prelată, pe puntea de la pupa. Tot îmi place să sculptez și nu mă dau în vânt să beau în baruri la malul apei sau să fac cumpărături la *mercado*. Mâine cobor pe țărm să vizitez un tâmplar de sicrie pe care l-am cunoscut acum două sau trei ieșiri. E meseria

familiei lui de patru sau cinci generații și lucrează frumos în lemn.

Sudul Mexicului, America Centrală și de Sud, până și marea îmi pun la dispoziție lemnul pe care aș putea să-l sculptez, dacă aș avea timp. Scânduri rindeluite, bușteni tăiați cu ferăstrăul, mobilă veche, orice altceva, din orice specie, aveai cu ce lucra. Am adeziv pentru scânduri suficient și unde să le usuc - dacă aerul mării le usucă; le-am depozitat sub tambuchiul de la prova și de la pupa și în alte câteva locuri.

Moștenirea bizantină e o goeletă cu două catarge, de treizeci de metri la nivelul apei, cu un arbore mare în centru și unul la pupa. Construită din brad scandinav, cu mai puțin tec și alamă, are numeroase armături și instrumente interesante, colecționate într-un secol de navigație. Noi suntem al cincilea proprietar, iar în salon este un raft din butuci sărați care datează din ziua în care a fost lansată la apă, în Öberstaad, Danemarca, în 1893.

A fost recondiționată de două ori. O dată în 1943, în Chile, și acum doi ani, la cererea noastră, pe coasta nicaraguană a Caraibelor. De câte ori trecem prin canal sau intrăm în port, oamenii fac fotografii. O navă mândră. Gata să navigheze, a acceptat calmă motorul Cummins găsit de Dave în Key West. Motorul ăsta a stat pe puntea de la prova aproape un an, acoperit cu o prelată și plin de unsoare, până când Dave a găsit piesele necesare pentru recondiționare, și pe urmă am remorcat-o la Copañahual.

Doi ani fără nici un proiect major au fost suficienți pentru Dave. La Cancún s-a împrietenit cu Gwen, o casnică din Florida care-și părăsise soțul, doctor, cel puțin așa zicea, și Dave a uitat o vreme de noul motor. Femeia era o sursă de probleme. Odată l-a pocnit pe Dave cu vâsla - nu că n-ar fi meritat-o - de a căzut peste bord,

iar noi aveam o viteză de șase noduri. L-am recuperat până la urmă, iar lui i-a plăcut la nebunie. Dar Gwen a cunoscut un căpitan la Zihuatenejo, care avea un teren aterizare pentru elicoptere și o piscină, curent electric, baie și uscător, apă caldă la robinet, și a dispărut cât ai clipi din ochi. După ce s-a îmbătat crunt o lună întreagă, timp suficient ca să-i spună călătorie sprâncenată, dar nu și să-i treacă supărarea, Dave s-a apucat de modernizarea navei.

De mărime obișnuită, suntem ancorați chiar la capătul unui doc. Sunt oameni care vin să ne vadă mai de-aproape, dar ne lasă în pace. Lucrez la o ramă pentru o fotografie mare a bărcii, pe care s-o trimită Consuelo familiei. E prima pe care o fac de când am plecat din San Francisco. Mexicanilor le plac lucrurile migăloase, așa că mi-am făcut timp și m-am și distrat cu ea. Motivul îl reprezintă calcanul-dracului. N-ați mai văzut asemenea pești ca pe coasta vestică a Mexicului. Sunt mari cât un Volkswagen și asta te impresionează, dar eu nu i-am mai privit niciodată la fel de când știu că în spaniolă *manta* înseamnă pătură. Rama are și o caracatiță care cuprinde cu tentaculele partea de sus pe o parte și se îmbrățișează cu o sirenă cu chipul lui Consuelo.

Pala de vânt care tocmai a trecut a ridicat câteva așchii de lemn. Uitându-mă cum dispar printre valuri, mi-am amintit de bucățile de plastic și hârtie plutind în apele golfului în noaptea aceea în San Francisco. Sunt numai șase ani de atunci – ori șapte – dar parc-au trecut mult mai mulți.

Al doilea soț al lui Missy, Kevin Carnes, a venit la înmormântare. Când s-a terminat m-am apropiat de el. Părea să fie exact așa cum mi-l descrisese Missy, decent, modest și inteligent. Despre el, și numai despre el, nu

minţise. Ar fi trebuit să rămână cu el. I-am luat numărul de telefon.

Kevin urmărise povestea în ziare. Când, în cele din urmă, i-am dat telefon, la doi ani după înmormântarea lui Missy, şi-a adus aminte de mine şi s-a arătat foarte interesat de ce voiam să-i vând.

Kevin Carnes a plătit cinci milioane de dolari pe *Manuscrisul de la Siracuza*. Evident, pe cel autentic. În caz că ar fi fost croit din acelaşi aluat ca Missy sau Girly sau alţi zece ori doisprezece oameni care acum erau morţi, am refuzat să-l las pe Dave să ia parte la tranzacţie, iar lui Kevin nu i-am spus că e implicat şi Dave. Fără Dave, n-ar fi avut loc nici o tranzacţie. Dar el fusese rănit foarte grav o dată. De-abia mai putea lucra. Doctorii îi spuseseră că nu mai avea mult de trăit din cauza rănii şi a alcoolului. Nu voiam să cadă şi el în cursă odată cu mine. Aşa că am procedat în consecinţă. Să-l fi văzut cum arăta în seara când am plecat de pe şantier cu manuscrisul original la mine. Parcă era un câine care se uită peste gard cum tipul despre care ştie că e Deschizătorul de Conserve se urcă în autobuzul spre aeroport, cu sacoşele în mână.

Pe de altă parte, Dave ar fi trebuit să mă vadă cum transpiram, de unul singur, în liftul spre apartamentul de lux de la Hotelul Argent. Aşa se numeşte. Nu glumesc. E pe Third, între Market şi Mission.

Numai eu şi *Manuscrisul de la Siracuza*. Liftul s-a deschis chiar în livingul apartamentului. Nici n-am ieşit bine, că m-au şi luat la puricat două gorile. Mi-au găsit pistolul şi mi l-au confiscat. Ar fi putut să fie sfârşitul, dar n-a fost aşa. Dimpotrivă, au fost respectuoşi. Nu mi-au luat manuscrisul, pe care-l învelisem ca un cadou de Crăciun, în hârtie roşu cu verde, cu săniuţe şi reni, o panglică cu multe bucle şi un plic scris de mână cu o

felicitare care cânta piesa celor de la Andrews Sisters, *Frosty the Snowman*. (Era sezonul.) Au plecat, pur și simplu. Și m-am trezit stând pe o canapea cu tapițerie de mătase, un pahar de Armagnac într-o mână și un trabuc cubanez în cealaltă, privind spre sud, spre cele mai urâte peisaje pe care le avea orașul San Francisco. Kevin a dus *Manuscrisul de la Siracuza* în altă cameră, unde a fost verificat. A durat o vreme, dar mi-am petrecut timpul în mod plăcut. După un timp au reapărut gorilele cu două bagaje identice, o valiză mare și una mai mică din piele de porc tăbăcită, de culoarea tecului dat cu ulei. După ce lăsară bagajele și plecară, Kevin mi-a sugerat să le deschid.

Ați văzut vreodată cincizeci de mii de bancnote de o sută de dolari? Dragul meu, cum ar fi spus Missy, bineînțeles că nu.

Cinci milioane în bancnote de cinci sute înseamnă opt metri. Bancnotele stau în teancuri ca dosarele lui J. Edgar Hoover peste mafie sau ca dosarele mafiei peste J. Edgar Hoover, sau ambele. Teancuri grele și voluminoase, cuprinzătoare și inevitabile, formidabile și neîndoielnice. Impresionant.

Apoi am închis satisfăcut valizele și le-am lăsat acolo unde erau, între mine și panoramă. Am pus piciorul pe cea mai mare. Kevin m-a întrebat dacă mai vreau un pahar de Armagnac. Mai voiam. Mi-a arătat eticheta unei sticle nedesfăcute. Ca s-o cercetez. Am refuzat, spunând că oricum n-aș înțelege. O deschise și turnă o cantitate simbolică într-un pahar curat, mic și cu picior, așa cum se spune că trebuie să fie, apoi verifică buchetul înainte de a-mi întinde băutura.

Am ridicat paharul delicat în direcția lui și-am urat:

– Capul sus!

Kevin Carnes mă privi nedumerit. Apoi zise:

– Numai un moment.

Se duse la dulap, scoase un pahar identic cu al meu şi-şi turnă încă un Armagnac.

– Capul sus, repetă, atingând uşor marginea paharului meu.

Am sorbit din băutură. Avea un gust excelent. Ne-am aşezat pe canapea şi am admirat peisajul. Ne aflam în centru, la zece minute pe jos de Ferry Building. Dar din apartamentul lui Carnes se vedea dincolo de San Bruno Mountain, mult după capătul sudic al oraşului.

Am făcut semn spre valizele din faţa noastră.

– Ar fi trebuit să vin cu un cărucior.

Kevin zâmbi graţios.

– O să găseşti o soluţie.

Am mai contemplat puţin peisajul. Aproape că puteai număra ferestrele luminate ale avionului de pasageri care-şi aştepta rândul pe pistă, cam la treizeci de kilometri mai jos de golf.

Mi-am exprimat o curiozitate:

– Kevin, ai cunoscut-o pe Renée Knowles?

– Poftim? mă întrebă el, întrerupându-şi şirul gândurilor.

Dar înainte de a repeta întrebarea, veni răspunsul:

– Nu. N-am întâlnit-o niciodată.